



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

**EPICORUM GRAECORUM
FRAGMENTA.**

LEGIT DISPOSUIT COMMENTARIUM C.

ADIECIT

GODOFREDUS KINKEL.

VOL. I.



LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCLXXVII.

HOC VOLUMINE CONTINENTUR

Cyclus	1
Carmina heroica Homero vulgo adscripta	59
Carmina minora. Margites. Cercopes	68
Incertae sedis fragmenta.	70
Alcmaeonis.	76
Danaïs	78
Hesiodus	78
Eumelus	185
Cinaetho	196
Carmen Naupactium	198
Asius	202
Cheraias	207
Hegesinus	208
Phoronis	209
Heracleides.	212
Minyas.	215
Theseides	217
Thesprotia	218
Musaeus	218
Epimenides.	230
Onomacritus	238
Abaris	242
Aristeas	243
Antimachus Teius.	247
Pisander Camirensis.	248

Panyassis	253
Choerilus Samius	265
Epilycus	272
Melanippides	272
Niceratus	272
Antiphon	272
Antimachus Colophonius	273
Choerilus Iasensis	308
Anyte	311

CYCLUS.

Photii Bibl. 239 p. 318^b Bekker. Ἀνεγνώσθησαν ἐκ τῆς ΠΡΟΚΛΟΥ χρηστομαθείας γραμματικῆς ἐκλογαί. ἔστι δὲ τὸ βιβλίον εἰς δ' διηρημένον λόγους (Ex libro I.) p. 319^a, 17 sqq.: γεγόνασι δὲ τοῦ ἔπους ποιηταὶ κράτιστοι μὲν Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πείσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος. διέρχεται δὲ τούτων, ὡς οἶόν τε, καὶ γένος καὶ πατρίδας καὶ τινὰς ἐπὶ μέρους πράξεις. διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ λεγομένου ἐπικοῦ κύκλου, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως, ἐξ ἧς αὐτοί¹⁾ καὶ τρεῖς παῖδας ἑκατοντάχειρας καὶ τρεῖς γεννώσι Κύκλωπας· διαπορεύεται δὲ τὰ τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα, καὶ εἰ πού τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται· καὶ περατοῦται ὁ ἐπικός κύκλος, ἐκ διαφόρων ποιητῶν συμπληρούμενος, μέχρι τῆς ἀποβάσεως Ὀδυσσεῶς τῆς εἰς Ἰθάκην, ἐν ἣ καὶ ἰκὸ τοῦ παιδὸς Τηλεγόνου ἀγνοοῦντος κτείνεται. λέγει δὲ ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται καὶ σπουδάζεται τοῖς πολλοῖς οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. λέγει δὲ καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς πατρίδας τῶν πρα-

1) Sic Heyne; αὐτῶ codd.

γματευσαμένων τὸν ἐπικὸν κύκλον. λέγει δὲ καὶ περὶ τινῶν Κυπρίων ποιημάτων, καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασίνον ἀναφέρουσι Κύπριον, οἱ δὲ Ἑγησίνον¹⁾ τὸν Σαλαμίνιον αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν, οἱ δὲ Ὅμηρον· δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίνοιο, καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι. ἀλλ' οὐ τίθεται [ὁ συγγραφεὺς]²⁾ ταύτη τῇ αἰτίᾳ· μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα.

Ex Photio hauriunt Etym. M. p. 327, 39 sqq. et Anonymus Byzantinus apud Cramer. Anecd. Gr. Oxon. III. p. 189. Cf. Schol. Basilii in Gregor. Naz. ap. Gaisf. in Suid. v. ἐγκύκλιον (A. Jahn in Mign. Patrol. Graec. XXXVI p. 914°).

Proclus in Chrestom. [Cod. Marc. 454 fol. 1^v]: Γέγραφε δὲ (Homerus) ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν, ἣν Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦνται αὐτοῦ. οἱ μέντοι γε ἀρχαῖοι καὶ τὸν κύκλον ἀναφέρουσιν εἰς αὐτόν. προστιθέασι δὲ αὐτῷ καὶ παλγυῖά τινα, Μαργίτην, βατραχομαχίαν³⁾ ἢ μυνομαχίαν⁴⁾, ἐπτάπεκτον αἶγα⁵⁾, Κέρκωπας καινούς⁶⁾.

Suid. v. Ὅμηρος [II, 1 p. 1096 Bernh.]: Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτόν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα· Ἀμαζονία, Ἰλιάς μικρά, Νόστοι, Ἐπικυκλίδες, Ἠθιέπακτος, ἦτοι Ιαμβοί, Μνοβατραχομαχία, Ἀραχνομαχία, Γερανομαχία, Κεραμῖς, Ἀμφιαράου ἐξέλασις, Παλγυῖα, Οἰχαλίας ἄλωσις, Ἐπιθαλάμια, Κύκλος, Ὕμνοι, Κύπρια.

1) Sic codd. Δh ap. Bekk. (Δ = Marc. 450, h = Harl. 3592); Ἑγήσιον vulg.; Ἑγησίαν Sylb. ex Athenaeo XV p. 682 E.
2) ὁ συγγραφεὺς om. A. 3) βατραχομνομαχίαν Dind. (Schol. ad II.) cum Allatio. 4) μυνοβατραχομαχίαν Dind. 5) ἐπτεπάκτιον αἶγα cod., correxit Allatius, nisi quod Hesychii glossa deceptus ἐπτεπέκτιον scripsit. 6) καινούς Dind. pro κενούς.

Proclus Γένος Ἡσιόδου (Gaisford Poetae minn. Græc. II p. 7 [8 Lips.]): *συνεγράψατο δὲ ὁ τοιοῦτος Ἡσιόδος βίβλους ἑκκαίδεκα, Ὅμηρος δὲ ὁ παλαιὸς ἑ'*.

Joh. Philoponus ad Aristot. de Sophist. elench. I. 10. 2 (locum inspicere non licuit): *ἔστι δὲ καὶ ἄλλο τι Κύκλος ἰδίως ὀνομαζόμενον, ὃ ποίημα τινὲς μὲν εἰς ἑτέρους, τινὲς δὲ εἰς Ὅμηρον ἀναφέρουσιν.*

Clem. Alex. Strom. I p. 144 Sylb. 398 Pott. *Καὶ ταῦτα μὲν προήχθημεν εἰπεῖν, ὅτι μάλιστα ἐν τοῖς πάνυ παλαιοῖς τοὺς τοῦ κύκλου ποιητὰς τιθέασιν.*

Schol. ad Clem. Alex. Protr. II, 30. p. 26 Pott. (Vol. IV p. 104 Klotz.) *Κύκρια ποιήματά εἰσι τὰ τοῦ κύκλου περιέχει δὲ ἀρπαγὴν Ἑλένης· ὁ δὲ ποιητὴς αὐτῶν ἄδηλος· εἰς γὰρ ἔστι τῶν κυκλικῶν· κυκλικοὶ δὲ καλοῦνται ποιηταὶ οἱ τὰ κύκλω τῆς Ἰλιάδος ἢ τὰ πρῶτα ἢ τὰ μεταγενέστερα ἐξ αὐτῶν τῶν Ὀμηρικῶν συγγράψαντες.*

Athen. VII p. 277 E: *Ἐχαιρος δ' ὁ Σοφοκλῆς τῷ ἐπικῷ κύκλω, ὡς καὶ ὅλα δράματα ποιῆσαι κατακολουθῶν τῇ ἐν τούτῳ μυθοποιίᾳ.*

Tabula quæ vocatur Iliaca [Corpus Inscr. Gr. 6125 = Millin Gal. myth. Tab. CL = Müller de cyclo Græcorum epico, tab. = O. Jahn in libro qui inscribitur „Griechische Bilderchroniken“ Tab. I.] *Ἰλίου πέρις κατὰ Στησίχορον. Ἰλιάς κατὰ Ὅμηρον. Αἰθιοπίς κατὰ Ἀρκτινον τὸν Μιλήσιον. Ἰλιάς ἢ μικρὰ λεγομένη κατὰ Λέσχην Πυρραῖον.*

Tabula ap. Jahn. l. l. Tab. II, B. (cf. p. 4.) *Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν φαψφιδίων μή. Ἰλίου πέρις[ιν]*

Fragmentum tabulae olim musei Borgiani (nunc Neapolit.) ap. Heeren. Biblioth. litteraturæ artisque

veterum fasc. IV. (Gott. 1788) Corp. Inscr. Gr. 6129.
Jahn. l. l. Tab. VI. K². cf. p. 76 sq.

[*Ἀθηνᾶς δὲ φευγούσης τὸν*]¹⁾
 ... *θαρ* Ἥφαιστον καὶ μὴ προσδ[εξα]¹⁾
 ... *ου* μένης τὸ λέχος, τῆς γου[ῆ]ς
 ... *τατω* ἐπὶ τὴν γῆν πεσοῦσης <ἐπὶ
 ... *νονεν* τῆν> γεννᾶται ὁ Ἐρικχόνιος.
 ... *ανον* πρὸ τῆς ἔριδος Ἀθηνᾶς πρὸς
 ... *ωραυπε*
 ... *ετερο* Ποσειδῶνα πρόκειται τάδε.
 ... *υδεμ*
 ... *μαχίας*, οὐχ ἦν Τέλεισις ὁ Μηθυμνατος ὕ...
 ... *ἐπεσιν* καὶ Δαναΐδας, σφ' ἐπῶν καὶ τὸν...
 ... *ην* Οἰδιπόδειαν τὴν ὑπὸ Κιναΐθωνος τοῦ...
 ... *πες* ἐπῶν οὔσαν, σχ' ὑποθήσομεν Θηβαΐδα...
 ... τὸν (?) Μιλήσιον λέγουσιν, ἐπῶν ὄντα, σφ' ...
 πῦ, δὲ ταύτη δὲ...
 ὄν...²⁾ αον...

Subsidia: Welcker „Der epische Cyclus oder die Homerischen Dichter.“ 2 voll. Bonn. 1835. (1865.) 1849. (Fragmenta Cycli invenies Vol. II p. 495—560.) — Müller De cyclo Graecorum epico et poetis cyclicis scripsit eorum fragmenta collegit et interpretatus est C. G. M. Lips. 1829. — Lange „Ueber die kyklischen Dichter und den sogenannten epischen Kyklus der Griechen“ (Magont. 1837). — Dübner in Homeri ed. Parisiensi (Homeri carmina et cycli epici reliquiae Paris. 1837 editore Ambr. Firm. Didot). — Düntzer „Die Fragmente der epischen Poesie

1) Supplevit Welcker. Cycl. Ep. I. p. 35. 2) Litteras quibus ο includitur legi non possunt.

der Griechen bis zur Zeit Alexander's des Grossen" (Col. 1840). Supplementum ed. 1841.

THEOGONIA.

Theogonia primum tenuisse locum videtur. Cf. Phot. p. 319^a Bekk.: διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ λεγομένου ἐπικοῦ κύκλου, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως, ἐξ ἧς αὐτοὶ καὶ τρεῖς παῖδας ἑκατοντάχειρας καὶ τρεῖς γεννώσι Κύκλωπας¹⁾ coll. Apollodor. I, 1, 1 sq. Οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντὸς ἐδυνάστευσε κόσμου, γῆμας δὲ Γῆν ἐτέκνωσε πρῶτους τοὺς ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, Βριάρεων Γύην Κόττον, οἳ μεγέθει τε ἀνυπέρβλητοι καὶ δυνάμει καθειστήκεσαν, χεῖρας ἄνὰ ἑκατὸν κεφαλὰς δὲ ἄνὰ πεντήκοντα ἔχοντες, μετὰ τούτους δὲ Κύκλωπας, Ἄργην Στερόπην Βρόντην, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἓνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. De Theogonia disceptaverunt Müller de cyclo p. 52 et Schubart in Ephem. litt. Hal. 1840. Vol. I p. 508, quibus adstipulor.

[TITANOMACHIA.]

[Titanomachia utrum huc pertineat necne, quaeritur: cf. Müller p. 53 coll. Apollodor. I, 1. 2 τέκνοι δὲ (Οὐρανὸς) αὐτῆς ἐκ Γῆς παῖδας μὲν τοὺς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας. Id. I, 2. 1. ἐπειδὴ δὲ Ζεὺς ἐγένετο

1) Welcker (Cycl. ep. II p. 556) versum latere arbitratus, coni. τρεῖς ἑκατόγχειρας καὶ τρεῖς γεννώσι Κύκλωπας.

τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν Ὠκεανοῦ συνεργόν, ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον, ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς πρῶτον μὲν ἐξεμεῖ τὸν λίθον, ἔπειτα τοὺς παῖδας οὓς κατέπλε· μεθ' ὧν Ζεὺς πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας ἐξήνεγκε πόλεμον. μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυτοὺς δέκα, ἡ Γῆ τῷ Διὶ ἐχρησε τὴν νίκην, τοὺς καταταρταρωθέντας ἂν ἔχη συμμάχους· ὃ δὲ τὴν φρουροῦσαν αὐτῶν τὰ δεσμὰ Κάμπην ἀποκτείννας ἔλυσε. καὶ Κύκλωπες τότε Διὶ μὲν διδόασι βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι δὲ κνῆην, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν· οἱ δὲ τούτοις ὀπλισθέντες κρατοῦσι Τιτάνων, καὶ καθείρξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ τοὺς ἐκατόγχειρας καθίστασαν φύλακας.

Eumelo tribuitur Titanomachia a Schol. Apoll.; Eumelo vel Arctino ab Athenaeo. Apud alios ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας invenitur, ita ut appareat de auctore iam veteres dubitasse.

1.

Homer. Epimerism. in Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 75: *Αἰθέρος δ' υἱὸς Οὐρανός, ὡς ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας.*

2.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 1165: *Εὐμηλος δὲ ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ τὸν Αἰγαίωνα Γῆς καὶ Πόντου φησὶ παῖδα, κατοικοῦντα δὲ ἐν τῇ θαλάσῃ τοῖς Τιτᾶσι συμμαχεῖν.* Ex hoc loco hausit Eudocia p. 29, 4 sqq.; cf. eandem p. 91, 20 sqq. *Βριάρεως* — κατὰ Εὐμηλον

Γῆς καὶ Πόντου. οὗτος καὶ Κόττος ἑκατὸν χεῖρας
ἰσχυρότερος, μετὰ τῶν Θεῶν ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς Γίγαν-
τας.¹⁾ (Cf. ad Fragm. 7.)

3.

Schol. Ven. B ad Hom. Il. Ψ 295: Καὶ ὁ τὴν
Τιτανομαχίαν δὲ γράψας δύο ἄρρενάς φησιν Ἑλλίου
καὶ δύο θηλείας [ἵππους εἶναι]²⁾. Hygin. Fab. 183:
Equorum Solis et Horarum nomina. Eous³⁾, per hunc
caelum verti solet: Aethiops, quasi flammeus est, con-
coquit fruges. Hi funales sunt mares: feminae iugariae⁴⁾,
Bronte, quae nos tonitrua adpellamus, Sterope, quae ful-
gitrua. Huic rei auctor est Eumelus Corinthius.

4.

Ἐν δ' αὐτῇ πλωτοὶ χρυσώπιδες λιθύνες ἔλλοι
νήχοντες παίζουσι δι' ὕδατος ἀμβροσίωιο.

Athen. VII p. 277 D: (ἐγὼ δὲ) . . . οἶδα ὅτι ὁ τὴν
Τιτανομαχίαν ποιήσας, εἴτ' Εὐμηλός ἐστιν ὁ Κορίν-
θιος ἢ Ἀρκτίνος ἢ ὅστις δήποτε χάρει ὀνομαζό-
μενος, ἐν τῷ δευτέρῳ οὕτως εἴρηκεν „ἐν — ἀμβρο-
σίωιο“.

1) Versum corruptum, quem affert Schol. ad Pind. Nem.
III, 88 (Αἰ δὲ Ἡρακλεΐαι στήλαι καὶ Βριάρεω λέγονται εἶναι,
καθὼ φησι [hic nomen auctoris excidit] στήλαι τῆν Αἰγαίωνος
αἰὸς μεδέοντι Γίγαντος Titanomachiae vindicandum esse censent
Voss et Weichert; alii Euphorionis esse putant. στήλαι τ' Αἰγ.
propos. Boeckh, στήσαντ' Αἰγαίωσι αἰὸς μεδέοντι, Γίγαντες
Voss. — Fort. στήλαι τ' Αἰγαίωνος αἰὸς μεδέοντος ἄνακτος.
— 2) ἵππων . . . cod. — 3) Legebatur Eos; corr. Micyll. —
4) Legebatur locarie; corr. Salmas. ad Sol. p. 192 D.

Fragm. IV. παίζοντες νήχοντο Bergk de reliquiis com.
att. p. 257 coll. Hes. Scut. 209.

5.

Μέσσοισιν δ' ὄρχεϊτο πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Athen. I p. 22 C: *Εὐμηλος δὲ ὁ Κορίνθιος ἢ Ἀρκι-
 νος τὸν Δία ὄρχούμενον που παράγει λέγων „Μέσσοι-
 σιν — θεῶν τε“.*

6.

*Εἰς τε δικαιοσύνην θνητῶν γένος ἤγαγε δεξίας
 ὄρκους καὶ θυσίας ἱερὰς καὶ σχήματ' Ὀλύμπου.*
 Clem. Alex. Strom. I p. 132 Sylb. p. 360 sq. Pott. Ὁ δὲ
 Βηρόντιος Ἑρμιππος Χείρωνα τὸν Κένταυρον σοφὸν
 καλεῖ, ἐφ' οὗ καὶ ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας φησὶν
 ὡς πρῶτος οὗτος „εἰς — Ὀλύμπου“.

7.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 554: Ὁ δὲ τὴν
 Γιγαντομαχίαν ποιήσας φησὶν ὅτι Κρόνος μετα-
 μορφωθείς εἰς ἵππον ἐμίγη Φιλύρα τῇ Ὠκεανοῦ, διόπερ
 καὶ ἱπποκένταυρος ἐγεννήθη ὁ Χείρων. τούτου δὲ
 γυνὴ Χαρικλώ.]

Quae carmina Titanomachiam exceperint, nescimus.

* * *

[OEDIPODEA.]

[Quod de Titanomachia diximus, etiam in Oedipodeam
 valet. Laudatur in tabula Borgiaca; v. supra p. 4: τ]ήν
Οἰδιπόδειαν τὴν ὑπὸ Κιναιίδωνος τοῦ (cf. praefat.).

Fragm. VI. ἱερὰς Koechly coni. ep. I p. 10; ἱερὰς vulgo.
 ἱερὸς et ἱαερὸς confunduntur Philostr. Imagg. I, p. 769 Olear.
 et alibi. Cf. Panyasidis fragm. infra.

Fragm. VII. Titanes quum saepissime cum Gigantibus

1.

Pausan. IX, 5 11 (5), postquam versus Homericos Od. λ 271—4 laudavit, sic pergit: Πῶς οὖν ἐποίησαν ἀνάκνυστα ἄφαρ, εἰ δὴ τέσσαρες ἐξ Ἰοκάστης ἐγένοντο παῖδες τῷ Οἰδίποδι; ἐξ Εὐρυγανείας δὲ τῆς Ἰπέφραντος ἐγεγόνεσαν. δηλοῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη ποιήσας ἃ Οἰδιπόδια ὀνομάζουσι.

2.

Schol. Monac. ad Eur. Phoen. 1760: Οἱ τὴν Οἰδιποδίαν γράφοντες (οὐδεὶς οὕτω φησὶ περὶ τῆς Σφιγγός)

Ἄλλ' ἔτι κάλλιστόν τε καὶ ἱμεροέστατον ἄλλων,
παῖδα φίλον Κρείοντος ἀμόμονος, Αἴμονα δῖον.]

THEBAIS.

Laudatur in tab. Borgiaca: v. supra p. 3. Pausan. IX, 9, 5 (3): Ἐποιήθη δὲ ἐς τὸν πόλεμον τοῦτον καὶ ἔπη Θηβαῖς τὰ δὲ ἔπη ταῦτα Καλλίνος, ἀφικόμενος

commutentur (cf. Philonem ap. Euseb. praep. ev. I p. 89 D et disceptationem confusam in Schol. Eur. Hec. 471), hoc fragmentum ad Titanomachiam rettulerunt Weichert et Welcker.

Fragm. II. „Scholii veteris hae tantum supererant in Aug. cod. reliquiae, proximis e Pisandro (cf. infra) subiectae. Qui haec pauca de multis excerpserit literator ista reliquiis forsan adiecit: οὐδεὶς οὕτω φησὶ περὶ τῆς Σφιγγός. Vetusti carminis versus describere neglexit, praeter hos duo suavissimos, quorum sensus ab illis pendet qui perierunt, aliunde tamen non difficulter eruendus. Utrum sint ex Oedipodiae poemate, an ex Heraclea Pisandri, definiri nequit.“ Valcken.

Cf. Schol. Plat. ap. Gaisf. Lect. Platon. p. 169 sq. (= p. 893^a 11 sqq. ed. Tur.) Μέλητος δὲ τραγωδίας φαῦλος ποιητής, Θραξ γένος, ὡς Ἀριστοφάνης Βατραχίαις, Πελαργοῖς Λαῖου υἱὸν αὐτὸν λέγων· ἐπεὶ ᾧ ἔπει οἱ Πελαργοὶ ἐδιδάσκοντο, καὶ ὁ Μέλητος Οἰδιπόδειαν καθήκειν, ὡς Ἀριστοτέλης Διδασκαλίαις.

αὐτῶν ἐς μνήμην, ἔφησεν Ὅμηρον τὸν ποιήσαντα εἶναι· Καλλίνῳ δὲ πολλοὶ τε καὶ ἄξιοι λόγου κατὰ ταῦτὰ ἔγνωσαν. Ἐγὼ δὲ τὴν ποιήσιν ταύτην μετὰ γε Ἰλιάδα καὶ τὰ ἔπη τὰ ἐς Ὀδυσσεῖα ἐκαινῶ μάλιστα. — Cert. Homeri et Hesiod. p. 323 Goettl. (19 Nietzsche.) ὁ δ' Ὅμηρος ἀποτυχὼν τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν Θηβαΐδα, ἔπη ζ.¹⁾ Procl. Γένος Ἡσιόδου in Gaisford Poetae minn. Græc. II p. 6 sq. [7 Lips.] τὸν παλαιὸν δὲ Ὅμηρον Διονύσιος ὁ κυκλογράφος φησὶν ἐπ' ἀμφοτέρων ὑπάρχειν τῶν Θηβαϊκῶν στρατειῶν, καὶ τῆς Ἰλίου ἀλώσεως. — Pseudo-Herodot. vita Homeri § 9 (p. 4 Westerm.): χρόνου δὲ προϊόντος ἐν τῇ Σμύρῃ ἀπορος ἐὼν τοῦ βίου διανοήθη ἀπικέσθαι ἐς Κύμην, πορευόμενος δὲ διὰ τοῦ Ἑρμοῦ πεδίου ἀπικνέεται ἐς Νέον τεῖχος, ἀποικίην Κυμαίων..... Ὑπὸ κατήμενος ἐν σκντεῖῳ παρεόντων καὶ ἄλλων τὴν τε ποιήσιν αὐτοῖς ἐπεδείκνυτο, Ἀμφιάρεώ τε τὴν ἐξελασίαν τὴν ἐς Θήβας καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς ἐς θεοὺς πεποιημένους αὐτῶ.

Cyclicæ nominatur Thebais ab Athenæo et alibi, cf. infra. — Leutsch Thebaidis cyclicæ reliquiae [Gott. 1830].

1.

Ἄργος ἄειδε, θεά, πολυδίψιον, ἐνθεν ἄνακτες — Cert. Homer. et Hesiod. p. 323 sq. Goettl. 19 sq. Nietzsche. ὁ δ' Ὅμηρος ἀποτυχὼν τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν Θηβαΐδα, ἔπη ζ, ἧς ἡ ἀρχὴ „Ἄργος — ἄνακτες“.

1) Sic Herm. pro ζ.

2.

Αὐτὰρ ὁ διογενῆς ἥρωος ξανθὸς Πολυνείκης
 πρῶτα μὲν Οἰδιπόδῃ καλὴν παρέθηκε τράπεζαν
 ἀργυρῆν Κάδμοιο θεόφρονος· αὐτὰρ ἔπειτα
 χρύσειον ἔμπλησεν καλὸν δέπας ἠδέος οἴνου.
 αὐτὰρ ὃ γ' ὡς φράσθη παρακείμενα πατρὸς ἔοιο 6
 τιμήεντα γέρα, μέγα οἱ κακὸν ἔμπεσε θυμῷ,
 αἴψα δὲ παισὶν ἔοισι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπαρὰς
 ἀργαλέας ἤρατο· θεῶν δ' οὐ λάνθαν' ἔρινύν·
 ὡς οὐδ' οἱ πατρώϊ' ἐν ἠθείῃ φιλότῃτι
 δάσσαιντ', ἀμφοτέροισι δ' αἰὲ πόλεμοί τε μάχαι τε... 10

Athen. XI p. 465 E: Ὁ δὲ Οἰδίπους δι' ἐκπώματα τοῖς
 υἱοῖς κατηράστω, ὡς ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιθη-
 κῶς φησιν, ὅτι αὐτῷ παρέθηκαν ἐκπώμα ὃ ἀπηγορεύ-
 κει, λέγων οὕτως „αὐτὰρ — μάχαι τε“.

3.

Ἴσχιον ὡς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν εἰπέ τε μῦθον·
 ὦ μοι ἐγὼ, παῖδες μὲν ὄνειδείοντες ἐπεμψαν.

Fragm. II. 2. Οἰδιπόδῃ Herm. ad Soph. Oed. Col. 1377;
 Οἰδίποδι vulgo. — 7. μεταμφοτέροισι proproa. Meineke. Eustath.
 ad Od. p. 1684, 6 Rom. 434 Bas. ἀπώλοντο (sc. Eteldcles Polyni-
 cesque) ἀλληλοκτονήσαντες διὰ τὰς ἐν τοῦ πατρὸς ἀράς. ὧν
 αἴτιον κατὰ τινὰς, ὅτι παρέθεντο ἐκεῖνοι τῷ πατρὶ ἐκπώματα,
 ἅπερ ἐκεῖνος ἀπηγορεύκει· ἦσαν δὲ ἐκεῖνα κατὰ τὸν πεποιθη-
 κῶτα τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πατρὸς ἔοιο τιμήεντα γέρα, τουτ-
 ἔστι τοῦ Λαῖου. — 8. θεῶν δ' — ἔρινύν („neque latuit deorum
 vindictam“) Meineke; θεῶν — ἔρινύν vulgo. — In extrema frag-
 menti parte secutus sum Meinekium; libri πατρώαν εἰη φιλότῃτι,
 in quibus Meinekio latere visum est quod in textum recepimus.
 Herm. voluit ὡς οὐδ' οἱ πατρώϊ' ἐνηείη φιλότῃτος δάσσαιντ'
 (δάσσαιντο vel δάσαντο libri), ἀμφοτέροισι δ' εἰο πόλεμοί τε
 μάχαι τε.

Fragm. II. 2. ὄνειδείον τόδ' Buttm. — 3. εὔκτο δὲ ΔΙ
 Buttmann Gr. Gr. II p. 405. Düb. cf. Schneidewin exercitt. critt.
 p. 29 (καῖδες μέγ'). — βασιλῆι Trich. Brunek; βασιλεῖ Schol. Laur.

εὐκτο Διὶ βασιλῆι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
 χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβήμεναι Ἄϊδος εἴσω.

Schol. Laur. ad Soph. Oed. Col. 1375: Τοῦτο ἀπαξά-
 παντες οἱ πρὸ ἡμῶν παραλελοίπασιν· ἔχει δὲ τὰ ἀπὸ
 τῆς ἱστορίας οὕτως· οἱ περὶ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην
 δι' ἔθους ἔχοντες τῷ πατρὶ Οἰδίποδι πέμπειν ἐξ ἐκά-
 στου ἱερείου μοῖραν τὸν ὄμιον, ἐκλαθόμενοι ποτε, εἴτε
 κατὰ φαστῶνην, εἴτε ἐξ ὄτου οὖν, ἰσχίον αὐτῷ ἐπεμ-
 ψαν· ὁ δὲ μικροφύχως καὶ τελέως ἀγεννώως, ὅμως
 γοῦν ἀρὰς ἔθετο κατ' αὐτῶν, δόξας κατολιγωρεῖσθαι.
 Ταῦτα ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα ποιήσας ἱστορεῖ οὕτως·
 „Ἰσχίον — εἴσω“.

4.

Εἶματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρείονι κυανοχαίτη.

Pausan. VIII, 25, 8 (5): ἐπάγονται δὲ ἐξ Ἰλιάδος ἔπη
 καὶ ἐκ Θηβαΐδος μαρτύριά σφισιν εἶναι τῷ λόγῳ
 (Neptunum Arionem e Cerere suscepisse)..... ἐν δὲ
 τῇ Θηβαΐδι ὡς Ἀδραστος ἐφευγεν ἐκ Θηβῶν „εἶματα
 — κυανοχαίτη“. Cf. Schol. Ven. ad Π. Ψ 346.

5.

Pind. Ol. VI, 15 sqq. (23 sqq.) ἐπὶ δ' ἔπειτα
 πυρᾶν νεκρῶν ἑτασθέντων Ταλαονίδας | εἶπεν ἐν Θή-
 βαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλ-
 μὸν ἐμᾶς, | ἀμφοτέρου μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ
 δουρὶ μάρνασθαι, ubi Schol.: ὁ Ἀσκληπιάδης φησὶ
 ταῦτα εἰληφέναι ἐκ τῆς κυκλικῆς Θηβαΐδος.

6.

Apollod. I, 8, 4, 1: Ἀλθαίας δὲ ἀποθανούσης ἔγη-
 μεν Οἶνεὺς Περίβοιαν τὴν Ἰππουόου· ταύτην δὲ ὁ μὲν

γράφας τὴν Θηβαΐδα πολεμηθείσης Ὠλένου λέγει λαβείν Οἰνέα γέρας.

7.

Pausan. IX, 18, 6 (4): Πρὸς δὲ τῇ πηγῇ (sc. Oedipodiae) τάφος ἐστὶν Ἀσφοδίκου· καὶ ὁ Ἀσφοδίκος οὗτος ἀπέκτεινεν ἐν τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Ἀργείους Παρθενοπαῖον τὸν Ταλαοῦ, καθὰ οἱ Θηβαῖοι λέγουσιν, ἐπεὶ τὰ γε ἐν Θηβαΐδι ἔπη τὰ ἐς τὴν Παρθενοπαίου τελευτὴν Περικλύμενον τὸν ἀνελόντα φησὶν εἶναι.

EPIGONI

Cert. Homeri et Hesiod. p. 323 sq. Goettl. 19 sq. Nietzsche. ὁ δ' Ὅμηρος ἀποτυχῶν τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν Θηβαΐδα, ἔπη ζ, εἶτα Ἐπιγόνους, ἔπη ζ. Herodot. IV, 32. Ἄλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ἵπερβορέων εἰρημένα, ἐστὶ δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνουσι, εἰ δὴ τῶ ἔοντι γε Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε.

1.

Nῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.
Cert. Homer. et Hes. supra laudatum: ὁ δ' Ὅμηρος — Ἐπιγόνους, ἔπη ζ, ὧν ἡ ἀρχή „Nῦν — Μοῦσαι“. Aristoph. Pac. 1270 „Nῦν — ἀρχώμεθα“, ubi cf. Schol.¹⁾

2.

Suid. (Vol. II, 2 p. 1093 Bernh.) et Phot. Lex. v. Τευμησία: Περὶ τῆς Τευμησίας ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες²⁾ ἱκανῶς ἱστορήκασιν, καθάπερ Ἀρι-

1) Ἀρχὴ δὲ τῶν Ἐπιγόνων Ἀντιμάχου(!). 2) γεγραφήκότες Phot.

στόδημος. ἐπιπεμφθῆναι μὲν γὰρ ὑπὸ θεῶν τὸ θηρίον τοῦτο τοῖς Καθηείοις, διότι¹⁾ τῆς βασιλείας ἐξέκλειον τοὺς ἀπὸ Κάδμου γεγυότας. Κέφαλον δὲ φασὶ τὸν Δημόνος, Ἀθηναῖον ὄντα καὶ κύνα κεκτημένον, ὃν οὐδὲν διέφευγε τῶν θηρίων· ὅς²⁾ ἀπέκτεινεν ἄκων τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Πρόκριν, καθηράντων αὐτὸν τῶν Καδμείων· διώκειν τὴν ἀλώπεκα μετὰ τοῦ κυνός· καταλαμβανομένους δὲ περὶ τὸν Τευμησόν, λίθους γενέσθαι τὸν τε κύνα καὶ τὴν ἀλώπεκα. εἰλήφασι δ' οὗτοι τὸν μῦθον ἐκ τοῦ ἐπικοῦ κύκλου.

3.

Herodot. IV, 32. Ἄλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἔστι περὶ Τπερβορέων εἰρημένα, ἔστι δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνουσι, εἰ δὴ τῷ ἔονται γε Ὀμηρος ταῦτα τὰ ἔκα ἐποίησε.

4.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 308. Οἱ δὲ τὴν Θηβαίδα³⁾ γεγραφότες⁴⁾ φασὶν ὅτι ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἀκροθίνιον ἀνετέθη Μαντῶ ἢ Τειρεσίου θυγάτηρ εἰς Δελφοὺς πεμφθεῖσα, καὶ κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος ἐξερχομένη περιέπεσε Ῥακίῳ τῷ Λέβητος υἱῷ, Μυκηναίῳ τὸ γένος. καὶ γημαμένη αὐτῷ (τοῦτο γὰρ περιεῖχε τὸ λόγιον, γαμῆσθαι ᾧ ἂν συναντήσῃ), ἐλθοῦσα εἰς Κολοφῶνα καὶ ἐκεῖ δυσθυμήσασα ἐδάκρυσεν διὰ τὴν τῆς πατρίδος πόρθησιν.

1) διὸ Phot. 2) θηρίων, ὡς Phot. 3) Leutsch theses sexaginta (1833), n. 15: „Thebais cyclica prius Argivorum bellum contra Thebanos complexa est: postea vero a Grammaticis cum Epigonis coniuncta est. Hinc explicandi Herodot. IV, 32. Pausan. IX, 9. Schol. Apoll. I, 308“. 4) Müller p. 75.

*
*
*
CYPRIA.

De hoc poemate celeberrimo Schol. ad Clem. Alex. II, 30 p. 26 Pott. (Vol. IV, p. 104 Klotz.) Κύπρια ποιήματά εἰσι τὰ τοῦ κύκλου· περιέχει δὲ ἀρκαγὴν Ἑλένης· ὁ δὲ ποιητὴς αὐτῶν ἄδηλος· εἰς γὰρ ἐστὶ τῶν κυκλικῶν κτλ. (cf. supra p. 3).

Phot. Bibl. p. 319 Bekk. ex Procli Chrestomathia (cf. supra p. 1) λέγει δὲ καὶ περὶ τινῶν Κυπρίων ποιημάτων, καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασίνον ἀναφέρουσι Κύπριον, οἱ δὲ Ἠγησίον τὸν Σαλαμίνιον αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν, οἱ δὲ Ὅμηρον· δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίνο¹⁾, καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι. ἀλλ' οὐ τίθεται [ὁ συγγραφεὺς] ταύτῃ τῇ αἰτίᾳ· μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα.

Suid. v. Ὅμηρος. Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα, Κύπρια.

Herodot. II, 116 sq. ἐν τούτοις τοῖσι ἔπεσι (II, Z 289—292) δηλοῖ ὅτι ἠπίστατο τὴν ἐς Αἴγυπτον Ἀλεξάνδρου πλάνην· ὁμοῦρεὶ γὰρ ἡ Συρίη Αἴγύπτῳ, οἱ δὲ Φοίνικες, τῶν ἐστὶ ἡ Σιδῶν, ἐν τῇ Συρίῃ οἰκέουσι. κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεα καὶ τόδε [τὸ χωρίον, quod seclusit Valek.] οὐκ ἦμισα ἀλλὰ μάλιστα δηλοῖ ὅτι οὐκ Ὅμηρος τὰ Κύπρια ἔπεά ἐστι ἀλλ' ἄλλου τινός. κτλ. (Cf. infra fragm. 8.)

1) Suid. v. Ὅμηρος (Vol. II, 1 p. 1096 Bernh.): γήμας δ' ἐν Χίῳ Ἀρσιφόνην, τὴν Γνώτορος τοῦ Κυμαίου θυγατέρα, ἔσχεν υἱεῖς δύο καὶ θυγατέρα· ἦν ἔγχευε Στασίνοσ ὁ Κύπριος. Aelian. Var. Hist. IX, 15. Tzet. Chiliad. XIII. 636—640.

Athen. XV p. 682 D, E: Ἀνθῶν δὲ στεφανωτικῶν μέμνηται ὁ μὲν τὰ Κύπρια ἐπη πεποιηκῶς Ἡγησίας ἢ Στασίνοσ Δημοδάμασ γὰρ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος ἐν τῷ περὶ Ἀλικαρνασσοῦ [οὔ] κύπρια, Ἀλικαρνασσέωσ δ' αὐτὰ εἶναι φησι ποιήματα¹). Cf. VIII, p. 334 B. Grammaticus (ap. Cram. An. Oxon. IV p. 315) de generibus artis criticae disserens: Ἐκτον κρίσις ποιημάτων· πολλὰ γὰρ νοθευόμενά ἐστιν, ὡσ ἡ Σοφοκλέουσ Ἀντιγόνη. λέγεται γὰρ εἶναι Ἀντιφῶντοσ (l. Ἰοφῶντοσ) τοῦ Σοφοκλέουσ υἱοῦ. ὁμοίωσ τὰ Κυπριακά.

Carmen nominatur τὰ Κυπριακά a Tzetz. ad Lyc. Cass. 570. Eustath. ad. Od. p. 1623 Rom. Gramm. ap. Cramer. l. l. etc., τὰ Κυπριακά ποιήματα a Clem. Alex. Protr. II, 30 p. 26 Pott., saepissime τὰ Κύπρια.

Subsidia: Henrichsen de carminibus Cypriis (Havn. 1832). Schlie „Zu den Kyprien. Eine archaeologische Abhandlung“. Berol. 1874. pp. 45.

Proclus Chrestom. Lib. I²): Ἐπιβάλλει τούτοισ τὰ λεγόμενα Κύπρια ἐν βιβλίοισ φερόμενα ἔνδεκα, ὧν περὶ τῆσ γραφῆσ ὕστερον ἐροῦμεν, ἵνα μὴ τὸν ἐξῆσ

1) „Post Στασίνοσ indicavi lacunam cum Welckero Epic. Cycl. I p. 306. Recte idem praesente Hemsterhusio post σοῦ inseruit οὔ. Pro Κύπρια quamvis repugnante Welckero malim cum Hemsterh. Κυπρίων. Erunt fortasse qui Heckero Phil. V p. 433 assentiantur totum Athenaei locum ita refingenti: Δημοδάμασ δὲ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος ἐν τῷ περὶ Ἀλικαρνασσοῦ Κύπρια (a Κυπρίας) Ἀλικαρνασσέωσ αὐτὰ εἶναι φησι ποιήματα.“ Meineke ad h. loc. [Analecta critica ad Ath. p. 381.] 2) Epitome haec debetur codd. quattuor, E = Escor. vel Matrit., M = Monac. Gr. 111, N = Neap., P = Parm., quos ex cod. Veneto A, quum adhuc integer esset, derivatos esse con-

λόγον νῦν ἐμποδίζωμεν· τὰ δὲ περιεχόμενά¹⁾ ἐστὶ ταῦτα. Ζεὺς βουλευέται μετὰ τῆς Θέμιδος²⁾ περὶ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. παραγενομένη δὲ Ἔρις εὐωχουμένων τῶν θεῶν ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις νεῖκος περὶ κάλλους ἐνίστησιν Ἀθηνᾶ Ἥρα καὶ Ἀφροδίτη, αἱ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐν Ἰδῆ κατὰ Διὸς προσταγὴν ὑφ' Ἑρμοῦ πρὸς τὴν κρίσιν ἄγονται· καὶ προκρίνει τὴν Ἀφροδίτην ἔκαρθεὶς τοῖς Ἑλένης γάμοις Ἀλέξανδρος³⁾. ἔπειτα δὲ Ἀφροδίτης ὑποθεμένης ναυπηγεῖται· καὶ Ἐλενος περὶ τῶν μελλόντων αὐτῷ⁴⁾ προθεσπίζει· καὶ ἡ Ἀφροδίτη Αἰνείαν συμπλεῖν αὐτῷ κελεύει· καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόντων προδηλοῖ. ἐπιβὰς δὲ τῇ Δακεδαίμονιά Ἀλέξανδρος ξενίζεται παρὰ τοῖς Τυνδαρίδαις, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Σπάρτῃ παρὰ Μενελάῳ· καὶ Ἑλένη παρὰ τὴν εὐωχίαν δίδωσι δῶρα ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ μετὰ ταῦτα Μενέλαος εἰς Κρήτην ἐκπλεῖ, κελεύσας τὴν Ἑλένην τοῖς ξένοις τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν ἕως ἂν ἀπαλλαγῶσιν. ἐν τούτῳ δὲ Ἀφροδίτη συνάγει τὴν Ἑλένην τῷ Ἀλεξάνδρῳ· καὶ μετὰ τὴν μίξιν τὰ πλεῖστα κτήματα ἐνθέμενοι νυκτὸς ἀποπλέουσι. χει-

Studemund ap. Jahn. Bilderchron. p. 94. — Cod. E (a Tychsenio inspecto) nisus Heyne epitomen primum edidit in Bibl. litter. artisque vet. fasc. I. Ined. p. 23—26. — M in lucem protraxit Thiersch in Actis philol. Monac. II p. 572 sqq. P contulit H. Keil. Mus. Rh. Nov. Ser. VI p. 141 sq.; de N cf. Welcker Cycl. ep. II. p. 504 sq. Epitomen post Heynium ediderunt Gaisford. (app. ad Hephaest. p. 471—476 [523—527 ed. Lips.]) Welcker. alii; nuperrime Michaelis in Jahn. Bilderchron. p. 98 sq. et Dindorf. in Schol. ad Il. Vol. I p. XXXIV sqq.

1) Sic Bekk. Tzetz. Antehom. p. VII; περιέχοντα codd.
2) Θέμιδος Heyne; θέτιδος codd. 3) ὁ Ἀλέξανδρος Bekker.
4) Sic Heyne; αὐτῆς M, αὐτοῖς rell.; ἐξ αὐτῆς Thiersch Acta II p. 590.

μῶνα¹⁾ δὲ αὐτοῖς ἐφίστησιν²⁾ Ἥρα· καὶ προσενηχθεὶς Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος αἶρει τὴν πόλιν· καὶ ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον γάμους τῆς Ἑλένης ἐπετέλεσεν. ἐν τούτῳ δὲ Κάστωρ μετὰ Πολυδεύκους τὰς Ἴδα καὶ Λυγκέως βοῦς ὑφαιρούμενοι³⁾ ἐφωράθησαν· καὶ Κάστωρ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἴδα ἀναιρεῖται, Λυγκεὺς δὲ καὶ Ἴδας ὑπὸ Πολυδεύκους· καὶ Ζεὺς αὐτοῖς ἑτερήμερον νέμει τὴν ἀθανασίαν. καὶ μετὰ ταῦτα Ἴρις ἀγγέλλει⁴⁾ τῷ Μενελάῳ τὰ γεγυότα κατὰ τὸν οἶκον· ὁ δὲ παραγενόμενος περὶ τῆς ἐπ' Ἴλιον⁵⁾ στρατείας βουλευέται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος· Νέστωρ δὲ ἐν παρεκβάσει διηγείται αὐτῷ, ὡς Ἐπωπεὺς φθείρας τὴν Λύκου⁶⁾ θυγατέρα ἐξεπορθήθη, καὶ τὰ περὶ Οἰδίπουν καὶ τὴν Ἡρακλέους μανίαν καὶ τὰ περὶ Θησέα καὶ Ἀριάδην. ἔπειτα τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζουσι ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα. καὶ μαίνεσθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσεά ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν συστρατεύεσθαι ἐφώρασαν, Παλαμήδους ὑποθεμένου τὸν υἱὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλουσιν⁷⁾ ἐξαρκάσαντες. καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι· καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθοὺς γενόμενα δείκνυται, καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποβησομένων προλέγει αὐτοῖς. ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανία προσίσχουσι κατὰ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθον· Τηλεφος δὲ ἐκβοηθεῖ⁸⁾

1) χειμῶνα — πόλιν „interpolata sunt et ab eo hand dubie profecta, qui hoc argumentum e Proclo excerpait“ Wüllner de cyclo p. 73. Cf. infra ad fragm. 8. 2) ἐφίστησιν Welcker. 3) Sic Heyne; ὑφαιρούμενοι codd. 4) ἀγγέλλει PN, ἀγγέλει M, ἀναγγέλλει E, ἀπαγγέλλει Heyne, ἀπαγγέλλεται Dübner. 5) Ἴλιον E. 6) Λύκου Heyne coll. Apollodor. III, 6, 5; Λυκούργου codd. 7) Sic Welcker Cycl. ep. II, 506; κόλασιν codd. 8) Sic N; ἐκβοηθείας reliqui.

Θέρσανδρόν τε τὸν Πολυνείκους κτείνει καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκειται. ἀποπλέουσι δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μυσίας χειμῶν ἐπιπίπτει, καὶ διασκεδάννυνται· Ἀχιλλεὺς δὲ Σκύρω προσσχὼν γαμει τὴν Λυκομήδους θυγατέρα Δηιδάμειαν¹⁾. ἔπειτα Τήλεφον κατὰ μαντεῖαν παραγενόμενον εἰς Ἄργος ἰάται Ἀχιλλεὺς ὡς ἡγεμόνα γενησόμενον τοῦ ἐπ' Ἴλιον πλοῦ. καὶ τὸ δεύτερον ἡθροισμένου τοῦ στόλου ἐν Αὐλίδι Ἀγαμέμνων ἐπὶ θήρας²⁾ βαλὼν ἔλαφον ὑπερβάλλειν ἔφησε καὶ τὴν Ἄρτεμιν· μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχεν αὐτοῦς τοῦ πλοῦ χειμῶνας ἐπιπέμπουσα· Κάλχαντος δὲ εἰπόντος τὴν τῆς θεοῦ μῆνιν καὶ Ἰφιγένειαν κελεύσαντος θύειν τῇ Ἀρτέμιδι, ὡς ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεὺς μεταπεμφάμενοι θύειν ἐπιχειροῦσιν· Ἄρτεμις δὲ αὐτὴν³⁾ ἔξαρκάσασα⁴⁾ εἰς Ταύρους μετακομίζει καὶ ἀθάνατον ποιεῖ, ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίστησι τῷ βωμῷ. ἔπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον, καὶ εὐωχουμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης ὑφ' ὕδρου πληγείς διὰ τὴν δυσσομίαν ἐν Δήμνῳ κατελείφθη⁵⁾. καὶ Ἀχιλλεὺς ὕστερος⁶⁾ κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα. ἔπειτα ἀποβαίνοντας αὐτοῦς εἰς Ἴλιον εἰργουσιν οἱ Τρῶες, καὶ θνήσκει Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἐκτορος. ἔπειτα Ἀχιλλεὺς αὐτοῦς τρέπεται ἀνελὼν Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναιροῦνται. καὶ διαπρεσβεύονται πρὸς τοὺς Τρῶας τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτοῦντες· ὥς δὲ οὐχ ὑπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ τειχο-

1) Michaelis Schol. ad Il. T 826 conferri iubet. 2) Sic Bekk.; θήραν codd.; ἐπὶ θήραν ἐξίων (vel. ἐξαγαγών) καὶ β. conl. Heyne. 3) Sic Heyne; αὐτῇ codd. 4) ἔξαρκάσασα Bekker. 5) Sic N; κατελήφθη EP (γρ. κατεβλήθη P), κατελήθη M. 6) ὕστερον Bekker; sed cf. Nauck. (Studd. Euripp.) ad Eur. Alc. 26.

μαχοῦσιν. ἔπειτα τὴν χώραν ἐπεξελθόντες πορθοῦσι καὶ τὰς περιόλους πόλεις. καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεὺς Ἑλένην¹⁾ ἐπιθυμεῖ θεάσασθαι, καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ αὐτὸ Ἀφροδίτη καὶ Θέτις. εἶτα ἀπονοστεῖν ὄρη- μένους τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς κατέχει· καὶ περὶ ἀπελαῦ- νει τὰς Αἰνείου βόας, καὶ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον πορθεῖ καὶ συχνὰς τῶν περιουκίδων πόλεων· καὶ Τρωί- λον φονεύει. Λυκάονά τε Πάτροκλος εἰς Αἴημον ἀγαγὼν ἀπεμολᾷ. καὶ ἐκ τῶν λαφύρων Ἀχιλλεὺς μὲν Βρισηίδα γέρας λαμβάνει, Χρυσήδα δὲ Ἀγαμέμνων. ἔπειτά ἐστι Παλαμήδους θάνατος, καὶ Διὸς βουλή ὅπως ἐπικουφίσαι²⁾ τοὺς Τρῶας Ἀχιλλεὺς τῆς συμμαχίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστήσας· καὶ κατάλογος τῶν τοῖς Τρῶσι συμμαχησάντων³⁾.

1.

Ἦν ὅτε μυρία φύλα κατὰ χθόνα πλαζόμεν' ἀ[νδρῶν
 . . . ἐβάρυνε] βαθυστέρνου πλάτος αἴης.
 Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε καὶ ἐν πυκιναῖς κραπίδεσσι
 σύνθετο κουφίσσαι βάρεος παμβώτορα γαῖαν

1) Ἑλένην — Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς om. MP. 2) ἐπικουφίσαι Bekk.; ἐπικουφίσαι ENP, ἐπικουφήσει M. 3) συμμαχησάντων Welcker. Fragm. I. 1, 2. χθ. πλαζόμενα βαρυστέρνου πλ. αἴ. Cod. Ven. A. Scholl minn. Schol. Vind. Cod. Philol. Graec. LXI (v. p. 21). — χθόνα λαμβάνενα πλαζόμενα βαρυστέρνου πλ. αἴ. I. Nic. Loensis (quem libris manu scriptis usum esse constat) in Gruteri Lamp. V, 2 p. 401. ἀνδρῶν add. Barnes. — 2. Lacunam explere multi conati sunt; mihi probabile videtur ἐβάρυνε, quod coll. κουφίσσαι v. 4 coni. Boissonade et Koechly coni. ep. I, 6. — ἐκπάγλως (ante ἐβάρυνε) supplet Schneidewin Philol. IV. p. 591; totum locum Koechly l. l. sic refingit: χθόνα πάντοθεν ἀνδρῶν | πλαζομένων ἐβάρυνε κτλ. — „Adiectivi βαρυστέρνου exempla v. in Thes. Vol. II. p. 88“ Dind. — 3. πυκινῆς Schneidew. — 4. κουφί-

ῥιπίσσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοτο, ὄφρα κενώσειεν θανάτῳ βάρος· οἱ δ' ἐνὶ Τροίῃ ἦρωες κτείνοντο, Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή.

Schol. Ven. *A* ad Hom. *Il.* *A*, 5, 6: ἄλλοι δ' ἀπὸ ἱστορίας τινὸς εἶπον εἰρηκεῖναι τὸν Ὅμηρον. φασὶ γὰρ τὴν γῆν βαρουμένην ὑπ' ἀνθρώπων πολυπληθείας, μηδεμιάς ἀνθρώπων οὔσης εὐσεβείας, αἰτῆσαι τὸν Δία κουφισθῆναι τοῦ ἄχθους· τὸν δὲ Δία πρῶτον μὲν εὐθύς ποιῆσαι τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον, δι' οὗ πολλοὺς πάνυ ἀπώλεσεν· ὕστερον δὲ πάλιν συμβούλῳ τῷ Μώμῳ χρησάμενος, ἣν Διὸς βουλήν Ὅμηρός φησιν, ἐπειδὴ οἶός τε ἦν κεραυνοῖς ἢ κατακλυσμοῖς πάντας διαφθείρειν. ὅπερ τοῦ Μώμου κωλύσαντος, ὑποθεμένου δὲ αὐτῷ τὴν Θέτιδος θνητογαμίαν καὶ θυγατέρος καλῆς γένναν, ἐξ ᾧν ἀμφοτέρων πόλεμος Ἑλλησίδε τε καὶ βαρβάροις ἐγένετο, ἀφ' οὗ χρόνου συνέβη κουφισθῆναι τὴν γῆν, πολλῶν ἀναιρεθέντων. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Στασίῳ τῷ τὰ Κύπρια πεποιηκότι, εἰπὸντι οὕτως „ἦν — βουλή“. Cf. Schol. Vind. Cod. Philol. Graec. LXI. in Ephem. litt. Hal. 1840. Vol. I p. 516. Schol. ad *Il.* ap. Cramer. Anecd. Oxon. IV. 405. Eurip. *Hel.* 38 sqq. *Orest.* 1639 sqq. (cum. Schol. ad v. 1641). Köhler in *Mus. Rhen.* Nov. Ser. XIII, p. 316 sq.

σαι καρβώτορα γαίης (γαίαν al.) ἀνθρώπων Cod. Ven. *A*. — κουφίσαι καρβώτορα γαίην ἀνθρώπων Schol. Vind. — κουφίσαι ἀνδρῶν Wolf, κουφίσσαι μερόπων Pflugk ad Eurip. *Hel.* p. 5; βάρος, quod in textum receperimus, debetur Schneidewino. — 5. ῥιπίσας πολ. Scholl. minn.; ῥιπίσαι τε πολέμου Cod. Ven. *A*; ῥιπίσαι (sine τε πολέμου) Schol. Vind. ῥιπίσσαι τε πόνον Schneidew. — 6. θανάτῳ Schol. minn.; θανάτου Cod. Ven. *A* Schol. Vind.

2.

Schol. Ven. *A* et minn. ad II. II 140 ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἶον] προκατεσκευάκε μόνον αὐτῷ¹⁾ τὸ δόρυ σώζεσθαι διὰ τὸ ξύλα μὴ ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον. κατὰ γὰρ τὸν Πηλέως καὶ Θέτιδος γάμον οἱ θεοὶ συναχθέντες εἰς τὸ Πήλιον ἐπ' εὐωχίᾳ ἐπόμιζον Πηλεὶ δῶρα, Χείρων δὲ μελλίαν εὐθαλῆ τεμῶν εἰς δόρυ παρέσχε. φασὶ δὲ Ἀθηναῖν μὲν²⁾ ξέσαι αὐτό, Ἥφαιστον δὲ κατασκευάσαι. τούτῳ δὲ τῷ δόρατι καὶ Πηλεὺς ἐν ταῖς μάχαις ἠρίστευσε καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεύς. ἡ ἱστορία παρὰ τῷ τὰ Κύπρια ποιήσαντι.

3.

Εἶματα μὲν χροῖ ἔστο, τὰ οἱ Χάριτες τε καὶ Ὁραι
ποιήσαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἄνθεσιν ελαρινοῖσιν,
οἷα φέρουσ' ὄραι, ἐν τε κρόκῳ ἐν θ' ὑακίνθῳ
ἐν τε ἰῶ θαλέθοντι ῥόδου τ' ἐνὶ ἄνθει καλῷ
ἠδέει νεκταρέῳ, ἐν τ' ἀμβροσίαις καλύνεσσι 5

1) αὐτῷ Cobet; αὐτὸ Scholl. 2) φασὶ μὲν Ἀθηναῖν Cod. Ven. *A*.

Fragm. III. Haec non ad Helenam [Meineke Anal. critt. ad Athen. p. 331], sed ad Venerem, quae ad Paridis iudicium ornatur, spectare ostendit Welcker Cycl. ep. II p. 88 sq. — 1. εἶματα codd.; corr. Canter. — χροῖ ἔστο, τὰ οἱ palmaris est Meinekii emendatio; χροῖās τότε αἱ codd. — 3. Legebatur Ὁραι. ὄραι scribendum esse Meineke vidit. — φοροῦσ' vulgo. φέρουσ'. Koechly coni. ep. I p. 8 adsentiente Meinekio, cui „magis tamen οἷα φέρουσ' αὐταὶ placeret, ut οἷα ad εἶματα spectet“. — De extrema fragmenti parte optime meruit Koechly, qui recte vidit ante τοῖ (v. 7, olim 6) nonnulla excidisse. Codd. καλύνεσσι | ἄνθεσι ναρσίσου καλλιφόου (cod. B. καλλιφόν; corr. Meineke). θ' οἷα (διοῖα B) Ἄφρ. | ὄραις (ὀδμαῖς coni. Meineke) παντοίαις κτλ. — Post καλύνεσσι lacunae signa pos. Meineke; deinde, omnia haec ad Helenae ornatum pertinere ratus, οἱ — ἔσται.

ναρκίσσου [θαλεροῦ] καὶ λειφίου, [οἷά τε γαῖα
ᾠραις εἰαριναῖς φύει ἄνθεα.] τοῦ Ἀφροδίτη
ἄνθεσι παντοίοις τεθνωμένα εἴματα ἔστο.

Athen. XV p. 682, D—F: Ἀνθῶν δὲ στεφανωτι-
κῶν μέμνηται ὁ μὲν τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκῶς Ἡγη-
σίας ἢ Σκασίνος (cf. supra p. 16) λέγει δ' οὖν
ὅστις ἔστιν ὁ ποιήσας αὐτὰ ἐν τῷ α' ¹⁾ οὕτωςί „Εἴματα
..... ἔστο“ ²⁾

I.

Ἡ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεις ἄνθεα γαίης ...

* * *

ἂν κεφαλαῖσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι,
Νύμφαι καὶ Χάριτες, ἅμα δὲ χρυσῆ Ἀφροδίτη,
καλὸν ἀείδουσαι κατ' ὄρος πολυπιδάκου Ἰδῆς. 6

Athenaeus, postquam versus fragm. 3 allatos laudavit,
p. 682 F sic pergit: οὗτος ὁ ποιητῆς καὶ τὴν τῶν στε-
φάνων χρῆσιν εἰδὼς φαίνεται δι' αὐτὸν λέγει „ἢ — Ἰδῆς“.

5.

Κάστρω μὲν θνητός, θανάτου δὲ οἱ αἴσα πέπρωτο,
αὐτὰρ ὃ γ' ἀθάνατος Πολυδεύκης, ὄξος Ἄρηος.

Clem. Alex. Protr. c. 2 p. 9 (19 A) Sylb. 26 Pott. προσίτω δὲ
καὶ ὁ τὰ Κυπριακὰ ποιήματα γράψας „Κάστρω — Ἄρηος“.

1) κα' codd.; corr. Heyne. 2) Versus quattuor (fragmenti
huius v. 1—4) quos Athenaeo auctore usus affere videtur Schol.
Lucian. (Vol. IV p. 149 Jacob.), non a scholiasta vetere, sed a
viro docto saec. sexti decimi additos esse, ostendit Schneidew.
Philol. IV p. 612.

Fragm. IV. 2. „Apertum est post secundum versum ad
sententiae absolutionem aliquid desiderari.“ Meineke. — ἄνθεα
ποιῆς coll. Od. ε, 449 coni. Hecker. — 4. Vulgo χρυσῆ; corr. Meineke.

Fragm. V. 1. πέπρωτο Koeschly coni. ep. I p. 8; vulgo
πέπρωται.

6.

Τοὺς δὲ μετὰ τριτάτην Ἑλένην τέκε θαῦμα βροτοῖσι,
 τὴν ποτε καλλίκομος Νέμεσις φιλότῃ μιγεῖσα
 Ζηνὶ θεῶν βασιλῆι τέκε κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
 φεῦγε γάρ, οὐδ' ἔθελεν μιχθῆμεναι ἐν φιλότῃ
 πατρὶ Διὶ Κρονίωνι· ἐτείρετο γὰρ φρένας αἰδοῖ ὅ
 καὶ νεμέσει· κατὰ γῆν δὲ καὶ ἀτρύγετον μέλαν ὕδωρ
 φεῦγε, Ζεὺς δ' ἐδίωκε· λαβεῖν δ' ἐλίλαίετο θυμῷ·
 ἄλλοτε μὲν κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 ἰχθύϊ εἰδομένη πόντον πολὺν ἐξορόθυνεν,
 ἄλλοτ' ἀν' ὠκεανὸν ποταμὸν καὶ κείρατα γαίης, 10
 ἄλλοτ' ἀν' ἠπειρον πολυβῶλακα· γίγνεται δ' αἰεὶ
 θηρὶ, ὅσ' ἠπειρος αἰνὰ τρέφει, ὄφρα φύγοι νιν.

Athen. VIII, p. 334 B—D: ὁ τὰ Κύπρια πριήσας ἔπη,
 εἴτε Κύπριός τις ἐστὶν ἢ Στασίνοσ, ἢ ὅστις δὴ ποτε
 χαίρει ὀνομαζόμενος, τὴν Νέμεσιν ποιεῖ διασκομένην
 ὑπὸ Διὸσ καὶ εἰς ἰχθὺν μεταμορφουμένην διὰ τούτων
 „Τοῖσ — νιν“. Cf. Eustath. ad II, p. 1321, 38 sqq.
 Rom. 1442 Bas.

Fragm. VI. 1. Τοὺς δὲ μετὰ Koechly l. l. p. 9 (conferrī
 iubens Hes. fr. 129 Marcksch. [130 ed. nostr.] τοὺς δὲ μέθ' κτλ.)
 comprobante Mein. anal. p. 148; τοῖς δὲ μετὰ codd. Athenaei. —
 τέκε] τρέφει Abrens coll. Schneidewin Philol. IV p. 745 et Over-
 beck hist. sculpt. gr. (ed. I) I p. 219; ἔχε Hecker Philol. V
 p. 437, de Tyndareo vel Leda dici ratus. — Post h. v. lacunam
 statuendam esse putat Welcker. — ὅ sq. αἰδοῖ. καὶ Νέμεσις Iunio
 praesente Meineke, sed νεμέσει praeclare defendit Welcker;
 cf. Koechly l. l. p. 9. — 12. Theog. 582: κνώδαλ', ὅσ' ἠπει-
 ρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα, Hymn. in Ven. 4 sq.: θηρία
 πάντα, | ἡμὲν ὅσ' ἠπειρος πολλὰ τρέφει ἠδ' ὅσα πόντος. —
 δεινὰ Welcker; ἠπειρός γ' αἰνὰ Düntzer Suppl. p. 16.

7.

Pausan. III, 16, 1: Πλησίον δὲ Ἰλαίρας καὶ Φοίβης ἐστὶν ἱερόν· ὃ δὲ ποιήσας τὰ ἔπη τὰ Κύπρια θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλλωνός φησιν εἶναι. (Cf. Stephanum ad Aristot. Rhet. II, 23 in Cram. An. Par. I, 298: Τυνδάρεως καὶ Ἀφαρεὺς καὶ Λεύκιππος ἀδελφοί. ὃ δὲ Λεύκιππος εἶχε θυγατέρας δύο, Φοίβην καὶ Ἰλάειραν, ἃς οἱ Διόσκουροι ἐτι παρθένους οὔσας ἐξήρπασαν. εἰ γοῦν μὴ οἱ Τυνδαρίδαι πρῶτοι περὶ τὰς ἑξαδέλφας αὐτῶν ἐμάνησαν, οὐδ' ἂν Ἀλέξανδρος περὶ τὴν αὐτῶν ἀδελφήν. οὕτως ἐν τῷ γάμμα τὸ λεξικὸν τὸ Ὀμηρικὸν λέγει.)

8.

Herodot. II, 117: Ἐν μὲν γὰρ τοῖσι Κυπρίοισι εἴρηται ὡς τριτατος ἐκ Σπάρτης Ἀλέξανδρος ἀπίκετο ἐς τὸ Ἴλιον ἄγων Ἑλένην, εὐαεὶ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσση λείῃ· ἐν δὲ Ἰλιάδι λέγει ὡς ἐπλάζετο ἄγων αὐτήν. Ex Herodoto hausit Eustath. ad II. p. 643, 2 Rom. 503 Bas.

9.

Αἴψα δὲ Λυγκεὺς

*Τηύγετον προσέβαινε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς,
ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν*

Fragm. VIII. Quae Herodotus narrat, cum eis pugnant quae apud Proclum (v. supra) leguntur; itaque nonnulli Herodoti, alii Procli verba spuria habuerunt. Mueller, vestigia versuum heroicorum secutus, legendum censet εὐαεὶ τε | πνεύματι χρησάμενος λείῃ τε θαλάσση. Tres versus procudit Friedemann Comment. in Strab. I. p. 336. χρησάμενος poetae abiudicat Welcker.

Fragm. IX. 2. Ταῦγετον Schol. Pind. —

Τανταλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἶσιδε κύδιμος ἦρως
 δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης 5
 Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεια·
 νύξε δ' ἄρ' [ἄγχι στας.....

Schol. ad Pind. Nem. X, 114 [Ἀπὸ Ταιῦγέτου] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀξιοὶ γράφειν ἤμενον, ἀκολουθῶν τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένῃ ἱστορίᾳ· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυὶ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως· τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος¹⁾ κατηκολούθησε. πρὸς οὓς φησὶ Δίδυμος, ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυὶ λοχῶντων, τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκου, μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδε²⁾ παρατίθενται δὲ καὶ τὸν τὰ Κύπρια γράψαντα οὕτω λέγοντα „Αἴψα — νύξε δ' ἄρ.“ ὁ Κάστωρ³⁾ ἐλόχα τὸν Ἴδαν, φησὶν, ἐν κοίλῃ δρυὶ κρυφθεὶς καὶ τὸν Λυγκέα· ὁ δὲ Λυγκεὺς ὀξυδερκῆς ὤν, ὡς καὶ διὰ λίθων καὶ διὰ γῆς τὰ γινόμενα βλέπειν, ἴδων διὰ τῆς δρυὸς τὸν Κάστορα ἔτρωσε λόγῃ κτλ. Versus 1—6 laudat etiam Tzetz. Chil. II, 711—716; ad Lycophr. v. 511.

4. εἶσιδεν ὄβριμος vel ὄμβρ. codd. nonnulli Tzetz. Chil. II, 714. — 5. δεινοῖς] Sic Tzetz.; εἰν ed. Romana Scholl. Pind. — ὀφθαλμοῖσιν ἔσω κοίλης δρυὸς ἡμένω ἄμφω Heyne. Boeckhio mendum in εἰν situm videtur, quapropter eius loco lacunae signa posuit. Fort. ἡμένω ὀφθ. — κοίλης. — 7. V. paullo infra.

1) III, 11, 2, 4. 2) Sequitur disputatio de ἡμέρος pro ἡμένους posito. Scholium mancum esse videtur. 3) Ed. Rom. ἀγγλίστωρ, quo in verbo ἄγχι στας τὸν Κάστορα latere censet Heyne. Reccepit Wolf.

10.

Οἶνον τοι, Μενέλαε, θεοὶ ποίησαν ἄριστον
 θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἀποσκεδάσαι μελεδῶνας.

Athen. II, p. 35 C: „Οἶνον — μελεδῶνας“, ὁ τῶν Κυπρίων
 τοῦτό φησι ποιητής, ὅστις ἂν εἴη. Hi versus prae-
 terea inveniuntur ap. Suid. v. οἶνος (Vol. II, 2 p. 1275
 sq. Bernh.) et Schol. ad Anthol. IV, 8 (locum inspicere
 non licuit); respiciunt Theogn. 883. Eustath. ad Od. p.
 1623, 43 Rom. 347 Bas.

11.

Pausan. X, 26, 4 (1): Τοῦ δὲ Ἀχιλλέως τῷ παιδὶ
 Ὅμηρος μὲν Νεοπτόλεμον ὄνομα ἐν ἀπάσῃ οἱ τίθεται
 τῇ ποιήσει· τὰ δὲ Κύπρια ἐπη φησὶν ὑπὸ Λυκομήδους
 μὲν Πύρρον, Νεοπτόλεμον δὲ ὄνομα ὑπὸ Φοίνικος
 αὐτῷ τεθῆναι, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἡλικία ἔτι νέος πολεμεῖν
 ἤρξατο.

12.

Schol. Laur. ad Soph. El. 157: Ἡ Ὀμήρω¹⁾ ἀκο-
 λουθεῖ εἰρηκότι τὰς τρεῖς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνο-
 νος, ἧ ὡς ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας²⁾, δ³⁾ φησὶν Ἰφιγένειαν
 καὶ Ἰφιάνασσαν.

13.

Οὐκ ἐφάμην Ἀχιλλῆι χολώσειν ἄλκιμον ἦτορ
 ὧδε μάλ' ἐκπάγλως, ἐπειὴ μάλα μοι φίλος ἦεν.

Volumen musei Parisini ap. Letronn. in Virt. Doctt.
 Diario 1838 p. 322 [cf. Schneidewin Fragmm. poett. Græc.

1) Π. I, 144. 2) ποιήσας add. Brunck. 3) Sic Cod. Laur.,
 unde ed. Rom. τέσσαρας, omissis νν. Ἰφιγένειαν καὶ Ἰφιάν-
 ασσαν. Elmsley reposuit διαφόρους φησὶν; mihi post φησὶν
 nonnulla excidisse videntur.

Fragm. XIII. 2. ἐκπάγλως et ηην νῆσ.

Gott. 1838 p. 15] *Εἰ Ἀγαμέμνων οὕτως ἀπέφασκεν*. „*Οὐκ — ἦεν*“. Cypriorum poetae vindicavit Letronn. adsentiente Schneidewin. l. 1., cf. Procli epit. (supra p. 19): *Φιλοκτήτης — ἐν Λήμνῳ κατελείφθη, καὶ Ἀχιλλεὺς ὕστερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα.*

14.

Pausan. IV, 2, 7 (5): *Λυγκέως μὲν δὴ παῖδα οὐκ ἴσμεν γενόμενον, Ἴδα δὲ Κλεοπάτραν θυγατέρα ἐκ Μαρπήσσης, ἣ Μελεάγρῳ συνώκησεν. ὁ δὲ τὰ ἔπη ποιήσας τὰ Κύπρια Πρωτεσιλάου φησὶν, ὃς ὅτε κατὰ τὴν Τρωάδα ἔσχον Ἕλληνες, ἀποβῆναι πρῶτος ἐτόλμησε, Πρωτεσιλάου τούτου τὴν γυναῖκα Πολυδώραν μὲν τὸ ὄνομα, θυγατέρα δὲ Μελεάγρου φησὶν εἶναι τοῦ Οἰνέως.*

15.

Schol. Vict. ad Hom. II Π 57 πόλιν εὐτείχεα] τὴν Πήδασον οἱ τῶν Κυπρίων ποιηταί, αὐτὸς δὲ¹⁾ Λυρνησόν.

16.

Eustath. ad Il. A 366, p. 119, 4 sqq. Rom. 89 Bas. Ἰστοροῦσι δὲ τινες ὅτι ἐκ τῶν ὑποπλακίων Θηβῶν ἢ Χρυσῆς ἐλήφθη οὔτε καταφυγοῦσα ἐκεῖ οὔτ' ἐπὶ θυσίαν Ἀρτέμιδος ἐλθοῦσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια γράψας ἔφη, ἀλλὰ πόλιτις ἦτοι συμπολιτις Ἀνδρομάχης οὔσα. Schol. Ven. A et minn. ad loc.: ἐνιοὶ δὲ φασιν ὅτι καὶ ἡ Χρυσῆς ἐκ Θηβῶν ἐλήφθη· τῆς γὰρ

1) Il. B 690 sq.

Χρύσης, φασίν, οὔσης πολυχνίου ἀτειχίστου καὶ εὐτε-
 λούς, ὡς ἐν ἀσφαλεστέρα καὶ μείζονι τῇ Θήβῃ οἱ ἀπ'
 αὐτῆς προσεφρηνκότες ἦσαν διὰ τὸν πόλεμον. Schol.
 Ven. B et Lips.: εἰς Θήβας δὲ ἦκουσα ἡ Χρυσῆς πρὸς
 Ἰφινόην τὴν Ἡελίωνος ἀδελφὴν. Ἀκτορος δὲ θυγατέρα,
 θύουσαν Ἀρτέμιδι, ἦλω ὑπὸ Ἀχιλλέως¹⁾. μεγαλο-
 φυνῶς δὲ συντέμνει (sc. ὁ ποιητής) τὰ περισσὰ
 τῶν λόγων καὶ τῶν ἱστοριῶν.

17.

Scholl. vett. [Cod. Marc. 476] ad Lycophr. 570^B):
 Σταφύλου τοῦ υἱοῦ Διονύσου θυγάτηρ γίνεται Ῥοιῶ-
 ταύτη ἐμίγη Ἀπόλλων· αἰσθόμενος δὲ ὁ Στάφυλος,
 ἐνέβαλεν αὐτὴν εἰς λάρνακα· καὶ ἀφῆκε κατὰ θάλατ-
 ταν· ἡ δὲ προσεπλάσθη τῇ Εὐβοίᾳ καὶ ἐγέννησεν
 αὐτόθι περὶ τι ἄντρον παῖδα· ὃν Ἄνιον ὠνόμασε διὰ
 τὸ ἀνιαθῆναι αὐτὴν δι' αὐτόν· τοῦτον δὲ Ἀπόλλων
 ἤνεγκεν εἰς Δῆλον· ὃς γήμας Δωρίπην ἐγέννησε
 τὰς²⁾ Οἰνοτρόπους, Οἰνώ, Σπερμῶ, Ἐλαῖδα· αἷς ὁ
 Διόνυσος ἐχαρίσατο ὅποτε βούλονται σπέρμα λαμβά-
 νειν [ὅποτε βούλονται, οἶνον, σπέρματα, καὶ ἔλαιον
 ποιεῖν καὶ λαμβάνειν κατὰ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις
 Tzetz.]. Φερεκύδης δὲ φησιν ὅτι ὁ Ἄνιος ἐπειθε τοὺς
 Ἕλληνας παραγενομένους πρὸς αὐτόν αὐτοῦ μένειν
 τὰ θ' ἔτη· δεδόσθαι³⁾ δὲ τοῦτο παρὰ τῷ θεῷ [τῶν
 θεῶν Tzetz.] τῷ δεκάτῳ δ' ἔτει πορθήσειν τὸ Ἴλιον·
 ὑπέσχετο δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τρα-

1) Eadem narrat Schol. Ven. A ad Il. A, 18. 2) Horum Scholiorum notitiam Car. Dikthei collegae erga collegam benevolentiae debeo. 3) τοὺς Cod. Marc. 4) δεδόσθαι Cod. Marc.

φήσεσθαι· ἔστι δὲ τοῦτο καὶ παρὰ τοῖς τὰ Κύπρια πεποιηκόσι. Ad v. 581: Αἱ Οἰνοτρόποι ἐκαλοῦντο Οἰνώ, Σπερμῶ, Ἐλαῖς· αὐταὶ ἔλαβον παρὰ Διονύσου δῶρον, ἵνα ὅτε θελήσουσι καρπὸν τρυγῶσι, καὶ ἢ μὲν Οἰνώ τὸν οἶνον ἐποίει, ἢ δὲ Σπερμῶ τὰ σπέρματα, τὸ ἔλαιον δὲ ἢ Ἐλαῖς. αὐταὶ δὲ τοὺς Ἕλληνας λιμώττοντας ἐλθοῦσαι εἰς Τροίαν διέσωσαν. Tzetz. ad v. 581: Ἀγαμέμνων, τῶν Ἑλλήνων λιμῶ συνεχομένων, μετεπέμψατο τὰς Οἰνοτρόπους διὰ τοῦ Παλαμήδους, καὶ ἐλθοῦσαι εἰς τὸ Ῥοίτειον, ἔτρεφον αὐτούς.

18.

Pausan. X, 31, 2 (1): Παλαμήδην δὲ ἀποπνιγῆναι προελθόντα ἐπὶ ἰχθύων θήραν, Διομήδην δὲ τὸν ἀποκτείναντα εἶναι καὶ Ὀδυσσεῖα ἐπιλεξάμενος ἐν ἔπεσιν οἶδα τοῖς Κυπρίοις.

19.

Pausan. X, 26, 1: Λέσχεως δὲ καὶ ἔπη τὰ Κύπρια διδόασιν Εὐρυδίην γυναῖκα Αἰνεῖα.

20.

Ζῆνα δὲ τὸν θ' ἔφραντα, καὶ ὅς τάδε πάντ' ἐφύτευσεν, οὐκ ἐθέλεις εἰπεῖν· ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς. Plat. Euthyphr. p. 12 A: λέγω γὰρ δὴ τὸ ἐναντίον ἢ ὁ ποιητὴς ἐποίησεν ὁ ποιήσας „Ζῆνα — αἰδώς“, ubi Schol.: ἵνα περ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς, ἐπὶ τῶν κατὰ φόβον ἐπικεικῶν. εἴρηται δὲ ἐκ τῶν Στασίνου Κυ-

Fragm. XX. 1. τὸν φέξαντα Stob. Apostol. Schol. ap. Cram. — 2. ἐθέλειν εἰπεῖν Schol. ap. Cram.

CYPRIA.

πρίων. Cf. Schol. Plat. e Cod. Par. 1045 ap. Cram. An. Par. I. p. 399 sq., locum integrum laudantem. Affer- tur etiam a Stobaeo Floril. XXXI, 18 [Vol. II p. 31 Gaisf. ed. Lips.] Apostol. X, 50 Pant. (= Mantissa Proverb. I, 71 ap. Leutsch. [Vol. II p. 755]). Verba ἵνα — αἰδώς citant Plut. Cleom. Cap. 9. Diogenian. V, 30. Apostol. IX. 6 [II p. 463 L.]; cf. Schol. Soph. Ai. 1074: Καὶ Ἐπίχαρμος. ἐνθα δέος, ἐνταῦθα καὶ αἰδώς.

21.

Τῷ δ' ὑποκυσαμένη τέκε Γοργόνας, αἰνὰ πέλωρα,
αἰ Σαρπηδόνα νατον ἐγ ὠκεανῷ βαθυδίην,
νησον πετρήεσσαν.

Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 9 [II p. 914 Lentz.]: Καὶ ἡ νῆσος (sc. Σαρπηδών) ἰδίως ἐν Ὠκεανῷ Γοργόνων οἰκητή- ριον οὔσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια φησί „Τῷ — πετρήεσσαν“.

22.

Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας παῖδας καταλείπει.

Clem. Alex. Strom. VI, p. 265 (625 A) Sylb. 747 Pott.: Πάλιν Στασίνου ποιήσαντος „Νήπιος — καταλείπει“. Sine auctoris nomine afferunt Aristot. Rhet. I, 15 (p. 1376^a 6). II. 21 (p. 1395^a 16). Polyb. XXIV, 8 (= XXIII, 10 p. 1122 Hultsch.). Suid. v. νήπιος et Φίλιππος ὁ Μακεδών.

Fragm. XXI. „Haec omnia in his hexametris debentur Dindorfio, praeter αἰ, quod Henrichsen de carm. Cypr. p. 71 restituendum vidit.“ Lehrs. — 1. δεινὰ cod. — 2. καὶ Σαρπ. cod. — ἐν Lehrs; ἐκ' cod. — 3. ἡ νῆσον cod.

Fragm. XXII. Welcker et K. O. Müller Arctino tribuunt. κτείνας Aristot. utroque loco Suid. Polyb.; κτείνων Clem. — παῖδας] υἱὸς Polyb. Suid. codd. nonnulli Aristotelis Rhet. I. 15.

Fragmenta dubia.

[23.]

Cram. An. Oxon. I p. 277: Μοῦσα] Ἀπὸ μιᾶς αἰ πᾶσαι λέγονται· Μινασέας¹⁾ δέ φησιν ὅτι αἰ πᾶσαι τρεῖς εἰσίν, Μοῦσα, Θεά, Ἑρμῶ· ἐν μὲν οὖν Ἰλιάδι μεμνησθαι τῆς Θεᾶς· „μῆνιν ἄειδε Θεά“, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα τῆς Μούσας· „ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα“, ἐν δὲ τῇ Παλαμηδεΐα τῆς Ἑρμούς.

Extremam carminum Cypriorum partem Palamedeam nominatam esse sententia est Welckeri (Cycl. ep. I. p. 459. cf. II. p. 518) comprobante Schneidewin. Poett. græc. fragm. p. 15—18.

[24.]

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Ω 257: [Ἡ διπλῆ,] ὅτι ἐκ τοῦ εἰρησθαι ἱπποχάρμην τὸν Τρωῖλον οἱ νεώτεροι ἐφ' ἵππου διωκόμενον αὐτὸν ἐποίησαν. καὶ οἱ μὲν παῖδα αὐτὸν ὑποκίθενται, Ὅμηρος δὲ διὰ τοῦ ἐπιθέτου τέλειον ἄνδρα ἐμφαίνει· οὐ γὰρ ἄλλος ἱππόμαχος λέγεται. Ad Cypria pertinere censet Welcker.

[25.]

Schol. ad Eur. Hec. 41, cf. infra p. 52 ad Πιῖ persidem.

AETHIOPIS.

Πρόκλου χρηστομαθείας γραμματικῆς τὸ β²⁾. Ἐπιβάλλει δὲ τοῖς προειρημένοις ἐν τῇ πρὸ ταύτης

1) Cf. Arnob. III. 37. 2) Cod. Marc. 454 fol. 6^r [v. supra p. 16 not. 2]. Fol. sextum ante quartum (v. infra) collocandum esse

βίβλω¹⁾ Ἰλιάς Ὀμήρου μεθ' ἣν ἔστιν Αἰθιοπίδος βιβλία ε' Ἀρκτίνου Μιλησίου, περιέχοντα τάδε. Ἀμαζῶν Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμαχήσουσα, Ἄρεως μὲν θυγάτηρ, Θράσσα²⁾ δὲ τὸ γένος· καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεύς, οἱ δὲ Τρῶες αὐτὴν θάπτουσι. καὶ Ἀχιλλεὺς Θερσίτην ἀναιρεῖ, λοιδορηθεὶς πρὸς αὐτοῦ καὶ ὄνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσίλεια λεγόμενον ἔρωτα· καὶ ἐκ τούτου στάσις γίνεται τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου. μετὰ δὲ ταῦτα Ἀχιλλεὺς εἰς Λέσβον πλεῖ, καὶ θύσας Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Ἀητοῖ καθαίρεται τοῦ φόνου ὑπ' Ὀδυσσεώς. Μέμνων δὲ ὁ Ἡοῦς υἱὸς ἔχων ἠφαιστότενκτον³⁾ πανοπλίαν παραγίνεται τοῖς Τρωσὶ βοηθήσων· καὶ Θέτις τῷ παιδί τὰ κατὰ τὸν Μέμνονα προλέγει. καὶ συμβολῆς γενομένης Ἀντίλοχος ὑπὸ Μέμνονος ἀναιρεῖται, ἔπειτα Ἀχιλλεὺς Μέμνονα κτείνει· καὶ τούτῳ μὲν Ἡὼς παρὰ Διὸς αἰτησαμένη ἀθανασίαν δίδωσι. τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρῶας καὶ εἰς τὴν πόλιν συνεισπεσῶν ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ

viderant Heyne in Bibl. litt. artisque vett. Fasc. I. Ined. p. 32 et Thiersch. Act. Monac. II p. 587. — Epitomen hanc apographo a Siebenkeesio facto usus primum edidit Heyne l. l., post eum Gaisford append. ad Hephaest. p. 477—479 [528—530 ed. Lips. 1832] Welck. alii; nuperrime Michaelis ap. Jahn „Bilderchron.“ p. 111 et Dindorf in Schol. ad Il. I. p. XXXVI sq. — πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς τὸ δεύτερον αἰθιοπίδος (sic) ἔ ἀρκτίνου cod.

1) ἐν — βίβλω delent Dunn in Diar. Antiq. 1844 p. 781 Welck. Cycl. ep. II p. 523. — 2) Θράσσα cod.; corr. Heyne. 3) Ad descriptionem scuti uberiolem spectat; cf. Welck. Cycl. ep. II. 173 et librum quem auctor s. 1872 edidit „Euripides et ars graeca“ p. 85 Not. 99, ubi add. Schol. ad Apoll. Rhod. I. 224. Apollodor. I, 4, 4. III, 4, 2, 3.

Ἀπόλλωνος· καὶ περὶ τοῦ πτώματος¹⁾ γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσεύς ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν. ἔπειτα Ἀντίλοχόν τε θάπτουσι καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλεύως προτίθενται· καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς θρηνεῖ τὸν παῖδα· καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πυρᾶς ἢ Θέτις ἀναρπάσασα τὸν παῖδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακομίζει. οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸν τάφον χώσαντες ἀγῶνα τιθέασι, καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλεύως ὀπλων Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴαντι στάσις ἐμπίπτει.

Inscriptio in tabula olim Veronensi, nunc Parisina. Ediderunt Maffei Mus. Veron. p. CCCCLXVIII. Franz in Corp. Inscr. Gr. 6126 B. Welcker Cycl. ep. II. p. 524. Jahn „Bilderchron.“ Tab. III. D¹. [cf. p. 67.] Πενθεσίλην Ἀμαζῶν παραγίνεται. Ἀχιλλεὺς Πενθεσίλην ἀποκτείνει. Μέμνων Ἀντίλοχον ἀποκτείνει. Ἀχιλλεὺς Μέμνονα ἀποκτείνει. ἐν ταῖς Σκαιαῖς πύλαις Ἀχιλλεὺς ὑπὸ [Πάριδος ἀναιρεῖται].

1.

Ὡς οἱ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἑκτορος· ἦλθε δ' Ἀμαζῶν,
Ἄρης θυγάτηρ μεγαλήτορος ἀνδροφόνιο.
Schol. Vict. ad Il. Ω, 804: Τινὲς γράφουσιν „Ὡς — ἀνδροφόνιο“.²⁾

2.

Schol. ad Pind. Isthm. III, 53 [olim IV, 58 (35)] p. 534 Boeckh. Ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλκάν] ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων³⁾ περὶ τὸν ὄρθρον φησὶ τὸν Αἴαντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν.

1) σώματος conl. Schubart in Ephem. litt. Hal. 1840 Vol. I p. 517. 2) V. Müller Litt. graec. hist. I p. 118. 3) leg. γεγραφώς.

3.

Ἄντὸς γάρ σφιν ἔδωκε πατὴρ γέρα Ἐννοσίγαιος
 ἀμφοτέροις, ἕτερον δ' ἑτέρου κυδίου' ἔθηκε·
 τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρην ἔκ τε βέλεμνα
 σαρκὸς ἐλεῖν τμηῆαί τε καὶ ἔλκεα πάντ' ἀκέσασθαι,
 τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντ' εἰνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν ἔ
 ἄσκοπά τε γνῶναι καὶ ἀναλθέα λήσασθαι·
 ὃς ἦα καὶ Αἰαντος πρῶτος μάθε χωομένοιο
 ὄμματά τ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα.

Schol. Ven. B. Vict. Lips. ad Hom. *Il.* A 515: Ἐνιοὶ
 δέ φασιν ὡς οὐδὲ ἐπὶ πάντας τοὺς ἰατροὺς ὁ ἔπαινος
 οὗτός ἐστι κοινός, ἀλλὰ τὸν Μαχάονα μόνον χειροῦρ-
 γεῖν ἐθέλουσι· τὸν γὰρ Ποδαλείριον διαιτᾶσθαι φασὶ
 τὰς νόσους. καὶ τεκμήριον, ὅτι Ἀγαμέμνων τρωθέν-
 τος Μενελάου οὐ Ποδαλείριον καλεῖ, ἀλλὰ τὸν Μα-
 χάονα. τοῦτο ἔοικε καὶ Ἀρκτίνος ἐν Ἰλίου πορθήσει
 νομίζειν ἐν οἷς φησὶν „Ἄντὸς — νόημα“. Eustath. ad
 loc. p. 859, 41 sqq. Rom. 802 sq. Bas. Τινὲς δὲ τὸν Μα-

Fragm. III., quod ex Arctini Ilii perside depromptum esse
 affirmat Scholiasta (et post eum Eustath.), ad Aethiopidem
 referendum esse vidit Welcker. Quum editio poematum Arctini
 in unum corpus redactorum circumferretur, auctores veteres
 si qui versus poetae illius occurrebant, ignari quo loco essent
 collocandi, modo Aethiopidi modo Troiae excidio assignasse vi-
 dentur. — 1, 2. πατὴρ Ἐννοσίγαιος πρῶτος ἀμφοτέροις Codd.
 Scholl. — Heyne ci. πατὴρ. Verisimile est falsum illud πρῶτος
 a πατὴρ originem duxisse; sed πατὴρ nihil est nisi glossa verbo
 ἀμφοτέροις adscripta. — γέρα inseruit Duebner. Ἐννοσίγαιος
 def. Schubart in Ephem. litt. Hal. 1840. Vol. I, p. 519 et
 Koechly Diar. Antiq. VIII (1841) p. 735, vehementer impugnat
 Welcker, qui πατὴρ νοσηλία πατὴρ conl. — 5. πάντ' ἐνὶ
 Codd. Scholl. Eust. πάντ' εἰνὶ Welck. πάντα ἐνὶ Duebner.
 — 6. λήσασθαι Scholl. ἀναλθέ' ὀλέσασθαι Eust. — 8. ὄμματά
 τ'] ὄμματ' Eust.

χάονα μὲν χειρουργεῖν ἐθέλουσι, Ποδαλείριον δέ, στρατιώτην ὄντα καὶ αὐτόν, ὡς ἀλλαχοῦ δηλώσει ὁ ποιητής, ἀσκεῖν τὰ περὶ δίαιταν. τεκμήριον δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς θεραπείαν τοῦ Μενελάου βληθέντος καλέσας τὸν Μαχάονα, οὐ μὴν τὸν Ποδαλείριον· μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὰ ἱστορούμενα ἐπὶ τὰ ἐπὶ τῇ Τρωικῇ πορθέσει, ἐν οἷς φέρεται περὶ Ποδαλείριου καὶ Μαχάονος, ὡς ἄμφω μὲν Ποσειδῶνος ἦσαν, ἕτερον δ' ἑτέρου κυδῖον ἔθηκεν, ὁ Ποσειδῶν δηλαδή, „τῷ μὲν κουφοτέρας — νόημα“.

ILIAS PARVA.

Procl.¹⁾ Ἐξῆς δ' ἐστὶν Ἰλιάδος μικρᾶς βιβλία τέσσαρα Λέσχεω Μιτυληναίου²⁾ περιέχοντα³⁾ τάδε. Ἡ τῶν ὀπλων κρίσις γίνεται καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ βούλησιν Ἀθηνᾶς λαμβάνει, Αἴας δ' ἐμμανῆς γενόμενος τήν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ. μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχῆσας Ἑλενον λαμβάνει, καὶ χρήσαντος περὶ τῆς ἀλώσεως τούτου Διομήδης⁴⁾ ἐκ Δήμνου Φιλοκτήτην ἀνάγει. ἰαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος καὶ μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ κτείνει· καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου καταικισθέντα ἀνελόμενοι θάπτουσιν οἱ Τρῶες. μετὰ δὲ ταῦτα Δηίφοβος Ἑλένην γαμεῖ. καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγα-

1) Cod. Marc. 454 fol. 6^r. Cf. ad Aethiopidem (supra p. 32 not. 2.) — Heyne p. 35—37 = Gaisf. p. 481 sq. [531 sq. Lips.] = Michaelis p. 111 = Dind. Scholl. II. Vol. I p. XXXVII sq. Vol. I p. XXXVII sq. — Inscriptio: Ἰλιάδος μικρᾶς δ' ἰέσχεω·
2) Μιτυληναίου Heyne. — 3) περιέχοντα Siebenkees; περιέχον cod. 4) σὺν Ὀδυσσεὶ excidisse putat Welcker Cycl. ep. II p. 238.

γῶν τὰ ὄπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός· καὶ Ἀχιλλεύς αὐτῷ φαντάζεται. Εὐρύπυλος δὲ ὁ Τηλέφου ἐπίκουρος¹⁾ τοῖς Τρωσὶ παραγίνεται, καὶ ἀριστεύοντα αὐτὸν ἀποκτείνει Νεοπτόλεμος. καὶ οἱ Τρῶες πολιορκοῦνται· καὶ Ἐπειὸς κατ' Ἀθηναῖς προαίρεσιν τὸν δούρειον ἵππον κατασκευάζει· Ὀδυσσεύς τε αἰκισάμενος ἑαυτὸν κατάσκοπος εἰς Ἴλιον παραγίνεται, καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ' Ἑλένης περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται, κτείνας τέ τινας τῶν Τρώων ἐπὶ τὰς ναῦς ἀφικνεῖται. καὶ μετὰ ταῦτα σὺν Διομήδει τὸ καλλάδιον ἐκκομίζει ἐκ τῆς Ἰλίου. ἔπειτα εἰς τὸν δούρειον ἵππον τοὺς ἀρίστους ἐμβιβάσαντες τὰς τε σκηναῖς καταφλέξαντες οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τένεδον ἀνάγονται· οἱ δὲ Τρῶες τῶν κακῶν ὑπολαβόντες ἀπηλλάχθαι τὸν τε δούρειον ἵππον εἰς τὴν πόλιν εἰσδέχονται, διελόντες μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ εὐωχοῦνται ὡς νενικηκότες τοὺς Ἕλληνας.

Aristot. Poet. 23 p. 1459^a 30: καὶ ταύτη θεσπέσιος ἂν φανείη Ὅμηρος παρὰ τοὺς ἄλλους, τῷ μὴδὲ τὸν πόλεμον, καίπερ ἔχοντα ἀρχὴν καὶ τέλος, ἐπιχειρῆσαι ποιεῖν ὅλον· λίαν γὰρ ἂν μέγας καὶ οὐκ εὐσύνοπτος ἔμελλεν ἔσεσθαι· ἢ τῷ μεγέθει μετριάζοντα καταπεπλεγμένον τῇ ποικιλίᾳ. νῦν δ' ἐν μέρος ἀπολαβῶν ἐπεισοδίῳ κέχρηται αὐτῶν πολλοῖς, οἷον νεῶν καταλόγῳ καὶ ἄλλοις ἐπεισοδίῳ, οἷς διαλαμβάνει τὴν ποιήσιν. οἱ δ' ἄλλοι περὶ ἓνα ποιοῦσι καὶ περὶ ἓνα χρόνον, καὶ μίαν πράξιν πολυμερῆ, οἷον ὁ τὰ Κίπρια ποιήσας καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. τοιγαροῦν ἐκ μὲν

1) Incipit fol. 6^r.

Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύας μία τραγωδία ποιεῖται ἑκατέρως ἢ δύο μόναι, ἐκ δὲ Κυπρίων πολλαί, καὶ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος πλείον ὀκτώ, οἷον ὄπλων κρίσις, Φιλοκτήτης, Νεοπτόλεμος, Εὐρύπυλος, πτωχεῖα, Λάκαιναι, Ἰλίου πέρις καὶ ἀπόπλους καὶ Σίνων καὶ Τρωάδες.

Poeta a plurimis Λέσχης nominatur, a Pausania semper Λέσχεως. Pausan. X, 25, 5 (3): Λέσχεως ὁ Αἰσχυλίνου¹⁾ Πυρρατος. Tabula Iliaca: Ἰλιάς ἢ μικρὰ λεγομένη κατὰ Λέσχην Πυρραίου. Clem. Alex. Strom. I p. 144 (338 A) Sylb. 397 sq. Pott. Φανείας δὲ πρὸ Τερπάνδρου τιθεὶς Λέσχην τὸν Λέσβιον Ἀρχιλόχου νεώτερον φέρει τὸν Τέρπανδρον, διημιλλῆσθαι δὲ τὸν Λέσχην Ἀρκίνω καὶ νενικηκέναι.

Schol. Vat. ad Eurip. Troad. 821: Τὸν Γανυμήδην καθ' Ὅμηρον Τρωὸς ὄντα παῖδα Λαομέδοντος νῦν εἶπεν ἀκολουθήσας τῷ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκότι, ὃν οἱ μὲν Θεστορίδην Φωκέα φασίν, οἱ δὲ Κιναίδωνα Λακεδαιμόνιον, ὡς Ἑλλάνικος, οἱ δὲ Διόδωρον Ἐρυθραίου. Cf. Tzetze. Exeg. in Il. p. 45.

Pseudo-Herod. Vit. Homer. § 15 sq.: Ἐν δὲ τῇ Φωκαίῃ . . . Θεστορίδης τις ἦν γράμματα διδάσκων τοὺς παῖδας, ἀνὴρ οὐ κρήγυος. κατανοήσας δὲ τοῦ Ὁμήρου τὴν ποιήσιν λόγους τοιούσδ' αὐτῷ προσήνεγκε, φὰς ἔτοιμος εἶναι θεραπεύειν καὶ τρέφειν αὐτὸν ἀναλαβών, εἰ ἐθέλοι ἅ γε πεποιημένα εἶη αὐτῷ τῶν ἐπέων ἀναγράψαι καὶ ἄλλα ποιῶν πρὸς ἑωυτὸν ἀναφέρειν αἰεὶ. τῷ δ' Ὁμήρῳ ἀκούσαντι ἔδοξε ποιητέα εἶναι ταῦτα· ἐνδεής γὰρ ἦν τῶν ἀναγκαίων καὶ θεραπείης. διατρι-

1) Cf. infra ad Fragn. 12.

βων δὲ παρὰ τῷ Θεστορίδῃ ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω (cf. Fragm. 1).

1.

Ἰλιον ἀείδω καὶ Δαρδανίην εὐπωλον,
ἧς πέρι πολλὰ πάθον Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος.

Pseudo-Herod. Vita Homeri § 16: διατρίβων δὲ (ὁ Ὅμηρος) παρὰ τῷ Θεστορίδῃ ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω, ἧς ἡ ἀρχή· „Ἰλιον — Ἄρηος“.

2.

Αἴας μὲν γὰρ ἄειρε καὶ ἔκφερε δημοτῆτος
ἦρω Πηλεΐδην, οὐδ' ἠθέλεε δίος Ὀδυσσεύς.

Πῶς ἐπεφωνήσω; πῶς οὐ κατὰ κόσμον εἶπες;
Καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείη·
[ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιο.] δ

Aristoph. Eq. 1056 sq.: Καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείη. ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιο (v. 4, 5)· χέσαιο γάρ, εἰ μαχέσαιο. Ubi Schol.: Ἡ ἱστορία τοῦτον τὸν τρόπον ἔχει. ὅτι διεφέροντο περὶ τῶν ἀριστείων ὁ τε Αἴας καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὡς φησιν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς. τὸν Νέστορα δὲ συμβουλεῦσαι τοῖς Ἕλλησι πέμψαι τινὰς ἐξ αὐτῶν ὑπὸ τὰ τείχη τῶν Τρώων ὠτακουστήσοντας περὶ τῆς ἀνδρείας τῶν προειρημένων ἡρώων. τοὺς δὲ πεμφθέντας ἀκοῦσαι παρθένων διαφορομένων πρὸς ἀλλήλας,

Fragm. II. 3. τί σφ' ἐπεφωνήσω; ἐπεὶ εἶ Hermann Opusc. VII, p. 363. — δ. Verba ἀλλ' — μαχέσαιο num huc pertineant, incertum. Delent plurimi; poetas vindicat Herm. l. l.

ὡν τὴν μὲν λέγειν ὡς ὁ *Αἶας* πολὺν κρείττων ἐστὶ τοῦ Ὀδυσσεύως, διερχομένην οὕτως „*Αἶας — Ὀδυσσεύς*“ (v. 1, 2). τὴν δ' ἑτέραν ἀντειπεῖν Ἀθηναῖς προνοία „*πῶς — λειπες*“ (v. 3) ψεῦδος; (ψεῦδος del. Wolf.) τοῦτο δέ, ἵνα δείξῃ ὡς Δημοσθένους, οὐ τοῦ Κλέωνος τὸ κατόρθωμα. — Ἄλλως. τοῦτο ἐκ τοῦ κύκλου ἀφείλκυσται. λέγεται δὲ ἀπὸ τῶν Τρωάδων, κρινουσῶν τὸν Αἶαντα καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα. λέγεται δέ, ὅτι οὐ τὸ τοῦ Αἶαντος ἔργον, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀδυσσεύως.

3.

Eustath. ad Il. p. 285, 34 Rom. 216 Bas. Ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας ἱστορεῖ μηδὲ καυχῆναι συνήθως τὸν Αἶαντα, τεθῆναι δὲ οὕτως ἐν σοφῶ διατὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως.

4.

Πηλείδην δ' Ἀχιλλῆα φέρε Σκῆρόνδε θύελλα,
ἐνθ' ὃ γ' ἐς ἀργαλέον λιμέν' ἵκετο νυκτὸς ἐκείνης.
Schol. Ven. (B) ad Il. T, 326: Σκύρω] Ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας¹⁾ (φησὶν) ἀναξενγνύντα αὐτὸν (sc. τὸν Ἀχιλλέα) ἀπὸ²⁾ Τηλέφου³⁾ προσορμισθῆναι ἐκεῖ „Πηλείδην — ἐκείνης“. Eadem fere habent Eustath. ad loc. p. 1187, 16 sqq. Rom. 1255 Bas. Schol. Paris. ap. Cram. An. Par. III, p. 26⁴⁾.

Fragm. IV. 2. ἀργαλέον? fort. ἀσπασίον.

1) γράψας addidi ex Eustathio. 2) ἐκ Eust. 3) τοῦ Μυσοῦ add. Eustath. — 4) v. 1 tantum affert Schol. Par.

5.

Ἄμφι δὲ κόρκης

χρῦσος ἀστράπτει καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκροος ἄρδις.

Schol. ad Pind. Nem. VI, 85: Οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως, ὡσανεὶ μέλινον ἢ τι τοιοῦτον αὐτὸ εἶπεν ἐν κοινότητι, ἀλλ' ὅτι ἰδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατεσκευάσθη. δίκρον γάρ, ὥστε δύο ἀκμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ ὥστε δις τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. καὶ Αἰσχύλος ἐν Νηρηΐσι· κάμακος εἶσιν κάμακος γλώσσημα διπλάσιον. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς· ἢ δορὸς διχόστομον πλάκτρον· δίκτυχοι γὰρ ὀδύναί μιν ἦρικον Ἀχιλλείου δόρατος. μετὰ γούσι δὲ τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς Λέσχου μικρᾶς Ἰλιάδος λέγοντος οὕτως „ἀμφι — δίκροος δίκη“. Schol. Viet. ad Hom. Il. II, 142 κάλλειν — Πηλιάδα μελίην] Οἱ δὲ πλάττονται λέγοντες ὅτι Πηλεὺς μὲν παρὰ Χείρωνος ἔμαθε τὴν χρῆσιν αὐτῆς, Ἀχιλλεὺς δὲ παρὰ Πηλέως. ὁ δὲ οὐδένα ἐδίδαξε. καὶ ὁ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος ποιητῆς „ἀμφι — δίκροος αἰχμή“. Cf. Schol. Townl. ap. Cramer. Anecd. Par. III p. 286.

6.

Ἄμπελον, ἣν Κρονίδης ἔπορεν οἱ παιδὸς ἄποινα χρυσεῖην φύλλοισιν ἀγανοῖσι κομόωσαν

Fragm. V. 2. ἄρδις] δίκη Codd. Schol. Pind.; αἰχμή, quod ei. Heyne ad Verg. Aen. II exc. I, exhibet Schol. Viet. ad Il.; αἰχμῆς Schol. Townl. ap. Cram.; ἄρδις Scaliger ad Euseb. Chron. p. 82. Cf. Herod. IV, 81. Aesch. Prom. 880 Dind.

Fragm. VI. 1. of Nitzsch ad Od. III p. 292; οὗ vulgo. -- 2. χρυσεῖην] Sic Schol. Orest.; χρυσεῖοις Schol. Troad. —

βότρυσί θ', οὓς Ἥφαιστος ἐπασκήσας Διὶ πατρὶ
δῶχ', ὃ δὲ Λαιομέδοντι πόρεν Γανυμήδεος ἀντί.

Schol. Vat. ad Eur. Troad. 821 Λαιομεδόντιε πατ'] Τὸν Γανυμήδην καθ' Ὅμηρον Τρωὸς ὄντα παῖδα Λαιομέδοντος νῦν εἶπεν ἀκολουθήσας τῷ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκότι, ὃν οἱ κτλ. (cf. supra p. 38). φησὶ δὲ οὕτως „ἄμπελον — ἀντί“. Schol. ad Eur. Orest. 1392 (II p. 305 Dind.): Τινὲς οὐχ ἴκπους, ἀλλὰ χρυσῆν ἄμπελὸν φασὶ δεδόσθαι ὑπὲρ Γανυμήδους, καθάπερ ἐν κύκλῳ λέγει¹⁾ „ἄμπελον — ἀντί“. Cf. Schol. ad Hom. Od. λ, 521.

7.

Pausan. III, 26, 9 (7): Μαχάονα δὲ ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Τηλέφου τελευτήσαι φησιν ὃ τὰ ἔπη ποιήσας τὴν μικρὰν Ἰλιάδα.

8.

Schol. vett. ad Lycophr.²⁾ 780: σφραγὶς μενεὶ Θόαντος] ὃ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας φησὶ τρωθῆναι τὸν Ὀδυσσεῖα ὑπὸ Θόαντος ὅτε εἰς Τροίαν ἀνήρχοντο³⁾. Eadem narrat Tzetz. ad loc.

ἀγανοῖσι Schol. Eur. utroque loc. [ἀγαννοῖσιν Barnes]. Locus corruptus. ἀγαννοῖσιν tuetur Welck. Cycl. ep. II p. 534 sq.; improbat Ossen, qui (auctar. lex. gr.) ἀγαννοῖσιν coni.; ἀγανοῖσιν Jortin Tracts II p. 384, G. Schneider; χρυσεῖην φύλλοισιν, ἰανθέσι (vel ἄμ' ἄνθεσι) καὶ κομόσασιν Lobeck, χρ. φύλλοισιν παραφυστάσι κομ. Hermann Opusc. V p. 185. — 3. θ' ὁμ. Schol. Orest. — 3 sq. ἐπασκήσας πατρὶ δῶκεν, | αὐτὰρ ὃ Λαιομ. Schol. Orest.

1) Excidit nomen poetae. Alii λέγεται. 2) Cf. supra p. 29 not. 2. — 3) δυσμενεῖς add. Tzetz.

9.

Hesych. v. Διομήδεις ἀνάγκη: παροιμία. Κλέαρχος μὲν φησι, Διομήδους θυγατέρας γενέσθαι πάνυ μοχθηράς, αἷς ἀναγκάζειν πλησιάζειν τινάς, καὶ εὐθύς αὐτοὺς φονεύειν· ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα¹⁾ φησί, ἐπὶ τῆς τοῦ Παλλαδίου κλοπῆς γενέσθαι.

10.

Schol. Harl. ad Hom. Od. δ, 285 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες] Ἀρίσταρχος τοὺς δ' ἀθετεῖ, ἐπεὶ ἐν Ἰλιάδι οὐ μνημονεύει Ἀντίκλου ὁ ποιητῆς Ὁ Ἀντίκλος ἐκ τοῦ κύκλου. οὐκ ἐφέροντο δὲ σχεδὸν ἐν πάσαις οἱ πέντε²⁾).

11.

Νυξ μὲν ἔην μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε σελήνη.
Tzet. ad Lycophr. 344: Τότε δὲ τῶν Τρώων κατελθόντων καὶ ἀπατηθέντων δόλοισι τοῦ Σίνωνος καὶ ἔλκυσάντων τοῦτον περὶ τὴν πόλιν καὶ μέθη καὶ χαρᾶ καὶ ὑπνω συσχεθέντων, αὐτὸς ὁ Σίνων, ὡς ἦν αὐτῷ συντεθειμένον, φρονκτὸν ὑποδείξας τοῖς Ἑλλησιν,

1) „συνθεαίς supplet Toup. IV p. 278. Vide Eustath. p. 822, 17 et editores Zenob. III, 8 nec non O. Jahn „Der Raub des Palladiums“ in Philol. I p. 58 sq.“ Maur. Schmidt ad loc.

2) Cf. Welcker. Cycl. ep. I p. 72.

Fragm. XI. μὲν] δ' ἄρ' Tzet. Posthom. utroque loc. — Clem. [Clem. ap.] Euseb. μακάτα, λαμπρὰ, σελήνη; λαμπρὰ etiam Schol. Eur.; Schneidewin. Eustathii Prooem. Comment. Pindari. p. 41. — V. 774 Tzetzae παρθένοσ εἰσελάουσα [παρθένοσ, εἰσελάουσα v. Schneidew. Philol. IV p. 747] δρόμον μεγάλοισιν ἐν ἄστροισι Leschae vindicat Van Gent Epist. Crit. in David. Sam. p. 7.

ὡς ὁ Λέσχεις φησὶν ἠνίκα „νὺξ — σελήνη“. Hic versus legitur etiam ap. Schol. ad Eurip. Hec. 910¹). Clem. Al. Strom. I p. 139 (321 D) Sylb. 381 Pott. (Clem. ap.) Euseb. Praep. Ev. X, 12 § 15. p. 498 C-Eudoc. p. 31, 25. Tzetz. Posthomer. 720. 773.

12.

Paus. X, 25, 5 sq. (3): Τέτρωται δὲ τὸν βραχίονα ὁ Μέγης, καθὰ δη καὶ Λέσχεως ὁ Αἰσχυλίνου²) Πυρραῖος ἐν Ἰλίου πέρσιδι ἐποίησε· τρωθῆναι δὲ ὑπὸ τὴν μάχην τοῦτον, ἣν ἐν τῇ νυκτὶ ἐμαχέσαντο οἱ Τρωῆες, ὑπὸ Ἀδμήτου φησὶ τοῦ Ἀγγέλου. Γέγραπται δὲ καὶ Λυκομήδης παρὰ τὸν Μέγητα ὁ Κρέοντος, ἔχων τραῦμα ἐπὶ τῷ καρπῷ· Λέσχεως οὕτω φησὶν αὐτὸν ὑπὸ Ἀγήνορος τρωθῆναι. δῆλα οὖν ὡς ἄλλως γε οὐκ ἂν ὁ Πολύγνωτος ἔγραψεν οὕτω τὰ ἔλκη σφίσιν, εἰ μὴ ἐπελέξατο τὴν ποίησιν τοῦ Λέσχεω.

13.

Pausan. X, 26, 7 sq. (3): Ὅμηρος μὲν γε ἐδήλωσεν ἐν Ἰλιάδι Μενελάου καὶ Ὀδυσσεῶς ξενίαν παρὰ Ἀντήνορι, καὶ ὡς Ἐλικάονι ἢ Λαοδίκῃ συνοικοίῃ τῷ Ἀντήνορος· Λέσχεως δὲ τετρωμένον τὸν Ἐλικάονα ἐν

1) Καλλισθένης ἐν β' τῶν Ἑλληνικῶν οὕτω γράφει· ἔαλω ἢ Τροία θαρρηλιῶνος μηνός, ὡς μὲν τινες τῶν ἱστορικῶν ἢ ἱστομένων, ὡς δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα ἢ φθίνοντος. διορίζει γὰρ αὐτὸς τὴν ἄλωσιν φάσκων συμβῆναι τότε τὴν κατάληψιν ἠνίκα „νὺξ — σελήνη“.

2) Αἰσχυλίνου codd.; emend. Dindorf.

τῆ νυκτομαχίᾳ γνωρισθῆναι τε ὑπὸ Ὀδυσσεύως καὶ
ἐξαχθῆναι ζῶντα ἐκ τῆς μάχης φησίν.

14.

Pausan. X, 26, 4 (1): Ἀστύνοον δέ, οὗ δὴ ἐποιή-
σατο καὶ Λέσχεως μνήμην, πεπτωκότα ἐς γόνυ ὁ
Νεοπτόλεμος ξίφει παίζει.

15.

Pausan. X, 27, 1 sq. (1): Νεκροὶ δέ, ὁ μὲν γυμνὸς
Πῆλις ὄνομα ἐπὶ τὸν νῶτόν ἐστιν ἐρριμμένος, ὑπὸ
δὲ τὸν Πῆλιν Ἴλιον τε κεῖται καὶ Ἄδμητος ἐνδε-
δνκότες ἐτι τοὺς θώρακας· καὶ αὐτῶν Λέσχεως Ἴλι-
ονεῖα ὑπὸ Νεοπτολέμου, τὸν δὲ ὑπὸ Φιλοκτήτου φησίν
ἀποθανεῖν τὸν Ἄδμητον Ἀφίκετο μὲν δὴ
ἐπὶ τὸν Κασσάνδρας ὁ Κόροιβος γάμον, ἀπέθανε δέ,
ὡς μὲν ὁ πλείων λόγος, ὑπὸ Νεοπτολέμου, Λέσχεως
δὲ ὑπὸ Διομήδους ἐποίησεν Πριάμον
δὲ οὐκ ἀποθανεῖν ἔφη Λέσχεως ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ τοῦ
Ἑρκείου, ἀλλὰ ἀποσπασθέντα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ πάρεργον
τῷ Νεοπτολέμῳ πρὸς ταῖς τῆς εἰκίας γενέσθαι θύραις.
..... Ἀξίονα δὲ παῖδα εἶναι Πριάμον Λέσχεως καὶ
ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Εὐαίμονος
φησι. Τοῦ Ἀγήνορος δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν ποιητὴν
Νεοπτόλεμος ἀυτόχειρ ἐστί· καὶ οὕτω φαίνοιτο ἂν
Ἐχεκλος μὲν φονευθεὶς ὁ Ἀγήνορος ὑπὸ Ἀχιλλεύως,
Ἀγήνωρ δὲ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου.

16.

Aristoph. Lysistr. 155 sq.: Ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς
Ἑλένας τὰ μᾶλά πα | γυμνᾶς παρανιδῶν ἐξέβαλ', οἴῳ,

τὸ ξίφος. Ubi Schol.: *Ἡ ἱστορία παρὰ Ἰβύκῳ*¹⁾. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Λέσχης ὁ Πυρραῖος ἐν τῇ μικρῇ Ἰλιάδι. καὶ Εὐριπίδης²⁾ κτλ. Cf. Schol. ad Vesp. 714.

17.

Pausan. X, 25, 8 (3): *Λέσχεως δὲ ἐς τὴν Αἴθραν ἐποίησεν, ἥνικα ἤλίσκετο Ἴλιον, ὑπεξελθοῦσαν ἐς τὸ στρατόπεδον αὐτὴν ἀφικέσθαι τὸ Ἑλλήνων καὶ ὑπὸ τῶν παίδων γνωρισθῆναι τῶν Θησέως, καὶ ὡς παρ' Ἀγαμέμνονος αἰτήσαι Δημοφῶν αὐτὴν· ὁ δὲ ἐκείνῳ μὲν ἐθέλειν χαρίζεσθαι, ποιήσειν δὲ οὐ πρότερον ἔφη πρὶν Ἑλένην πείσαι· ἀποστειλάντι δὲ αὐτῷ κήρυκα ἔδωκεν Ἑλένη τὴν χάριν.*

18.

*Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
Ἐκτορέην ἄλοχον κάταγεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
παῖδα δ' ἐλὼν ἐκ κόλπου ἐνπλοκάμοιο τιθήνης
ῥῖψε ποδὸς τεταγῶν ἀπὸ πύργου· τὸν δὲ πεσόντα
ἔλλαβε κορυφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Tzet. ad Lycophr. 1268: Λέσχης δὲ ὁ τὴν μικρὰν
Ἰλιάδα πεποιηκῶς Ἀνδρομάχην καὶ Αἰνεΐαν αἰχμαλώ-
τους φησὶ δοθῆναι τῷ Ἀχιλλέως υἱῷ Νεοπτολέμῳ, καὶ
ἀπαχθῆναι σὺν αὐτῷ εἰς Φαρσαλίαν τὴν Ἀχιλλέως
πατρίδα. φησὶ γὰρ οὕτως· „αὐτὰρ — κραταιή“³⁾*

1) Fragm. 16 (p. 136) Schneidew. (85 Bergk.) — 2) Andr. 628—631. 3) Qui apud Tzet. sequuntur versus sex, non Leschae, sed Simmiae sunt, ut discimus e Scholio ad Eur. Andr. 14 a Cobeto reperto; cf. Eur. Phoen. ed. Geel p. 281 et Schol. Eur. ed. Dind. IV p. 125 sq. Pro καὶ Αἰν. αἰχμαλώτους leg. αἰχμά-
λωτον.

Cf. Pausan. X, 25, 9 (4): Γέγραπται μὲν Ἀνδρομάχη, καὶ ὁ παῖς οἱ προέστηκεν ἐλόμενος τοῦ μαστοῦ· τούτῳ Λέσχεως φησέντι ἀπὸ τοῦ πύργου συμβῆναι λέγει τὴν τελευτήν, οὐ μὴν ὑπὸ δόγματός γε Ἑλλήνων, ἀλλ' ἰδίᾳ Νεοπτόλεμον αὐτόχειρα ἐθειλῆσαι γενέσθαι.

19.

Pausan. X, 26, 1 sq. (1): Λέσχεως δὲ καὶ ἕκη τὰ Κύπρια διδόασιν Εὐρυδίκην γυναῖκα Αἰνεΐα. γεγραμμένοι δὲ ἐπὶ κλίνης ὑπὲρ ταύτας Δηινόμη τε καὶ Μητιόχη, καὶ Πεισὶς ἐστὶ καὶ Κλεοδίκη· τούτων ἐν Ἰλιάδι καλουμένη μικρᾷ μόνῃς ἐστὶ τὸ ὄνομα τῆς Δηινόμης.

Fragments dubia.

[1.]

Φῆμη δ' ἐς στρατὸν ἦλθε.

Aeschines contra Timarch. § 128 (140 sq.) de verbo φῆμη disserens: καὶ οὕτως ἐναργὲς ἐστὶ καὶ οὐ κεπλασμένον ὃ λέγω, ὥσθ' εὐρήσετε καὶ τοὺς προγόνους φήμης ὡς θεοῦ μεγίστης βωμὸν ἰδρυμένους, καὶ τὸν Ὅμηρον πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιάδι λέγοντα προ τοῦ τι τῶν μελλόντων γενέσθαι· „φῆμη δ' εἰς στρατὸν ἦλθε“. Ad Iliadem parvam hoc fragmentum

referendum esse statuerunt Welcker Cycl. ep. I, p. 133 not. 153. Bode Poes. graec. hist. I, p. 289. Düntz.¹⁾

1) Plut. moral. p. 158 F. Ἀκούομεν γὰρ ὅτι καὶ πρὸς τὰς Ἀμφιδάμαντος ταφάς εἰς Χαλκίδα τῶν τότε σοφῶν εἰ δοκιμαῖται ποιηταὶ συνήϊθον. ἦν δὲ ὁ Ἀμφιδάμας ἀνὴρ πολέμιος (πολεμικός Nietzsche, πολιτικός vulgo) καὶ πολλὰ πράγματα παρασχὼν Ἐρετριεῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλάντου μάχαις ἔπεσον. ἔπειθ' ὁ τὰ παρεσκευασμένα τοῖς ποιηταῖς ἔπη χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἔποιε τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, ἢ τε δόξα τῶν ἀγωνιστῶν Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου πολλὴν ἀπορίαν μετὰ αἰδοῦς τοῖς κρινοῦσι παρεῖχεν, ἐτραίοντο πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις καὶ προῦβαι' Ὀμηρος, ὡς φησι Αἰσχῆς: (ὡς φησι Αἰσχῆς) „Cum Bergkio Anal. Alex. I p. 22 aliquem haec verba adiecit esse conseo, ut indicaret auctorem haec ex parva Iliade petiisse.“ Nietzsche. „Μοῦσα μοι ἔννεπ' ἑστῖνα, τὰ μὲν ἔγνοντο πάροιθεν, | μὲν ἔσται μετόπισθεν“. ἀπεκρίνατο δὲ Ἡσίοδος ἐκ τοῦ παρατυχόντος· ἀλλ' ὅταν ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καταγήκοδες ἔπκοι | ἄρματα συντρέψουσιν ἐπιγόμενοι περὶ νύκθ'· καὶ διὰ τοῦτο λέγεται μάλιστα θαυμασθῆαι τοῦ τέλειδος τυχεῖν. Contra Cert. Homeri et Hesiod. p. 316 Goettl. ὁ Nietzsche. Ὁ δ' Ἡσίοδος ἀχθεθεὶς ἐπὶ τῇ Ὀμήρου εὐφημῆϊ ἐπὶ τὴν τῶν ἀπόρων εὐρησῆν ἐπερωτήσιν καὶ φησι τοὺςδε τοὺς στίχους. Μοῦσ' ἂ γέ μοι τὰ τ' ἴοντα τὰ τ' ἰσόμενα πρό τ' ἴοντα, | τῶν μὲν μῆδ' ἐν αἰδοῖ, εὐ δ' ἄλλης μῆσαι αἰδοῖς. ὁ δ' Ὀμηρος βουλόμενος ἀκαλούθως τὸ ἀπορὸν λύσαι φησὶν· εὐδὲ ποτ' ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ (In Cod. [Laur] lacuna. Cf. Nietzsche.) ἄρματα συντρέψουσιν ἔριζοντες περὶ νύκθ'. Lescham hunc a vetere poeta diversum esse satis constat. Cf. Goettl. praef. p. XXIII, Welcker Cycl. ep. I, p. 289, G. Hermann. Opusc. Vol. VI, p. 146, Marckschoff. p. 86 sq.

Narrationem quam Tzetzes ad Lycophr. 1232 ex Iliade parva se hausisse profitetur, [Ἰσχυρὸν δέ, τῆς Τροίας πορθουμένης, ἠλευθερωθεὶς ὑπ' Ἑλλήνων αὐτὸς ὁ Αἰσείας, ἢ αἰχμάλωτος ἀχθεθεὶς ὑπὸ Νεοκτολέμου, ὡς φησὶν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς, καὶ μετὰ τὴν ὑπ' Ὀρίετον ἐν Δελφοῖς τοῦ Νεοκτολέμου ἀναίρειν ἠλευθερωθεὶς, εἰσεὶ πρῶτον τὰ περὶ Πάριηλον καὶ Ἀλκονίαν, πόλεις Μακεδονίας κτλ] non Leschae, sed Simmiae aliive poetae tribuendam esse docemur a Schol. Ven. ad Eur. Andr. 14 a Cobeto reperto. V. supra p. 46 not. 3.

ILII PERSIS.

Procl.¹⁾ "Ἐπειτα δὲ τούτοις Ἰλίου πέρσιδος²⁾ βιβλία β' Ἀρκτίνου Μιλησίου, περιέχοντα τάδε. ὡς τὰ περὶ τὸν ἵππον οἱ Τρῶες ὑπόπτως ἔχοντες περιστάντες βουλευόνται, ὅ,τι χρὴ ποιῆν· καὶ τοῖς μὲν δοκεῖ κατακρημνίσαι αὐτόν, τοῖς δὲ καταφλέγειν, οἱ δὲ ἱερὸν αὐτὸν ἔφασαν δεῖν τῇ Ἀθηνᾶ ἀνατεθῆναι· καὶ τέλος νικᾷ ἡ τούτων γνώμη. τραπέντες δὲ εἰς εὐφροσύνην εὐωχοῦνται ὡς ἀπηλλαγμένοι τοῦ πολέμου. ἐν αὐτῷ δὲ τούτῳ³⁾ δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν τε Λαοκόωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθείρουσιν· ἐπὶ δὲ τῷ τέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνεΐαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἰδην· καὶ Σίνων τοὺς πυρσοὺς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰσεληλυθῶς προσποίητος. οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύσαντες καὶ οἱ ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις, καὶ πολλοὺς ἀνελόντες τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι. καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ ἑρκείου βωμὸν καταφυγόντα. Μενέλαος δὲ ἀνευρῶν Ἑλένην⁴⁾ ἐπὶ τὰς ναῦς κατάγει, Δηΐφοβον φονεύσας. Κασσάνδραν δὲ Αἴας ὁ Ἰλέως⁵⁾ πρὸς βίαν ἀποσπῶν συνεφέλκεται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ξόανον· ἐφ' ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες καταλεῦσαι

1) Cod. Marc. 454 fol. 6^v. Cf. ad Aethiopidem (supra p. 32 not. 2) Heyne p. 87 sq. Gaisf. p. 483 sq. [533 sq. Lips.] Michaelis p. 112. Dind. p. XXXVIII sq. — Inscriptio: Ἰλίου περσίδος β' Ἀρκτίνου. — 2) περσίδος cod. 3) τ' spatio relicto cod.; τούτῳ Welck. Studemund; τῷ τόπῳ Thiersch Act. philol. Monac. II p. 588. 4) Ἑλένην Heyne; ἔλενον Cod. — 5) ὁ Ἰλέως cod. Ὀιλέως Heyne. Cf. quos laudat Michaelis.

βουλεύονται¹⁾ τὸν Αἴαντα, ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν καταφεύγει καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. ἔπειτα ἐμπρήσαντες τὴν πόλιν Πολυξένην σφαγιάζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον. καὶ Ὀδυσσεῶς Ἀστυάνακτα ἀνελόντος Νεοπτόλεμος Ἀνδρομάχην γέρας λαμβάνει. καὶ τὰ λοιπὰ λάφυρα διανέμονται· Δημοφῶν δὲ καὶ Ἀκάμας Αἰθραν εὐρόντες ἄγουσι μεθ' ἑαυτῶν. ἔπειτα ἀποπλέουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ φθορὰν αὐτοῖς ἢ Ἀθηνᾶ κατὰ τὸ πέλαγος μηχανᾶται²⁾.

Inscriptio p. 34 laudata. [Νεοπτόλεμος ἀ]π[ο-
κ]τείν[ε]ι³⁾ Πριάμον καὶ Ἀγήνορα, Πολυποίτης Ἐχέτον,
Θρασ[υ]μήδης Νι[κ]άλνετον⁴⁾, Φιλοκτήτης Διοπ[ε]ίδην,
Διο

1.

Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. I, 69: Ἀρκτίνος δὲ φησιν ὑπὸ Διὸς δοθῆναι Δαρδάνῳ καλλάδιον ἓν καὶ εἶναι τοῦτο ἐν Ἰλίῳ ἕως ἢ πόλις ἠλίσκετο, κεκρυμμένον ἐν ἄβάτῳ, εἰκόνα δὲ ἐκείνου κατεσκευασμένην μηδὲ ἐν τοῦ ἀρχετύπου διάφορον ἀπάτης τῶν ἐπιβουλεύοντων ἔνεκα ἐν φανερῷ τεθῆναι καὶ αὐτὴν Ἀχαιοὺς ἐπιβουλεύσαντας λαβεῖν.

1) βούλονται Heyne. 2) τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. ἔπειτα ἀποπλέουσιν — μηχανᾶται. (Inc. fol. 4^r.) καὶ Ὀδυσσεῶς — μεθ' ἑαυτῶν. ἔπειτα ἐμπρήσαντες — τάφον cod. Ordinem pristinum restituit Lehrs Litt. Centralbl. 1874 p. 668. — Michaelis post fol. 6 Cod. Marc. folium excidisse ratus verba καὶ Ὀδυσσεῶς — τάφον ad Stesichori Πιῖ persidem spectare putat; quam opinionem refellit Lehrs l. l. 3) Restituerunt K. O. Müller. Tychsen Q. Smyrn. p. LXXV. 4) Θρασιμηδης νιδιαινετον (?) inscriptio.

2.

Schol. Ven. et Vat. ad Eur. Andr. 10 de Astyanacte:
*Στησίχορον μέντοι ἱστορεῖν (φασιν) ὅτι τεθνήκοι καὶ
 τὸν τὴν Πέρσιδα συντεταχότα¹⁾ ποιητὴν ὅτι καὶ
 ἀπὸ τοῦ τείχους ῥιφείη.*

3.

*Θησείδῃσι δὲ δῶρα πόρε κρείων Ἀγαμέμνων
 ἠδὲ Μενεσθῆι μεγαλήτορι ποιμένι λαῶν.*

Schol. Vat. et Neap.²⁾ ad Eur. Troad. 31: "Ἐνιοὶ ταῦτά
 φασὶ πρὸς χάριν εἰρῆσθαι· μηδὲν³⁾ γὰρ εἰληφέναι
 τοὺς περὶ Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα ἐκ τῶν λαφύρων,
 ἀλλὰ μόνην τὴν Αἶθραν, δι' ἣν καὶ ἀφίκοντο εἰς
 Ἴλιον Μενεσθέως ἡγουμένου. Ἀνσίμαχος δὲ τὸν τὴν
 Πέρσιδα⁴⁾ πεποιηκότα φησὶ γράφειν οὕτως „Θησεΐ-
 δαῖς — λαῶν“.

4.

*Ἐξ ὀλίγου διαβάς προφύρω ποδί, ὄφρ' οἱ γυῖα
 τεινόμενα ῥώοιτο καὶ εὐσθενὲς εἶδος ἔχῃσι.*

Diomed. p. 473 Putsch. [Gramm. Lat. I, p. 477 Keil. Gais-
 ford scriptt. latini rei metricae p. 428 sq.] Alii a Marte
 ortum Iambum strenuum ducem tradunt, qui cum crebri-
 ter pugnas iniret et telum cum clamore torqueret, ἀπὸ

1) Lacunae signa pos. Dindorf. 2) Schol. Neap. ed. Cobet
 post Eur. Phoen. ed. Geel p. 302 sq. 3) Sic Cobet; μὴ codd.

Fragm. III. 1. *Θησεΐδαῖς δ' ἔπορε δῶρα* codd.; emend.
 Koechly Coni. ep. I, p. 11.

4) *Πέρσιδα* Cobet, *Περσηΐδα* codd.

Fragm. IV. 1. *ὄφρ' οἱ*] Locus corruptus. *τόφρ' ἐπι* vel
ὄφρα τε Naeke. *ὄφρ' ὄγρ* Schneidew. Philol. IV, p. 746. —
 2. *τεινόμενα* Luzac ap. Santen. ad Terentian. M. p. 67. —
εἶδος] *ἔχνος* Ruhnck.

τοῦ ἰέναι καὶ βοᾶν Iambus appellatur: idcirco ex brevi et longa pedem hunc esse compositum, quod hi qui iaculentur ex brevi accessu in extensum passum proferuntur, ut promptiore nisu telis ictum confirment. Auctor huius vibrationis¹⁾ Arctinus Graecus his versibus perhibetur.²⁾
Ὁ Ἰαμβος „ἐξ ὀλίγου — ἐχρησι.“

NOSTI.

Procl.³⁾ *Συνάπτει⁴⁾ δὲ τούτοις τὰ τῶν Νόστων βιβλία εἴ Ἀγίου⁵⁾ Τροίξηνλου, περιέχοντα τάδε.*

Quae Scholl. Ven. et Vat. ad Eur. Hec. 41 [τύμβω φίλον πρόσφαγμα] narrant, Ἐπὶ Νεοπολέμου φασὶν αὐτὴν (sc. τὴν Πολυξένην) σφραγισθῆναι Εὐριπίδης καὶ Ἴβυκος. ὁ δὲ τὰ Κυπριακὰ ποιήσας φησὶν ὑπὸ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδους ἐν ἡ τῆς πόλεως ἀλώσει τραυματισθεῖσαν ἀπολέσθαι, ταφῆναι δὲ ὑπὸ Νεοπολέμου, ὡς Γλαῦκος γράφει. nec ad Cypria nec ad Ilii peridem referri possunt.

1) Legebatur librationis. 2) Locum interpretatus est Welcker, cuius verba [Cycl. ep. II, p. 529] apponimus. „Den Jambus nannte und beschrieb nicht der alte Dichter, wie Näge mit Scaliger [Animadv. in Euseb. p. 69] verstand (Rhein. Mus. 1834 II, 267 sq.): „Der Jambus | Geht mit wachsendem Fusse, von kleinem aus: immer so lang ihm | Rüstig die Glieder sich regen und kraftvoll wird (bleibt?) die Gestaltung“: sondern der Grammatiker wollte sagen, nach der von dem Dichter geschilderten Bewegung sey der Jamb erfunden worden oder nach einem Helden des Arctinos, wie in einer andern Sage nach einem Apulischen, und er verbindet nur ungeschickt mit den Versen selbst als Subject ὁ Ἰαμβος, wenn dies Subject nicht einem Abschreiber zur Last fällt.“ 3) Cod. Marc. 454 fol. 4^r. V. ad Aethiopidem (supra p. 32 not. 2.) Heyne p. 40 sq. = Gaisf. Heph. p. 485 sq. [535 sq. Lips.] = Michaelis p. 112 = Dind. p. XXXIX sq. — Inscriptio: νόστων ἔ αγίου. — 4) συνάπτεται Welcker. 5) Sic cod. (Ἀγίου legit Siebenkees.) Ἄγιου Thiersch.

Ἄθηνᾶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον εἰς ἔριν καθίστησι περὶ τοῦ ἔκπλου. Ἀγαμέμνων μὲν οὖν τὸν τῆς Ἄθηνᾶς ἐξίλασόμενος χόλον ἐπιμένει, Διομήδης δὲ καὶ Νέστορ ἀναχθέντες εἰς τὴν οἰκίαν¹⁾ διασώζονται· μεθ' οὓς ἐκπλεύσας ὁ Μενέλαος μετὰ πέντε νεῶν εἰς Αἴγυπτον παραγίνεται, τῶν λοιπῶν διαφθαρεισῶν νεῶν ἐν τῷ πελάγει. οἱ δὲ περὶ Κάλχαντα καὶ Λεοντέα καὶ Πολυποίτην πεζῇ πορευθέντες εἰς Κολοφῶνα Τειρεσίαν²⁾ ἐνταῦθα τελευτήσαντα θάπτουσι. τῶν³⁾ δὲ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀποπλεόντων Ἀχιλλέως εἰδωλον ἐπιφανέν πειρᾶται διακωλύειν προλέγον τὰ συμβησόμενα. εἶθ' ὁ περὶ τὰς Καφηρίδας πέτρας δηλοῦται χειμῶν καὶ ἡ Αἰαντος φθορὰ τοῦ Λοκροῦ. Νεοπτόλεμος δὲ Θέτιδος ὑποθεμένης πεζῇ ποιεῖται τὴν πορείαν· καὶ παραγενόμενος εἰς Θράκην Ὀδυσσεῖα καταλαμβάνει ἐν τῇ Μαρωνείᾳ, καὶ τὸ λοιπὸν ἀνύει τῆς ὁδοῦ, καὶ τελευτήσαντα Φοίνικα θάπτει· αὐτὸς δὲ εἰς Μολοσσοὺς ἀφικόμενος ἀναγνωρίζεται Πηλεΐ. ἔπειτα⁴⁾ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας ἀναίρεθέντος ὑπ' Ὀρέστου⁵⁾ καὶ Πυλάδου τιμωρία, καὶ Μενελάου εἰς τὴν οἰκίαν⁶⁾ ἀνακομιδῆ.

1.

Apollodor. II, 1, 5, 14 de Nauplio: ἔγνημεν, ὡς μὲν οἱ τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Κατρέως, ὡς δὲ

1) οἰκίαν cod.; corr. Bekk. 2) Τειρεσίαν] Κάλχαντα [coll. Tzetz. ad Lycophr. 427] Meineke Anal. Alex. p. 79. Nitzsch ad Od. Vol. III p. 149 sq. — 3) τὸν cod. 4) Πηλεΐ (lac.) τα cod. ἔπειτα τὰ Heyne. 5) καὶ τούτων ὑπ' Ὀφ. Heyne. 6) οἰκίαν cod.; corr. Bekker.

ὁ τοὺς νόστους γράψας, Φιλύραν, ὡς δὲ Κέρκωψ, Ἡσιόνην, καὶ ἐγέννησε Παλαμήδην Οἰάκα Νανσιμέδοντα.

2.

Schol. [Codd. HMQR]¹⁾ ad Hom. Od. δ, 12: αὕτη (sc. δούλη), ὡς μὲν Ἀλεξίων, Τειρίς, ὡς δὲ Ἴνιοι, Τηρίς, θυγάτηρ Ζευξίπης· ὡς δὲ ὁ τῶν Νόστων ποιητής, Γέτις. τινὲς δὲ τὸ δούλης κύριόν φασι διὰ τὸ μηδέποτε οὕτω λέγειν τὸν ποιητὴν τὴν θεράπαιναν.²⁾

3.

Pausan. X, 28, 7 (4): Ἡ δὲ Ὀμήρου ποίησις ἢ ἐς Ὀδυσσέα καὶ ἢ Μινυάς τε καλουμένη καὶ οἱ Νόστοι, μνήμη γὰρ ἐν ταύταις καὶ Ἄιδου καὶ τῶν ἐκεῖ δειμάτων ἐστίν, ἴσασιν οὐδένα Εὐρύνομον δαίμονα.

4.

Pausan. X, 29, 6 (3): Ἔστι δὲ πεποιημένα ἐν Νόστοις Μινύου μὲν τὴν Κλυμένην θυγατέρα εἶναι, γήμασθαι δὲ αὐτὴν Κεφάλῳ τῷ Δηίουτος καὶ γενέσθαι σφίσιν Ἰφικλον παῖδα.

5.

Pausan. X, 30, 5 (3) de Maera: Περὶ δὲ αὐτῆς πεποιημένα ἐστίν ἐν Νόστοις ἀπελθεῖν μὲν παρθένου

1) H = Harl., M = Marc., Q = Ambr., R = Flor.
2) Legebatur ὡς δὲ ὁ τῶν Νόστων ποιητής, τὸ δούλης κύριον ὄνομα· φασὶ δὲ μηδέποτε λέγειν τ. π. δούλην θεράπαιναν. — Γέτις HM. γὰρ τις R. „et similiter haud dubis etiam Q. Est autem hoc quoque nomen incertum, etsi Γέτις (nam sic Salmas. correxit pro Γέτης) ἐκαλεῖτο ἡ γυνὴ τοῦ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ut refert Steph. Byz. s. v. Γετία“. Dind.

ἔτι ἐξ ἀνθρώπων, θυγατέρα δὲ αὐτὴν εἶναι Προίτου τοῦ Θερσάνδρου, τὸν δὲ εἶναι Σισύφου.

6.

Ἀντίκα δ' Αἴσωνα θῆκε φίλον κόρον ἠβώοντα,
γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίησι πραπίδεσσι,
φάρμακα πόλλ' ἔψουσ' ἐνὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Argum. ad Eur. Med. (Scholl. Vol. IV, p. 1 sq. Dind.):
Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν ὡς ἡ Μήδεια
ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσωνα νέον ποιήσειε. περὶ δὲ τοῦ
πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστιους ποιήσας φησὶν
οὕτως „ἀντίκα — λέβησι“. Eadem fere habet Schol.
ad Aristoph. Eq. 1321.

Fragmenta dubia.

[7.]

Pausan. I, 2, 1: Ταύτην τὴν Ἀντιόπην Πίνδαρος
μέν φησιν ὑπὸ Πειρίθου καὶ Θησέως ἀρπασθῆναι,
Τροϊζηνίῳ δὲ Ἑγίῳ¹⁾ τοιάδε ἐς αὐτὴν πεποίηται· Ἡρα-
κλέα Θεμισκυραν πολιορκοῦντα τὴν ἐπὶ Θερμώδοντι
ἐλεῖν μὴ δύνασθαι, Θησέως δὲ ἐρασθεῖσαν Ἀντιόπην,
στρατεῦσαι γὰρ ἅμα Ἡρακλεῖ καὶ Θησέα, παραδοῦναι
τὸ χωρίον. τάδε μὲν Ἑγίας πεποίηκεν.

Fragm. VI. 1. φίλον corruptum; κάλιον vel νέον (ex Il. I, 446), vel καλόν Koechly conj. ep. I p. 9. — 2. ἀποξύσασα εἰδυίησι Elmsley. — 3. ἐνὶ Schneidew. Philol. IV, p. 747 (ἔψουσα ἐνὶ χρυσείοισι λ.) Koechly l. l.; ἐπὶ vulgo.

1) Nomen Ἑγίας ab Ἀγίας non diversum esse putat Müttzell de emend. Theog. p. 181.

[8.]

Δῶρα γὰρ ἀνθρώπων νόον ἤπαφεν ἠδὲ καὶ ἔργα.
 Clem. Alex. Strom. VI, p. 264 (622 D) Sylb. 743 Pott.
*Ἀντιμάχου τε τοῦ Τηίου εἰπόντος· ἐκ γὰρ δῶρων
 πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι πέλονται, Αὐγίας¹⁾ ἐποίησε·
 „δῶρα — ἔργα“.*

[9.]

Eustath. ad Od. p. 1796, 53 Rom. 597 Bas. Ὁ δὲ
 τοὺς νόστους ποιήσας Κελοφώνιος Τηλέμαχον μὲν
 φησι τὴν Κίρκην ὕστερον γῆμαι, Τηλέγονον δὲ τὸν
 ἐκ Κίρκης ἀντιγῆμαι Πηνελόπην.²⁾

[10.]

Athen. VII, p. 281, B, C: φιλήδονον δ' οἱ ποιη-
 ται καὶ τὸν ἀρχαῖόν φασι γενέσθαι Τάνταλον. ὁ γοῦν
 τὴν τῶν Ἀτρειδῶν ποιήσας κάθοδον ἀφικόμενον
 αὐτὸν λέγει πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ συνδιατρίβοντα ἔξου-
 σίας τυχεῖν παρὰ τοῦ Διὸς αἰτήσασθαι ὅτου ἐπιθυμεῖ.
 τὸν δὲ πρὸς τὰς ἀπολαύσεις ἀπλήστως διακείμενον
 ὑπὲρ αὐτῶν τε τούτων μνείαν ποιήσασθαι καὶ τοῦ
 ζῆν τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς θεοῖς. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-
 σαντα τὸν Δία τὴν μὲν εὐχὴν ἀποτελέσαι διὰ τὴν
 ὑπόσχεσιν, ὅπως δὲ μηδὲν ἀπολαύῃ τῶν παρακειμέ-
 νων ἀλλὰ διατελῆ ταραττόμενος, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς
 ἐξήρτησεν αὐτῷ πέτρον, δι' ὃν οὐ δύναται τῶν παρα-
 κειμένων τυχεῖν οὐδενός.³⁾

1) Ἀγίας Thiersch Act. Monac. II, p. 585. Cf. Meineke
 Fragm. Comic. I, p. 416 sq. 2) Welck. Cycl. ep. I, p. 286 sq.
 3) Welck. l. l. p. 279.

TELEGONIA.

Procl.¹⁾ Μετὰ ταῦτά ἐστιν Ὀμήρου Ὀδύσσεια· ἔπειτα Τηλεγονίας²⁾ βιβλία δύο Εὐγάμμωνος³⁾ Κυρηναίου, περιέχοντα τὰδε. οἱ μνήστορες⁴⁾ ὑπὸ τῶν προσηκόντων θάπτονται· καὶ Ὀδυσσεὺς θύσας Νύμφαις εἰς Ἴλιον ἀποπλεῖ ἐπισκεψόμενος τὰ βουκόλια, καὶ ξενίζεται παρὰ Πολυξένῳ δῶρόν τε λαμβάνει κρατῆρα, καὶ ἐπὶ τούτῳ⁵⁾ τὰ περὶ Τροφώνιου καὶ Ἀγαμήδην καὶ Ἀνγέαν. ἔπειτα εἰς Ἰθάκην καταπλεύσας τὰς ὑπὸ Τειρεσίου φηθείσας τελεῖ θυσίας. καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Θεσπρωτοὺς ἀφικνεῖται καὶ γαμεῖ Καλλιδικὴν βασιλίδαν τῶν Θεσπρωτῶν. ἔπειτα πόλεμος συνίσταται τοῖς Θεσπρωτοῖς πρὸς Βρυγούς,⁶⁾ Ὀδυσσεὺς ἡγουμένου· ἐνταῦθα Ἄρης τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα τρέπεται,⁷⁾ καὶ αὐτῷ εἰς μάχην Ἀθηναῖα καθίσταται· τούτους μὲν Ἀπόλλων διαλύει. μετὰ δὲ τὴν Καλλιδικῆς τελευτὴν τὴν μὲν βασιλείαν διαδέχεται Πολυποίτης Ὀδυσσεὺς υἱός, αὐτὸς δ' εἰς Ἰθάκην ἀφικνεῖται· κἂν τούτῳ Τηλέγονος⁸⁾ ἐπὶ ζήτησιν τοῦ πατρὸς πλέων, ἀποβὰς εἰς τὴν Ἰθάκην τέμνει τὴν νῆσον· ἐκβοηθήσας δ' Ὀδυσ-

1) Cod. Marc. 454 fol. 4^r. Cf. ad Aethiopidem (supra p. 82 not. 2) Heyne p. 42 sq. Gaisf. p. 487—489 [536—538 ed. Lips.], Michaelis p. 121. Dind. Scholl. II. I p. XL sq. — Inscriptio: τηλεγονίας β̄ εὐγάμμωνος: 2) Eustath. ad II. p. 785, 22 Rom. (697 Bas.): προκαροξύνονται δὲ καὶ ἄμφω αἱ τοιαῦται λέξεις (sc. Δολώνεια, Πατρόκλεια), ὥσπερ καὶ Τηλεγόνεια κατὰ τὴν παλαιὰν ὀρθογραφίαν ἢ κατὰ Τηλέγονον πραγματεία. Cf. Cramer. An. Oxon. II, p. 299, 28. — 3) Εὐγάμμωνος Welcker. 4) μνηστήρες Thiersch. 5) τούτου Welcker. Cf. Cycl. ep. II, p. 804. 6) βρυγούς Cod. 7) Α-κεται inc. fol. 4^v. 8) τηλεγόμενος Cod.

σεὺς ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀναιρεῖται κατ' ἄγνοιαν. Τηλέγονος δ' ἐπιγνοὺς τὴν ἁμαρτίαν τό τε τοῦ πατρὸς σῶμα καὶ τὸν Τηλέμαχον καὶ τὴν Πηνελόπην πρὸς τὴν μητέρα μεθίστησιν¹⁾. ἢ δὲ αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖ, καὶ συνοικεῖ²⁾ τῇ μὲν Πηνελόπῃ Τηλέγονος, Κίρκῃ³⁾ δὲ Τηλέμαχος.

Multi scriptores Graeci, teste Clem. Alex. Strom. VI. p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott. aliorum opera exscripserunt, αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἑτέρων ὑφελόμενοι, ὡς ἴδια ἐξηνεγκαν, καθάπερ Εὐγράμων⁴⁾ ὁ Κυρηναῖος ἐκ Μουσαίου τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ὀλόκληρον κτλ. Clementem laudat Euseb. Praep. Evang. X, 2 p. 462 D.

Eustath. ad Od. p. 1796, 47 Rom. 597 Bas. Ὁ δὲ τὴν Τηλεγόνοιαν γράψας Κυρηναῖος ἐκ μὲν Καλυψοῦς Τηλέγονον υἱὸν Ὀδυσσεὶ ἀναγράφει ἢ Τηλέδαμον, ἐκ δὲ Πηνελόπης Τηλέμαχον καὶ Ἀρκεσίλαον. Eadem habet Eudocia p. 77, 11—14.

Fragmenta, quorum sedes definiti nequit.

1.

Schol. Ambr. et Harl. etc. ad Hom. Od. β, 120 Τυρῶ] Σαλμωνέως θυγάτηρ. ἔσχε δὲ παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος Νηλέα καὶ Πελίαν. Ἀλκμήνη Ἡλεκτρούωνος θυγάτηρ. Μυκῆνη Ἰνάχου θυγάτηρ καὶ Μελίας τῆς

1) καθίστησιν Heyne Welcker. 2) συνοικεῖσι Heyne. — 3) Sic Thiersch Act. philol. Monac. II p. 586 Bekker Tzetza. Antehom. p. XIII; τὴν μὲν πηνελόπην τηλέγονος κίρκην cod. 4) Εὐγράμων Euseb.

Ἰσμεναῦ, ἧς καὶ Ἀρίστορος¹⁾ ἄστρος, ὡς ἐν τῷ Κύκλω φέρεται. Cf. Müller. de cycl. p. 138.

[2.]

Etym. M. (p. 600, 8) et Gud. (p. 405, 1) v. νεκάδες. Παρὰ μὲν τοῖς κυκλικοῖς αἱ ψυχὰι νεκάδες λέγονται. — ἢ τέ κε θηρόν | αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν²⁾ νεκάδεσσι. Ἰλιάδος ε'.³⁾ — Cyclo vindicat Duentz. Suppl. p. 19.

II. CARMINA HEROICA

Homero vulgo adscripta.

I. AMPHIARAI EXELASIS.

Suid. v. Ὀμηρος (II, 1 p. 1096, 12 sqq. Bernh.): Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα Ἀμφιαράου ἐξέλασις. Pseudo-Herodot. Vita Homer. § 9: χρόνου δὲ προλόγτος ἐν τῇ Σμύρνη ἀπορος εὖν τοῦ βίου διανοήθη ἀπικέσθαι ἐς Κύμην, πορευόμενος δὲ διὰ τοῦ Ἑρμου πεδίου ἀπικνέσται ἐς Νέον τεῖχος ἐνταῦθα λέγεται αὐτὸν ἐπιστάντα ἐπὶ σκυτεῖόν τι εἶπαιν πρῶτα τὰ ἔπειτα τάδε τῷ δὲ σκυτεῖ ὄνομα ἦν Τύχιος. ἀκούσαντι δὲ τῶν ἐπέων ἔδοξεν αὐτῷ δέξασθαι τὸν ἄνθρωπον· ἠλέησε γὰρ αἰτέοντα τυφλὸν καὶ ἐπέλευσεν εἰσιέναι τ' αὐτὸν εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ μετέξειν ἔφη τῶν παρεόντων. ὁ δ' εἰσῆλθεν. κατήμενος δ' ἐν τῷ σκυτεῖω παρεόντων καὶ ἄλλων τῆν τε ποιήσιν αὐτοῖς

1) Sic Buttm. pro ἀριστέρος. 2) αἰνῆσι Etym. M. 3) V. 885 sq. — Ἰλιάδος ε' om. Etym. Gud.

ἐπεδείκνυτο, Ἀμφιάρεώ τε τὴν ἐξελασίαν τὴν ἐς Θήβας
καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς ἐς θεοὺς πεποιημένους αὐτῷ κτλ.

Hoc poema a Thebaide non diversum fuisse putat
Welcker. Cycl. ep. I. p. 298—302.

II. OECHALIAE EXCIDIUM.

Suid. v. Ὀμηρος (Π, 1 p. 1096, 12 sqq. Bernh.):
Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα
..... Οἰχαλίας¹⁾ ἄλωσις. Procl. Chrestom. I.²⁾ de
Homero disserens: Λέγουσιν οὖν αὐτὸν εἰς Ἴον πλεύ-
σαντα διατρεῖψαι μὲν παρὰ Κρεοφύλῳ, γράψαντα δὲ
Οἰχαλίας ἄλωσιν τοῦτῳ χαρίσασθαι, ἧτις νῦν ὡς
Κρεοφύλου περιφέρεται. Cf. Strab. XIV. p. 638: Σά-
μιος δ' ἦν καὶ Κρεώφυλος, ὃν φασὶ δεξάμενον ξενία
ποτὲ Ὀμηρον λαβῶν δῶρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιή-
ματος ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἄλωσιν. Καλλίμαχος δὲ
τοῦναντίου ἐμφαίνει δι' ἐπιγράμματός τινος, ὡς ἐκεί-
νου μὲν ποιήσαντος λεγομένου δ' Ὀμήρου διὰ τὴν
λεγομένην ξενίαν. „τοῦ Σαμίου πόνος εἰμί, δόμῳ
ποτὲ θεῖον Ὀμηρον | δεξαμένου· κλείω δ' Εὐρυτον
ὄσσ' ἐπαθεν, | καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν· Ὀμήρειον δὲ κα-
λεῦμαι | γράμμα· Κρεοφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.“³⁾
τινὲς δὲ διδάσκαλον Ὀμήρου τοῦτόν φασιν, οἱ δ' οὐ
τοῦτον ἀλλ' Ἀριστείαν τὸν Προκοννήσιον. Eustath.
ad Π. B, 730 p. 330, 42 Rom. 250 Bas. Τῆς Θεσσα-

1) σικελίας codd. Suidas. 2) Cod. Marc. 454 fol. 1^v ap.
Bekk. Scholl. ad Hom. Π. p. I. Dind. Scholl. ad Hom. Π. I p.
XXXII. 3) Hi versus leguntur etiam ap. Sext. Empir. adv.
math. I § 48 p. 225 sq. (609 Bekk.) Eustath. ad Π. p. 331,
5 sq. Rom. 250 Bas. [κλείω — Ἰόλειαν om. Eustath.]

λικῆς δὲ (Οἰχαλίας) νῦν Ὀμηρος μέμνηται. εἴρηται δὲ καὶ περὶ Εὐρύτου ἐκεῖ καὶ τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Ἰόλης, δι' ἣν ἐπόρθησεν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχαλίαν, εἰς ἣν δοκεῖ γράψαι καὶ Ὀμηρος κτλ.¹⁾

Oechalia ab Hercule expugnata ubi fuisset, quaerebatur. Strabo IX p. 438. Τὴν δ' Οἰχαλίαν πόλιν Εὐρύτου λεγομένην ἐν τε τοῖς τόποις τούτοις (sc. περὶ Τρίκην) ἱστοροῦσι καὶ ἐν Εὐβοίᾳ καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ μετονομάζουσιν [ἄλλοι] ἄλλως, ὃ καὶ ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς²⁾ εἴρηται. περὶ δὲ τούτων ζητοῦσι καὶ μάλιστα τίς ἦν ἡ ὑπὸ Ἡρακλέους ἀλοῦσα, καὶ περὶ τίνος συνέγραψεν ὁ ποιήσας τὴν Οἰχαλίας ἄλωσιν. Id. X p. 448. Ἔστι δὲ καὶ Οἰχαλία κώμη τῆς Ἐρετρικῆς, λείψανον τῆς ἀναιρεθείσης πόλεως ὑπὸ Ἡρακλέους. Cf. Paus. IV, 2 (v. infra ad fr. 2).

1.

ὦ γύναι, αὐτὴ ταῦτά τ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.
 Grammaticus ap. Cram. An. Oxon. I p. 327 de forma ὄρηαι disserens: τοῦτο δὲ εὐρήσομεν καὶ ἐν τῇ Οἰχαλίας³⁾ ἀλώσει, ἥ⁴⁾ εἰς Ὀμηρον ἀναφέρεται, ἔστι δὲ Κρεώφυλος ὁ ποιήσας. Ἡρακλῆς δ' ἐστὶν ὁ λέγων πρὸς Ἰόλην· „ὦ — ὄρηαι“.

1) Apud Schol. ad Plat. Remp. p. 421 Bekk. Snid. v. Κρεώφυλος Creophylus cum Stasino commutatus est. 2) VIII, p. 339. 3) χαλίας cod. 4) αὖ cod.

Fragm. I. ὦ γύναι, ταῦτά τε ἐν cod.; emend. Koechly (coll. Od. § 343) coni. ep. I p. 11.

2.

Pausan. IV, 2, 3 (2): Θεσσαλοὶ δὲ καὶ Εὐβοεῖς, ἤκει γὰρ δὴ ἐς ἀμφισβήτησιν τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τὰ πλείω, λέγουσιν, οἱ μὲν ὡς τὸ Εὐρύτιον, χωρίον δὲ ἔρημον ἐφ' ἡμῶν ἐστὶ τὸ Εὐρύτιον, πόλις τὸ ἀρχαῖον ἦν καὶ ἐκαλεῖτο Οἰχαλία· τῷ δὲ Εὐβοέων λόγῳ Κρεώφυλος ἐν Ἡρακλείᾳ πεποιήκεν ὁμολογοῦντα. Cf. Strabonis locos supra laudatos.

3.

Schol. Laur. ad Soph. Trach. 266: Ἡσίοδος μὲν γὰρ δ' φησὶν ἐξ Εὐρύτου καὶ Ἀντιόχης παιδας Κρεώφυλος δὲ β'.

4.

Schol. ad Eur. Med. 273: Δίδυμος δὲ παρατίθεται τὰ Κρεωφύλου ἔχοντα οὕτως· τὴν γὰρ Μήδειαν λέγει διατρίβουσαν ἐν Κορίνθῳ τὸν ἄρχοντα τότε τῆς πόλεως Κρέοντα ἀποκτεῖναι φαρμάκοις. δεισασαν δὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ φεγεῖν εἰς Ἀθήνας, τοὺς δὲ υἱούς, ἐπεὶ νεώτεροι ὄντες οὐκ ἠδύναντο ἀκολουθεῖν, ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀκραιᾶς Ἦρας καθιεῖν, νομίσασαν τὸν πατέρα αὐτῶν φροντιεῖν τῆς σωτηρίας αὐτῶν. τοὺς δὲ Κρέοντος οἰκείους ἀποκτείναντας αὐτοὺς διαδοῦναι λόγους ὅτι ἡ Μήδεια οὐ μόνον τὸν Κρέοντα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐαυτῆς παιδας ἀπέκτεινε¹).

1) Cf. Schubart. in Ephem. litt. Hal. 1840. I. p. 515.

III. PHOCAIS.

Pseudo-Herod. Vita Hom. § 16 (cf. p. 38 sq.)
*Διατρίβων δὲ παρὰ τῷ Θεστορίδῃ ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν
 ἐλάσσω καὶ τὴν καλουμένην Φωκαῖδα, ἣν φασιν
 οἱ Φωκαεῖς Ὅμηρον παρ' αὐτοῖσι κοιῆσαι. ἐπεὶ δὲ
 τὴν τε Φωκαῖδα καὶ τὰλλα πάντα παρὰ τοῦ Ὁμήρου
 ὁ Θεστορίδης ἐγράψατο, διανοήθη ἐκ τῆς Φωκαίης
 ἀκαλλάσσεσθαι, τὴν ποιήσιν θέλων τοῦ Ὁμήρου ἐξ-
 ιδιώσασθαι, καὶ οὐκ ἔτι ὁμοίως ἐν ἐπιμελείᾳ εἶχε τὸν
 Ὅμηρον. Cf. Welcker. Cycl. ep. I. p. 248 sqq.*

CARMINA MINORA.

Procl. Chrestom.¹⁾ Γέγραφε δὲ (Ὅμηρος) ποιήσεις
 δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν, ἣν Ξένων καὶ Ἑλλάνικος
 ἀφαιροῦνται αὐτοῦ. οἱ μέντοι γε ἀρχαῖοι καὶ τὸν
 κύκλον ἀναφέρουσιν εἰς αὐτόν. προστιθέασι δὲ αὐτῷ
 καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην, βατραχομαχίαν ἢ
 μυομαχίαν, ἐπτάπεκτον αἶγα, Κέρκωπας καινούς.

Suid. v. Ὅμηρος. Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτόν καὶ
 ἄλλα τινὰ ποιήματα Ἐπικηλίδες, Ἡθιέπακτος,
 ἦτοι Ἰαμβοὶ, Μυοβατραχομαχία, Ἀραχνομαχία, Γερα-
 νομαχία, Κεραμῖς, Παίγνια.

Pseudo-Herodot. Vita Homeri § 24 p. 12 sq.
 Westerm. Τοὺς Κέρκωπας καὶ Βατραχομυομαχίην
 καὶ Φαρομαχίην καὶ Ἑπταπακτικὴν²⁾ καὶ Ἐπικηλίδας
 καὶ τὰλλα πάντα, ὅσα παίγνιά ἐστὶν Ὁμήρου, ἐνταῦθ'
 ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολισσῶ.

1) Cod. Marc. 454 fol. 1^v (v. p. 2.) 2) l. ἐπτάπεκτον αἶγα.

I. MARGITES.

Aristot. Poet. 4 p. 1448^b 28 sqq.: Τῶν μὲν οὖν πρὸ Ὀμήρου οὐδενὸς ἔχομεν εἶπειν τοιοῦτον ποίημα (sc. μίμησιν τῶν φαύλων), εἰκὸς δὲ εἶναι πολλούς· ἀπὸ δὲ Ὀμήρου ἀρξαμένοις ἔστιν, οἷον ἐκείνου ὁ Μαργίτης καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀρμόττον λαμβετον ἦλθε μέτρον ὥσπερ δὲ καὶ τὰ σπουδαία μάλιστα ποιητῆς Ὀμηρος ἦν οὕτω καὶ τὰ τῆς κωμωδίας σχήματα πρῶτος ὑπέδειξε, οὐ φόγον ἀλλὰ τὸ γελοῖον δραματοποιήσας· ὁ γὰρ Μαργίτης ἀνάλογον ἔχει, ὥσπερ Ἰλιάς καὶ Ὀδύσσεια πρὸς τὰς τραγωδίας, οὕτω καὶ οὗτος πρὸς τὰς κωμωδίας.

Hephaest. p. 112 Gaisf. (122 ed. Lips.): Μετρικὰ δὲ ἄτακτα, ὅσα ἐκ μέτρων μὲν ὁμολογουμένων συνέστηκε, τάξιν δὲ καὶ ἀνακύνκλῃσιν οὐκ ἔχει οὔτε κατὰ στίχον οὔτε κατὰ συστήματα, οἷός ἐστιν ὁ Μαργίτης ὁ εἰς Ὀμηρον ἀναφερόμενος, ἐν ᾧ παρέσπαρται τοῖς ἔπεσιν ἱαμβικὰ καὶ ταῦτα οὐ κατ' ἴσον σύστημα. Cf. p. 119 sq. (129 Lips.): Μετρικὰ δὲ ἄτακτά ἐστιν, ἅπερ μέτρον μὲν γέγραπται τινι, οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλλα οὔτε ἀνακύνκλῃσιν· τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ Μαργίτης Ὀμήρου· οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν τὸ ἱαμβικὸν ἐπιφέρεται. Mar. Victor. Art. Grammat. Lib. I. p. 2512 Putsch. 68 Keil. In eo carmine, cui Margitae nomen est, eundem herois hexametris trimetros iambicos tamquam pares numero miscuisse viderit. Cf. Lib. II. p. 2524 Putsch. 79 Keil. Hexametro dactylico trimeter iambiæus comparatur, quem latine senarium nominamus, veluti hexametron: sex enim pedes iambos habet, ut ille dactylos, cum uterque purus ex se

figuratur ideoque dicitur et Homerus in Margite suo miscuisse hos versus tamquam pares. Lib. III, p. 2572 Putsch. 133 Keil. Hoc genere versuum (senario), ut supra diximus, primus usus est Homerus in Margite suo, nec tamen totum carmen ita digestum perfecit. Nam duobus pluribusve hexametris antepositis istum subiciens copulavit. — Cf. Atil. Fort. p. 2692 Putsch. 286 Keil. (v. infra fragm. I.).

De auctore. Carmen Homero tribuunt Plato Alc. Π p. 147 C. Aristot. l. l. Harpocrat. v. *Μαργίτης*. Schol. ad Aristoph. Av. 913. alii. Cf. Dion. Chrysost. Or. 53 § 4 (Π, p. 275 Reisk.): *Γέγραφε δὲ καὶ Ζήνων ὁ φιλόσοφος εἰς τε τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν, καὶ περὶ τοῦ Μαργίτου δέ· δοκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο τὸ ποίημα ὑπὸ Ὀμήρου γεγενῆσθαι νεωτέρου καὶ ἀποπειρωμένου τῆς αὐτοῦ φύσεως πρὸς ποιήσιν.* Cert. Homer. et Hesiod. p. 313 Goettl. 4 Nietzsche. *Κολοφώνιοι δὲ καὶ τόπον δεικνύουσιν, ἐν ᾧ φασιν αὐτὸν (Ὀμηρον) γράμματα διδάσκοντα τῆς ποιήσεως ἄρξασθαι καὶ ποιῆσαι πρῶτον τὸν Μαργίτην.* Suid. v. *Πίγρης* (Π, 2 p. 267 Bernh.): *Κὰρ ἀπὸ Ἀλικαρνασοῦ, ἀδελφὸς Ἀρτεμισίας τῆς ἐν τοῖς πολέμοις διαφανοῦς, Μανσώλου γυναικός· ὃς τῇ Ἰλιάδι παρενέβαλε κατὰ στίχον ἔλεγείον . . . ἔγραψε καὶ τὸν εἰς Ὀμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην.¹⁾* Gramm. ap. Cram. An. Oxon. IV, p. 315 de generibus artis criticae disserens (v. supra

1) Procl. Chrestom. I. προστιθέασι δὲ αὐτῷ (Homero) καὶ παίγνιά τινα, *Μαργίτην* [οἱ δὲ λέγουσι *Τήγητος* τοῦ *Καρὸς* *margo rubrica*] κτλ.

p. 16): "Ἐκτον κρίσις ποιημάτων· πολλὰ γὰρ νοθευόμενά ἐστιν, ὡς ὁ Μαργίτης.

De carminis argumento. Harpocrat. v. *Μαργίτης*· *Μαρσύας* ἐν ε' τῶν περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορεῖ λέγων *Μαργίτην* ὑπὸ Δημοσθένους καλεῖσθαι τὸν Ἀλέξανδρον. ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτω διὰ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον *Μαργίτην*, ὅπερ ποίημα *Καλλίμαχος* θαυμάζειν ἔοικεν. Cf. Schol. ad Aristot. Eth. Nic. VI, 7. Plutarch. Demosth. 23. Suid. v. *Μαργίτης* (II, 1 p. 695, 14 Bernh.) ἀνὴρ ἐπὶ μωρία κωμωδούμενος. Eustath. p. 1669 Rom. (cf. infra ad fragm. V.): Οὕτως ἐγνώμεν καὶ τὸν ἄφρονα *Μαργίτην* τὸν ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν ὃ ἐστὶ μωραίνειν. Lucian. Philops. 3: ὅς δ' ἂν οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα *Κοροίβου*¹⁾ τινὸς ἢ *Μαργίτου* νομίζοι τὸ πείθεσθαι ἢ *Τριπτόλεμον* ἐλάσαι διὰ τοῦ ἀέρος κτλ., ubi cf. Schol. (p. 224 Jacobitz: ὁ δὲ *Μαργίτης* μωρὸς καὶ αὐτὸς τὰ κύματα μετρῆν ἐπιχειρῶν). Id. Hermot. 17: ὄρας, ὅπως αὐθις ἕξαπατᾷς με καὶ οὐ λέγεις τ' ἀληθές, ἀλλ' οἶει *Μαργίτην* διαλέγεσθαι τινι, ὡς πιστεῦσαι κτλ. Cf. Polyb. XII 25 (p. 840 Hultsch). XII 4^b (p. 813 Hultsch = Tom. II, p. 727 Bekk.).

Subsidia. Falbe De Margita Homericō (1798). Lindemann Lyra (1821) I, p. 79 sqq. Welcker Cycl. ep. I (1835), p. 184 sqq. Goettling De Margita Homericō. Jenae 1863.

1) Cf. Eustath. ad Od. p. 1669, 46 Rom. 413 Bas. Etym. M. p. 577, 38.



1.

Ἦλθε τις εἰς Κολοφῶνα γέρον καὶ θεῖος ἀοιδός,
Μουσάων θεράπων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος,
φίλης ἔχων ἐν χερσὶν εὐφθογγον λύρην.

Atil. Fortunat. p. 2692 Putsch. 286 Keil. [Scriptt. rei metricae p. 342 Gaisf.] Sequitur ut de iambico dicere debeamus, cuius auctorem alii Archilochum, alii Hippo- nactem volunt. Sed primus Homerus hoc usus est in Margite. „Ἦλθε — λύρην.“ Fragmentum „de heroo hexametro“ in Cod. Berolin. 66, olim Santen. (Gramm. Lat. VI, p. 633 Keil): Haec dissyllaba verba producta ter singula faciunt spondeis sex heroum versum, et rursum eadem [et] correptis prioribus utriusque verbi syllabis faciunt iambicum senarium. ideoque dicitur Homerus in Margite suo miscuisse hos versus tamquam pares. „Ἦλθε — λύρην.“ V. 2 affert Schol. ad Aristoph. Av. 913.

2.

Τὸν δ' οὐτ' ἄρ' σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν οὐτ' ἀροτῆρα
οὐτ' ἄλλως τι σοφόν, πάσης δ' ἠμάρτανε τέχνης.

Arist. Eth. Nicom. VI, 7 p. 1141^b 12 sqq.: εἶναι δέ τινας σοφοὺς οἰόμεθα ὅλως οὐ κατὰ μέρος οὐδ' ἄλλο τι σοφούς, ὡς περ Ὀμηρός φησιν ἐν τῷ Μαργίτη „τὸν — σοφόν“. Cetera servavit Clem. Al. Strom. I p. 121 (281 A) Sylb. 330 Pott.

Fragm. I. E cod. Berol. 66 primum edidit Lindemann Lyra I, p. 82. cf. Welcker Mus. Rhen. N. S. XI (1856) p. 503. — Corruptelas Mas. vide ap. Keil. et Gaisford. — 8. φίλην — λύραν cod. Atilii ap. Gaisf.

3.

Πόλλ' ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα.

Plat. Alcib. II p. 147 A: *ξυμβαίνειν μοι δοκεῖ καὶ ἐνταῦθα τὸ τοῦ ποιητοῦ, ὃ λέγει κατηγορῶν πού τινος, ὡς ἄρα πολλὰ μὲν ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δέ, φησίν, ἠπίστατο πάντα, et paullo infra (p. 147 C): οὐ γὰρ δήπου Ὅμηρόν γε τὸν θειότατόν τε καὶ σοφώτατον ποιητὴν ἀγνοεῖν δοκεῖς, ὡς οὐχ οἷόν τε ἦν ἐπίστασθαι κακῶς. ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὃ λέγων τὸν Μαργίτην πολλὰ μὲν ἐπίστασθαι, κακῶς δέ, φησί, πάντα ἠπίστατο.*

4.

Tzetz. Chil. IV, 867 sqq. *Ἄκουε τὸν Μαργίτην, | εἰς ὃν ὁ γέρον Ὅμηρος ἠρωιάμβους γράφει: | οὗτος ὦν γέρον νουνεχῆς, ἀντόχρημα νοῦς, φρένες, | ἔξαν- | ηρώτα, τίς αὐτὸν ἐγκυμονήσας βρέφος | ἐκ τῆς γαστρὸς ἐγέννησεν, ἄρ' ὁ πατήρ ἢ μήτηρ. Cf. VI, 595 sqq. Οὗτος πανφρονιμώτατος ὦν γέρον ὁ Μαργίτης κτλ. Niceph. Blemm. in Maii Vett. Scriptt. nov. coll. II. p. 641: διαφορῶν ἠρώτα ὁπότερος τῶν γονέων αὐτὸν ἐγέννησεν. Cf. Suid. v. Μαργίτης (infra ad Fr. 5).*

5.

Eust. ad Od. p. 1669, 47 sqq. Rom. 413 Bas. *Οὕτως ἐγνωμεν καὶ τὸν ἄφρονα Μαργίτην τὸν ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν ὃ ἐστὶ μωραίνειν. ὃν ὁ ποιήσας τὸν ἐπιγραφόμενον Ὅμηρου Μαργίτην ὑποτίθεται εὐπόρων μὲν εἰς ὑπερβολὴν γονέων φῦναι, γήμαντα δὲ μὴ συμπεσεῖν τῇ νύμφῃ, ἕως ἀναπεισθεῖσα ἐκείνη τετραυματίσθαι τὰ κάτω ἐσκήψατο, φάρμακόν τε μηδὲν ὠφε-*

λήσειν ἔφη, πλὴν εἰ τὸ ἀνδρείον αἰδοῖον ἐκεῖ ἐφαρ-
 μοσθείη· καὶ οὕτω θεραπείας χάριν ἐκεῖνος ἐπλη-
 σίασεν¹⁾. Suid. v. Μαργίτης (II, 1, p. 695, 14 Bernh.)
 Ἄνθρωπος ἐπὶ μωρία κωμωδούμενος· ὃν φασιν ἀριθμῆσαι
 μὲν μὴ πλείω τῶν εἴδων θνητῶν, νύμφην δὲ ἀγόμενον
 μὴ ἄψασθαι αὐτῆς, ἀλλὰ φοβεῖσθαι λέγοντα, μὴ τῇ
 μητρὶ αὐτὸν διαβάλλῃ· ἀγνοεῖν δὲ νεανίαν ἤδη γεγε-
 νημένον καὶ πυνθάνεσθαι τῆς μητρός, εἰ γε ἀπὸ τοῦ
 αὐτοῦ πατρὸς ἐτέχθη. Dio Chrysost. Or. 67 § 4 (II,
 p. 362 Reisk.) Πολύ γε ἂν εἴη τοῦ Μαργίτου σοφώ-
 τερος ἀγνοοῦντος, ὅτι χρὴ γήμαντα χρῆσθαι τῇ γυναικί.

 II. CERCOPEΣ.

Procl. Chrestom. I²⁾) προστιθέασι δὲ αὐτῷ
 (Homero) καὶ παίγνιά τινα, Κέρκωπας. Pseudo-
 Herodot. Vita Hom. § 24 p. 12 sq. Westerm. Τοὺς
 Κέρκωπας καὶ Βατραχομνομαχίην καὶ Ψαρομαχίην καὶ
 Ἑπταπακτικὴν³⁾ καὶ Ἐπικηλίδας καὶ τὰλλα πάντα,
 ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὀμήρου, ἐνταῦθα ἐποίησε παρὰ τῷ
 Χίῳ ἐν Βολισσῶ, ὥστε καὶ ἐν τῇ πόλει περιβόητος
 ἤδη ἐγένετο τῇ ποιήσει. Cf. Harpocrat. v. Κέρκωπες
 (cf. infra).

Subsidia. Lobeck De Cercop. et Colalis. 1820.
 [Aglaopham. p. 1296—1308.] — Hüllmann De Cyclop. et
 Cercop. — Rigler De Hereule et Cercopibus. Colon. 1825.
 1826.

1) Hanc narrationem poetae abiudicat Thirlwall Hist. Gr.
 Vol. VI, p. 104 n. 1. 2) Cod. Marc. 454 fol. 1^v. (supra p. 2).
 3) Intellige ἑπτάπακτον αἶγα.

FRAGMENTUM.

Ψεύστας ἠπεροπῆας ἀμήχανά τ' ἔργα δαέντας
 ἑξαπατητῆρας· πολλὴν δ' ἐπὶ γαίαν ἰόντες
 ἀνθρώπους ἀπάτασκον ἀλώμενοι ἥματα πάντα.

Suid. v. Κέρκωπες (Vol. II, 1 p. 222 Bernh.): πανοῦργοι, δόλιοι, ἀπατεῶνες, κόλακες φασὶ δὲ τοὺς Κέρκωπας γενέσθαι „ψεύστας — πάντα“. Cf. p. 221. Κέρκωπες· δύο ἀδελφοὶ ἦσαν ἐπὶ γῆς, πᾶσαν ἀδικίαν ἐπιδεικνύμενοι, καὶ ἐλέγοντο Κέρκωπες, ἐκ τῆς τῶν ἔργων δεινότητος οὕτως ἐπονομαζόμενοι. ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν Πάσσαλος ἐλέγετο, ὁ δὲ Ἄκμων. ἡ δὲ μήτηρ Μεμνονίς ταῦτα ὁρῶσα ἔλεγε, μὴ περιτυχεῖν Μελαμπύγῳ· τουτέστι τῷ Ἡρακλεῖ. Cf. Suid. v. Εὐρύβατος. (I, 2 p. 645 Bernh.) Harpocrat. v. Κέρκωψ: Ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωψι δηλοῦνται ὡς ἑξαπατητῆρές τε ἦσαν καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες, unde colligi potest versus a Suida allatos ex Homeri Cercopibus desumptos esse.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

Homero tribuuntur versus nonnulli, qui in hodiernis poetae editionibus non reperiuntur. [Cf. Wolf. Proleg. p. 37 not. 7. Welcker Cycl. ep. I p. 133 n. 153. Bode Hist. poes. graec. I p. 289.]

1.

Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὺχένας ἵππων

Cercop. Fragm. 1. ἔργ' ἐάσαντας Suid. ἔργ' ἀνύσαντας Küster, ἔργα δαέντας Lobeck. „Sed fortasse latet singularis vocis fabrica: quasi ludere velis ἐργασιῶντας.“ Bernh.

Incert. sed. Fragm. I. 1. δειπνον ἐπιθ' εἶλοντο βοῶν κτλ.

ἔκλυον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πολέμοιο κόρεσθην.

θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι

πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Aristoph. Pac. 1282—3. 1286—7. (Παῖς Λαμάχου, postquam versus Homericos Π. Γ 15, Δ 447 + 448 [σύν ῥ' ἔβαλον φινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας], 450 laudavit, sic pergit:) „Ὡς οἷ μὲν — ἐκόρεσθην θωρήσσοντ' — πεπαυμένοι πύργων — ὀρώρει“. V. 1, 2 leguntur in Cert. Hom. et Hes. p. 316 Goettl. 9 Nietzsche.

2.

Ὡς δ' ὀπότ' ἀσπᾶσιον ἔαρ ἤλυθε βουσίην ἔλιξιν.

Hippocr. de articulis VI, p. 784 H — 785 B Foes. [Tom. III, p. 145 Kühn.] Καλῶς γὰρ Ὅμηρος καταμαθήκει ὅτι πάντων τῶν προβάτων βόες ὅτι μάλιστα κονέουσι ταύτην τὴν ὥρην (sc. τοῦ χειμῶνος τελευτῶντος), καὶ βοῶν οἱ ἀρόται, ὅτι κατὰ τὸν χειμῶνα ἐργάζονται οὗτοι γὰρ μάλιστα λεπτύνονται. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα βοσκήματα δύναται βραχείαν τὴν πόην βόσκεισθαι, βοῦς δὲ οὐ μάλα πρὶν βαθεῖα γένηται διὰ τοῦτο οὖν ἐποίησεν ὧδε τάδε τὰ ἔπη „ὧς — ἔλιξιν“, ὅτι ἀσμενωτάτη τοῖσι ἀντοῖσιν ἡ βαθεῖα ποίη φαίνεται.

3.

Ἡμεροὶ οἷ γε δίκαιοι.

Plato Gorg. p. 516 C. οὐκοῦν οἷ γε δίκαιοι ἡμεροὶ ὧς ἔφη Ὅμηρος.

Cod. (Flor.) Cert. Hom. et Hes. — 2. πολέμου ἐκόρ. Aristoph. πολέμου κορέσθην Cod. (Flor.) Cert., πολέμοιο κορέσθην Stephanns, πολέμοιο κόρεσθην Herm. Opusc. VI, p. 282. Westerm. Nietzsche.

4.

Ἄλλ' οἶον μὲν ἐστὶ καλεῖν ἐπὶ δαῖτα θάλειαν.

Aristot. Polit. V (vulgo VIII), 3 p. 1338^a 24: Ὅμηρος οὕτως ἐποίησεν „ἄλλ' οἶον — θάλειαν“. καὶ οὕτω προειπὼν ἑτέρους τινάς, οἳ καλέουσιν „ἄοιδόν“ φησιν, „ὃ κεν τέρπησιν ἅπαντας“. ¹⁾

5. 6.

Χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἀρύσας.

Τεμῶν ἀτειρεῖ χαλκῷ.

Aristot. Poet. 21 p. 1457^b 13 sq.: Ἄπ' εἶδους δὲ ἐπὶ εἶδος, οἶον „χαλκῷ — ἀρύσας“ καὶ „τεμῶν — χαλκῷ“.

7.

Πὰρ γὰρ ἐμοὶ θάνατος.

Aristot. Polit. III, 14 p. 1285^a 10: δηλοῖ δ' Ὅμηρος Ἄγαμέμνων γὰρ κακῶς μὲν ἀκούων ἠνείχετο ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐξελθόντων δὲ καὶ κτεῖναι κύριος ἦν. λέγει γὰρ „ὄν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης φεύγοντα νοήσω οὗ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κίνας ἢ δ' οἰωνούς (cf. Π. Β 391—3)· πὰρ γὰρ ἐμοὶ θάνατος“.

Fragm. IV. Hunc versum in Aristotelis exemplaribus post Hom. Od. p 888 lectum fuisse coni. Spengel; v. Susemihl ad loc. μὲν ἐστὶ] Locus nondum emendatus. μήν Schneid., μὲν γ' Goettl. μὲν τ' Spengel. — θάλειαν] Legebatur θαλεῖην.

1) „Hom. Od. XVII, 885, ubi nunc pro ἅπαντας legitur ἀείδων“. Sus.

Fragm. V VI. χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἀρύσας τεμῶν (vel ἀρύσας μετ' ἐμῶν) ἀτειρεῖ (ἀτηρεῖ al.) χ. codd. Veram lect. restituerunt editores recentiores.

8.

*Μῦσεν δὲ περιβροτόεσσα**ᾠτειλή.*

(Aristot. ap.) Schol. Vict. ad Il. Q 420: ἀδύνατον νεκρῶν τραύματα μύειν, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης εἰρηκέναι Ὅμηρον „μῦσεν — ᾠτειλή“. τοῦτο δὲ τὸ ἡμιστίχιον οὐδὲ φέρεται.

9.

Φήμη δ' ἐς στρατὸν ἦλθε.

Aeschines contr. Timarch. § 128. cf. p. 48.

10.

Βουλῆ καὶ μύθοισι καὶ ἠπεροπηίδι τέχνη.

Strab. I, p. 17. Οὗτος δ' ὁ πτολίπορθος αἰεὶ λεγόμενος καὶ τὸ Ἴλιον ἐλῶν „βουλῆ — τέχνη“. Polyaeu. Praef. Οἱ δ' ἦρωες καὶ τὴν νίκην αὐτῶ ἀνῆψαν. „σῆ δ' ἦλω βουλῆ Πριάμου πόλις εὐρυάγνια“ (Od. χ 230) καὶ ἀλλαχοῦ ἄλλοι πάλιν αὐ μαρτυροῦσιν ἀλῶναι τὸ Ἴλιον Ὀδυσσεύως „βουλῆ — τέχνη“. Stob. Floril. LIV. 48 [II p. 348 Gaisf. ed. Lips.] Ἀλέξανδρος ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος πῶς ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τῆς οἰκουμένης ἐκυρίευσεν, εἶπε· „βουλῆ — τέχνη“.

11.

Ἦμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα βωλοτομεῦσι.

[Dionys. Halic.] de Homeri poesi (opusc. mythol. ed. Gale. Amstel. 1688. p. 296). Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος τρόπος ἢ

Fragm. VIII. περὶ βροτόεσσα Spitzner.

Fragm. XI. τῆμος ὅτ' — κωλοτομεῦσιν Plat.

μετωνυμία, λέξεις ἐπ' ἄλλου κυρίως κειμένη, ἄλλο δὲ κατὰ ἀναφορὰν σημαίνουσα· οἷόν ἐστι παρ' αὐτῶ, „Ἥμος — βωλοτομεῦσι“. Plut. moral. p. 377 E.

12.

Φθέγγεατο δ' ἠνίοχος νηὸς κυανοπρόροιο.

Ibid. p. 294: εἰσὶ δὲ παρ' αὐτῶ μεταφοραὶ ποικίλαι, αἱ μὲν, ἀπὸ ἐμψύχων ἐπὶ ἐμψυχα· οἷον „φθέγγεατο — κυανοπρόροιο“. Versum sine nomine auctoris affert Anonymus περὶ τρόπων ap. Boisson. Anecd. Gr. III p. 286.

13.

Δωρήσω τρίποδα χρυσούατον.

Ibid. p. 309: τὸ ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ, „δωρήσω — χρυσούατον“, ἀντὶ τοῦ δωρήσομαι.

14.

Γρυννοὶ μὲν δαίοντο, μέγας δ' Ἥφαιστος ἀνέστη.

Scholl. vett. ad Lycophr. 86: λεύσσω θεόντα γρυνόν] γρυνὸς γάρ ἐστιν ὁ κορμὸς· καὶ Ὅμηρος· „γρυννοὶ — ἀνέστη“. Eadem habet Tzetz. ad loc. — Sine nomine auctoris versus laudatur ab Etym. M. p. 241, 56.

15.

Λόγχη συρίζουσα.

Serv. ad Verg. Aen. XII, 691 Striduntque hastilibus aurae] Homerus, συρίζουσα λόγχη.

Fragm. XIV. γρυννοὶ] Sic Schol. vett. ad Lycophr. [v. p. 29]; γρυννοὶ Etym. M., γρυννὸν Tzetz.

16.

Prob. ad Verg. Georg. II, 506 p. 53 Keil. Tyron enim Sarram appellatam Homerus docet, quem etiam Ennius sequitur auctorem, cum dicit Poenos Sarra oriundos.

17.

Βαρύβρομα θωύσσοντες.

Suid. v. θωύσσοντες (I, 2 p. 1202 Bernh.)· ὑλακτοῦντες.

“Ομηρος „βαρύβρομα θωύσσοντες“.

Fragmenta falsa. Etym. Gud. v. δαίφρων p. 188, 19 κουριδίης ἀλόχοιο δαίφρονος Πηνελοπίης [! Cf. Od. σ 856 κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαίφρονος], unde sua habent Eustath. ad Od. p. 1939, 26 Rom. 803 Bas. Etym. M. p. 245, 14. — ἐξάετες ἦρασαν (Etym. M. p. 846, 29) — Od. γ 805 (ἐπτάετες δ' ἦρασαν), λυγρὸν αἰθαλόεσαν (Etym. M. p. 565, 27) ad κόριν αἰθαλόεσαν [Σ 28, α 318] spectare videtur, τλήμονα θυρὸν ἔχοντες (Schol. ad Eur. Hec. 198) — Π. E 670, γάννται δέ τ' αἰούων (Xen. Symp. VIII. 30) — Π. T 405, πυννὰ φρεσὶ μῆδεα εἰδώς (Xen. l. l.) — Π. P 825, φοινίσσεται δ' αἵματι γαῖα (Suid. v. Φοινικῶν II, 2 p. 1568 Bernh.) — Π. K 484, εἰς ἄλα πορφυρόεσαν (Serv. ad Verg. Georg. IV, 378) ad Od. l 248 pertinet, etc. etc.

In aliorum invasit poetarum possessiones Homerus Schol. Pind. Nem. VI 91 p. 472 Boeckh. [= Hes. Opp. 412], Clem. Strom. II p. 506 Pott. (ἡμεῖς ὅτ' εὐνάξῃ κτλ. = Hes. Opp. 339.) alibi.

Versus quatuor ab Aristobulo philosopho Iudaeo Homero adscriptos [Clem. Strom. V p. 256 (600 C—D) Sylb. 713 Pott. ἑβδομάτῃ δῆκεῖα κατήλυθεν ἑρὸν ἡμαρ, — ἑβδόμη ἦν ἑρῆ, — ἑβδομον ἡμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα (cf. Od. ε 262), — ἑβδομάτῃ δ' ἡοῖ λίκομεν ῥόον ἐξ Ἀχέροντος ab Aristobulo ipso fictos esse ostendit Valcken. diss. de Aristobulo Iudaeo p. 116 sqq.

ALCMAEONIS.

1.

Ἐνθα μὲν ἀντίθεος Τελαμῶν τροχοειδέϊ δίσκῳ
 πλήξε κάρη, Πηλεὺς δὲ θεῶς ἀνὰ χεῖρα τανύσσας
 ἄξινη ἐυχάλκῳ ἐπεπλήγει μέσα νῶτων.

Schol. ad Eur. Andr. 687 οὐδ' ἄν σε Φῶκον] ὡσπερ
 ἐγὼ οὐκ ἐφόνευσα τὴν Ἑλένην, οὕτως οὐδὲ σὺ ὄφελος
 τὸν Φῶκον ἀνελεῖν. καὶ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα πεποιη-
 κῶς φησὶ περὶ τοῦ Φῶκου „Ἐνθα — νῶτων“. Schol.
 Vat.: Ἄλλως. Μίγνυται Αἰακὸς Ψαμάθῃ τῇ
 Νηρέως εἰς φῶκην ἠλλαγμένη διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι
 συνελθεῖν αὐτῷ καὶ τεκνοῖ ἐκ ταύτης παῖδα τὸν
 Φῶκον, ὃν ὁ Πηλεὺς ἀνεῖλεν ἐπιβουλεύσας διὰ τὸ
 ἐν τοῖς ἀγῶσι διαφέροντα αὐτὸν εἶναι Πηλέως καὶ
 Τελαμῶνος.

2.

Νέκυς δὲ χαμαιοτρότου ἐπι τεῖνας
 εὐρείης στιβάδος, παρέθηκ' αὐτοῖσι θάλειαν
 δαῖτα ποτήριά τε στεφάνους τ' ἐπὶ κρασὶν ἔθηκεν.

Athen. XI, p. 460 B: Ποτήρια δὲ πρῶτον οἶδα ὀνομά-
 σαντα τὸν Ἀμόργιον ποιητὴν Σιμωνίδην ἐν ἰάμβοις
 οὕτως καὶ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα δὲ ποιή-
 σας φησὶν „Νέκυς — ἔθηκεν“.

Fragm. II. 1. Legebatur νέκυς δὲ χαμαιοτρότους ἐπι
 τεῖνας. — χαμαιοτρότου ἐπι κλίνας Meineke, χαμαιοτρότου ἐπι
 τεῖνας Welck. — 2. Legebatur προσέθηκ' vel προῦθηκ'.
 „Scribendum παρέθηκ', quod epicus usus postulat.“ Meineke
 — 3. δαῖτα Fiorillo; δὲ τὰ cod. A Athenaei.

3.

Πότνια Γῆ Ζαγρεῦ τε θεῶν παννέφτατε πάντων.

Etym. Gud. v. Ζαγρεύς (p. 227, 37): ὁ μεγάλως ἀγρεύων, ὡς „πότνια — πάντων,“ ὁ τὴν Ἀλκμαιονίδα γράψας ἔφη. Cram. An. Oxon. II, p. 443.

4.

Apollocl. I, 8, 5, 2: Τυδεὺς δὲ ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος ἐφυγαδεύθη, κτείνας, ὡς μὲν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν Οἰνέως Ἀλκάθοον, ὡς δὲ ὁ τὴν Ἀλκμεωνίδα¹⁾ γεγραφώς, τοὺς Μέλανος παῖδας ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Φινέα Εὐρύαλον Ἰπέρλαον Ἀντίλοχον²⁾ Εὐμήδην Στέρνοπα Ξάνθιππον Σθενέλαον.

5.

Strab. X p. 452: Ὁ δὲ τὴν Ἀλκμαιονίδα γράψας, Ἰκαρίου τοῦ Πηνελόπης πατρὸς υἱεῖς γενέσθαι δύο, Ἀλυξέα καὶ Λευκάδιον, δυναστεῦσαι δ' ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ τούτους μετὰ τοῦ πατρὸς· τούτων οὖν ἐπωνύμους τὰς πόλεις Ἐφορος λέγεσθαι δοκεῖ.

6.

Schol. ad Eur. Or. 997 (Vol. II, p. 251 Dind.):

Ὁ δὲ τὴν Ἀλκμαιονίδα γράψας τὸν ποιμένα προσαγαγόντα τὸ ποιμνιον τῷ Ἀτρεῖ Ἀντ³⁾ καλεῖ.

Fragm. III. ὁ πότνια — παννέφτατε Cram. Anecd.

1) Ἀλκμεωνίδα — Φινέα Hercher; ἀλκμαιονίδα — φηνέα libri. 2) Ἀντίλοχον Faber; Ἀντιόχην libri. 3) ἀντ καλεῖ vel ἀνταποκαλεῖ libri. Excidit nomen pastoris. Ἀνταῖον, Ἀντανδρον vel Ἀντιφον Bentley Epist. ad Mill. p. 469 ed. Lips. Ἀντασον Schubart. Ephem. litt. Hal. 1840. I, p. 515. Ἀντοπα Müller de cyclo p. 78.

DANAIS.

Inscr. in Tab. Borg.¹⁾: καὶ Δαναΐδας ἑφ' ἐπῶν.

1.

Καὶ τότε ἄρ' ὠπλίζοντο θεῶς Δαναοῖο θυγατρὲς
πρόσθεν ἑυρρεῖος ποταμοῦ Νεῖλοιο ἄνακτος.

Clem. Al. Strom. IV, p. 224 (522 C) Sylb. 618 Pott. Τὰ ὅμοια λέγει καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκῶς ἐπὶ τῶν Δαναοῦ θυγατέρων ὧδε: „Καὶ — ἄνακτος“, καὶ τὰ ἐξῆς.

2.

Harocrat. v. ἀντόχθονες: Ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκῶς φασιν Ἐριχθόνιον καὶ Ἡφαιστον ἐκ γῆς φανῆναι.

HESIODUS.

Suid. v. Ἡσιόδος [Vol. I, 2 p. 903 Bernh.]: Ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, Ἀσπίς, Γυναικῶν ἥρωινῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ἐ, Ἐπικῆδειος εἰς Βάτραχόν τινα, ἐρώμενον αὐτοῦ, περὶ τῶν Ἰθαίων Δακτύλων, καὶ ἄλλα πολλά.

Procl. Γένος Ἡσιόδου [Gaisf. Poett. minn. Grt. II, p. 7 {8 Lips.}]: Συνεγράψατο δὲ ὁ τοιοῦτος Ἡσιόδος βίβλους ἑκαίδεκα, Ὅμηρος δὲ ὁ παλαιὸς γ'. Et paullo infra (p. 8 {9 Lips.}): Ἡσιόδου Ἔργα καὶ Ἡμέραι τὸ βιβλίον ἐπιγέγραπται πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν

1) V. p. 4.

Dan. Fragm. I. Δαναοῖο ἄνακτος πρόσθεν — Νεῖλοιο θυγατρὲς. Koechly Coni. ep. I, p. 11.

ἑτέρων αὐτοῦ πεντεκαίδεκα βιβλίων· Ἀσπίδος, Θεογονίας, Ἡρωογονίας, Γυναικῶν καταλόγου, καὶ τῶν λοιπῶν. Patsan. IX, 31; 4¹⁾: Βοιωτῶν δὲ οἱ περὶ τὸν Ἐλικῶνα οἰκοῦντες παρειλημμένα²⁾ δόξῃ λέγουσιν, ὡς ἄλλο Ἡσίδοσ ποιῆσαι οὐδὲν ἢ τὰ Ἔργα· καὶ τούτων δὲ τὸ ἐς τὰς Μούσας ἀφαιροῦσι προοίμιον κτλ. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα κεχωρισμένη τῆς προτέρας, ὡς πολὺν τινα ἐπῶν ὁ Ἡσίδοσ ἀριθμὸν ποιήσειεν, ἐς γυναικῆς τε ἀδόμενα, [καὶ]³⁾ ἄς μεγάλας ἐπονομάζουσιν Ἡοίας, καὶ Θεογονίαν τε καὶ ἐς τὸν μάντιν Μελάμποδα, καὶ ὡς Θησεὺς ἐς τὸν Ἄιδην ὁμοῦ Πειρίθῳ καταβαίη, παραινέσεις τε Χείρωνος ἐπὶ διδασκαλίᾳ δὴ τῇ Ἀχιλλέως, καὶ ὅσα ἐπὶ Ἔργοις τε καὶ Ἡμέραις. οἱ δὲ αὐτοὶ οὗτοι λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίδοσ διδαχθεῖη παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἔστιν ἐπη μαντικά, ὅποσα [τε] ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν.

Alia carmina, ab auctoribus laudatis praetermissa, poetae tribuuntur, veluti *Αἰγίμιος* (Steph. Byz. v. Ἄβαντις), *Ἀστρονομία* sive *ἀστρική βίβλος* (Athen., Schol. Arat., Tzetza, Plut., Plinius), *Κήνκος γάμος* (Schol. Apoll. Rhod., Athen.), *Ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν* (Tzetza), *Carmen bucolicum* (Fulgent.) = *Ἔργα μεγάλα* (Procl., Athen. [?]). Cf. Marckscheffel. Hesiodi etc. fragmenta p. 87 sqq.

De Hesiodiae poesis natura. Herodot. II. 53: οὗτοι (sc. Homerus et Hesiodus) δέ εἰσι οἱ ποιήσαντες Θεογονίην Ἑλλησι, καὶ τοῖσι θεοῖσι τὰς ἐπωνυμίας

1) Cf. Hesiodi edit. nostr. p. 73.

2) παρειλημμένη al.

3) Del. Bekker cum Schleiermacher.

δόντες καὶ τιμάς τε καὶ τέχνας διελόντες, καὶ εἶδεα αὐτῶν σημήναντες.

Ματ. Τυτ. XXXII, 4: ("Ὅμηρος) τα ἔπη εἰργάσατο προσηνῆ τε ἅμα εἶναι καὶ ξυνετὰ πᾶσι, καὶ κεχαρισμένα ἐκάστοις. ἐνθυμηθεῖς δὲ ὅτι ὀλίγον μὲν τὸ ξυνετὸν ἐν ἅπαντι, τὸ δὲ πολὺν δημαγωγείσθαι φιλεῖ, οὐδετέρῳ τῷ γένει ἀποκεκριμένην τὴν ποιήσιν ἐξεργάσατο· καθάπερ ὁ Ἡσίοδος, χωρὶς μὲν τῶν ἠρώων, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος, καταλέγων τὰ γένη, ὅστις ἐξ ἧς ἔφν' χωρὶς δὲ αὐτῷ πεποιήνται οἱ θεῖοι λόγοι, ἅμα τοῖς λόγοις θεογονία· χωρὶς δ' αὐτῷ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸν βίον, ἔργα τε ἃ δραστέον καὶ ἡμέραι ἐν αἷς δραστέον. Cf. Dio Chrysost. Or. II (de Regno) § 13 sq. (I p. 77 Reisk.) et § 8 (p. 75 Reisk.).

Diomed. p. 480 Putsch. (Gramm. Lat. I. p. 482 Keil) Exegetici vel enarrativi species sunt tres, angeltice, historice, didascalice. Angeltice est qua sententiae scribuntur, . . . historice est qua narrationes et genealogiae componuntur, ut est Hesiodu γυναικῶν κατάλογος et similia.

Quintil. X. 1. 52. Raro adsurgit Hesiodus magnaue pars eius in nominibus est occupata, tamen utiles circa praecepta sententiae levitasque verborum et compositionis probabilis, daturque ei palma in illo medio genere dicendi.

Dion. Halicarn. de vett. scriptt. censura cap. II, 2. Ἡσίοδος μὲν γὰρ ἐφρόντισεν ἡδονῆς καὶ ὀνομάτων λειότητος καὶ συνθέσεως ἐμμελοῦς. Cf. Vell. Patere. I. 7.

Aristoph. Ran. 1033 sq. Ἡσίοδος δὲ (κατέδειξε) γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους.

Cert. Homeri et Hesiodi p. 322 Goettl. 17 Nietzsche.

Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν Ἡσίοδον ἐστεφάνωσεν εἰπὼν δίκαιον εἶναι τὸν ἐπὶ γεωργίαν καὶ εἰρήνην προκαλούμενον νικᾶν, οὐ τὸν πολέμους καὶ σφαγὰς διεξιόντα.

Plut. moral. p. 223 A. Κλεομένης δ' Ἀναξανδρίδω τὸν μὲν Ὅμηρον Λακεδαιμονίων εἶναι ποιητὴν ἔφη, τὸν δὲ Ἡσίοδον, τῶν εἰλώτων· τὸν μὲν γὰρ ὡς χρὴ πολεμεῖν, τὸν δὲ ὡς χρὴ γεωργεῖν, παρηγγελκέναι. Cf. Aelian. V. Hist. XIII, 18. Schol. ad Od. ο 74 χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν] ἐν πολλοῖς οὐκ ἔφερετο. καὶ ἔστιν Ἡσιόδειος τῆς φράσεως ὁ χαρακτήρ.

De poetæ ætate. Herodot. II, 53. Ἡσίοδον γὰρ καὶ Ὅμηρον ἡλικίην τετρακοσίοισι ἔτεσι δοκέω μὲν πρεσβυτέρους γενέσθαι, καὶ οὐ πλέοσι.

Suid. v. Ἡσιόδος (I, 2 p. 903 sq. Bernh.). Ἦν δὲ Ὁμήρου κατὰ τινὰς πρεσβύτερος, κατὰ δὲ ἄλλους σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλείστοι νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτοῖς ὀρίζουσιν· ὡς λβ' μόνους ἐνιαυτοὺς συμπροτερεῖν τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. Cf. Tzet. Chil. XII, 163 sqq. 196 sqq. XIII, 649 sq. Procl. Γένος Ὁμήρου [Gaisf. Poett. minn. Græ. II, p. 6 sq. {7 Lips.}]

Vell. Patere. I. 7. Hesiodus . . . circa CXX annos distinctus ab Homeri ætate.

Gell. N. A. III. 11, 1. Super ætate Homeri atque Hesiodi non consentitur. Alii Homerum, quam Hesiodum, maiorem natu fuisse scripserunt, in quis Philochorus et Xenophanes; alii minorem, in quis L. Accius poeta et Ephorus historiae scriptor. M. autem Varro in primo de imaginibus, uter prior sit natus, parum constare dicit, sed non esse dubium, quin aliquo tempore eodem vixerint, idque ex epigrammate ostendi, quod in tripode scriptum

est, qui in monte Helicone ab Hesiodo positus traditur. Accius autem in primo didascalico levibus admodum argumentis utitur, per quae ostendi putat, Hesiodum natu priorem. — XVII, 21, 3: De Homero et Hesiodo inter omnes fere scriptores constitit, aetatem eos egisse vel isdem fere temporibus vel Homerum aliquanto antiquiorem, utrumque tamen ante Romam conditam vixisse, Silviis Albae regnantibus, annis post bellum Troianum, ut Cassius in primo annalium de Homero atque Hesiodo scriptum reliquit, plus centum atque sexaginta ante Romam autem conditam, ut Cornelius Nepos in primo chronico de Homero dicit, annis circiter centum et sexaginta.

AEGIMIUS.

Valckenaer. ad Eur. Phoen. p. 735: „Patrem poematis veterrimi meliores critici, dum silent, ignorare se fatebantur: nonnulli tribuerunt illud vel Hesiodo vel Cercopi Milesio. Aegimius Herculi vicem retulerat accepti beneficii: huic inscriptum poema complectebatur procul dubio bellum Aegimii cum Lapithis; Aegimii filiorumque duorum, ad quos tertius Hyllus accessit Heraclides, historiam. Alii quidem attigerunt hoc poema; sed diligenter egit atque eleganter de Aegimio Henr. Valesius Emend. I, cap. XXXII“. Cf. Apollod. II, 7, 7. Diod. IV, 37. Müller Dor. I, p. 28. Welck. Cycl. ep. I, p. 263—267.

1.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 587: *Ἄγγελόν φησιν Ἐρμῆν ὑπὸ Διὸς πεμφθῆναι, κελεύοντα δέξασθαι τὸν Φοῦξον, ἵνα τὴν Αἰήτου θυγατέρα γήμη. ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας διὰ [τὸ] θέρας αὐτὸν ἀνθαιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι. λέγει δὲ ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν*

ἀγνίσας τὸ δέρας οὕτως ἔστειχεν εἰς τοὺς Αἰήτου
δόμους τὸ κῶας ἔχων.

2.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 816: Ὁ τὸν Αἰγίμιον
ποιήσας ἐν δευτέρῳ φησὶν ὅτι ἡ Θέτις εἰς λέβητα
ὕδατος ἔβαλλεν τοὺς ἐκ Πηλέως γεννωμένους, γυνῶναι
βουλομένη εἰ θνητοὶ εἴσιν, ἕτεροι¹⁾ δὲ εἰς πῦρ, ὡς
Ἀπολλώνιος φησι· καὶ δὴ πολλῶν διαφθαρέντων ἀγα-
νακτῆσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλύσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβλη-
θῆναι εἰς λέβητα [καὶ διὰ τοῦτο καταλιπεῖν τὴν
Θέτιν αὐτόν]²⁾.

3.

Νήσω ἐν Ἀβαντίδι δίη·

τὴν πρὶν Ἀβαντίδα κίλησκον θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
τὴν τότε ἐπώνυμον Εὐβοίαν βοὸς ὠνόμασε Ζεὺς.

Herodian. [I p. 104] ap. Steph. Byz. v. Ἀβαντίς· ἡ
Εὐβοία, ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγίμιου δευτέρῳ περὶ Ἰοῦς
„νήσω — Ζεὺς“.

4.

Ἐκ τοῦ δ' ὄρκου ἔθηκεν ἀμείνονα ἀνθρώποισι
νοσφιδίων ἔργων πέρι Κύπριδος.

Schol. ad Plat. Symp. p. 374 Bekk: Ἀφροδίσιος ὄρκος οὐκ
ἐμποίνιμος³⁾, ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὁμνούντων πολλάκις

1) ἕτερος Cod. Laur.; corr. Koechly Coni. ep. I, p. 13.

2) Quae uncinis inclusimus, e cod. Par. accesserunt. 3) „Vide-
tur καρομία excidisse, quo referatur sequens τούτης“.

Fragn. III. 3. ὠνόμασέν τιν Ζεὺς libri. Εὐβοίαν δὲ
βοὸς τότε ἐπώνυμον ὠνόμασε Ζεὺς Herm., δὴ τότε γ' Εὐβοίαν
μιν ἐπώνυμον ὠνόμασε Ζεὺς Meineke.

Fragn. IV. 1. ἀπήμονα Herm. Opusc. VI, p. 257. —
2. πέρι Meineke; περὶ Schol.

καὶ ἐπιορκούντων. μέμνηται δὲ ταύτης καὶ Ἡσίοδος λέγων „ἐκ — Κύπριδος [ἀφροδισίων]“¹⁾. Hunc locum huc pertinere discimus ex Hesych. v. ἀφροδίσιος ὄρκος²⁾. παροιμία, ἣν καὶ ἀναγράφουσιν Ἀφροδίσιος ὄρκος οὐ δάκνει. πρῶτος δὲ Ἡσίοδος ἐκλάσσει τὰ περὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἰώ, coll. fragm. 5 et Apollod. II, 1, 3, 1 sq.: Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρηῆνος αὐτήν (sc. τὴν Ἰώ) φασιν εἶναι.³⁾ ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἐφθειρε. φωραθεὶς δὲ ὑφ' Ἥρας τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκὴν, ἀρχὴν δὲ ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. διό φησιν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὄργην τοὺς γινομένους ὄρκους ὑπὲρ ἔρωτος. Ἥρα δὲ αἰτησαμένη κτλ. (cf. fr. 5).

5.

Καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἴει κρατερόν τε μέγαν τε, τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὄρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἀκάματον δὲ οἱ ὤρσει θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος πίπτει ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴν δ' ἔχειν ἔμπεδον αἰεὶ. Schol. ad Eur. Phoen. 1116: Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας φησὶ „Καὶ — αἰεὶ“. Tzetz. ad II. p. 153 sq. Apollod. II, 1, 3, 3: Ἥρα δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς τὴν βοῦν φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν πανόπτην, ὃν Κέρκωψ Ἄργου καὶ Ἰσμῆνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς (λέγει).

οδισίων ut glossema om. Bekker. 2) Cf. Phavorin. v. ἰδιαν. περὶ μόν. λέξ. p. 17 (II p. 928 Lentz.).

. V. 4. φυλακῆν] Sic Cod. Marc.; φυλακῆ ceteri. — uod ci. Schneidew. conl. crit. p. 69, legitur in Codd.

Par.; ἔμπεδος alii cum Tzetz. — αἰεὶ] αὐτόν cod. Tzetz.

6.

Schol. Ven. ad Hom. Π. Ω, 24 Ἀργειφόντην] Κατὰ τοὺς Ἡσιόδου μύθους τὸν βουκόλον Ἰοῦς ἐφόνευσεν (Ἑρμῆς).

7.

Ἔνθα ποτ' ἔσται ἐμὸν ψυκτήριον, ὄρχαμε λαῶν.
Athen. XI p. 503 C, D: Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς καλεῖσθαι φησι ψυκτήρια καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους τοὺς τοῖς θεοῖς ἀνειμένους, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψῦξαι καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἶθ' Ἡσιόδός ἐστιν ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος, „ἐνθα — λαῶν“.

8.

Πάντες δὲ τριχάϊκες καλέονται,
οὔνεκα τρισσὴν γαῖαν ἐκὰς πάτρης ἐδάσαντο.
Etym. M. p. 768, 25 sqq.: Τριχάϊκες οἱ συνεχῶς κινουῦντες ἐν τοῖς πολέμοις τὰς κατὰ λόφον τρίχας. τοιοῦτο καὶ τὸ κορυθαίολος Ἐκτωρ. Ἡσιόδος δὲ διὰ τὸ τριχῆ αὐτοὺς οἰκῆσαι, οἷον „πάντες — ἐδάσαντο“. τρία γὰρ Ἑλληνικὰ ἔθνη τῇ Κρήτῃ ἐπέκησαν, Πελασγοί, Ἀχαιοί, Δωριεῖς. V. Müll. Dor. I p. 29. Niebuhr. Hist. Rom. I p. 332 ed. III, qui vocabulum τριχάϊκες de tribus Doriensium tribubus intellexit. Goettl. de tripoli Dorica poetam cogitasse putans, conferri iubet Pind. Ol. VII, 74 sqq. (136 sqq.).

Fragm. VIII. 1. δὲ] Sic cod. Marc. Sylb.; legebatur γὰρ.
— 2. τρισσὴν οὔνεκα Goettl.

ASTRONOMIA.

A recensione carminum Hesiodeorum a Pausan. IX, 31, 4 facta Astronomia abest. Memoratur a Plin. N. H. XVIII, 25. Plut. moral. p. 402 F. Schol. Arat. v. 254. Tzetz. ad Hes. Opp. 382. Chil. XII, 167.

Nomen carminis est *Ἀστρονομία* apud Athen., *Ἀστρολογία* apud Plut. Plin.; *ἀστρικὴν βίβλον* citant Schol. Arat. Tzetz. De argumento carminis Marcksch. p. 195: „Videtur stellarum et astrorum recensio fabularumque astronomicarum expositionem comprehendisse, adiunctis de ortu occasuque stellarum observationibus habitaque fortasse operum rusticorum et rerum sacrarum ratione.“

9. 10. 11.

Τὰς δὲ βροτοὶ καλέουσι Πελειάδας.

Χειμέριαι δύνουσι Πελειάδες.

Τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελειάδες.

Athen. XI p. 491 C: Καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον δὲ ἀναφερομένην ποιήσας Ἀστρονομίαν ἀεὶ Πελειάδας αὐτὰς λέγει „τὰς δὲ — Πελειάδας“. καὶ πάλιν „χειμέριαι — Πελειάδες“. καὶ πάλιν „τῆμος — Πελειάδες“. Cf. Plin. N. H. XVIII, 25 § 213: Occasum matutinum vergiliarum Hesiodus (nam huius quoque nomine exstat Astrologia) tradidit fieri cum aequinoctium autumnum conficeretur.

Fragm. IX. τὰς δὲ] Sic Herm.; τὰςδε vulgo. — Versus a Schol. Pind. Nem. II, 16 laudatus [Τηγγέτη τ' ἐρώεσσα καὶ Ἠλέκτρῃ κωνῶπις, | Ἀλκυόνῃ τε καὶ Ἀστερόπῃ, δῖη τε Κελαινῶ, | Μαῖά τε καὶ Μερόπῃ, τὰς γείνατο φαίδιμος Ἄτλας, et paullo post Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεῶν κήρσκα τέχ' Ἐρμῆν] ex Astronomia sumptos esse suspicatur Marcksch. Cf. Schneidew. exercitt. critt. p. 26.

12.

Νύμφαι Χαρίτεσσιν ὁμοίαι,

Φαισύλη ἠδὲ Κορωνίς ἐυστέφανός τε Κλέεια,

Φαιώ θ' ἱμερόεσσα ἰδ' Εὐδώρη τανύπεπλος,

ἄς Ἰάδας καλέουσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Tzetz. ad Hes. Opp. 382 p. 206 (246) Gaisf.: "Ἄλλοι δὲ τινες δώδεκα θυγατέρας φασὶ γενέσθαι τῷ Ἄτλαντι, καὶ υἱὸν Ἰαντα, ὃν ἐν Λιβύῃ θηρῶντα ὄφις ἀνεῖλεν. καὶ αἱ μὲν πέντε τὸν ἀδελφὸν τοῦτον θρηνοῦσαι ἀπώλοντο· Ζεὺς δὲ ἀστέρας ταύτας πεποίηκε, τὰς λεγομένας Ἰάδας, ὧν τὰ ὀνόματα ὁ Ἄσκρατος οὗτος Ἡσίοδος ἐν τῇ ἀστρικῇ αὐτοῦ βίβλῳ διδάσκει, λέγων „νύμφαι — ἀνθρώπων“. Eisdem versus affert Schol. ad Arat. 172, v. 2 et 3 ad v. 254; 2—4 Tzetz. Chil. XII, 169.

13.

Schol. ad Arat. Phaen. I, 27: Τὴν μίαν δὲ τούτων τῶν Ἄρκτων τὴν μεγάλην, ἣν μετ' ὀλίγον ὀνομάσει Ἑλίκη, Ἡσίοδος φησὶ Λυκάονος θυγατέρα εἶναι, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ κατοικοῦσαν ἐλέσθαι μετὰ Ἀρτέμιδος τὴν περὶ τὰς θήρας¹⁾ ἀγωγὴν ἐν ὄρεσι ποιεῖσθαι, φθαρῆσαν δὲ ὑπὸ Διὸς καὶ ἤδη μέλλουσαν τεκεῖν ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς λουομένην· ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσαν τὴν Ἀρτεμιν θηριῶσαι αὐτήν, καὶ οὕτω τεκεῖν ἄρκτον οὔσαν τὸν κληθέντα Ἀρκάδα· οὔσαν δὲ ἐν τῷ ὄρει θηρευθῆναι ὑπ' αἰπόλων τινῶν καὶ παραδοθῆναι Λυκάονι μετὰ

Fragment. XII. 3. ἰδ' reposui e Schol. ms. (Marc. 476 saec. XI) ad Arat. v. 172; καὶ vulgo. — 4. Νύμφαι, ἄς Ἰάδας καὶ φῦλ' ἀνθρώπων Tzetz. Chil., Comment. Hes. codd. nonnulli.

1) τὰς θήρας Cod. Marc. 476.

τοῦ βρέφους· μετὰ χρόνον δέ τινα δόξαι εἰσελθεῖν εἰς τὸ Λύκαιον, ὃ ἐστὶ τοῦ Διὸς ἄβατον, ἀγνοήσασαν τὸν νόμον, ὑπὸ τοῦ ἰδίου νιοῦ διακομένην· τῶν Ἀρκάδων δὲ αὐτὴν ἀναιρεῖν μελλόντων διὰ τὸν εἰρημένον νόμον, ὃ Ζεὺς διὰ τὴν συγγένειαν αὐτῆς ἐξείλετο καὶ ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκεν, Ἄρκτον αὐτὴν ὀνομάσας διὰ τὸ σύμπωμα. Eadem fere habet Pseudo-Eratosth. Catast. 1¹). Cf. Schol. ad Germ. Arat. 24 p. 58. 112 Breysig. Hygin. Astron. II, 1 p. 30 Bunte. Apollod. III, 8, 2, 2.

Haec ad Astronomiam pertinere collegit Marcksch. e Lactant. Placid. [Argum. ad Ovid. Metamm. II, fab. 5, 6. p. 797 Stav.] de Callisto disserente: Quae a Iove cum Arcade filio, quem erat enixa, inter sidera collocatur. A Graecis autem Helice, a nostris septentrio nuncupatur, et a Tethy et Oceano ob Iunonis iram inter cetera sidera liquore non tingitur, ut auctor Hesiodus indicat.

14.

Hygin. Astr. II, 20 p. 465 Stav. 59 Bunte. Aries. Hic existimatur esse, qui Phrixum et Hellen transtulisse dictus est per Hellespontum, quem Hesiodus et Pherecydes ait habuisse auream pellem. Pseudo-Eratosth. Catast. 19: Κριὸς εἶχε δὲ χρυσὴν δοράν, ὡς Ἡσίοδος καὶ Φερεκύδης εἰρήμασι. Schol. Strozz. ad Germ. Arat. 224 p. 142 Breysig: Arietem namque, ut Hesiodus et Pherecydes dicunt, inter astra collocatum propter Phrixum et Hellen, Athamantis et Nebulae filios. Cf. Schol. Sangerm. ad loc. et Schol. p. 79 sq.: Hunc

1) Pseudo-Eratosthenis Catasterismi „nihil sunt aliud nisi Scholia ad Aratum“ Volkmann in Paul. Encycl. I^o p. 1416.

putant quidam esse qui Phrixum et Hellen Colchos portavit (pertulit). Nebula eum his dedit aureo vellere cata Hesiodum qui eos perferret. deinde iungit decidisse Hellen, a qua Hellespontum dictum, quam Neptunum compressisse, ex qua filios genuerit. Phrixum autem perlatum Colchos arietem immolasse pellemque eius auream Iovi sacrasse. ideo eum non parere ait Ferecydes, quod deposito vellere aureo in caelum sit receptus.

15.

Scholl. vett. ad Arat. 322 (Codicis Marc. 476 ab editore excussi) de Orione: Τοῦτον δὲ Ἡσίοδος φησι Βρύλλης¹⁾ τῆς Μίνω καὶ Ποσειδῶνος εἶναι, δωρεὰν δὲ ἔχειν παρὰ τοῦ πατρὸς ὡς καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι, ἐλθόντα δὲ εἰς Χίον Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος βιάσασθαι οἰνωθέντα· τὸν δὲ Οἰνοπίωνα χαλεπήναντα αὐτὸν ἐκτυφλῶσαι· ἐλθόντα δὲ εἰς Αἴημον ἀλητεύοντα Ἡφαίστῳ συμμῖξαι, ὃς αὐτὸν ἐλεήσας δίδωσιν αὐτῷ ποδηγέτην Κυθαλίωνα, ὃν λαβὼν ἐπὶ τῶν ὄμων ἔφερε τὰς ὁδοὺς αὐτῷ²⁾ σημαίνοντα. ἐλθὼν δὲ εἰς ἀνατολὰς καὶ Ἡλίῳ συμμῖξας ὑγιάσθη, καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἐλθὼν τιμωρήσασθαι ἔμελλεν· ὃ δὲ μαθὼν ὑπὸ γῆν ἐκρύβη. ἀπελπίσας δὲ αὐτὸν εὐρεῖν³⁾ εἰς Κρήτην ἦλθε καὶ Ἀρτέμιδι σύνθηρος ἦν. ἐπιχειρήσας οὖν καὶ ταύτην βιάσασθαι ὑπὸ σκορπίου πληγὴς ἐτελεύτησιν.

Cf. Pseudo-Eratosth. Catast. 32 Schaubach. Schol. ad Nic. Ther. 15. Apollod. I, 4, 3. Hygin. Astr. II c. 34

1) Leg. Εὐρύλλης ex Apoll. Ps.-Eratosth. 2) αὐτῷ om. Cod. Marc. 3) εὐρεῖν om. Cod. Marc.

p. 72 Bunte. Schol. ad Germ. Arat. v. 331 p. 92 sq. 163 Breysig. Schol. ad Stat. Theb. III, 27 (p. 5 sq. ed. Kohlmann). — Eratosth. in fine addit: ὅθεν διὰ τὴν αὐτοῦ ἀνδρίαν ἐν τοῖς ἄστροις αὐτὸν ἔθηκεν ὁ Ζεὺς ὑπὸ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀητοῦς ἀξιωθείς.

16.

Schol. ad Germ. Arat. 367 p. 174 Breysig. Hesiodus autem dicit inter astra collocatum (Eridanum) propter Phaethonta. Cf. Schol. p. 185. Fragm. 209.

17.

Cram. An. Oxon. IV p. 238: Καὶ πρῶτος κατελθὼν (ὁ Ἀβραὰμ) εἰς Αἴγυπτον ἀριθμητικὴν καὶ ἀστρονομίαν Αἴγυπτίους ἐδίδαξε· πρῶτοι γὰρ εὑρεταὶ τούτων οἱ Χαλδαῖοι γεγένηται· παρὰ δὲ τῶν Ἑβραίων ἔλαβεν Φοίνικες· ἀφ' ὧν ὁ μὲν Κάδμος ταῦτα μετήγαγεν εἰς τοὺς Ἕλληνας. ὁ δὲ Ἡσίοδος μάλα συντάξας εὐφυῶς Ἕλλησιν. Cf. Joseph. Antiq. Jud. I, 8 (9), 2.

CATALOGUS. EOEAE.

Hes. Theog. 1019—22: Ἄνται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι | ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιέκελα τέκνα. | νῦν δὲ γυναικῶν φύλον αἰεῖσατε, ἠδυέπειαι | Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. Cf. Max. Tyr. XXIV, 9: Ἡσιόδῳ δὲ αἰδουσιν αἱ Μοῦσαι τί ἄλλο ἢ γυναικῶν ἔρωτας καὶ ἀνδρῶν καὶ ποταμῶν ἔρωτας καὶ βασιλέων καὶ φυτῶν et XXXII. 4 (auctoris verba supra p. 80 exscripta sunt).

Dio Chrysost. or. de regno II § 13 sq. (I p. 77 Rsk.): Ὁ μέντοι Ἡσίοδος δοκεῖ μοι οὐδὲ αὐτὸς

ἀγνοεῖν τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, ὅσον ἐλείπετο Ὀμήρου. πῶς λέγεις; ὅτι ἐκείνου περὶ τῶν ἡρώων ποιήσαντος, αὐτὸς ἐποίησε γυναικῶν κατάλογον καὶ τῷ ὄντι τὴν γυναικωνίτιν ὕμνησε, παραχωρήσας Ὀμήρῳ τοὺς ἄνδρας ἐπαινέσαι. Unde hausit Eustath. ad Hom. Il. p. 745, 49 sqq. Rom. (643 Bas.); cf. eiusdem verba ad Od. l. 225 p. 1680, 28 sq. Rom. (429 Bas.) Πάνυ δεξιῶς ὁ ποιητὴς τὴν φαφθίαν ταύτην ἡρώων ἅμα καὶ ἡρώιδων πεποίηκε κατάλογον, Ἡσιόδου μόνων γυναικῶν ποιησαμένου κατάλογον.

Pseudo-Luc. Amor. cap. 3 [V p. 248 Lehm. II p. 292 Jacob.] ἔναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν πολύν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον ὧν ἀρχῆθεν ἠράσθης coll. disputat. cum Hesiod. 1 [VIII p. 142 Lehm. III p. 341 Jacob.], ubi γυναικῶν ἀρετὰς respicit Lucianus.

Menander περὶ ἐπιδεικτικῶν Rhett. Græc. IX p. 268 Walz.): πολλὴ δὲ ἱστορία τοιαύτη παρὰ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι, παρ' ὧν καὶ λήψη τὴν χορηγίαν· ἐπιφανήσεις δὲ καὶ τῶν Σαπφοῦς ἐρωτικῶν καὶ τῶν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου· πολλὰ δὲ αὐτῷ ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν γυναικῶν εἴρηται περὶ θεῶν συνουσίας καὶ γάμου.

Serv. ad Verg. Aen. VII, 268: Hesiodus etiam περὶ γυναικῶν inducit multas heroidas optasse nuptias virorum fortium.

Carmen variis a veteribus scriptoribus nominibus laudatur; nominatur enim ἔπη τὰ ἐς τὰς γυναῖκας vel [τὰ] ἐς γυναῖκας ἀδόμενα (Paus. I, 3, 1 et IX, 31, 5 [4]), περὶ γυναικῶν (Servius l. l.), γυναικῶν ἡρωι-

των κατάλογος ἐν βιβλίοις ε' (Suid. v. 'Ἡσιόδου), Κατάλογοι (Schol. Ven. A et minn. ad Hom. Il. B, 336. Laur. Lyd. I, 13. Procl. ad Hes. p. 4 Gaisf.), saepissime κατάλογος γυναικῶν vel κατάλογος simpliciter (cf. auctores ad fragm. 43. 55. 118. 128 laudatos¹).

Praeterea memoratur Λευκιπιδῶν κατάλογος (Schol. ad Hes. Theog. 142), κατάλογος περὶ τῶν Προϊτίδων (Eustath. ad Od. p. 1746, 9 Rom. 523 Bas.).

Catalogi liber primus citatur (v. fragm. 19. 32 sq.); secundus (fr. 71); tertius (fr. 72. 73. 75. 81. 82); quartus (fr. 166).

Eoeae et Catalogus pro diversis poematis habent auctores quibus fragm. 75. 162. 29. 160. 128. debemus. Sed alia testimonia obstant: Arg. Scut. Τῆς ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' καταλόγῳ φέρεται μέχριστίχων ν' καὶ ε'²). Haec igitur narratio ex Eoeis, ut v. 1 aperte docet, sumpta, Catalogi libro quarto inserta erat. Cf. Hesych.: Ἡοῖαι ὁ κατάλογος Ἡσιόδου. Etym. Gud. p. 246, 23: Ἡοῖαι· ἔστι κατὰ (sic) λόγος Ἡσιόδου.

Hanc testimoniorum repugnantiam removit Marckscheffel (p. 109), statuens „antiquis temporibus Eoeas a Catalogo diversas fuisse. Postero autem tempore haec carmina tum propter argumenti similitudinem tum propter tum propter Hesiodi nomen utrique impositum, collecta et in unum corpus redacta sunt, ita quidem, ut, cum Catalogus tres libros comprehenderet, Eoeis quarti nomen

1) Novam inscriptionem (ἠρωικὴ γενεαλογία), quam apud Proclum (p. 4) et Tzetzam deprehendimus, ab ipso Proclo fictam esse ostendit Marckscheffel p. 104. 2) Legebatur ν' καὶ ε'; corr. Sam. Petit. ad. Leg. Att. p. 462.

daretur, id quod e scholio illo Hesiodio colligitur.“ — Cui corpori nomen *Μεγάλαι Ἡοῖαι*, quod apud scriptores nonnullos occurrit, impositum esse, verisimile est.¹⁾

Marckscheffeli opinionioni adstantiunt viri dd. omnes, qui post eum Hesiodica tractarunt.

CATALOGI FRAGMENTA.

18.

Servius ad Vergil. Aen. VII, 268: Antiquis mos fuit meliores generos rogare. . . Hesiodus etiam *περὶ γυναικῶν* inducit multas heroidas optasse nuptias virorum fortium.

19.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1086: *Ὅτι Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱὸς Δευκαλίων Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ Καταλόγων φησί, καὶ ὅτι Δευκαλίωνος²⁾ καὶ Πύρρας Ἕλληνας*. Ex hoc scholio hausit Eudocia p. 108, 21 sqq.

20.

Schol. Ambr. et Harl. ad Hom. Od. κ, 2: *Δευκαλίων, ἐφ' οὗ ὁ κατακλυσμὸς γέγονε, Προμηθέως μὲν ἦν υἱός, μητρὸς δέ, ὡς οἱ πλείστοι λέγουσι, Κλυμένης, ὡς δὲ Ἡσίοδος, Προνόης.³⁾*

1) In Pausaniae loco IX, 31, 6 (4) [*ἐς γυναῖκας τε ἄδόμενα καὶ ἄς μεγάλας ἐπονομάζουσιν Ἡοίας*] καὶ delendum esse vidit Schubart, qui in edit. novissima (1870) II p. XVIII: „Debet abesse copula propter seq. *ἐπονομάζουσιν*“. 2) *Δευκαλίωνος*] Προμηθέως Schol. Apoll., Eudoc.; corr. Marckscheffel. 3) Sic Dind. — Προνόης Harl., Προνεῖης Ambr., Προλεῖης ci.

21.

Adnotat. ad Lactant. Placid. Argum. ad Ovid. Metamm. Lib. I. p. 788 Stav.: Ex terra cum omnia generata sint, variarumque rerum mater reperiatur, tum humanum genus, quod cuncta vinceret, Prometheus Iapeti filius, ut idem Hesiodus ostendit, ex humo fixit, cui Minerva spiritum infudit.

22.

Κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγανοῦ Δευκαλίωνος
Πανδώρη Διὸς πατρί, θεῶν σημάντορι πάντων,
μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ τέκε Γραικὸν μενεχάρμην.

Laur. Lydus de mens. I, 13: Τοσοῦτων οὖν ἐπιξενωθέντων τῆς Ἰταλίας, ὥσπερ ἐδείχθη, Λατίνους μὲν τοὺς ἐπιχωριάζοντας, Γραικοὺς δὲ τοὺς ἐλληνίζοντας ἐκάλουν, ἀπὸ Λατίνου τοῦ ἄρτι ἡμῖν φηθέντος καὶ Γραικοῦ τῶν ἀδελφῶν, ὡς φησιν Ἡσίοδος ἐν Καταλόγοις [Ἄγριον ἠδὲ Λατίνον¹].] „κούρη — μενεχάρμην“. — „In Lydi libris versus, quo Latini mentio fiebat, videtur excidisse“. Marcksch. Cf. Iriarte Catal. Bibl. Matrit. p. 26.²)

Welck. Tril. Aesch. p. 12. „In prioribus Promethei et Iapeti genealogias confusas esse, notat Lehmannus, qui addit, nisi omnia perturbata sint, de Prynæ poetam in alio carmine cecinisse“. Marcksch.

Fragm. XXII. 3. Γραικὸν Laur. Lyd.

1) = Theog. 1013. 2) „Eam (Theogoniam) excipit eodem exscriptore (sc. Ioh. Lascari) tetrastichon hexametris versibus, hoc titulo: Ἡσιόδου καὶ ταῦτα, id est, Hesiodi etiam hæc. Princeps eius versus ita se habet: κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγανοῦ (sic) δευκαλίωνος.“ Iriarte.

23.

Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Διὶ γείνατο τερπικεραύνῳ
 υἷε δ'ύω, Μάγνητα Μακεδόνα θ' ἱππιοχάρμην,
 οὐδ' περὶ Πιερίην καὶ Ὀλυμπον δώματ' ἔναιον.

Constant. Porphyr. de them. p. 22 Par. [Vol. III p. 48 Bonn.] Μακεδονία ἢ χώρα ὠνομάσθη ἀπὸ Μακεδόνοσ τοῦ Διὸσ καὶ Θυίας τῆσ Δευκαλίωνοσ, ὡσ φησιν Ἡσίοδος ὁ ποιητής· „ἦ — ἔναιον“.

24.

Μάγνησ δ' αὐτὸν Δίκτυν τε καὶ ἀντίθεον Πολυδέυκα.
 Herodian. de impropria dictione ap. Nauck. Lex. Vindob. p. 310 [Boisson. An. Gr. III p. 259] περὶ δὲ διαίρεσιν, ὡσ ὅταν Ἡσίοδος λέγη· „Μάγνησ δὲ κατ' αὐτὸ καὶ ἄ. II.“. οὐ γὰρ διαιρεῖται ὦν ἢ αἰτιατικὴ εἰσ ν λήγει, ἀλλ' εἰσ η, οἷον Δημοσθένεα Διογένεα, Δημοσθένη Διογένη. Cf. Gramm. περὶ βαρβαρισμοῦ καὶ σολοικίασ post Ammonium Valekenauerii p. 196, ubi legitur „Μάγνησ δ' αὐτὸν Δίκτην τε καὶ ἄ. II.“.

25.

Ἕλληνοσ δ' ἐγένοντο φιλοπτολέμου βασιλῆοσ
 Δωρός τε Φοῦθόσ τε καὶ Αἰόλοσ ἱππιοχάρμησ.

Fragm. XXIII. 1. Legebatur ὑποκυσσαμένη, corr. Marcksch. — 2. Μακεδόνον θ' Müller Dor. I, p. 4.

Fragm. 24. Πολυδέκτην vel Πολυδέκτεα Nauck.

Fragm. XXV. 1. φιλοπτολέμου βασιλῆοσ] Sic Scholl. vett. ad Lycophr. (Cod. Vat. ap. Bachm., cod. Marc. 476 ab editore excussus); Θεμιστοπόλοισ βασιλῆεσ Plut.; Θεμιστοπόλου βασιλῆοσ Tzetz. ad Lycophr., cod. Schol. Exeg. in II. p. 134; Θεμιστοπόλοισ βασιλῆεσ cod. Exeg. in II. p. 63. — 2. Αἰόλοσ edd. Plutarchi, Tzetz. ad II. et Scholl. cod. Marc. 476.

*Αιολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Κρηθεὺς ἠδ' Ἀθάμας καὶ Σίσυφος αἰολομήτης
Σαλμωνεύς τ' ἄδικος καὶ ὑπέρθυμος Περιήρης.*

Tzetz. ad Lycophr. v. 284 Δωριεὺς στρατὸς] ὁ Ἑλληνικός, ἀπὸ Δώρου τοῦ Ἑλληνοσ παιδός, ὡς φησιν Ἡσίοδος ἐν τῇ ἠρωικῇ γενεαλογίᾳ „Ἑλληνοσ — Περιήρης“. V. 1, 2 afferunt Tzetzæ etiam Exeg. II. p. 63 et 134. Plut. mor. p. 747 F. Scholl. vett. ad Lycophr. ed. Bachm. [Rostoch. 1848] p. 16, V. 2 Schol. Thuc. I, 3, respicit Schol. ad Hom. Od. κ 2 (p. 444, 22 Dind.), — verba Δωρός τε Δουρθός τε citat Herodian περὶ μου. λέξ. p. 42 (II p. 947 Lentz.), — V. 3—5 laudat Schol. Pind. Pyth. IV, 253.

26.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 266: *Οἱ ἀπὸ Δευκαλίωνος τὸ γένος ἔχοντες ἐβασίλευον Θεσσαλίας, ὡς φησιν Ἐκαταῖος καὶ Ἡσίοδος.*

27.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 482 Ἀλωιάδας] Ἐρατοσθένης δὲ γηγενεῖς αὐτοῦ φησι, διὰ δὲ τὸ ἀνατετραφῆναι ὑπὸ τῆς Ἀλωέως γυναικὸς μυθευθῆναι ὡς Ἀλωέως εἶσιν υἱοί. Ἡσίοδος δὲ Ἀλωέως καὶ Ἰφιμεδείας κατ' ἐπίκλησιν, ταῖς δὲ ἀληθείαις Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας ἔφη, καὶ Ἄλον, πόλιν Αἰτωλίας, ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐκτίσθαι¹⁾.

Fragm. XXV. 3. *Αἰολίδου — θεμιστοπόλου βασιλῆος Tzetzæ codd. nonnulli. —*

1) καὶ — ἐκτίσθαι] καὶ κτίσαι δὲ αὐτοῦ φησιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ πατρὸς πόλιν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἄλον. Schol. Par.

28.

Suid. [I, 2 p. 387, 4 Bernh.] et Zonar. p. 790 v. *Ἐπιάλτην*. Ὀμηρος καὶ Ἡσίοδος¹⁾ καὶ οἱ Ἀπτικοὶ τὸν δαίμονα· διὰ δὲ τοῦ $\bar{\varphi}$ τὸν ἄνδρα Ἐπιάλτην· καὶ τὸν (τὸ) ῥιγοκύρτεον λεγόμενον. Cf. Etym. M. p. 434, 13. Eustath. ad Π . p. 561, 16 Rom. 426 Bas. ad Od. p. 1687, 51 Rom. 439 Bas.

29.

Ἴν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίας.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 57: Τὸν δὲ Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης, παρὰ Διὸς εἰληφότα τὸ δῶρον Ἴν²⁾ αὐτῷ ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι³⁾ ὀλέσθαι, quae descripsit, ut solet, Eudocia p. 148, 1 sqq. Poetae verba deprehendimus ap. Apollon. Dysc. de pronom. p. 366 A. Bekker: „Τῆ τιν σύζυγος ἢ Ἴν, τοῦ $\bar{\epsilon}$. ἀφθέντος. Ἡσίοδος Ἴν — ταμίας“.⁴⁾

30.

Schol. Ven. A ad Hom. Π . A, 750 Ἀκτορίωνε Μολίονε] (ἢ διπλῆ), ὅτι ἐντεῦθεν Ἡσίοδος Ἀκτορος κατ' ἐπίκλησιν καὶ Μολιόνης αὐτοὺς γεγενεαλόγηκεν, γόνῳ δὲ Ποσειδῶνος. οὐδέποτε δὲ Ὀμηρος ἀπὸ μητρὸς σχηματίζει. Apollon. Lex. Hom. v. Μολίονε p. 113, 21 Bekk.: μαχηταί, ἀπὸ τῆς κατὰ μάχην γενομένης μολήσεως,

1) „Videtur post Ἡσίοδος colo interpungendum esse. Sed praeceptum ipsum non satis firmum est.“ Goettl., qui Strab. I. p. 19 laudat. 2) Ex Apollonio restituit Schaefer Greg. Corinth. p. 85; ἐν codd. Laur. Par. 3) μέλλοι Eudocia. 4) Verba Eudociae ὅτε μέλλοι ὀλέσθαι poetae vindicat Schaefer.

ἢ ἀπὸ τοῦ συνεχῶς μολίσκειν εἰς μάχην· ἀπὸ γὰρ μητρὸς οὐδένα σημαίνει Ὅμηρος. Ἡσιόδος δὲ ὡς Μολιόνης¹⁾ υἱὸς γεγονότας παραδίδωσι.

Eustath. ad Π. p. 1321, 19 sqq. 1442 Bas. Ἀκτορίωνες δὲ παῖδες Ἀκτορος, Κτέατος καὶ Εὐρυτος, ἀνδρεῖοι καὶ ἡνιοχικοί, ῥηθέντες πού καὶ Μολιόνες παρ' Ὁμήρω²⁾, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Μολιονίδαί, οὓς Ὅμηρος μὲν διδύμους ἱστορεῖ ἀπλῶς, οἱ δὲ κατ' Ἀρίσταρχον οὐχ' οὕτως οἶον κατὰ τοὺς Διοσκόρους, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον καὶ διφυεῖς, δύο μὲν ἔχοντας σώματα, συμπεφυκότης³⁾ δέ γε ἀλλήλοις. Cf. p. 882, 25 sqq. Rom. 834 Bas., ubi additur, φιλάδελφοι δὲ ἱστοροῦνται, καὶ μιᾷ ψυχῇ ἐν δυοῖ σώμασι διοικούμενοι. Cf. Schol. Ven. A ad Π. Ψ, 638 sq. et Schol. Vict. ad Π. Α, 709: τερατώδεις τινὲς ἦσαν, ὡς Ἡσιόδος, ἄμφω ἐν ἐνὶ σώματι ὄντες. Eudoc. p. 33, 11 sqq. Plut. moral. p. 1083 C.

31.

Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον

ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
παντοῖ· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὄρνιθεσσι φάνεσκεν
αἰετός, ἄλλοτε δ' αὐτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὐτε μελισσέων ἀγλαὰ φύλα, 5
ἄλλοτε δεινὸς ὄφις καὶ ἀμείλιχος. εἶχε δὲ δῶρα

1) Cod. Μολίτης; corr. Marcksch. 2) Π. Α 709, 750.

3) συμπεφυκότης Eudoc.

Fragn. XXXI. 2. ὄλβια Scholl. Par. Apoll. c. Eud. — 8. μὲν τε ἐν Scholl. Par. c. Eud. — 5. Cf. Koechl. contra epp. I p. 12. — 6. δ' αἰνὸς Marckscheff.

παντοῖ', οὐκ ὀνομαστά, τὰ μιν καὶ ἔπειτα δόλωσε
βουλῇ Ἀθηναίης.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 156 de Periclymeno
disserens: Ἡσίόδος δὲ μεταβληθέντα εἰς τινα τῶν
συνήθων μορφῶν ἐπικαθεσθῆναι τῷ ὄμφαλῳ τοῦ
ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἱππων, βουλόμενον εἰς μάχην
καταστῆναι τῷ ἥρωι, τὸν δὲ Ἡρακλέα καιρίως αὐτὸν
κατατοξεῦσαι τῆς Ἀθηναῖς ὑποδειξάσης¹⁾. φησὶ δὲ
οὕτως „Περικλύμενον — Ἀθηναίης“. (Eudocia p. 333,
15 sqq.) coll. Schol. Ven. A ad Π. B 336: Ἡρακλῆς
γὰρ ἐπιστρατεύσας τῇ Πύλῳ διὰ τὸ μὴ καθαρθῆναι
αὐτὸν ὑπὸ Νηλέως τὸν Ἰφίτου φόνον, καὶ διὰ τὴν
τῶν Νηλειδῶν δὲ ἀφροσύνην, πολὺς ἦν πορθῶν τὴν
πόλιν. καὶ ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλέως
ἔξη, δυσάλωτος ἦν ἡ πόλις· ἀμφίβιος γὰρ ἐγένετο
ἐκεῖνος, καὶ δὴ γενόμενον αὐτὸν μέλισσαν καὶ στάντα
ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἄρματος, Ἀθηναῖα δείξασα Ἡρακλεῖ²⁾
ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι. τότε Νέστωρ ἐν Γερήνοισι
τρεφόμενος, πορθηθείσης τῆς Πύλου καὶ τῶν ἰα-
ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, μόνος περιελείφθη.
διὸ καὶ Γερήνιος ὠνομάσθη. ἱστορεῖ Ἡσίόδος ἐν
Καταλόγοις. Eustath. ad Od. p. 1685, 61 sqq. Rom.
(436 Bas.): τὸν δὲ Περικλύμενον Ἡσιόδός φησι δῶρον
εἰληφέναι παρὰ Ποσειδῶνος, ἀμείβειν ἑαυτὸν εἰς οἴου
ἂν ξύου ἢ δένδρου αἰροῖτο εἰκόνα. Schol. ad Od. λ,
285. Ovid. Metamm. XII, 556 sqq.

Fragm. XXXI. 7. τὰ μὲν καὶ — δόλωσαν Scholl. Par.

1) ἐπιδειξάσης Koechly l. l. — 2) Ἀθηναῖα δείξασα Ἡρακλεῖ]
Sic Ruhnken epist. crit. p. 111. Ἀθηναῖα εἰκάσασα Ἀθηναῖα (sic)
Cod. Ven., Ἀθηναῖα εἰκάσασα Ἡρακλεῖ Dind., ἐπιδείξασα Ἀθηναῖα
Koechly.

32. 33.

*Κτεῖνε δὲ Νηληῖος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς
ἔνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
ξεῖνος ἐὼν ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοισι.*

Νέστωρ οἶος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.
(Herodian.¹⁾ ap.) Steph. Byz. v. Γερηνία· πόλις Μεσση-
νίας, ἐνθα, φασί, Νέστωρ ὁ Πύλιος ἐτράφη ἢ φygὰς
ἤχθη. Ἡσίοδος ἐν α' καταλόγων „κτεῖνε — Γερήνοισ“,
ἀπὸ εὐθείας τῆς Γέρηνος. καὶ αὐθις „Νέστωρ —
Γερήνῳ“. Hi versus leguntur etiam ap. Eustath. ad Il.
p. 231, 29 sqq. Rom. 175 Bas. V. 2 respicit Schol. ad
Od. γ 68; V. 3 Steph. Byz. v. Τάβαι· πόλις Λυδίας
ὁ πολίτης Ταβηνός [ὡς Γερηνός]²). Ἡσίοδος „παρ'
ἱπποδάμοισι Γερηνοῖς“.

34.

*Τηλεμάχῳ δ' ἄρ' ἔτικτεν εὐζῶνος Πολυκάστη
Νέστορος ὀπλοτάτη κόρη Νηληιάδαο
Περσέπολιν μιχθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.*
Eustath. ad Od. p. 1796, 39 sq. Rom. 597 Bas. αὐτοῦ
(Τηλεμάχου) δὲ καὶ Πολυκάστης τῆς Νέστορος
Περσέπολιν, ὡς Ἡσίοδος. „Τηλεμάχῳ — Ἀφροδίτην“.
Eudoc. p. 77, 6.

35.

Porphyrius ad Hom. Il. Z 164 sq. (post Ammonium
Valckenaerii p. 242): συντόμως δὲ τὰ ἀρχαῖα δεδήλωκε,

1) I p. 182 Lentz. 2) ὡς Γερηνός add. Holsten.
Fragm. XXXIV. 2 sq. Νηληιάδαο Περσέπολιν Eustath.;
corr. Dind. — 3. χρυσῆν Eustath.; χρυσέην Goettl.

μυῖναι οὐκ ἐθέλουσιν, ἀλλ' οὐχ ὡσπερ Ἡσίοδος τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάστου¹⁾ γυναικὸς διὰ μακρὸν ἐπέξελθών. Cf. Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 224: Ἀκαστος Πελίου υἱὸς ἐγημεν Κρηθηίδα ἧ, ὡς τινες, Ἰαπολύτην. ἧ δὲ Πηλέως ἐρασθεῖσα ἀπήτει συνελθεῖν. ὡς δὲ ἀπετύγχανεν, προλαβοῦσα τὸν Πηλέα τῷ ἀνδρὶ κατηγόρει ὅτι ἠθέλεν αὐτῇ συνελθεῖν. ὁ δὲ δεξιόμενος τὸν Πηλέα ὡς ἐπὶ θήραν εἰς τὸ Πήλιον κατέλειπεν, ἵνα ὑπὸ θηρίων διαφθαρή. ἐπιστὰς δὲ ὁ Ἑρμῆς ἧ, ὡς τινες, Χείρων ἔδωκεν αὐτῷ ἡφαιστότενκτον μάχαιραν. καὶ τὰ ἐπιτυγχάνοντα θηρία ἀναιρῶν ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀνείλεν Ἀκαστον καὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ Ἀκάστου γυναῖκα. Schol. Pind. Nem. IV, 88. Apollod. III, 13, 3. Eudoc. p. 31, 28 sqq. Cf. Gell. N. A. III, 11.

36.

Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
αὐτὸν μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν
καλήν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
ὡς τὴν μαστεύων οἶος κατὰ Πήλιον αἰπὺ
αἰψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὄρεσκόοισι δαμείη.

Schol. Pind. Nem. IV, 95 enarrata Daedali et Acasti historia sic pergit: ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μὲν, ἀτὰρ δὴ καὶ Ἡσίοδος λέγων οὕτως „ἦδε — δαμείη“.

37.

Schol. ad Hom. Od. μ, 69: Τυρῶ ἧ Σαλμωνέως ἔχουσα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Νηλέα τε καὶ

1) Ἀκάτον cod.

Πελίαν, ἔγημε Κρηθέα. καὶ ἴσχει παῖδας ἐξ αὐτοῦ
τρεις, Αἴσωνα καὶ Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα. Αἴσωνος
δὲ καὶ Πολυμήλας¹⁾ καθ' Ἡσίοδον γίνεται Ἰάσων.

38.

Αἴσων, ὃς τέκεθ' υἷον Ἰήσωνα, ποιμένα λαῶν,
ὃν Χείρων ἐθρεψ' ἐνὶ Πηλίοῳ ὑλήεντι.

Schol. ad Pind. Nem. III, 92: ὅτι δὲ ἐγράφη παρὰ τῷ
Χείρωνι ὁ Ἰάσων, Ἡσίοδος φησιν. „Αἴσων — ὑλήεντι“.

39.

Apollodor. III, 9, 2, 7: Ἡσίοδος δὲ καὶ τινες
ἕτεροι τὴν Ἀταλάντην οὐκ Ἰάσου ἀλλὰ Σχοινέως
εἶπον.

40.

Ποδωκῆς δι' Ἀταλάντη.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. B, 764: Ἀλλά φασιν εἰς
ιδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονῆσθαι τὸ ποδωκῆς.
παρὰ γοῦν τῷ Ἡσίοδῳ ἀνεγνώκασιν „ποδ. — Ἀταλάντη“.

41.

Schol. Ven. A et minn. ad Hom. Il. Ψ, 683: Ζῶμα
νῦν περιζῶμα. πρῶτον δὲ ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς
περιζῶματα φέρειν ἐν τοῖς αἰδοίοις²⁾ καὶ οὕτως ἀγω-
νίζεσθαι. κατὰ δὲ τὴν ιδ'³⁾ Ὀλυμπιάδα Ὀρσίππου⁴⁾

1) Πολυμήδης ci. Lehmann.

Fragment. XXXVIII. 2. Χείρων ἐθρεψ'] Sic Boeckh. pro
Scholiorum lect. Χείρων θρέψεν. — θρέψεν Χείρων Spitzn.
de vera. her. p. 41, Χείρων θρέψας Muetz. de emend. Theog.
p. 85.

2) περὶ τὰ αἰδοῖα Scholl. minn. — 3) ιδ'] Sic Vict.; τ
καὶ β Ven. A, λβ Scholl. minn. — 4) Ὀρσίππου ex Eustathio
et Pausania reposuit Dind.; Ὀρίππου Ven. A c. Scholl. minn.,
Ἐρσίππου Vict.

τοῦ Λακεδαιμονίου λυθὲν ἀγωνιζομένου τὸ περίζωμα αἴτιον αὐτῷ νίκης¹⁾ ἐγένετο, ἐξ οὗ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν. Cf. Schol. Vict. ad loc.: νεώτερος οὖν Ἡσίοδος γυμνὸν εἰσάγων Ἰππομένη ἀγωνιζόμενον τῇ Ἀταλάντῃ.²⁾ Eustath. ad loc. p. 1324, 14 sqq. Rom. 1446 Bas. Pausan. I, 44, 1. Thucyd. I, 6.

42.

Ἐξ ὧν οὖραι Νύμφαι θεαὶ ἐξεγένοντο
καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων καὶ ἀμηχανοεργῶν,
Κουρῆτες τε θεοὶ φιλοπαίγμονες, ὄρχηστῆρες.

Strab. X p. 471: Ἡσίοδος μὲν γὰρ Ἐκατέρω³⁾ καὶ τῆς Φορωνέως θυγατρὸς πέντε γενέσθαι θυγατέρας φησὶν „ἐξ ὧν — ὄρχηστῆρες“.

43.

Καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἐρμάων ἀκάκητα
γείνατο καὶ Θρονίη, κούρη Βήλοιο ἄνακτος.

Strabo I p. 42: Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησὶ „καὶ —

1) ἦτης Scholl. minn. — 2) ἀγωνιζόμενον ταλάντων Vict., veram lect. ex Eustathio rest. Heyne. γυμνοὺς εἰσάγων ἀγωνιστάς Schol. Ven. B reliquis omissis. — 3) Locus corruptus. Ἐκατέρω plerique, alii Ἐκατέρου, Ἐκατέου, vel Ἐκαταίου.

Fragm. XLII. 1. Verba ἐξ ὧν poetae abiudicat Marcksch. — Libri Strabonis οὖραι — ἐγένοντο. De toto loco Lobeck Aglaoph. p. 1116: „Horum pars prior tam mendose scripta est ut nec mater Curetum nec avia compareat ac ne pater quidem, sive is unus fuit sive plures. Pro Ἐκαταίου Welckerus substituit Ἐκάτεον coniectura plausibili, cui ad dimidium adstipulatur Schol. Lyc. 77. Curetes Apollinis et Danaidis nymphae Creticae filios perhibens, sed ne pro certa recipiatur obstat totius loci pluribus partibus truncati vitiositas et quod Apollinem Satyrorum patrem esse nescitur. Itaque hinc nihil amplius discimus quam Curetes de plebe deorum fuisse affines Nymphis Faunisq; Satyrisq; et monticolis Sylvanis“.

ἄνακτος⁶. Cf. Eustath. ad Od. p. 1484, 63 Rom. 153
Bas. ad Dion. Per. 927.

44.

Lactant. Placid. Arg. Ovid. Met. Lib. IV. fab. 5
p. 811 Stav. Sol praelatam Leucothoen ex Eurynome
et Orchamo Achaemeniae principe, origine Beli genitam,
Clymenae ac Rhodo, Circes matri et Clytiae, quarum
pulchritudine ante sollicitum animum egerat, dilexit. Et
cupiens, ut in antedictis, cupiditatem sedare, in speciem
matris puellae Eurynomes conversus, virginem deceptam
dolo vitiauit. Cuius adulterio Clytie incensa, qua nondum
satiatus erat Sol, parenti puellae indicavit. Quam ille
quum terrae defodisset, vitiator admissi misericordiam
exhibens, diducto solo, cui subiecta fuerat, pro ea virgam
tinctam nectare, quae gratissima diis hominibusque esset,
extulit, quae thurea adpellatur. Hoc Hesiodus indicat.

45.

Ibid. ad Met. XI fab. 4 p. 864 Stav. Pan quum
Tmolium montem Lydiae frequentans fistula se oblectaret,
elatus gloria agrestium Nympharum, Apollinem in cer-
tamen devocavit. Iudice ergo Tmolo, cuius mons erat,
quum victoria Apollini esset adiudicata, Midae regi supra-
dicto adsidenti soli displicuit. Quam ob causam Apollo
..... iratus aures eius asininae ut essent sempiterno
effecit, cuius iudicium nulli rei facerent. Qui tamen fer-
tur Midas esse Matris Magnae filius. Sic enim cum
Hesiodo consentit Ovidius.

46.

Ibid. ad Met. XIII fab. 3 p. 873 Stav. Memnon,
Tithoni et Aurorae filius, Priamo ferens auxilium, ab
Achille occiditur. Mater ergo precibus pro adsiduo officio
inducendae lucis ab Jove impetrat, ut in cineres eius adusto

rogo sorores in volucres convertantur, Memnonides nomine. Quae memores belli, quotannis ad sepulcrum eius conveniunt, et inter se dimicantes sanguine suo manibus eius frequentes parentant. Et ipsa mater eius matutinis temporibus lacrimas desiderio filii sui Memnonis transmutat in rorem, cui¹⁾ tamen monumentum in Phrygia constituit patruus eius, ut Hesiodus vult.

47.

Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον.

Eustath. ad Π. p. 461, 2 sqq. Rom. 350 sq. Bas. Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος καλεῖ ἢ ὡς πάνυ ποθοῦμενον Ἑλλησιν ἢ ὅτι μυθεύεται ἄνυδρόν ποτε εἶναι, ὕστερον μὲντοι εὔνυδρον γενέσθαι Ποσειδῶνος ἀναρρήξαντος τὰς ἐν Λέρνη πηγὰς διὰ τὸν τῆς Ἀμυμώνης ἔρωτα, ἐξ ἧς καὶ Ἀμυμώνια ἐν Ἄργει ὕδατα ἢ καὶ ἀπὸ τῶν Δαναίδων, αἱ παραγεγόμεναι ἐξ Αἰγύπτου φρεωρυχίαν ἐδίδαξαν, ὡς Ἡσίοδος „Ἄργος — εὔνυδρον“. Eundem v. citat Strabo VIII p. 371: „Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δανααὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον“ cf. p. 370: περὶ δὲ τῶν μυθευομένων πηγῶν εἴρηται διότι πλάσματα ποιητῶν ἐστὶ πλάσμα δὲ καὶ τὸ „Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δανααὶ²⁾ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον“. Cf. Hesych. v. δίψιον Ἄργος.³⁾

48.

Schol. ad Eur. Or. 872: Ἡ πολλὴ δόξα κατέχει μὴ ἀφίχθαι τὸν Αἴγυπτον εἰς Ἄργος, καθάπερ ἄλλοι τε φασὶ καὶ Ἐκαταῖος γράφων οὕτως „Ὁ δὲ Αἴγυπτος αὐτὸς μὲν οὐκ ἦλθεν εἰς Ἄργος, παῖδας δὲ, ὡς μὲν

1) cui] Sic Munck. Marcksch.; quod vulgo. 2) ἐὼν Δανααὶ Meineke pro θεοὶ δ' αἶ. 3) Pro Hesiodi nomine Heliodorum substituendum esse ci. Ruhnken Hesych. II p. 8.

Ἡσίοδος, ἐποίησε πενήκοντα, ὡς δὲ ἐγὼ λέγω, οὐδὲ εἰσέ⁴.

49.

Strab. VIII p. 370: Καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ μόνους τοὺς ἐν Θετταλίᾳ καλεῖσθαι φησιν Ἕλληνας „Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες“, Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι καὶ Ἕλληνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας, τὸν μὲν περὶ τῶν Προϊτίδων λέγοντα ὡς Πανέλληνες ἐμνήστεινον αὐτάς, τὸν δὲ κτλ.

50.

Εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος.
Suid. v. μαχλοσύνη (II, 1 p. 732 Bernh.)· κατωφέρεια, γυναικομανία· Ἡσιόδειος ἡ λέξις· λέγει γὰρ περὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων· „εἵνεκα — ἄνθος“. Schol. Ven. A ad II. Ω 25: καὶ ἡ μαχλοσύνη κοινῶς ἐστὶ γυναικομανία¹) Ἡσιόδειος δ' ἐστὶν ἡ λέξις· ἐκεῖνος γὰρ πρῶτος ἐχρήσατο ἐπὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων. Cf. Eustath. ad loc. p. 1337, 34 Rom. 1465 Bas. Hesiodica secutus est Aelian. V. H. III, 42.

51.

Καὶ γὰρ σφιν κεφαλῆσι κατὰ κνύος αἶνον ἔχευεν·
ἀλφὸς γὰρ χροῖα πάντα κατέσχεθεν, ἐκ δὲ νυ χαῖται
ἔρρεον ἐκ κεφαλέων, ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Fragm. L. ὤλεσαν cum tribus codd. Suidae Marcksch., „ita ut subiectum sit ἡ τῆς Κύκρον βασιλῆς“. Cf. Aelian. l. l. 1) Sic Cobet pro γυναικὸς μανία.

Fragm. LI. 2. κατέσχεθεν] Sic Heinsius. κατέσχευεν Eustath. κατήσχευεν voluit Heyne Observ. ad Apollod. p. 110, κατέσχευαν Bergk de rell. com. Att. p. 23. — ἐκ] ἐν Eust.; corr. Lehmann.

Eustath. ad Od. p. 1746, 7 sqq. Rom. 523 Bas.: Ἐκ δὲ τοῦ
 φηθέντος κνύω καὶ κνύμα δακτύλων προφέρει [Ἡρωδια-
 νός] (I p. 445 Lentz.) καὶ κνύος δὲ τὴν
 φθορὰν κατὰ γένος οὐδέτερον φέρων καὶ
 χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσιόδῳ καταλόγου περὶ τῶν
 Προιτίδων. „καὶ γάρ — κάρηνα“. V. 1 laudat Gramm.
 in Cram. An. Oxon. I p. 226. Cf. Etym. M. p. 523, 8.
 [Herod. II p. 901 Lentz.]

52.

Schol. Ven. et minn. ad Hom. Il. M, 292: Εὐρώ-
 πην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινι λειμῶνι
 μετὰ νυμφῶν ἄνθη ἀναλέγουσαν ἠράσθη καὶ κατελθὼν
 ἤλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος
 κρόκον ἔπνει, οὕτως τε τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας ἐβάστασε
 καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἶθ' οὕτως
 συνώκισεν αὐτὴν Ἀστερίωνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ· γενο-
 μένη δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα,
 Σαρπηδόνα καὶ Ραδάμανθυν. Ἡ ἱστορία παρ' Ἡσιόδῳ
 καὶ Βακχυλίδῃ. Schol. Vict. ad loc. Ἡσιόδος δὲ Εὐ-
 ρώπης καὶ Διὸς αὐτὸν (sc. τὸν Σαρπηδόνα) φησιν.
 Cf. Schol. Par. ap. Cram. An. Par. III p. 21. Schol.
 Vat. ad Eur. Rhes. 28.

53.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 178: Ἀγήνορος
 γὰρ παῖς ἐστίν (ὁ Φινεύς), ὡς Ἑλλάνικος· ὡς δὲ
 Ἡσιόδός φησιν, Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας.

54.

Apollodor. III, 14, 4, 1: Ἡσιόδος δὲ αὐτὸν (Ἄδω-
 νιν) Φοίνικος καὶ Ἀλφρεσιβοίας λέγει. Prob. ad Verg.

Ecl. X, 18: Adonis, ut Hesiodus ait, Phoenicis et Alpheisiboeae.

55.

*Δημοδόκης, τὴν πλείστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
μνήστευον καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν,
ἰφθιμοὶ βασιλῆες, ἀπειρέσιον διὰ εἶδος.*

Porphyrius in Schol. Ven. B ad Hom. Il. E, 200 de voce ἀπειρέσιος disserens: σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγήνορος παιδὸς Δημοδόκης, „τὴν κ. τ. λ. — εἶδος“. Eosdem versus affert Schol. Ambr. ad Od. α, 98.

56.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. K, 431 Φρύγες] (Ἡ διακλῆ,) ὅτι ἑτέρους τῶν Τρώων οἶδε τοὺς Φρύγας, καὶ ὅτι Ὅμηρος οὐκ οἶδε καλουμένους Λυδοὺς, ἀλλὰ Μήονας. πρὸς τὰ περὶ ἡλικίας Ἡσιόδου.

57.

Palaephatus c. 42 περὶ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος ἱστοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἡσιόδος, ὅτι κινδάρῃ τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν ἐτείχισαν.

58.

Apollocl. III, 5, 6, 2: Ἡσιόδος δὲ δέκα μὲν υἱοὺς

Fragm. LV. 1. Δημοδόκης] Fuisse videtur Δημοδόκη vel -ην. „Genetivus a Porphyrio, ut nomen ad suam verborum structuram accommodaret, profectus videtur“. Marcksch. — 2. ἐμνήστευον Schol. ad Il., μνηστεύοντο Schol. Od.; corr. Heyne. — ὀνόμηναν Schol. ad Od.; ὀνόμηνες Schol. Il. — 3. διὰ] vulgo κατὰ; corr. Koechly conl. ep. I p. 12.

δέκα δὲ θυγατέρας (sc. φησὶν Ἀμφίονος καὶ Νιόβης γενέσθαι). Aelian. Var. Hist. XII, 36: Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνάδειν ἀλλήλοις. Ὅμηρος μὲν ἕξ λέγει ἄρρενας καὶ τοσαύτας κόρας, Λάσος δὲ δὺς ἑπτὰ λέγει, Ἡσιόδος δὲ ἑννέα καὶ δέκα, εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσὶν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ' ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα κατέψευσται αὐτοῦ.¹⁾

59.

Schol. Vict. ad Hom. Il. Ψ, 679: Καὶ Ἡσιόδος δὲ φησὶν ἐν Θήβαις αὐτοῦ (sc. Οἰδίποδος) ἀποθανόντος Ἀργείαν τὴν Ἀδράστου σὺν ἄλλοις ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ.

60.

Εἰλαριδὴν Τιτυόν.

Etym. M. [p. 60, 40] = Herodian. II p. 387 L. de formis Ἐλάρα et Ἀλέρα. Cod. V. ap. Gaisf.: Ὅτι δὲ τούτου κρεῖττον τὸ πρῶτόν ἐστιν πίστις ἐκ τοῦ Ἡσιόδου μετὰ πλεονασμῶ τοῦ ἰ τὸ πατρωνυμικὸν εἰπόντος „Εἰλαριδὴν ποτὶ Τιτυόν“. Cf. Schol. ad Apoll. Rhod. I, 761.

61.

Ὅστε Λιλαίηθεν προῖει καλλίροον ὕδωρ.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. B, 522: Ὁ δὲ Κηφισὸς ποταμὸς ἐστὶ τῆς Φωκίδος, ἔχων τὰς πηγὰς ἐκ Λιλαίας, ὡς φησὶν Ἡσιόδος „ὄστε — ὕδωρ“. Versum laudat

1) „Quorum testimoniorum discrepantia sic explicanda videtur, ut alterum (forte Aeliani) ad Eoëas, alterum ad Catalogum referatur“. Marcksch.

Fragm. LX. Legebatur *Εἰλαριάδην*. *Εἰλαριδὴν*, quod Hermann ei., e codd. reposuit Gaisf.

Fragm. LXI. *Λιλαίηθεν*] Sic Eust.; *Λιλαίησι* Schol. Ven. — προῖει Eust. προῖεῖ Goettl. p. 396.

etiam Eustath. ad loc. p. 275, 16 Rom. 208 Bas. Cf. Scholl. Ven. B et Lips. ad v. 523.

62.

*Παρέκ Πανοπήα διὰ Γλήχωνά τ' ἐρυμνήν
καί τε δι' Ἐρχομενοῦ ἐλιγμένος εἰσι δράκων ὤς.*
Strabo IX p. 424 de Cephiso: Καὶ Ἡσίοδος δ' ἐπὶ
πλέον περὶ τοῦ ποταμοῦ λέγει καὶ τῆς φύσεως, ὡς δι'
ὄλης ῥέει τῆς Φωκίδος σκολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς
„παρέκ — ὤς“. Versum alterum citant Scholl. ad Arat.
Phaen. 45.

63.

Argum. Pind. Ol. XIV, 1: *Κηφισὸς δὲ ποταμὸς
ἐν Ὀρχομενῶ, ἐνθα καὶ αἱ Χάριτες τιμῶνται ταύταις
γὰρ Ἐτέοκλος ὁ Κηφισοῦ τοῦ ποταμοῦ υἱὸς πρῶτος
ἔθυσεν, ὡς φησιν Ἡσίοδος. διὰ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ
ὁ Κηφισὸς ῥεῖ.¹⁾*

64.

Schol. Vict. et Lips. ad Hom. Il. H, 9: *Ὁ γὰρ τοῦ
Μενεσθίου πατὴρ Ἀρηίδους Βοιωτὸς ἦν κατοικῶν
Ἀρνην ἔστι δὲ αὕτη Βοιωτίας, ὡς καὶ Ἡσίοδος φησιν.*

Fragm. LXII. 1. De Strabonis libris optimis parum constat
[ὡς κατὰ πανοπίδα nonnulli, παρέκ (?) πανοπήα διὰ (vel πανο-
πιδιὰ) alii]. παρέκ cum edd. recentt., Πανοπήα διὰ Meinekium
secutus scripsi. — 2. καὶ δὲ Strabo, καί τε Coraes e scholl.
Arat. — διερχομένον (i. e. δι' Ἐρχομενοῦ, de quo cogitaverunt
Lentsch. alii) Schol. vet. ad Arat. (ab editore collata); itaque
δι' Ἐρχομενοῦ (cf. Ahrens de dial. aeol. p. 178) reposui. Ὀρ-
χομενοῦ Strab. — ἐλιγμένος] ἠπειγμένος Scholl. ad Arat. —
Ceterum hos versus cum superiore fragmento coniungit Herm.

1) πρῶτος ἔθυσεν. διὰ — ῥεῖ, ὡς φησιν Ἡσίοδος Herm.

65.

(Herodian. [I p. 223 L.] apud) Steph. Byz. v. Ὀγγηστός, ἄλλος κείται δὲ ἐν τῇ Ἀλιαρτίων χώρᾳ, ἰδρυθὲν δὲ ὑπὸ Ὀγγηστοῦ τοῦ Βοιωτοῦ, ὡς φησὶν Ἡσίοδος.

66.

Steph. Byz. v. Αἰγά: Ἔστι καὶ Αἰγαῖον πεδῖον συνάπτον τῇ Κίρρᾳ, ὡς Ἡσίοδος. λέγεται παρὰ Αἰγᾶν ποταμὸν φερόμενον ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθειον ὄρους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδῖον Αἰγαῖον.

67.

Apollodor. II, 1, 1, 5: Νιόβης δὲ καὶ Διός, ἡ πρώτη γυναικὶ Ζεὺς θνητῇ ἐμίγη, καὶς Ἄργος ἐγένετο, ὡς δὲ Ἀκουσίλαός φησι, καὶ Πελασγός, ἀφ' οὗ κληθῆναι τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας Πελασγούς. Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν ἀντόχθονά φησιν εἶναι. Cf. III, 8, 1, 1. Servius ad Verg. Aen. II, 83 Pelasgi] A Pelasgo terrae filio, qui in Arcadia genitus dicitur, ut Hesiodus tradit.

68.

Υἱεὶς ἐξεγένοντο Λυκάονος ἀντιθέοιο,
ὃν ποτε τίκετε Πελασγός.

Strab. V p. 221: Τῷ δ' Ἐφόρῳ τοῦ ἐξ Ἀρκαδίας εἶναι τὸ φύλον τοῦτο (sc. τοὺς Πελασγούς) ἤρξεν Ἡσίοδος. φησὶ γὰρ „υἱεὶς — Πελασγός“.

69.

Steph. Byz. v. Παλλάντιον· πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος, ἐνὸς τῶν Λυκάονος παίδων, ὡς Ἡσίοδος.

70.

Φέλλον ἐνμελίην τέκετο κλειτή Μελίβοια.

Herodian. περὶ μων. λέξ. p. 11 (II p. 918 Lentz.) Φέλλος τὸ κύριον. Ἡσίοδος „Φέλλον — Μελιβοία“.

71.

Οἷ πρόσθε φανὴν ἐντοσθεν ἔκευθον.

Ibid. p. 18 (II p. 924 Lentz.) Τὰ διὰ τοῦ ἀνῆ ἐκφερόμενα θηλυκὰ μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πάντα βαρύνε-
ται, πρισάνη, δρεπάνη, σαργάνη, βρυκάνη, τρυπάνη·
ἀλλὰ μόνον τὸ μηχανή σημειοῦται ὀξυνόμενον. προσ-
έθηκα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ φανὴ κατ' Ἡσιόδω
ἐν δευτέρῳ (sc. καταλόγῳ) εἰρημένον „οἷ — ἔκευθον“.

72.

Νουῦθος δὲ ποδῶν ὑπόδουπος ὀρώρει.

Ibid. p. 42 (II p. 947 Lentz.): νουῦθος κύριον, καὶ ψόφος,
ἦν οἶδεν Ἡσίοδος¹⁾ ἐν τρίτῳ (sc. καταλόγῳ) „νουῦθος
— ὀρώρει“.

73.

Σφίν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα.

Apollon. Dysc. de pronom. p. 385 A Bekk.: ὑπὸ γὰρ
Ἡσιόδου ἐν ἀρχῇ τεθεῖσα (ἡ σφίν) εὐλόγως ὠρθοτο-

Fragm. LXX. τέκε τῆ Μελιβοία cod., τέκετο κλειτή Μελί-
βοια Hermann, τέκετ' Αἰγείδῃ Μελίβοια Bergk Anacr. p. 260;
τέκε τηλεκλυτή Μελίβοια vel τηλεκλυτή Μελιβοίῃ („ut ibi natus
esse dicatur Phellus a nescio qua heroina“) Goettl. τηλεκλειτή
Lehrs.

Fragm. LXXII. ὑπόδουπος Lehrs; ὄπο δοῦπος vulgo.

1) Sic Lehrs; olim legebatur νουῦθος κύριον, ψόφος ἐν
οὔδει. Ἡσίοδος κτλ.

Fragm. LXXIII. σφίν τ' Gramm. ap. Cram. — Apollonium
locum Hesiodi Opp. 56 spectare censent Schaefer. Spohn. al.

νήθη ἐν τρίτῳ (sc. καταλόγῳ) „σφιν δ' — πῆμα“.
Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 388.

74.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 45: Οὔτε Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε Φερεκύδης λέγουσι τὸν Ἴφικλον σὺν τοῖς Ἀργοναύταις.

75.

Ibid. II, 181: Πεπηρωσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῷ γ' καταλόγῳ, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὄψεως προέκρινεν.

76.

Schol. Par. ad Apoll. Rhod. l. l. et Eudocia p. 416, 8: Παῖδας δὲ φησιν αὐτῷ (sc. τῷ Φινεῖ) γενέσθαι Ἡσίοδος δύο, Θυνὸν¹⁾ καὶ Μαριανδυνόν. Cf. Schol. Laur. ad loc.

77.

Apollodor. I, 9, 21, 6: Διωκομένων δὲ τῶν ἀρπυιῶν ἢ μὲν κατὰ Πελοπόννησον εἰς τὸν Τίγρην ποταμὸν ἐμπίπτει, ὃς νῦν ἀπ' ἐκείνης Ἄρπυς καλεῖται. ταύτην δὲ οἱ μὲν Νικοθόην οἱ δὲ Ἀελλόπουν καλοῦσιν. ἢ δὲ ἑτέρα καλουμένη Ὠκυπέτη, ὡς δὲ ἐνιοὶ Ὠκυθόη (Ἡσίοδος δὲ λέγει αὐτὴν Ὠκυπόδη), αὕτη κατὰ τὴν Προποντίδα φεύγουσα μέχρι Ἐχινάδων ἦλθε νήσων, αἱ νῦν ἀπ' ἐκείνης Στροφάδες καλοῦνται.

78.

Ἐνθ' οἱ γ' εὐχέσθην Αἰνιῶ ὑψιμέδοντι.

1) Sic Schol. Laur.; Θυνὸν Schol. Par. c. Eudoc. Fragn. LXXVIII. οἱ εὐχέσθον Cod. Par.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 297: Ὅτι δὲ ἠϋξαντο οἱ περὶ Ζήτην τῷ Διὶ στραφέντες λέγει καὶ Ἡσίοδος „Ἐνθ' — ὑψιμέδοντι“. [Schol. Par.: Ὅτι δὲ ἠϋξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν αὐτάς (sc. Harpyias), λέγει κτλ.] ἔστι γὰρ Αἶνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνησίου Διὸς ἱερόν ἐστιν.

79.

Ibid. paullo infra: Ἀπολλώνιος μὲν οὖν τὴν ἀποστρέψασαν τοὺς περὶ Ζήτην Ἴριν λέγει, Ἡσίοδος δὲ Ἐρμῆν.

80.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 296: Οἱ δὲ Στροφάδας φασὶν αὐτάς κεκλήσθαι, καθὸ ἐπιστραφέντες αὐτόθι ἠϋξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν τὰς Ἀρπυίας. κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον οὐ κτείνονται.

81.

Harpocration et Suidas [II, 2 p. 1358 Bernh.] γ. ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες· λέγοι ἄν τοὺς ὑπὸ Σκύλακος ἐν τῷ Περίπλῳ λεγομένους Τρωγλοδύτας καὶ τοὺς ὑπὸ Ἡσίοδου ἐν γ' καταλόγου Κατουδαίους ὀνομαζομένους.

82.

Strab. I p. 43: Ἡσίοδου δ' οὐκ ἄν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν, Ἡμίκνας λέγοντος καὶ Μακροκεφάλους καὶ Πυγμαίους. VII p. 299: καὶ γὰρ τοὺς ἔτι νεωτέρους

Fragmm. LXXXI. LXXXII ad Argonautarum expeditionem a poeta enarratam retulit Marckscheff.

ἐκείνου πολλὰ ἀγνοεῖν καὶ τερατολογεῖν, Ἡσίοδον μὲν Ἠμίκυνας λέγοντα καὶ Μεγαλοκεφάλους καὶ Πυγμαίους. Harpocri. v. Μακροκέφαλοι· ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσίοδος μέμνηται ἐν γ' γυναικῶν καταλόγῳ. Παλαίφατος δ' ἐν ζ' Τρωικῶν ἐν τῇ Διβύῃ φησὶν ὑπεράνω Κόλχων οἰκεῖν τοὺς Μακροκεφάλους.¹⁾ Steph. Byz. v. Ἠμίκυνες.

83.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 284: Ἡσίοδος δὲ διὰ Φάσιδος αὐτοὺς (sc. τοὺς Ἀργοναύτας) εἰσπεπλευκέναι λέγει.

84.

Ibid. ad IV, 259: Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ φασιν ἔλθειν αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) εἰς Διβύην καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργὸν εἰς τὸ ἡμέτερον πέλαγος γενέσθαι.

85.

Strab. I p. 23: Ἐρατοσθένης δὲ Ἡσίοδον μὲν εἰκάζει πεπυσμένον περὶ τῆς Ὀδυσσεύως πλάνης ὅτι κατὰ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν γεγένηται, πιστεύσαντα τῇ δόξῃ μὴ μόνον τῶν ὑφ' Ὀμήρου λεγομένων μεμνησθαι, ἀλλὰ καὶ Αἰτνῆς καὶ Ὀρτυγίας τοῦ πρὸς Συρακούσαις νησίου καὶ Τυρρηνῶν.*

1) „Hesiodum Μακροκαρήνους eam gentem vocasse conicit Meinekius ad fragm. Menandri p. 11. Recte. Nam etiam in Theogonia v. 287. Mss. habent τρικέφαλον pro τρικάρηνον“. Goettl.

86.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 311: Ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος τοῖς κατὰ τὸ Τυρσηνικὸν πέλαγος ἵποτιθεμένοις τὴν Ὀδυσσεῶς πλάνην, ὧν ἀρχηγὸς Ἡσιόδος κατφκημέναι λέγων Κίρκην ἐν τῷ προειρημένῳ πελάγει.

87.

Ibid. paullo infra: Φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος Ἡσιόδῳ ἐπόμενος ἐπὶ τοῦ ἄρματος τοῦ Ἥλιου εἰς τὴν κατὰ Τυρσηνίαν κειμένην νῆσον τὴν Κίρκην ἐλθεῖν.

88.

Νῆσον ἐς Ἀνθεμόεσσαν, ἵνα σφίσι δῶκε Κρονίων. Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 892 καλὴν Ἀνθεμόεσσαν] Ἠκολούθησεν Ἡσιόδῳ οὕτως ὀνομάζονται τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων „νῆσον — Κρονίων“. ὀνόματα δὲ αὐτῶν Θελξίοπη ἢ Θελξινόη, Μολπή, Ἀγλαόφωνος.

89.

Eustath. ad Od. μ, 169 p. 1710, 39 Rom. 472 Bas.: Ἐνταῦθα δὲ φασιν οἱ παλαιοί, ὡς ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσιόδος ἐμυθεύσατο ὑπὸ Σειρήνων καὶ τοὺς ἀνέμους θέλγεσθαι. Schol. ad v. 168 ἐντεῦθεν Ἡσιόδος καὶ τοὺς ἀνέμους θέλγειν αὐτὰς ἔφη. Et paullo infra: τινὲς δὲ ἔτι καὶ τοὺς ἀνέμους ἴστασαν γοητεύουσαι τῇ φωνῇ.

90.

ad Hom. Od. α, 85 Ὠγυγίην] Ἐν τῇ κατ' Ὠγυλίην γράφεται· διαφέρουσι δὲ οἱ τόποι. ἔρ Ὠγυγίαν ἐντὸς εἶναι πρὸς ἑσπέραν, τὴν

δὲ Ὠγυλίαν κατὰ Κρήτην Ἡσίοδος φησι κείσθαι.
λέγεται δὲ ὀνοματικῶς ἢ Καλυψοῦς νῆσος.

91.

Schol. ad Hom. Od. η, 54: Ἡσίοδος δὲ ἀδελφὴν
Ἀλκινόου τὴν Ἀρήτην ὑπέλαβεν.

92.

Steph. Byz. v. Ἰπερησία πόλις τῆς Ἀχαΐας
τὸ ἔθνικόν τῆς Ἰπερησίας Ἰπερησιεύς, καὶ θηλυκὸν
Ἰπερησίς παρ' Ἡσιόδω.

93.

Τὴν δ' Ἀμαρυγκείδης Ἰππόστρατος, ὄξος Ἄρηος,
Φυκτέος ἀγλαὸς υἱός, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν
Schol. ad Pind. Ol. X (XI), 46 p. 246 Boeckh. Τὴν
πόλιν δὲ καλεῖσθαι φασὶ Φύκτεον ἀπὸ τίνος Φυκτέως.
οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος οὕτω: „τὴν — ἀνδρῶν“.
Apollodor. I, 8, 4: Ἀλθαίας δὲ ἀποθανούσης ἐγημεν
Οἰνεὺς Περίβοιαν τὴν Ἰπκονοῦν ταύτην δὲ ὁ μὲν
γράψας τὴν Θηβαΐδα πολεμηθείσης Ὠλένου λέγει λα-
βεῖν Οἰνέα γέρας, Ἡσίοδος δὲ ἐξ Ὠλένου τῆς Ἀχαΐας,
ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἰπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἰπ-
πόνου τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πόρρω τῆς
Ἑλλάδος ὄντα, ἐντειλάμενον ἀποκτεῖναι.

94.

Ῥικεε δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
εὐρεῖος Πείροιο.

Fragm. XCIII. 2. Legebatur Φυκτέως, emendatum ab
Heins. Boeckh. — „Vereor, ne scribendum sit Φυκτέως τ'
ἀγλαὸς υἱός, ita ut ἠεπαξαν vel ἐφθαιραν vel simile vocabu-
lum intelligatur“. Goettl.

Fragm. XCIV. 1. ὄχθαις Heyne ad Il. B, 617.

Strab. VIII p. 342: Ὁ δὲ Τευθείας εἰς τὸν Ἀχελῶον ἐμβάλλει τὸν κατὰ Δύμην φέοντα, ὀμώνυμον τῷ κατὰ Ἀκαρνανίαν, καλούμενον καὶ Πείρον. Τοῦ δ' Ἡσιόδου εἰπόντος „ᾧκεε — Πείροιο“, μεταγράφουσί τινες Πώροιο¹⁾ οὐκ εὖ. Poetae verba „ᾧκεε — ποταμοῖο“ affert Steph. Byz. v. Ὠλένος. Ex Stephano haurit Eustath. ad. Il. p. 882 sq. Rom. 834 sq. Hoc fragmentum ad Periboeam referendum esse censet Ruhnken.

95.

Diod. V, 81: Μετὰ δὲ ταῦτα (sc. τὸν κατὰ Δευκαλίωνα κατακλυσμόν) Μακαρεὺς εἰς αὐτήν (sc. τὴν Λέσβον) ἀφικόμενος καὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας κατανοήσας κατώκησεν αὐτήν. ἦν δ' ὁ Μακαρεὺς υἱὸς μὲν Κρινάκου τοῦ Διὸς, ᾧς φησιν Ἡσιόδος καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ποιητῶν, κατοικῶν δ' ἐν Ὠλένω τῆς τότε μὲν Ἰάδος νῦν δ' Ἀχαΐας καλουμένης.

96.

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκεν Αἰακὸν ἱππιοχάρμην
 αὐτὰρ ἐκεῖ ῥ' ἤβης πολυηράτου ἵκετο μέτρον,
 μοῦνος ἐὼν ἤσχαλλε· πατήρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 ὄσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἐνδοθι νήσου,
 τοὺς ἄνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναῖκας. δ
 οἱ δ' ἦτοι πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας,
 πρῶτοι δ' ἰστία θέντο νεῶς πτερὰ ποντοπόροιο.

1) Πιέροιο Meineke in praefat.

Fragm. XCVI. 6. δ' ἦτοι Dind. Marcksch.; vulgo δὴ τοι (δ' ἦτοι more suo Boeckh.). — πρῶτον] Sic Schol. Pind. utroque loco; πρῶτοι codd. Vit. 1 Ciz. ap. Tzet. „Conicitur πρῶτοι, quod omnino expectes: neque tamen reponere audeo, quod etiam Schol. Nem. III, 21 servat gratius sonans πρῶτον“. Boeckh. ad Schol. p. 191. — τεῦξαν Schol. ad Ol. — 7. θέντο]

Tzetz. ad Lycophr. 176: *Λέγουσιν, ὅτι Αἰακὸς ἐξ Αἰγίνης καὶ Διὸς γεννηθεὶς ἐν τῇ ἀπ' αὐτῆς Αἰγίνῃ νήσῳ κατελείφθη μόνος, ἠτήσατο δὲ τῷ Διί, καὶ ὅς τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε, καθὰ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῇ ἠρωικῇ γενεαλογίᾳ φησὶν* „ἦ — ἀμφιελίσσας“ (V. 1—6). Eosdem versus affert Schol. ad Pind. Nem. III, 21. Versum septimum debemus Schol. ad Pind. Ol. VIII, 26. [Verba νεὼς πτερὰ affert Schol. Aristid. p. 54 Dind.]

97.

Αἰακίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἦντε δαιτί.

Polyb. V, 2: *Λειτουργοὶ γε μὴν περὶ τὰς ταφρείας καὶ χαρακοποιίας καὶ πᾶσαν τὴν τοιαύτην ταλαιπωρίαν φιλοπονῶνατοί τινες* οἷους Ἡσίοδος παρεισάγει τοὺς „Αἰακίδας — δαιτί“. E Polybio hausit Suid. v. δαίτας (I, 1 p. 1189 Bernh.).

98.

*Τρὶς μάκαρ Αἰακίδῃ καὶ τετράκις, ὄλβιε Πηλεῦ,
ὅς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.*

Tzetz. prol. ad Lycophr. p. 260 Müll.: *Ἐπιθαλαμογράφοι δὲ ποιηταί, ὅσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια ἔγραφον, οἷος ἦν ὁ Ἀγαμήστῳ ὁ Φαρσάλιος καὶ ἔτεροι, καὶ Ἡσίοδος αὐτὸς γράψας ἐπιθαλάμιον¹) εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν* „τρὶς — εἰσαναβαίνεις“. Cf. Phavorin. Lex. p. 612, a. [p. 706, 35 Bas.]

Sic Heinsius. *Θέσσαν νεὼς πτ.* Schol. Pind. [Θέσσαν ἐπὶ πτ. cod. Gott., unde Boeckh. πρῶτοι δ' ἰστία θέσσαν ἐπὶ πτερὰ ποντοπόροιο | νηὸς vel πρῶτοι δ' ἰστία νηὸς ἐπὶ πτερὰ ποντ. | θέσσαν] — Alia quas vir doctus excogitavit, iure improbat Herm., qui propro. πρῶτοι δ' ἰστία θέσσαν ἐπὶ πτερὰ ποντοπορούσαις εἶνε ποντοπορήσαι.

1) al. ἐπιθαλάμια.

99.

Schol. Viet. ad Il. II, 175 de Pelei filia: Ζηνόδοτος δὲ Κλεοδώρην φησίν, Ἡσιόδου καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλούντων.

100.

Eustath. ad Il. p. 112, 45 sqq. 85 Bas. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Πάτροκλον ἢ παλαιὰ ἱστορία καὶ συγγενῆ τῷ Ἀχιλλεῖ παραδίδωσι, λέγουσα ὅτι Ἡσιόδός φησι Μενόιτιον τὸν Πατρόκλου πατέρα, Πηλέως εἶναι ἀδελφόν, ὡς εἶναι αὐτανεψίους οὕτως ἀμφοτέρους ἀλλήλοις. Eudoc. p. 331, 19 sqq.

101.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Z, 35: Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τὸν Τρωικὸν πόλεμον πορθῶν τὰς περιόικους τῆς Ἰλλίου πόλεις ἀφίκετο εἰς τὴν πάλαι μὲν Μονηνίαν, νῦν δὲ Πήδασον καλουμένην, καὶ αὐτὴν σὺν ταῖς ἄλλαις ἐλεῖν. ἀπογνόντος δὲ αὐτοῦ τὴν εἰς τὸ τέλος πολιορκίαν διὰ τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου καὶ μέλλοντος ἀναχωρεῖν, φασὶν εἰσω τῶν τειχῶν οὐσάν τινα παρθένον ἐρασθῆναι τοῦ Ἀχιλλέως καὶ λαβοῦσαν μῆλον εἰς τοῦτο ἐπιγράψαι καὶ ῥίψαι εἰς μέσον τῶν Ἀχαιῶν· ἦν δὲ ἐν αὐτῷ γεγραμμένον· „μὴ σπεῦδ', Ἀχιλλεῦ, πρὶν Μονηνίαν ἐλεῖν· | ὕδωρ γὰρ οὐκ ἔνεστι· διψῶσιν κακῶς“. τὸν δὲ Ἀχιλλεῦς ἐπιμείναντα οὕτω λαβεῖν τὴν πόλιν τῇ τοῦ ὕδατος σπάνει. ἡ ἱστορία παρὰ Δημητρίῳ καὶ Ἡσιόδῳ. Cf. Welcker. Cycl. ep. I p. 282. not. 458.

102.

Ἦτοι ὃ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον, υἱίας ἐσθλούς.
 Schol. ad Pind. Ol. X (XI), 83 p. 253 Boeckh. Ἀλιρ-
 ρόθιος Μαντινεὺς ὁμώνυμος τῷ Ἀθηναίῳ, ὃς ἦν
 Ποσειδῶνος καὶ Βαθυκλείας· ἐνιοὶ δὲ γράφουσι Σῆρος
 Ἀλιρροθίου, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος „ἦτοι —
 ἐσθλούς“. ἦν δὲ ὁ Σῆρος τοῦ Ἀλιρροθίου τοῦ Περι-
 ήρους καὶ Ἀλκυόνης.

103.

Pausan. II, 26, 7 (6): Ὁ δὲ τρίτος τῶν λόγων
 ἦκιστα, ἐμοὶ δοκεῖν, ἀληθής ἐστιν, Ἀρσινόης ποιήσας
 εἶναι τῆς Λευκίππου παῖδα Ἀσκληπιόν. Ἀπολλοφάνει
 γὰρ τῷ Ἀρκάδι ἐς Δελφοὺς ἐλθόντι καὶ ἐρομένῳ τὸν
 θεὸν εἰ γένοιτο ἐξ Ἀρσινόης Ἀσκληπιὸς καὶ Μεσση-
 νίοις πολίτης εἶη, ἔχρησεν ἡ Πυθία· „ὦ μέγα χάριμα
 βροτοῖς βλαστῶν Ἀσκληπιὲ πᾶσιν, | ὄν Φλεγυηὶς ἐτι-
 κτεν ἐμοὶ φιλότῃ μιγείσα | ἰμερόεσσα Κορωνίς ἐνὶ
 κραναῇ Ἐπιδαύρῳ“. οὗτος ὁ χρησμὸς δηλοῖ μάλιστα
 οὐκ ὄντα Ἀσκληπιὸν Ἀρσινόης, ἀλλὰ Ἡσιόδου ἢ τῶν τινὰ
 ἐμπεποιηκότων ἐς τὰ Ἡσιόδου τὰ ἔπη συνθέντα ἐς τὴν
 Μεσσηνίων χάριν. Cf. Schol. ad Pind. Pyth. III, 14: Οἱ
 μὲν Ἀρσινόης, οἱ δὲ Κορωνίδος φασὶν αὐτὸν (sc. τὸν
 Ἀσκληπιὸν) εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ φησὶ τὴν Ἀρσινόην
 Λευκίππου εἶναι τοῦ Περιήρους, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος
 Ἀσκληπιὸς καὶ θυγάτηρ Ἐριῶπις.¹⁾ „ἦ δ' ἔτεκ' ἐν
 μεγάροις Ἀσκληπιὸν ὄρχαμον ἀνδρῶν, | Φοίβῳ ὑποδμη-

Fragm. CII. Ἀλάζυγον codd.; corr. Heyne.

1) Excidit nomen poetae, ut saepius ap. Schol. Pind.; cf.
 ad Nem. II, 16. III, 38. 64.

θεισα ἐνπλόκαμόν¹⁾ τ' Ἐριῶπιν²⁾· καὶ Ἀρσινόης (leg. Ἡσίοδος³⁾) ὁμοίως·

Ἀρσινόη δὲ μυθεῖσα Διὸς καὶ Ἀητοῦς υἱῶ
τίκτε Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

104.

Schol. ad Pind. Pyth. IV, 181: Ὁ δὲ Ἡσίοδος
Ναῖδα φησὶ τὸν Χείρωνα γῆμαι.

105.

Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
χῶσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν ψολόεντι κεραυνῶ
ἔκτανε Ἀητοῖδην, ὄλοόν σὺν θυμὸν ὀρίνων.

Athenag. Legat. pro Christ. cap. XXV, 7 p. 195 Lindner:
περὶ δὲ Ἀσκληπιουῦ Ἡσίοδος μὲν „πατὴρ — ὀρίνων“.

106.

Schol. ad Hes. Theog. 142 οἳ δ' ἦτοι τὰ μὲν ἄλλα
θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν] Κράτης ἀντὶ τούτου ἄλλον
στίχον παρατίθεται· „οἳ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τρά-
φεν ἀνδρήεντες“. πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς (sc. τοὺς Κύ-
κλωπας) θεοῖς ἐναλιγκίους λέγει καὶ ἐν τῷ τῶν Δευ-
κιππίδων καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ;

107.

Schol. ad Eur. Alc. 1: ἡ διὰ στόματος καὶ δημώ-
δης ἱστορία περὶ τῆς Ἀπόλλωνος θητείας παρ' Ἀδμήτῳ

1) ὑποδηθῆεισ' ἠΰπλ. Goettl. opuscul. academm. p. 196.

2) In Ἀρσινόης nomen poetae nostri latere probabilis est
coniectura Marckscheffellii. Cf. Goettl. l. l.

Fragm. CV, 3. ὄλοόν Koechly ad Quint. Smyrn. III, 630;
φίλον vulgo. Ἀητοῖδην (Apollini) δὲ φίλον — ἄρινον Isler Quaest.
Hes. spec. p. 11. — Ἀητοῖδαι φίλον κτλ. Kiesel de hymno in
Apoll. Hom. p. 126.

αὕτη ἐστίν, ἣ κέχρηται νῦν Εὐριπίδης. οὕτω δέ φησι καὶ Ἡσίοδος.

108.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Δ, 195: *Μαχάων δὲ οὗτος υἱὸς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀρσινόης ἢ Κορωνίδος* *κατὰ δὲ Ἡσίοδον Ξάνθης*¹⁾.

109.

Τιμάνδρην Ἐχεμος θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Schol. Pind. Ol. X (XI), 79 p. 252 Boeckh.: *ὑπὸ δὲ τούτου τοῦ Ἐχέμου τὸν ἄλλον φασὶ τελευτῆσαι κατιόντα εἰς Πελοπόννησον· ἐγάμησε δὲ τὴν Τιμάνδραν. Ἡσίοδος* „*Τιμάνδρην (φησὶν) — ἄκοιτιν*“. Cf. Paus. VIII, 5, 1 et Serv. ad Verg. Aen. VIII, 130: *Quaeritur sane, unde Evander Atridis genere fuerit coniunctus. Et quamvis Hesiodus dicat, qualiter coniunctus sit Evander, tamen quidam aiunt Thestii*²⁾ *filias Ledam et Hypermnestram*³⁾ *fuisse, Ledaë et Tyndarei filias Clytemnestram, Helenam et Timandram*⁴⁾ *fuisse, quam duxit uxorem Echemus*⁵⁾ *Arcas, cuius filius Evander.*

110.

Schol. ad Pind. Nem. X, 150 de Castore et Polluce: *ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γενεαλογεῖ.*

111.

Schol. ad Pind. l. l. paullo infra: *ὁ μέντοι Ἡσίοδος*

1) Ξανθίνης Scholl. minn. [Schol. Par. ap. Cram. Anecd. Par. III p. 282.] 2) Sic Marcksch. ex Apollod. III, 10, 5, 2; Thyestæ Serv. 3) Cf. Apollodor. I, 7, 10, 1. 4) Tymandram Serv. 5) Cohemus Serv.; corr. Marcksch.

οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος¹⁾).

112.

Τῆσιν δὲ φιλομυειδῆς Ἀφροδίτη
 ἠγάσθη προσιδούσα, κακὴν δέ σφ' ἔμβαλε φήμην.
 Τιμάνδρην μὲν ἔπειτ' ἔχεμον προλιποῦσ' ἔβεβήκει,
 ἵκετο δ' ἐς Φυλῆα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν.
 ὡς δὲ Κλυταιμνήστρην προλιποῦσ' Ἀγαμέμνονα δῖον
 Αἰγίσθῳ παρέλεκτο καὶ εἴλετο χεῖρον' ἀκοίτην
 ὡς δ' Ἑλένη ἤσχυνε λέχος ξανθοῦ Μενελάου.

Schol. ad Eur. Orest. 249: Στησίχορός φησιν ὡς θυῶν τοῖς θεοῖς Τυνδάρειος Ἀφροδίτης ἐπελάθετο, δι' ὃ ὀργισθεῖσα ἢ θεὸς διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέρας ἐποίησεν. καὶ Ἡσίοδος δὲ „τῆσιν — Μενελάου“. — Poetae verba Φυλῆα — θεοῖσι (V. 4) affert Eustath. p. 125, 28

1) Τηθύος] Διός ed. Rom.; θυγ. Ὠκεανίδος καὶ Διός Heyne ad Apollod. III, 10, 7. (II p. 285.)

Fragm. CXII. Sigla: M = Marc., A = Vat., B = Par., I = edit. princeps ab Arsenio curata. — 2. δέ σφ' ἔμβαλε] Sic B; reliquorum corruptelae v. ap. Dind. — 3 sqq. „Post φήμην in I pergitur καὶ Ὀμηρος ὡς δὲ κλυταιμνήστρα λιποῦσ' etc. ubi καὶ Ὀμηρος haud dubie ab Arsenio est insertum lacunam codicis sui utcumque explente. In B post φήμην: — novum incipit scholion, cuius verba prima oblitterata, reliqua inde a προλιποῦσ' ἔβεβήκει a manu recentiore sunt instaurata. Omnia integra in AM, etai partim corrupta“. Dind. V. 3—7 Hesiodo reddidit Cobet, qui cod. Marc. (471 fol. 48^r) inspexit eiusque lectiones cum Geelio communicavit. — 3. τίς ἀνδρὶ μένει εἰτ' ἔχετον M, πεισάνδρην μὲν ἔπειτ' ἔχετον A; 4. ἵκετο δ' εἰ σφιαία φίλον κτλ. M. Huius loci corruptissimae emendatio debetur Geelii acumini; cf. Goettl. praefat. ad Hes. p. LX (ed. alt.). — Φυλῆα postea in B repertum est (φιλῆα A). — 5. ὡς δὲ κλυταιμνήστρα λιποῦσ' libri; corr. Cobet. — 6. χεῖρον' ἀκοίτην] Sic BI; χεῖρονα κοίτην AM. — 7. ὡς δ'] ὡς δ' ABI. ὦδ' M.

Rom. 94 Bas., Φυλῆα φίλον μακάρεσσι p. 126, 10 sq.
 Rom. 95 Bas., Φυλῆα φίλον p. 797, 46 Rom. 714 Bas.¹⁾
 cf. eund. p. 305, 17 Rom. 231 Bas. Φυλεὺς γάρ, φασί,
 μοιχεύσας Τιμάνδραν ἀδελφὴν Ἑλένης καὶ Κλυταιμνή-
 στρας ἀπήγαγεν εἰς τὸ Δουλίχιον.

113.

Schol. Vict. ad Hom. Π. T, 240 *Λυκομήδεα*] Κρῆς
 ὁ Λυκομήδης, ὃς φησιν Ἡσίοδος καταλέγων τοὺς
 μνηστῆρας Ἑλένης.

114.

Paus. III, 24, 10 (7): καὶ ὅτι μὲν τῶν Ἑλένης
 μνηστῆρων Ἀχιλλεὺς οὐκ ἔστιν ἐν καταλόγῳ γυναι-
 κῶν, μηδὲν τοῦτο ἔστω τεκμήριον οὐκ αἰτῆσαι Ἑλέ-
 νην αὐτόν.

115.

Schol. Ven. A ad Π. T, 116 *ἄλοχον Σθενέλου*] *Δίδυμος*
 παρατίθεται Φερεκύδην μὲν λέγοντα αὐτὴν
 τὴν Πέλοπος Ἀμφιβίαν Ἡσίοδος δὲ Ἀντιβίαν τὴν
 Ἀμφιδάμαντος ἀποφαίνεται. Sed Schol. Vict. ad loc.:
 Οἱ μὲν Ἀμφιβίαν τὴν Πέλοπος, οἱ δὲ Ἀντιβίαν τὴν
 Ἀμφιδάμαντος. Ἡσίοδος δὲ Νικίπην φησὶ τὴν
 Πέλοπος.²⁾

116.

Tzetz. Exeg. in Π. p. 68 sq.³⁾: Ὁ Ἀγαμέμνων,
 ὁμοίως δὲ καὶ Μενέλαος, καθ' Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλου
 Πλεισθένους υἱοῦ Ἀτρέως παῖδες νομίζονται κατὰ δὲ

1) Φυλέα Eust.
 contraxit" Marcksch.

2) „Alterutrum scholion aliquid vitii
 3) Cf. Matrang. Anecd. Gr. p. 379.

τὸν ποιητὴν καὶ πάντας ἀπλῶς, Ἀτρέως αὐτοῦ
 Ἀτρέως δὲ καὶ Ἀερόπης, κατὰ μὲν τὸν ποιητὴν καὶ
 πάντας ἀπλῶς, Ἀγαμέμνων, Μενέλαος, καὶ Ἀναξιβία,
 ἡ μήτηρ Πυλάδου· κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλον
 καὶ ἄλλους τινὰς Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης Πλεισθένης·
 Πλεισθένης δὲ καὶ Κλεόλλας τῆς Δίαντος Ἀγαμέμνων,
 Μενέλαος, καὶ Ἀναξιβία· νέου δὲ τοῦ Πλεισθένης
 τελευτήσαντος, ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτῶν ἀνατραφέντες
 Ἀτρέως, Ἀτρεῖδαι πολλοῖς ἐνομίζοντο. Cf. Scholl. Ven.
 et minn. ad Hom. Π. Α, 7. Β, 249. Eustath. ad Π. p.
 21, 13 Rom. 16 Bas. Eudoc. p. 23, 18. Schol. ad Tzetz.
 Alleg. in Cram. Anecd. Oxon. ΠΙ p. 378.

117.

Ἡ τέκεθ' Ἐρμιόνην δουρικλειτῶ Μενελάω·
 ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄξον Ἄρηος.
 Schol. Laur. ad Soph. El. 539: ὅμως οὐ¹⁾ συμφωνεῖ
 αὐτῶ (sc. τῶ Σοφοκλεῖ) Ἡσίοδος, ἢ — Ἄρηος“.

118.

Paus. I, 43, 1: Λέγουσι δὲ (sc. οἱ Μεγαρεῖς)
 εἶναι καὶ Ἰφιγενείας ἠρώων· ἀποθανεῖν γὰρ καὶ ταύ-
 την ἐν Μεγάροις. ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς
 Ἰφιγένειαν λόγον ὑπὸ Ἀρκάδων λεγόμενον, οἶδα δὲ
 Ἡσίοδον ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν Ἰφιγένειαν
 οὐκ ἀποθανεῖν, γνώμη δὲ Ἀρτέμιδος Ἐκάτην εἶναι.

119.

Eustath. ad Hom. Π. p. 13, 43 sq. 11 Bas. (cf.

Fragm. CXVII. δουρικλειτῶ] Sic Marcksch.; δουρικλυτῶ cod.
 1) οὐ corruptum; om. Brunck. Goettl., οὕτω Elmsley.

Phavorin. Eclog. p. 361, 9¹⁾) Ἦν δέ, φασι, Βούτης
 υἱὸς Ποσειδῶνος, ὡς Ἡσίοδος ἐν καταλόγῳ.

120.

Aelian. Var. Hist. XII, 20: λέγει Ἡσίοδος, τὴν
 ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀμοιρεῖν²⁾ ὕπνου καὶ διὰ τέ-
 λους ἀγρυπνεῖν. τὴν δὲ χελιδόνα οὐκ ἐς τὸ παντελὲς
 ἀγρυπνεῖν καὶ ταύτην, ἀποβεβληκέναι δὲ³⁾ τοῦ ὕπνου
 τὸ ἥμισυ. τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτην ἐκτίνουσι διὰ τὸ
 πάθος τὸ ἐν Θράκη κατατολμηθὲν⁴⁾ τὸ ἐς τὸ δειπνον
 ἐκεῖνο τὸ ἄθεσμον. De Procne et Philomela dicta fuisse
 ei. Marckscheffel.

121.

Paus. II, 6, 5 (3): Σικυῶνα δὲ οὐ Μαραθῶνος
 τοῦ Ἐπωπέως, Μητίονος δὲ εἶναι τοῦ Ἐρεχθέως φασίν
 (Sicyoniū). ὁμολογεῖ δὲ σφισι καὶ Ἄσιος, ἐπεὶ Ἡσίο-
 δός γε καὶ Ἴβυκος, ὁ μὲν ἐποίησεν ὡς Ἐρεχθέως εἶη
 Σικυῶν, Ἴβυκος δὲ κτλ.

122.

Paus. I, 3, 1: ταύτης ἐπεστι τῷ κεράμῳ τῆς στοᾶς
 ἀγάλματα ὀπτῆς γῆς, ἀφιείς Θησεὺς ἐς θάλασσαν
 Σκείρωνα καὶ φέρουσα Ἡμέρα Κέφαλον, ὃν κάλλιστον
 γενόμενόν φασιν ὑπὸ Ἡμέρας ἐρασθείσης ἀρπασθῆναι,
 καὶ οἱ παῖδα γενέσθαι Φαέθοντα⁵⁾ καὶ φύλακα
 ἐποίησε τοῦ ναοῦ. ταῦτα ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος εἶρηκεν
 ἐν ἐπεσι τοῖς ἐς τὰς γυναῖκας.

1) Phavorini Eclogis uti non licuit. 2) Sic Dukerus; ἀμει-
 λειν vulgo. 3) Sic Hercher; δὲ ἀπολωλέναι vulgo. 4) Legebatur
 διατολμηθέν; corr. Cor. Herch. 5) Lacunae signa pos. Schubart.

123.

*Μίνως, ὃς βασιλεύτατος ἦν θνητῶν βασιλῆων,
καὶ πλείστων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων
Ζηνὸς ἔχων σκῆπτρον· τῷ καὶ πολέων βασίλευε.*

Pseudo-Plat. Min. p. 320 C: εἶρηκε δὲ καὶ Ἡσίοδος ἀδελφὰ τούτων εἰς τὸν Μίνων. μνησθεῖς γὰρ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος φησὶν „ὃς — βασίλευε“. Cf. Plut. Thes. 16.

124.

Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων.

Hesych. v. ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγῶν. Μελησαγόρας τὸν Ἀνδρόγεων Εὐρυγύην εἰρησθαί φησι τὸν Μίνως, ἐφ' ᾧ τὸν ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ Ἡσίοδος „Εὐρυγύης — ἱεράων“.

125.

Δεινὸς γάρ μιν ἔπειρεν ἔρος Πανοπηίδος Αἴγλης.

Plut. Thes. 20: πολλοὶ δὲ λόγοι καὶ περὶ τούτων ἔτι λέγονται καὶ περὶ τῆς Ἀριάδνης ἀπολειφθῆναι δὲ τοῦ Θησέως ἐρωῆντος ἐτέρας· „δεινὸς — Αἴγλης“. τοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσιόδου Πεισίστρατον ἐξελεῖν φησὶν Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς. Cf. Athen. XIII p. 557 A: Ἡσίοδος δὲ φησι καὶ Ἴππην καὶ Αἴγλην (sc. τὸν Θησέα νομίμως γῆμαι), δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδνην ὄρκους παρέβη, ὡς φησι Κέρκωψ.

Fragm. CXXIII. Primum indicav. Baiter et Winckelm. in ed. Turic. 1. Μίνως — ἦν scripsi pro ὃς βασιλ. γένετο (cf. Pseudo-Plat.: μνησθεῖς γὰρ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος); ὃς βασιλ. ἔσας καταθνητῶν Schneidew. — 3. πόλεων Goettl., male.

Fragm. CXXIV. Ἀθηναίων Herm. pro Ἀθηναίων.

Fragm. CXXV. ἔρος vulgo; corr. Baumeister ad Hom. Hymn. in Mercur. 449 p. 235.

126.

Harpoer. v. *Μελίτη*: δῆμός ἐστι τῆς *Κεκροπίδος*· κεκλήσθαι δέ φησι τὸν δῆμον *Φιλόχορος* ἐν γ' ἀπὸ *Μελίτης* θυγατρὸς κατὰ μὲν *Ἡσίοδον* *Μύρμηκος*, κατὰ δὲ *Μουσαίου* *Δίου* τοῦ *Ἀπόλλωνος*. Eadem fere narrat *Suid.* [II, 1 p. 769 Bernh.]; cf. *Phot.* v.

127.

Strab. IX p. 393 sq.: *Κυχρείδης ὄφεις*, ὃν φησιν *Ἡσίοδος* τραφέντα ὑπὸ *Κυχρέως* ἐξελαθῆναι ὑπὸ *Εὐρυλόχου* λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν *Δήμητρα* εἰς *Ἐλευσίνα* καὶ γενέσθαι ταύτης ἀμφίπολον. ὠνομάσθη δὲ καὶ *Πιτυούσσα* ἀπὸ τοῦ φυτοῦ. Cf. *Steph. Byz.* v. *Κυχρεῖος πάγος*.

128.

Argum. Scut. p. 108 ed. Goettl. (ed. alt.): *Ἀπολλώνιος* δὲ ὁ *Ρόδιος* ἐν τῷ γ' φησὶν αὐτοῦ εἶναι, ἐκ τε τοῦ *Χαρακτῆρος* καὶ ἐκ τοῦ τὸν *Ἰόλαον* ἐν τῷ καταλόγῳ εὐρίσκειν ἠνιοχοῦντα τῷ *Ἡρακλεῖ*.

129.

Schol. ad Pind. Ol. VII, 42 *Ἀστυδαμείας*] *Ὅμηρος* ταύτην *Ἀστυόχην* φησὶν, οὐκ *Ἀστυδάμειαν* καὶ *Ἡσίοδος* δὲ *Ἀστυδάμειαν* αὐτήν φησι.

130.

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη καλλίζωνος Στρατονίκη
Εὐρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν.

τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Δηίων τε Κλυτίος τε,
 Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἠδ' Ἴφιτος ὄξος Ἄρηος·
 τοὺς δὲ μέθ' ὀπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλειαν ὁ
 Ἀντιόχη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

Schol. Laur. ad Soph. Trach. 266: διαφωνεῖται δὲ ὁ
 τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμὸς. Ἡσίοδος μὲν γὰρ ὁ φησὶν
 ἐξ Εὐρύτου καὶ Ἀντιόχης¹⁾ καίδα, οὕτως „ἠ δ' —
 Ναυβολίδαο“.

131.

Ὅτι κε χερσὶ λάβεσκεν, αἰδέελα πάντα τίθεσκεν.

Tzetz. ad Lycophr. 344: Οὗτος ὁ Ἀντόλυκος κλεπτο-
 σύνη πάντας ὑπερέβαλε· κλέπτων γὰρ πάντων ἵππους
 τε καὶ βόας καὶ ποίμνια, τὰς σφραγίδας αὐτῶν με-
 ποίει καὶ ἐλάνθανε τοὺς δεσπότας αὐτῶν, ὡς φησι
 καὶ Ἡσίοδος· „πάντα γὰρ ὅσα λάβ. — τίθεσκε“.
 Etym. M. p. 21, 25 v. αἰδέελον· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀοράτου
 ἐχρήσατο τῇ λέξει Ἡσίοδος περὶ τοῦ Ἀντολύκου. φησὶ
 γὰρ „ὅτι — τίθεσκεν“· καὶ γὰρ ὁ αὐτός, κλέπτῃς
 ὢν, ἔκλεπτε τοὺς ἵππους καὶ ἀλλοιοφανεῖς αὐτὸς ἀπ-

Fragment. CXXX. 3. Δηίων] Μολίων Herm. coll. Diod. IV.
 37. — Κλυτίος τε pro Κλύτιός τε Marcksch. — 6. Ἀντιόπη
 Brunck. — κρ. παλαιὸν γένος Ναυβ. cod. Laur. „Hoc apertum
 videtur, verba παλαιὸν γένος esse grammatici interpretantis
 explicationem verbo Ναυβολίδαο et ei, quod ante hoc excidit,
 adscriptam, quod glossema deinde in textum illatum verum
 nomen expulit“. Marcksch. — κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο
 (ex Hygin. fab. 14) Bentr. Ep. ad Mill. p. 503 Lips.; κρείουσα
 (excidit patris nomen) παλαιού N. Herm.
 ad Soph. loc.

1) Ἀντιόπης Brunck.

Fragment. CXXXI. Veram lectionem Etym. conservasse in-
 dicat Ruhnken ep. cr. I p. 115, quem secutus sum. — αἰδέελα
 libri Tzetz. Eudoc. αἰδέελα Etym. Par. ap. Cram.

ετέλει· ἐνήλλασσε δὲ τὰς χροιάς αὐτῶν. Cf. Etym. Par. ap. Cram. An. Par. IV p. 95. Eudoc. p. 375, 34. 394, 3. — Formam ἀείδελον ex Hesiodo affert Zonar. p. 52 Tittm.

132.

Θεσσάμενος γενεὴν Κλεοδαίου κυδαλίμοιο.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 824: θέσασθαι γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι. καὶ Ἡσίοδος „θεσσάμενος — κυδαλίμοιο“.

133.

Αἰκυτος αὖ τέκετο Τλησήνορα Πειρίθοόν τε.

Apollon. Lex. Homer. v. Αἰκύντιον (p. 13, 12 Bekk.): τὸν τοῦ Αἰκύντου ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρκαδικῶν ἡρώων, περὶ οὗ φησιν Ἡσίοδος „Αἰκυτος — Πειρίθοόν τε“.

134.

Etym. M. p. 215, 37: Βροτός, ὡς μὲν Εὐήμερος ὁ Μεσήνιος, ἀπὸ Βρότου τινὸς αὐτόχθονος· ὁ δὲ Ἡσίοδος, ἀπὸ Βροτοῦ τοῦ Αἰθέρος καὶ Ἡμέρας.

135.

Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα.

Etym. M. v. ἀμαρύσσω (p. 77, 29 sqq.) καὶ ἀμάρυγμα καὶ ἀμαρυγὰς· σημαίνει τὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐκλάμψεις· „χαρίτων — ἔχουσα“, Ἡσίοδος.

Fragm. CXXXII. Κλεοδαίου Cod. Laur.; corr. Lehmann. Hoc fragmentum ad Aegimium pertinere censet Buttmann.

Fragm. CXXXIII. αὐτ' — Τλησήνορα cod. Apollonii (?).

136.

Ἦτοι γὰρ Λοκρὸς Δελέγων ἠγήσατο λαῶν,
τούς δ' ἄ ποτε Κρονίδης Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδὼς
λεκτοὺς ἐκ γαίης ἀλέας πόρε Δευκαλίωνι.

Strab. VII p. 322: μάλιστα δ' ἂν τις Ἡσιόδῳ πιστεύσειεν οὕτως περὶ αὐτῶν εἰπόντι „ἦτοι — Δευκαλίωνι“. τῇ γὰρ ἔτυμολογίᾳ τὸ συλλέκτους γεγονέναι τινὰς ἐκ παλαιοῦ καὶ μιγάδας αἰνίττεσθαι μοι δοκεῖ καὶ διὰ τοῦτο ἐκλελοιπέναι τὸ γένος. V. 2. 3 corruptelis scatentes affert Etym. Gud. p. 362, 21 sq.; v. 3 respicit Gramm. in Cram. An. Oxon. I p. 264 (v. not.).

137.

Ἴλέα, τὸν δ' ἐφίλησεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων
καὶ οἱ τοῦτ' ὀνόμην' ὄνομ' ἔμμεναι, οὐνεκα νύμφην
εὐράμενος ἴλεων, μίχθη ἐρατῇ φιλότῃ,
ἦματι τῷ, ὅτε τεῖχος ἐυδμήτοιο πόλης
ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

Etym. Gud. p. 276, 41 sqq.: Ἴλεὺς, ὁ Αἰαντος πατήρ.

Fragm. CXXXVI. 3. „Ad pleniorē Theogoniae formam referre videtur Isler. Quaest. Hes. p. 38“. Marcksch. ἀλέας, quod in textum recepimus, propos. Villebrun. Coraes Boiss.; tuetur Schneidew. exercitt. critt. p. 25 coll. Cram. An. Oxon. I p. 264 de vocis λαός radice disserens: ἄλλοι δὲ παρὰ τοῦς λᾶας ὀνομάσθαι „λαοὶ Δευκαλίωνος ὅσοι γεγόμεσθα“. Καλλίμαχος. Ἡσιόδος δὲ παρὰ τὸ ἀλές, τὸ σημαῖνον τὸ ἀθροῦν, ἀλαὸς λαός· ἀφαιρέσει τοῦ ἄ. Hac in re auctoritatem Etym. Gudiani nihili esse ostendit Schneidewin. — λᾶας Heyne ad Apollod. Vol. II p. 39, Goettl. p. 396; λαοὺς Salmas.; ἀλίους Voelcker. — Δευκαλίωνι] Vulgo Δευκαλίωνος; emend. Salmas. e Gemistii Plethonis epitome.

Fragm. CXXXVII. 1. ἐφίλησε Leutsch. propter digamma. — 3. εὐράμενος Fischer ad Weller Gr. III, 1. Lehm. Marcksch.

ἐτυμολογείται ὑφ' Ἡσιόδου [τὸ,] „Ἰλέα — καὶ Ἀπολλων“ . Hos versus ex Etymol. ma. Par. primum ed. Ruhnken ep. crit. p. 108; leguntur praeterea ap. Tzetz. Schol. ad Exeg. in Il. p. 126 sq. (ἐν τῇ ἥρωικῇ γενεαλογίᾳ) Cram. Anecd. Oxon. II, 451; v. 1—3 laudat Etym. M. p. *470, 139 Gaisf. verba οὐνεκα — φιλότῃτι (v. 2—3) affert Eustath. ad Il. p. 650, 43 Rom. 513 Bas.; v. 4 sq. Tzetz. ad Lycophr. 393 (ἐν τῇ ἥρωικῇ γενεαλογίᾳ); respicit Aristid. I p. 240 Iebb. 390 Dind. — De forma Ἰλεύς disputant Schol. Ven. A ad Il. A, 264. B, 527. N, 203. Vict. ad O, 333. Eustath. ad Il. p. 101, 19 Rom. 76 Bas. p. 277, 2 Rom. 209 Bas. 1018, 58 sq. Rom. 1023 Bas. cf. p. 927 extr. Rom. 897 Bas. Schol. ad Pind. Ol. IX, 167. Tzetz. Exeg. in Il. p. 4: Ποσειδώνιος ὁ Ἀπολλωνιάτης ὁ τῷ Ἡσιόδῳ μέμψιν ἐπάγων, ὡς παραφθείραντι τινὰς τῶν Ὀμήρου λέξεων, τὸν Ὀιλέα Ἰλέα εἰπόντι.

138.

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα,
 ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσκει πόδεσσι,
 καὶ οὐ σινέσκετο καρπὸν.

Eustath. ad Il. p. 323, 41 Rom. 245 Bas.: Εἷς τῶν Αἰολιδῶν, Φύλακος, κτίσας πόλιν Φυλάκην ὠνόμασεν, οὗ Ἰφικλος, οὗ Φύλακος, οὗ Ποίας καὶ Ἰφικλος, ὧν Ποίαντος μὲν καὶ Μεθώνης Φιλοκτιήτης, Ἰφίκλου δὲ καὶ Ἀστυόχης Πρωτεσίλαος καὶ Ποδάρκης. ἐνταῦθα δὲ ζητητέον, ποῖος ἦν ὁ ποδωκέστατος κατὰ τὴν ἱστο-

Fragm. CXXXVIII. 1. καρπῶν Eust.; corr. Ruhnk. ex Il.
 — 2. ὅς δ' ἐπὶ πυραμίνους ἀθέρας φοίτασκε πόδ. Schol. ad Il.

ρίαν Ἰφικλος, περὶ οὗ δηλῶν Ἡσιόδος, ὅτι ταχυτῆτι διήνεγκεν, οὐκ ᾤκησεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἰπεῖν τὴν ὑπερβολὴν „ἄκρον — καρπὸν“. V. 2 affert Schol. Ven. B ad Il. T, 227. Cf. Schol. Harl. Ambr. etc. ad Od. λ, 326: Κλυμένη Μινύου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυναάσσης τῆς Ἰπέρφαντος γαμηθεῖσα Φυλάκῳ τῷ Δηίουτος Ἰφικλον τίκει ποδῶν καὶ παῖδα. τοῦτον λέγεται διὰ τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν συναμιλλᾶσθαι τοῖς ἀνέμοις ἐπὶ τε τῶν ἀσταχύων διέρχεσθαι, καὶ διὰ τοῦ τάχους¹⁾ τὴν κονφότητα μὴ περικλᾶν τοὺς ἀθέρας.²⁾ ἡ δὲ ἱστορία παρ' Ἡσιόδῳ. Cf. Eustath. ad loc. p. 1688 sq. Rom. 440 Bas. ad. Il. p. 1206, 7 sq. 1281 Bas. Schol. ad Apoll. Rhod. I, 45. — Verba ἄκρον — θέεν laudat Etym. M. p. 109, 3.

139.

Ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν.

Choerobosc. in Bekk. Anecd. p. 1183 [I p. 95 Gaisf.] Καὶ λέγουσιν οἱ ποιηταὶ πολλάκις ὁ Αἶας τοῦ Αἶα, καὶ ὁ Δρύας τοῦ Δρύα καὶ ὁ Θόας τοῦ Θόα, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ „ἡ — υἱόν“. [Cod. Marc. 489 fol. 123 rect.]

140.

Schol. Harl. et Ambr. ad Hom. Od. ε, 198: ἡ δ' ἀπότασις πρὸς Ἡσιόδον λέγοντα τὸν Μάρωνα εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου. Contra Eustath. ad loc. p. 1623, 44 sqq. Rom. 347 Bas. Τὸν δὲ Μάρωνα,

1) Fort. πάτον (πάθους cod. Ambr.). 2) In codd. sequitur: ἐνιοὶ δὲ αὐτὴν τὴν Κλυμένην προγαμηθῆναι φασὶν Ἡλίῳ, ἐξ ἧς Φαέθων ἐγένετο παῖς. ἡ δὲ ἱστορία κτλ. Hanc de Phaethonte narrationem, quam Hesiodo auctore usus repetivit Eustath. ad loc. p. 1689 Rom., errore poetae nostro adscribi ostendit Marckscheff. p. 357.

οὐ καὶ δοκεῖ παρώνυμος εἶναι ἢ κατὰ Θράκην Μαρώνεια,
καὶ ἱερῶ ἐτίμησαν οἱ ἐγγύριοι. οὐ τὸν πατέρα Εὐάνθην
Ἡσίοδος Οἰνοπίωνος ἱερέα¹⁾ ἱστορεῖ υἱοῦ Διονύσου.

141.

Schol. ad Theocr. XVI, 49: Κύννον λέγει τὸν
Ποσειδῶνος καὶ Καλύκης Ἡσίοδος δέ φησιν
αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν· διὸ καὶ ταύτης τῆς
κλήσεως (sc. θῆλυς) ἔτυχεν.

EOEARUM FRAGMENTA.

142.

Ἡ οἴη Διδύμους ἱερὸς ναλοῦσα κολωνοῦς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, πολυβότρυος ἄντ' Ἀμύροιο,
νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμῆς.

Strab. IX p. 442: Τοῦτο (sc. τὸ Δώτιον πεδίον) δ'
ἐστὶ πλησίον τῆς ἄρτι λεχθείσης Περραιβίας καὶ τῆς
Ἰοσσης καὶ ἐτι τῆς Βοιβηίδος λίμνης, ἐν μέσῃ μὲν
πρὸς τῇ Θετταλίᾳ λόφοις δὲ ἰδίῳις περικλειόμενον,
περὶ οὗ Ἡσίοδος οὕτως εἶρηκεν „ἢ — ἀδμῆς“. Eos-
dem versus laudat geographus XIV p. 647; v. 2 affert
Steph. Byz. v. Ἀμυρος. — Virginem intactam Coronidem
esse docemur Schol. ad Pind. Pyth. III, 59: ἐπειδὴ ἡ
παρθένος Κορωνίς ᾤκει παρὰ ταῖς ὄχθαις τῆς Βοι-
βιάδος λίμνης· ἡ δὲ Βοιβιάς λίμνη παρακειμένη τῇ
Λακερραία. ὅτι δὲ ἡ Κορωνίς ἐν Λακερραία ᾤκει πρὸς

1) ἱερέα Marcksch.; φασιν ἱερὸν vulgo.

Fragm. CXLII. 2. Legebatur ἄντ'; corr. Marcksch. —
3. πόδα] χροά Koechly coní. ep. I p. 12.

ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀμύρου, Φερεκύδης ἐν πρώτῃ ἱστορεῖ κτλ. Cf. fragm. 103.

143.

Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς
Πυθῶ ἐς ἠγαθέην, καὶ ῥ' ἔφρασε ἔργ' αἰδήλα
Φοῖβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγημε Κόρωνιν
Εἰλατίδης, Φλεγύαιο διογνήτοιο θυγάτρα.

Schol. ad Pind. Pyth. III, 48: ἱστορεῖται γάρ, ὅτι τὴν Ἴσχυος μίξιν ἐδήλωσεν αὐτῷ (Apollini) ὁ κόραξ· παρὸ καὶ δυσχεράναντα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τὸν Ἀπόλλωνα ἀντὶ λευκοῦ μέλανα αὐτὸν ποιῆσαι τὸν δὲ περὶ τὸν κόρακα μῦθόν φησι καὶ Ἡσιόδου μνημονεύοντα λέγειν οὕτω „τῷ — θυγάτρα“. Eosdem versus (v. 1—2 contractis) affert Schol. ad v. 14. Cf. ad v. 46.

144.

Ἡ οἴη Φθίῃ Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσα
Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

Schol. ad Pind. Pyth. IX, 6: ἀπὸ δὲ Ἡοίας Ἡσιόδου τὴν ἱστορίαν ἔλαβεν ὁ Πίνδαρος, ἧς ἡ ἀρχή· „ἦ — Κυρήνη“.

145.

Serv. ad Verg. Georg. I, 14: Aristaeum invocat i. e. Apollinis et Cyrenes filium, quem Hesiodus dicit Apollinem pastorem. Cf. Schol. Bern. p. 845 Hagen. — Apoll. Rhod. II, 506 sq. de Cyrene: ἐνθα δ' Ἀρισταῖον Φοῖβῳ

Fragm. CXLIII. 3. ὅτ' ἄρ'] Sic Schol. ad v. 14; ὅτ' vel ὅττ' ad v. 48. — γῆμε Schol. ad v. 48. — Κόρωνιν] Legebatur Κορωνίν, quod iure improbant Marcksch. Goettl.; cf. Choerobosc. in Bekk. Anecd. Græc. p. 1207.

Fragm. CXLIV. 1. ἠοίη φθίῃ codd.; corr. Ruhnck.

τέκεν, ὃν καλέουσιν | Ἀργεία καὶ Νόμιον πολυλήιοι
 Αἰμονιῆες. Schol. ad v. 498. p. 417, 12 Keil. Philodem.
 περὶ εὐσ. p. 11 extr. Gomp.

146.

Ἡ οἴη Τρίη πικινόφρων Μημιούκη,
 ἢ τέκεν Εὐφημον γαινόχῳ Ἐννοσιγαίῳ
 μιχθεῖς ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Schol. ad Pind. Pyth. IV, 35: ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης τὰ
 ἐν ταῖς μεγάλαις Ἡοίαις παρατίθεται „ἢ οἴη — Ἀφρο-
 δίτης“.

147.

Ἡ οἴην Τρίη Βοιωτὴ ἔτρεφε κόρην.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. B, 496 οἷ θ' Ἐρίην] οὐ
 παρέλαβον σύνδεσμον τὸν τέ, ἀλλ' ὄντως παρέλαβον
 θυρίαν τὴν πόλιν, οὐκ εὖ δέ· ἀπὸ γὰρ Τριέως καὶ ἡ
 Τρία οὕτως ὀφείλει ἔχειν τὸν τοῦ ὕ φθόγγον. μαρτυ-
 ρεῖ καὶ Ἡσίοδος λέγων „ἢ — κόρην“. Unde hausit
 Eustath. ad loc. p. 265, 4 sq. 200 Bas. Locus ad An-
 tiopam, Nyctei filiam, spectat: cf. Steph. Byz. v. Τρία·
 Ἡσίοδος δ' ἐν Τρία τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι.

148.

Φύλας δ' ὤπνιεν κόρην κλειτοῦ Ἰολάου
 λειπεφίλην· ἣν δ' εἶδος Ὀλυμπιάδεσσιν ὁμοίη,

Fragm. CXLVI. 1. ἠοίη ὕφειη codd. (falsa tradere videtur
 Boeckh. in not.); corr. Ruhnck. — 2. γαινόχῳ Boeckh. e cod.
 Gott. pro γαιαοχῳ.

Fragm. CXLVII. Veram scripturam iam dudum ab O. Muell.
 indicatam ex codd. reposuit Dind.; ἢ δὲ ἡ οἴη βοιωτὴς τρέφε
 Ven. A. De virorum doct. sententiis disp. Marekisch.

Fragm. CXLVIII. 2. λειπεφίλην corruptum; λειπεφιλῆνη·
 εἶδος Mosq.; λείπε φιλήνην εἶδος Par. 1399, λείπε φιλήνη εἶ
 (cetera evanuerunt) Par. 1410. λειποφίλην Heins. „Kuhnian

Ἰππότην δέ οἱ υἱὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτε
 Θηρῶ τ' εὐειδῆ, ἱκέλην φαέεσσι σελήνης.
 Θηρῶ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκοίνῃσι πεσοῦσα 5
 γείνατο Χαιρώνος κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο.

Paus. IX, 40, 5 sq. (3): Λεβαδέων δὲ ἔχονται Χαιρωνεῖς· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ τούτοις Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον· θυγατέρα δὲ εἶναι λέγουσιν Αἰόλου τὴν Ἄρνην, ἀπὸ δὲ ταύτης κληθῆναι καὶ ἑτέραν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν· τὸ δὲ νῦν τοῖς Χαιρωνεῦσιν ὄνομα γεγυῖναι ἀπὸ Χαιρώνος, ὃν Ἀπόλλωνός φασιν εἶναι, μητέρα δὲ αὐτοῦ Θηρῶ τὴν Φύλαντος εἶναι. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἡοίας ποιήσας „Φύλας — ἵπποδάμοιο“.

149.

Ἰηττος δὲ Μόλουρον Ἀρίσβαντος φίλον υἱὸν
 κτεῖνας ἐν μεγάροις εὐνῆς ἔνεχ' ἧς ἀλόχοιο,
 οἶκον ἀποπρολιπὼν φεῦγ' Ἄργεος ἵπποβότοιο,
 ἔξεν δ' Ὀρχομενὸν Μινύειον· καί μιν ὃ γ' ἦρως
 δέξατο, καὶ κτεάνων μοῖραν πόρεν ὡς ἐπιεικές. 5

Paus. IX, 36, 6 sq. (4): παρὰ τοῦτον τὸν Ὀρχομενὸν βασιλεύοντα Ἰηττος ἀφίκετο ἐξ Ἄργους, φεύγων ἐπὶ

ci. *Δηφιῶν*, illud *Λειπεφιῶν* e nota librarii *λείπει* male intellecta promanasse arbitratus. Gaisf. — 3. Ἰππότην] Hoc nomen servavit Cod. Mosq. (praebet Ἰππότη omisso ὁμοίῃ); reposuit Facius. Ἰππότα Boiss. ἡ δὲ οἱ Ἰπποτέ υἱόν Sylb. Kühn. In Ἰππότην certe nihil inest offensivum. Ad Od. x 36. 60 (*Αἰόλου*) provocavit Herm. — 6. Χαιρώνος Heins.

Fragm. CXLIX. 1. Μόλουρον Schubart; Μόλυρον vulgo. — 4. Μινύειον] Legebatur Μινυήιον; corr. Siebelis. Totum versum sic refingit Koechly (coni. ep. I p. 13) ἔξεν δ' ἐς Ὀρχ. Μινυήιον· ὃς δὲ μιν ἦρως („Orchomenus hic regia, non urbis nomen est“.)

τῷ Μολούρου φόνῳ τοῦ Ἀρίσβαντος, ὄντινα ἀπέκτει-
 νεν ἐπὶ γυναικὶ ἐλῶν γαμετῆ· καὶ αὐτῷ τῆς χώρας
 ἀκένειμεν Ὀρχομενὸς ὄση νῦν περὶ τε Ἰηττόν ἐστι
 τὴν κώμην καὶ ἡ ταύτη προσεχῆς. Ἰηττοῦ δὲ ἐποιή-
 σατο μνήμην καὶ ὁ τὰ ἔπη συνθεὶς ἄς μεγάλας Ἡοίας
 καλοῦσιν Ἑλληνες, „Ἰηττος — ἐπιεικές“.

150.

Ἔστι τις Ἐλλοπία πολυλήϊος ἠδ' εὐλείμων,
 ἀφνειὴ μῆλοισι καὶ εἰλικόδεσσι βόεσσιν.
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
 πολλοί, ἀπειρέσιοι, φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἐνθα δὲ Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται· 5
 τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε καὶ ὄν χρηστήριον εἶναι,
 τίμιον ἀνθρώποις·
 ναίεν δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ·
 ἐνθεν ἐπιχθόνιοι μαντήια πάντα φέρονται,
 ὃς δὴ κείθι μολῶν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεΐνη
 δῶρα φέρων, ἔλθη δὲ σὺν οἴωνοῖς ἀγαθοῖσιν. 10

Schol. ad Soph. Trach. 1169 (1167): Ἐνιοὶ δὲ
 Ἐλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι· τὴν γὰρ

Fragm. CL. 1. Ἐλλοπία] Sic Schol. Soph. Strab.; Ἐλλοπία
 Marcksch. al. — 5. ἐνθα δὲ Δωδ.] Sic Strabo; ἐνθα Δωδ.
 Schol. Soph. — 6. Ζ. ἐφίλησεν τὸν χρ. Ruhnken, sensu loci
 bene perspecto; sed verisimile est (quod primus vidit Herm.)
 verius 6—7 mutilos esse. Herm. Marcksch. Flach post v. 6
 lacunam statuerunt, Lehre post τίμιον. Nobis post ἀνθρ. non-
 nulla deesse videntur. ναίεν (quod ad Iovem spectat) Valcken.
 (probatibus Ruhnk. et Mueller Arch. art. p. 33 ed. III „Die
 einfachsten Tempel der Vorseit waren wohl hohle Bäume“),
 vulgo ναίων. „De columbis Dodonaeis quominus intelligatur
 ναίων, quod Herm. voluit, impedit ἐν πυθμένι φηγοῦ“. Goettl.
 — 8. ἐπιχθονίοις Ruhnk. — 10. ἔλθη σὺν Schol. Laur.; corr. Herm.

χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει ἐν Ἠοίαις, λέγων οὕτως „ἔστι — ἀγαθοῖσιν“. V. 1. 5 laudat Strab. VII p. 328.

151.

Οἶα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάσμα καὶ ἄχθος.
ὅστις ἄδην πίνει, οἶνος δέ οἱ ἐπλετο μάργος,
σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέει γλῶσσαν τε νόον τε
δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δέ ἐ μαλθακὸς ὕπνος.
Athen. X p. 428 B—C: διὸ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς
Ἠοίαις εἶπεν „οἶα — ὕπνος“. V. 1 = Scut. 400.

152. 153.

Ὁ τέκος, ἧ μάλα δὴ σε πονηρότατον καὶ ἄριστον
Ζεὺς τέκνωσε πατήρ.

Τέκνον ἐμόν, Μοῖραί σε πονηρότατον καὶ ἄριστον
Aspasius ad Aristot. Eth. Nic. III p. 43¹): καὶ ὅτι
πόνηρος ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνου τάττεται καὶ δυστυχοῦς,
Ἰκανὸς Ἡσίοδος παραστῆσαι ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις
τὴν Ἀλκμήνην ποιῶν πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν
„ὦ — πατήρ“. καὶ πάλιν „τέκνον — ἄριστον“.

154.

Paus. IV, 2, 1: Πυθίσθαι δὲ σπουδῇ πάνυ ἐθελή-
σας οἱ τινες παῖδες Πολυκάου ἐγένοντο ἐκ Μεσσήνης,
ἐπελεξάμην τὰς τε Ἠοίας καλουμένας καὶ τὰ ἔπη τὰ
Ναυπάκτια, πρὸς δὲ αὐτοῖς ὅποσα Κιναιθῶν καὶ

Fragm. CLI. 1. Libri ἔχθος; corr. Ruhnken ex Scuto.

Fragm. CLII. 1. 2. τέκος — τέκνωσε Voss. pro τέκνον
— ἐτέκνωσε.

1) Locum inspicere non licuit.

Ἄσιος ἐγενεαλόγησαν. οὐ μὴν ἔς γε ταῦτα ἦν σφίσι
οὐδὲν πεποιτημένον, ἀλλὰ Ἰλλου μὲν τοῦ Ἡρακλέους
θυγατρὶ Εὐαίχμῃ συνοικῆσαι Πολυκάονα υἱὸν Βούτου
λεγούσας τὰς μεγάλας οἶδα Ἡοίας, τὰ δὲ ἔς τὸν
Μεσσήνης ἄνδρα καὶ τὰ ἔς αὐτὴν Μεσσήνην παρῆται
σφίσι.

155.

Paus. II, 26, 3 (2): Ἐπίδανρος δὲ ἀφ' οὗ τὸ
ὄνομα τῇ γῆ ἐτέθη, ὡς μὲν φασιν Ἡλεῖοι, Πέλοπος
ἦν· κατὰ δὲ Ἀργείων δόξαν καὶ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας
Ἡοίας ἦν Ἐπιδάυρω πατὴρ Ἄργος ὁ Διός.

156.

Pausan. II, 16, 4 (3): Ταύτην (Μυκλήνην) εἶναι
θυγατέρα Ἰνάχου γυναῖκα δὲ Ἀρέστορος τὰ ἔπη λέγει
ἃ δὴ Ἕλληνες καλοῦσιν Ἡοίας μεγάλας· ἀπὸ ταύτης
οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα τῇ πόλει φασίν.

157.

Pausan. II, 2, 3: Κορινθίοις δὲ τοῖς ἐπινείοις τὰ
ὄνόματα Λέχης καὶ Κεγχρίας ἔδοσαν, Ποσειδῶνος
εἶναι καὶ Πειρήνης τῆς Ἀχιλῶν λεγόμενοι· πεποιήται
δὲ ἐν Ἡοίαις μεγάλαις Οἰβάλου θυγατέρα εἶναι Πει-
ρήνην.

158.

Paus. VI, 21, 10 sq. (7): Ἀπέθανον δὲ ὑπὸ τοῦ
Οἰνομάου κατὰ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἡοίας Ἀλκάθους
ὁ Πορθάονος, δεύτερος οὗτος ἐπὶ τῷ Μάρμακι, μετὰ δὲ
Ἀλκάθου Εὐρύαλος καὶ Εὐρύμαχος τε καὶ Κρόταλος.
τούτων μὲν οὖν γονέας τε καὶ πατρίδας οὐχ οἶά τε ἦν

πυθέσθαι μοι τὸν δὲ ἀποθανόντα ἐπ' αὐτοῖς Ἀκρίαν
 τεκμαίροιο ἄν τις Λακεδαιμόνιον τε εἶναι καὶ οἰκιστὴν
 Ἀκριῶν. ἐπὶ δὲ τῷ Ἀκρίᾳ Κάπετόν φασιν ὑπὸ τοῦ
 Οἰνομάου φονευθῆναι καὶ Λυκοῦργον Λάσιόν τε καὶ
 Χαλκώδοντα καὶ Τρικόλωνον Τρικόλωνου δὲ
 ὕστερον ἐπέλαβεν ἐν τῷ δρόμῳ τὸ χρεὼν Ἀριστόμαχόν
 τε καὶ Πρίαντα, ἔτι δὲ Πελάγοντα καὶ Αἰόλιόν τε καὶ
 Κρόνιον. Cf. Schol. ad Pind. Ol. I, 127: Οἱ ἀναιρεθέντες
 οὗτοί εἰσι· Μέρμνης, Ἰκπόθοος, Πέλοψ ὁ Ὀποιύντιος,
 Ἀκαρνάν, Εὐρύμαχος, Εὐρύλοχος, Ἀντομέδων, Λάσιος,
 Χάλκων, Τρικόρωνος, Ἀλκιάθους ὁ Παρθάονος¹⁾, Ἀρι-
 στόμαχος, Κρόκαλος· τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολω-
 λότων μνηστήρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμ-
 μαρτυρεῖ.²⁾ Eudoc. p. 314, 9 sqq.

159.

Paus. X, 31, 3 (2): Ἐς δὲ τοῦ Μελέαγρου τὴν
 τελευτὴν Ὀμήρῳ μὲν ἐστὶν εἰρημένα ὡς ἡ Ἐρινὸς
 καταρῶν ἀκούσαι τῶν Ἀλθαίας καὶ ἀποθάνοι κατὰ
 ταύτην ὁ Μελέαγρος τὴν αἰτίαν· αἱ δὲ Ἥοῖαι τε κα-
 λούμεναι καὶ ἡ Μινναῖς ὁμολογήμασιν ἀλλήλαις
 Ἀπόλλωνα γὰρ δὴ αὐταὶ φασιν αἱ ποιήσεις ἀμῦναι
 Κούρησιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ ἀποθανεῖν Μελέα-
 γρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

160.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 57 (p. 486, 30
 Keil.): Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἥοῖαις λέγεται τὸν Ἐν-

1) Παρθάονος Eudoc. 2) Haec „e Pausania corrigenda
 censet Wesseling. ad Diod. IV. 73“. Marcksch.

δυμίωνα ἀνενεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς οὐρανόν·
 ἔρασθέντα δὲ Ἥρας εἰδῶλω παραλογοισθῆναι [τὸν
 ἔρωτα] νεφέλης καὶ ἐκβληθέντα κατελθεῖν εἰς Ἄιδου.¹⁾
 Quae ex hoc Scholio hausta apud Eudociam p. 148, 9
 sqq. leguntur, vitæ laborant.

161.

Ibid. I, 118: Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἡοίαις λέγεται
 ὡς ἄρα Μελάμπους φίλτατος ὦν τῷ Ἀπόλλωνι ἀπο-
 δημήσας κατέλυσε παρὰ Πολυφάντη²⁾. βοὸς δὲ αὐτῷ
 τεθυμένου δράκοντος ἀνεργύσαντος παρὰ τὸ θῦμα,
 διαφθεῖραι αὐτὸν τοὺς θεράποντας τοῦ βασιλέως³⁾
 τοῦ δὲ βασιλέως χαλεπήναντος τὸν
 Μελάμποδα λαβεῖν καὶ θάψαι⁴⁾. τὰ δὲ τούτου ἔργονα
 τραφέντα ὑπὸ τούτου λείχειν τὰ ὦτα καὶ ἐμπνεῦσαι
 αὐτῷ τὴν μαντικὴν· διόπερ κλέπτοντα αὐτὸν τὰς βόας
 τοῦ Ἰφίκλου εἰς Αἴγινα⁵⁾ τὴν πόλιν περιληφθέντα
 δεθῆναι, καὶ τοῦ οἴκου μέλλοντος πεσεῖν, ἐν ᾧ ἦν ὁ
 Ἰφικλος, τῇ διακόνων πρεσβύτιδι μηνῦσαι τοῦ Ἰφίκλου,
 καὶ τούτου χάριν ἀφεθῆναι.⁶⁾ Cf. Schol. Par., cuius
 lectiones ubi operae pretium erat, in nota apposui, et
 Eudociam p. 286, 29 sqq.

162.

Ibid. II, 181: Πεπηρωσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος

1) Sic Keil. — εἰδῶλω παραλ. τὸν ἔρ. νεφ. Laur., παραλ.
 εἰδ. νεφ. διὰ τὸν ἔρωτα Par. 2) Πολυφάντη Par. 3) διαφθεῖ-
 ραι — βασιλέως] κατέφαγε τὸν τοῦ Πολυφάντου θεράποντα
 Par. 4) Haec manifesto mutila sunt. Fort. χαλεπ. καὶ τὸν
 δράκοντα ἀποκτείναντος, τὸν Μελ. λαβεῖν τὸ σῶμα καὶ θάψαι.
 5) „Fortasse Ἐχίνον“ Keil. 6) καὶ — ἀφεθῆναι] καὶ Μελάμ-
 ποδα αἰδεσθεὶς ἀπέλυσε, ἐπιδοὺς αὐτῷ καὶ τὰς βοὺς, ἃς ἀφί-
 κετο κλέψαι Par.

ἐν μεγάλαις Ἡοίαις, ὅτι Φοῖξω τὴν ὁδὸν¹⁾ ἐμήνυσεν.
Quae exscripsit Eudoc. p. 415 sq. Cf. fr. 75.

163.

Ibid. II, 1122: Ἄργος] εἰς τῶν Φοῖξον παίδων
οὔτος. τούτους Ἀκουσίλαος καὶ Ἡσίδοτος ἐν
ταῖς μεγάλαις Ἡοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου.
καὶ οὔτος μὲν φησιν αὐτοὺς τέσσαρας, Ἄργον, Φρόν-
τιν, Μέλανα, Κυτίσωρον²⁾).

164.

Ibid. IV, 828: ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἡοίαις Φόρ-
βαντος καὶ Ἐκάτης ἢ Σκύλλα.

165.

Schol. ad Pind. Isthm. V (VI), 53 p. 547 Boeckh.:
Οὐ γὰρ ὁ Τελαμῶν ἐκέλευσε τῷ Ἡρακλεῖ ἐμβῆναι τῷ
δέρματι καὶ εὐξασθαι, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς τοῦτο
κατ' ἰδίαν ἐπραξε προαίρεσιν. εἰληπται δὲ ἐκ τῶν
μεγάλων Ἡοιῶν ἡ ἱστορία· ἐκεῖ γὰρ εὐρίσκεται ἐπι-
ξενούμενος ὁ Ἡρακλῆς τῷ Τελαμῶνι καὶ ἐμβαίνων τῇ
δορᾷ καὶ εὐχόμενος, καὶ³⁾ ὁ διόπομπος
αἰετός, ἀφ' οὗ τὴν προσωνυμίαν ἔλαβεν Αἴας.⁴⁾

166.

Argum. Scuti p. 108 Goettl. (ed. alt.): Τῆς Ἀσπί-

1) τὴν εἰς Σκυθίαν ὁδὸν Par. 2) Κύτσωρον Par. (cf. Strab. XII p. 544 extr., quem locum laudavit Marcksch.). 3) Locus mutilus. καὶ οὕτως ὁ vulgo, καὶ οὕτως ὁ (quamvis dubitanter) Boeckh. 4) „Pertinet hoc ad societatis inter Herculem et Telamonem factae initium, qua coniuncti Troiam expugnaverunt“. Marcksch.

δος ἢ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' καταλόγῳ φέρεται μέχρι στίχων ν' καὶ ς¹).

167.

Antonin. Liber. c. 23: Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἐτεροιοιουμένων α' καὶ Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἡοίαις κτλ.

Ἄργου τοῦ Φοῖβου καὶ Περιμήλης τῆς Ἀδμήτου θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης. οὗτος ᾤκησεν ἐγγὺς Θεσσαλίας, καὶ τὴν γῆν ταύτην ἀπὸ αὐτοῦ Μαγνησίαν προσηγόρευσαν οἱ ἄνθρωποι. ἐγένετο δ' αὐτῷ παῖς περίβλεπτος τὴν ὄψιν Ἰμέναιος. ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα ἰδόντα ἔφως ἔλαβε τοῦ παιδὸς καὶ οὐκ ἐξελίμπανε τὰ οἰκία τοῦ Μάγνητος, Ἐρμῆς ἐπιβουλεύει τῇ ἀγέλῃ τῶν βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. αἱ δὲ ἐνέμοντο ἵνα περ ἦσαν αἱ Ἀδμήτου βόες· καὶ πρῶτα μὲν ἐμβάλλει ταῖς κυσίν, αἱ ἐφύλαττον αὐτάς, Ἀθήθαργον καὶ Κυνάγχην. αἱ δὲ ἐξελάθοντο τῶν βοῶν καὶ τὴν φυλακὴν ἀπώλεσαν· εἶτα δ' ἀπελαύνει πόρτιας δώδεκα καὶ ἑκατὸν βοῦς ἄζυγας καὶ ταῦρον, ὃς ταῖς βουσίην ἐπέβαινε. ἐξῆπτε δὲ ἐκ τῆς οὐρᾶς πρὸς ἕκαστον ὕλην, ὡς ἂν τὰ ἴχνη τῶν βοῶν ἀφανίσῃ· καὶ ἦγεν αὐτάς ἐλαύνων διὰ τε Πελασγῶν καὶ δι' Ἀχαιῶν τῆς Φθιώτιδος καὶ διὰ Λοκρίδος καὶ Βοιωτίας καὶ Μεγαρίδος καὶ ἐντεῦθεν εἰς Πελοπόννησον διὰ Κορίνθου καὶ Λαρίσσης ἄχρι Τεγέας. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τὸ Λύκαιον ὄρος ἐπορεύετο καὶ παρὰ τὸ Μαινάλιον καὶ τὰς λεγομένας Βάττου σκοπιάς. ᾤκει δὲ ὁ Βάττος οὗτος ἐπ' ἄκρῳ

1) Lectionem depravatam ν' καὶ ς corr. Sam. Petitus Legg. Att. p. 462. Moneo Scuti vv. 42—45 ante v. 39 ponendos esse.

τῷ σκοπέλω, καὶ ἐπεὶ τῆς φωνῆς ἤκουσε παρελάνο-
 μένων τῶν μόσχων, προελθὼν ἐκ τῶν οἰκίων ἔγνω
 περὶ τῶν βοῶν, ὅτι κλοπιμαίας ἄγει· καὶ μισθὸν
 ἤτησεν, ἵνα πρὸς μηδένα φράσῃ περὶ αὐτῶν. Ἐρμῆς
 δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο, καὶ ὁ Βάττος ᾤμοσε
 περὶ τῶν βοῶν πρὸς μηδένα κατερεῖν· ἐπεὶ δὲ αὐτὰς
 Ἐρμῆς ἔκρυψεν ἐν τῷ κρηῶνι παρὰ τὸ Κορυφάσιον,
 εἰς τὸ σπήλαιον εἰσελάσας ἀντικρὺς Ἰταλίας καὶ Σικε-
 λίας, αὐθις ἀφίκετο πρὸς τὸν Βάττον ἀλλάξας ἑαντὸν
 καὶ πειρώμενος, εἰ αὐτῷ συμφένοι ἐπὶ τοῖς ὀρκίοις
 ἐθέλει. διδοὺς δὲ μισθὸν χλαῖναν ἐκνυθάνετο παρ'
 αὐτοῦ, εἰ μὴ κλοπιμαίας βοῦς ἔγνω παρελαθείσας.
 ὁ δὲ Βάττος ἔλαβε τὴν χλαμύδα καὶ ἐμήνυσε περὶ
 τῶν βοῶν. Ἐρμῆς δὲ χαλεπήνας, ὅτι διχόμυθος ἦν,
 ἐφράπισεν αὐτὸν τῇ φάβδῳ καὶ μετέβαλεν εἰς πέτρον.
 καὶ αὐτὸν οὐκ ἐκλείπει κρύος οὐδὲ καῦμα· λέγεται δὲ
 καὶ ὁ τόπος παρ' ὀδενόντων ἄχρι νῦν σκοπιὰ Βάττου.

CEYCIS NUPTIAE.

De carminis auctore Plut. moral. p. 730 F. Ὁ τὸν
 Κήνκος γάμον εἰς τὰ Ἡσιόδου παρεμβάλων. Contra
 Athen II p. 49 B: Ἡσιόδος ἐν Κήνκος γάμῳ (κἄν
 γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ
 ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι) κτλ.

Ceycis nuptias partem fuisse Catalogi vel Eoearum
 verisimile est, cf. quos laudavit Marckscheff. p. 154.
 (Goettl. praefat. p. LXII.)

168.

Athen. II p. 49 C: Ὅτι Ἡσιόδος ἐν Κήνκος
 γάμῳ (κἄν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ

ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι) τρίποδας τὰς τραπέζας φησί coll. Poll. VI, 83: ἦσαν δέ τινες πρώται τραπέζαι καὶ δεύτεραι καὶ τρίται καὶ τρίποδες μὲν, ἐφ' ὧν ἔκειντο, καὶ ἔστι τοῦνομα παρ' Ἡσιόδῳ.

169.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 1289: Ἡρόδωρος δέ φησι μὴ συμπεπλευκέναι (sc. τοῖς Ἀργοναύταις) αὐτόν (Heraclum) τε καὶ τινὰς ἄλλους. Ἡσιόδος δὲ ἐν τῷ Κήνκος γάμφ' ἐκβάντα φησὶν αὐτόν ἐφ' ὕδατος ζήτησιν τῆς Μαγνησίας περὶ τὰς ἀπὸ τῆς ἀφέσεως αὐτοῦ¹⁾ Ἀφρετὰς καλουμένας ἀπολειφθῆναι. Unde ad Ceycis regiam heros pervenit, cf. Bacchyl. fr. 33 [ap. Athen. V p. 178 B (Vol. I p. 326 Mein.): Βακχυλίδης δὲ περὶ Ἡρακλέους λέγων ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήνκος οἶκον φησὶν] ἔστα δ' ἐπὶ λάινον οὐδόν, | τοὶ δὲ θοίνας ἔντυον, ᾧδ' ἔφα· | αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν | δαίτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι | φῶτες et Zenob. II, 19 (αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἔνυται· οὕτως Βακχυλίδης) aliaque testimonia, quas con-gessit Arn. Hugii diligentia: de Graecorum proverbio αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἴασιν (Turic. 1872) p. 9 sqq.

170.

Ἰδὼν δ' ἱππηλάτα Κῆνξ.

Schol. Ven. A ad Π. Ε', 119: ὁ δὲ ἱππότης ἄρα οὐ

1) αὐτοῦ] τῆς Ἀργεῦς Schol. Par.
Fragm. CLXX. Κῆνξ] Sic Bekk.; κῆρξ cod.

φυγάς, ἀλλ' ἱππικός. καὶ ὁ Ἡσίοδος δὲ οὕτως ἀκήκοεν' „ἰδὼν — Κῆρυξ“, ἀντὶ τοῦ ἱππικός.

171.

Plut. moral. p. 730 F: καθάπερ οὖν τὸ πῦρ τὴν ὕλην ἐξ ἧς ἀνήφθη, μητέρα καὶ πατέρα οὔσαν, ἤσθιεν, ὡς ὁ τὸν Κήρυκος γάμον εἰς τὰ Ἡσιόδου παρεμβαλὼν εἶρηκεν.

Gregor. Corinth. περὶ τρόπων in Walzii Rhet. Græc. VIII p. 776 sq.: ἀνιγμά ἐστι φράσις διάνοιαν ἀποκρυμμένην καὶ σύνθετον πειρωμένη ποιεῖν, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ οὐ μητέρα μητρὸς ἄγοντο | ἀναλέην [τε]¹⁾ καὶ ὀπταλέην, ἐπεὶ δοκεῖ πρῶτα μὲν ξηραίνεσθαι, εἶτα ὀπταῖσθαι· σφετέροισι²⁾ τέκεσσι³⁾, τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις, λέγει δὲ τοῖς ξένοις (?⁴⁾), τὸ δὲ τεθνᾶναι, καθὸ δοκεῖ ἐκ τῆς ὕλης εἰληφθαι⁵⁾. Locum indicavit Bergk Philol. XXIX p. 319.

CHIRONIS PRAECEPTA.

Pausan. IX, 31 § 5 (4): Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα (δύο) κεχωρισμένη τῆς προτέρας, ὡς πολὺν τινα ἐπῶν ὁ Ἡσίοδος ἀριθμὸν ποιήσειεν, παραινέσεις τε Χείρωνος ἐπὶ διδασκαλίᾳ δὴ τῇ Ἀχιλλέως. Schol. ad Pind. Pyth. VI, 19: τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας Ἡσιόδῳ ἀνατιθέασιν. Auctores quibus fr. 173 debetur: τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας. Hephaestio p. 17 Gaisf.

1) τε addidi. 2) σφετέροισι scripsi, cf. Scut. 90; ἐφ' ἑτέροισι vulgo. 3) τέκεσσι scripsi, τέκεσι cod. Bar., τεκέεσσι reliqui. 4) ξύλοις editor Cantabrig. ap. Walz. 5) Bar. ἐκκεκόφθαι, unus Par. ἐκκόφθαι.

(18 sq. Lips.): διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς Χείρωνσι πεποίηκε „σκῆψιν μὲν, Χείρωνες ἐλήλυμεν, ὡς ὑποθήκας“.

Quintil. I, 1, 15: (Aristophanes grammaticus) primus ὑποθήκας negavit esse huius poetae (sc. Hesiodi). Cf. Marckscheff. p. 175 sqq.

172.

Εὖ νῦν μοι τάδ' ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πενκαλίμησι φράζεσθαι· πρῶτον μὲν, ὅτ' εἰς δόμον εἰσαφίκηαι, ἔρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰειγενέτησιν.

Schol. ad Pind. Pyth. VI, 19: τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας Ἡσιόδῳ ἀνατιθέασιν, ὧν ἡ ἀρχὴ „εὖ — αἰειγενέτησιν“.

173.

Gramm. in Bachm. Anecd. Gr. II p. 385: ἀκεστής λέγουσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἠπητής, ἠπήσασθαι· ἔστι μὲν ἄπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι „καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι“. σὺ δὲ λέγε ἀκέσασθαι τὸ ἱμάτιον· παλίων γὰρ τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας Ἀριστοφάνης εἶπε τοῦτο. Eadem tradit Phrynich. p. 91 Lob.¹⁾

Fragm. CLXXII. Locum corruptum ex cod. Gott. sanavit Boeckh. — 1. Legebatur εὖ νῦν τοι ἕκαστα μεταλλᾶ αἰειγενέτησι (sic Loesn. p. 444) vel εὖ νῦν τοι τάδ' ἕκ. μετάλλα θεοῖς αἰειγ. — τὰ ἕκαστα Buttm. — πενκαλίμησι] Sic Boeckh. L. Dind.; πενκαλίμοισιν cod. Gott. — 2. ὅτ' εἰς] Sic Boeckh. Goettl. alii; ὅταν εἰς σὸν cod., ὅτ' ἄν ed. Marcksch.

1) „Mihi fere certum videtur, Hesiodum in hoc carmine ἠπήσασθαι vocabulo usum fuisse, nisi forte totum hemistichium ex eo sumptum est.“ Marcksch.

174.

Quintil. I, 1, 15: Quidam litteris instituendos, qui minores septem annis essent, non putaverunt, quod illa primum aetas et intellectum disciplinarum capere et laborem pati posset. In qua sententia Hesiodum esse plurimi tradunt, qui ante grammaticum Aristophanem fuerunt. Nam is primus ὑποθήκας, in quo libro scriptum hoc invenitur, negavit esse huius poetae.

DACTYLI IDAEI.

Suid. v. Ἡσίοδος (v. p. 78): ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Clem. Alex. Strom. I p. 132 (306 A) Sylb. 360 Pott. Τινὲς δὲ μυθικώτερον τῶν Ἰδαίων καλουμένων δακτύλων σοφούς τινας πρώτους γενέσθαι λέγουσιν, εἰς οὓς ἢ τε τῶν Ἐφεσίων λεγομένων γραμμάτων καὶ ἢ τῶν κατὰ μουσικὴν εὐρεσις ῥυθμῶν ἀναφέρεται. δι' ἣν αἰτίαν οἱ παρὰ τοῖς μουσικοῖς δάκτυλοι τὴν προσηγορίαν εἰλήφασιν. Φρύγες δὲ ἦσαν καὶ βάρβαροι οἱ Ἰδαῖοι δάκτυλοι. Et paullo infra (p. 362 Pott.): Κέλμης τε αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων δακτυλοὶ πρώτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ, Δέλας δὲ κτλ. (cf. fragm. 176).

De hoc carmine Lobeck Aglaoph. p. 1156: „Suidae testimonio nobis innotuit carminis Hesiodici inscriptio περὶ Ἰδαίων Δακτύλων, Cretensium an Phrygiorum, haud facile dictu; nam totum amissum est. Sed eodem

auctore Plinius Dactylos Cretae infert VII, 57¹⁾).... nisi ille, quos Hesiodus ambiguo nomine Idaeos vocaverat, suo arbitrio Idae Creticae assignavit, ut notiori. Sed aliam Hesiodi sententiam Clemens affert Strom. I p. 362²⁾)... excusabili discrepantia, quoniam Hesiodo plura a diversis auctoribus subiecta sunt carmina. Is quidem qui Theogoniam condidit, ubi Iovem in Creta natum et altum multis versibus narrat, educatores eius Dactylos silentio praetermittit velut ignotos". Cf. Mareksch. p. 172.

175.

Plin. N. H. VII, 56 (§ 197): Aes conflare et temperare Aristoteles Lydum Scythen monstrasse, Theophrastus Delan Phrygem putant, aerariam fabricam alii Chalybas, alii Cyclopas, ferrum Hesiodus in Creta eos qui vocati sunt Dactyli Idaei.

176.

Clem. Alex. Strom. I p. 132 (307 A) Sylb. 362 Pott.
*Δέλας δὲ ἄλλος Ἰδαῖος εὖρε χαλκοῦ κραῖσιν, ὡς δὲ
 Ἑσίοδος, Σκύθης.*

MELAMPODIA.

Carmen hoc multi scriptores Hesiodo tribuerunt; cf. Athen. II p. 40 F. XI p. 498 A. XIII p. 609 E. Clem. Alex. Strom. VI p. 266 (628 D) Sylb. 751 Pott. Cf. Strab. XIV p. 642 et Pausaniae locum supra (p. 79) exscriptum. A Scholiasta veteri³⁾ ad Lycophr. 683 (quem sequitur Tzetza) ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητῆς affertur.

1) Fr. 175. 2) Fr. 176. 3) Cf. p. 29. Scholium Homericum (Cod. Palat. ad Od. l. 90), cuius mentionem fecit Marek-

Secundus liber ab Athen. XI p. 498 A., tertius XIII p. 609 E citatur.

Carmen celeberrimorum vatum, Mopsi, Amphilochi, Calchantis, Tiresiae historias comprehendisse et a clarissimo eorum Melampode nomen accepisse probabilis est coniectura Marckscheffeli p. 170.

177.

Θαῦμά μ' ἔχει κατὰ θυμόν, ὅσους ἐρινεὸς ὀλύνθους
οὔτος ἔχει μικρὸς περ ἐών· εἰποῖς ἂν ἀριθμόν;

Μύριοι εἰσιν ἀριθμόν, ἀτὰρ μέτρον γε μέδιμνος·
εἷς δὲ περισσεύει, τὸν ἐπενθέμεν οὐ κε δύναιο.

ὡς φάτο· καὶ σφιν ἀριθμὸς ἐτήτυμος εἶδετο μέτρον· ἔ
καὶ τότε δὴ Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψε.

Strab. XIV p. 642: λέγεται δὲ Κάλχας ὁ μάντις μετ' Ἀμφιλόχου τοῦ Ἀμφιαράου κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον πεζῆ δεῦρο ἀφικέσθαι, περιτυχῶν δ' ἑαυτοῦ κρείττονι μάντει κατὰ τὴν Κλάρον, Μόψω τῷ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς, διὰ λύπην ἀποθανεῖν. Ἡσίοδος μὲν οὖν οὕτω πως διασκευάζει τὸν μῦθον· προτείνει γάρ τι τοιοῦτο τῷ Μόψω τὸν Κάλχαντα „θαῦμα — ἀριθμόν“; (V. 1—2) τὸν δ' ἀποκηρύσσεται „μύριοι — κάλυψε“ (V. 3—6).

scheffel, a manu rec. ex Tzetzae adnotat. ad Lycophr. transcriptum esse hodie constat; cf. Buttm. et Dind. ad loc.

Fragm. CLXXVII. 1. ἐρινεὸς ὅσους ὀλύνθους libri; ἐρ. ὅσον ὀλύνθων Xyland. ἐρινεὸς οὔτος ὀλύνθους οὐς ὅδ' ἔχει Herm. praefat. Eur. Hel. p. XVII. Quod dedimus, debetur Tzschuckio et Boiss. — 4. ἐπενθέμεν] Sic Spohn de extrema Odys. part. p. 72; ἐπενθέμεν libri Strab. — οὐ κε δύναιο Voss et Meineke ad Euphor. p. 103 pro οὐκ ἐδύναο (vel ἰδύναιο).

178.

Ζεῦ πάτερ, εἶθ' ἦσσω μοι ἔχειν αἰῶνα βίοιο
 ὄφελles δοῦναι καὶ ἴσα φρεσὶ μῆδεα ἔδμεν·
 θνητοῖς ἀνθρώποις· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισας,
 ὅς γέ με μακρὸν ἔδηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο
 ἑπτὰ τ' ἐπὶ ζῶειν γενεᾶς μερόπων ἀνθρώπων. 6

Tzetz. ad Lycophr. v. 682 κέμπελον] τὸν ὑπέργηρον
 νῦν δὲ τὸν Τειρεσίαν λέγει, ἐπειδὴ φασιν
 αὐτὸν ἑπτὰ γενεᾶς ζῆσαι· ἄλλοι δὲ ἐννέα· ἀπὸ γὰρ
 Κάδμου ἦν καὶ κατωτέρω Ἐπειοκλέους καὶ Πολυνεῖκους,
 ὡς φησι καὶ ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητῆς· παρεισάγει
 γὰρ τὸν Τειρεσίαν λέγοντα „Ζεὺς — ἀνθρώπων“.
 Eosdem versus affert Exeg. in Il. p. 149.

179.

Οἶην μὲν μοῖραν δέκα μοιρέων τέρεται ἀνήρ·
 τὰς δέκα δ' ἐμπύμπλησι γυνὴ τέρουσα νόημα.

Scholl. vett. ad Lycophr. 683 ἀνδρῶν γυναικῶν εἰδότα

Fragm. CLXXVIII. 1. Locus nondum emendatus. Mueller in ed. Tzetz. ad Lycophr. ed. εἶθε μοι ἦσσω μὲν αἰ. (εἶθε μοι εἶδ' ἦσσω μ' Codd. Vitt. 2, 3 et sic Tzetz. ad Il. nisi quod εἶθ' pro corrupto illo εἶδ'). Unde Voss εἶθε μοι εἶθ' ἦσσω γ' αἰῶνα coni. εἶθε μοι εἶθ' ἴσόν τ' Schneidew. Nobis probabilis videtur Hermannii emendatio, quam in textum recepimus. — 2. φρεσὶ] In edit. Lycophr. Muell. deest. — καὶ ἴσα, quod in comm. ad Lycophr. legitur, in cod. Exeg. Il. absorpsit lacuna. καὶ ἐναίσιμα μ. Gerhard. Lect. Apoll. p. 160. καὶ ἐνὶ φρ. Schneidew. — 4. Codd. Tzetz. ad Lycophr. ὅς γε μακρὸν μ' αὐτ' ὅς με μακρὸν γε. (. ακρὸν γε Tzetz. Exeg.) — 5. τ'] μ' codd. Tzetz. utroque loco. δ' Goetl. τ' scripsi. — ἔτι (ut Exeg. Il.) codd. nonnulli comm. ad Lycophr.; ἔτη rell. (?) — ἐπὶ Marcksch. ex Phlegonte (βιοῦν ἐπὶ γενεᾶς ἑπτὰ, cf. ad fr. 179).

Fragm. CLXXIX. 1. ἔην Voss. c. codd. nonnullis Tzetz. et Apollod. μοιρέων Koeschly; μοιρῶν vulgo. — 2. τὰς δέκα δ']

ξυνουσίας] λέγεται τὸν Δία τῇ Ἥρᾳ ἐρίσαι, φάσκοντα τὰς θηλείας ἡδεσθαι μᾶλλον τῇ πολλῇ συνουσίᾳ ἢ περ τοὺς ἄνδρας¹⁾, καὶ χρήσασθαι τῷ Τειρεσίᾳ κριτῇ διὰ τὰς δύο αὐτοῦ μορφάς· τὸν δὲ εἰρηκέναι δέκα οὐσῶν τῶν πασῶν ἡδονῶν μίαν μὲν ἔχειν τοὺς ἄρρενας, τὰς δὲ λοιπὰς δ' τὰς γυναῖκας. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν· ὁ δὲ Ζεὺς ἐχαρίσατο αὐτῷ μαντικὴν καὶ πολυχρόνιον ζωὴν, ὡς ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητής· „έννέα μὲν μοίρας· δέκατην δέ τε μοῖραν τέρεται ἀνήρ· — νόημα“. Veram lectionem (οἴην μὲν κτλ.) servarunt Tzetz. ad loc. Schol. Ambr. et Harl. ad Hom. Od. κ, 494. Adnotatio marginalis ad Apollod. III, 6, 7, 6, quam a mythographi textu seiunxerunt Faber. Herch.

Apollod. I. I. (§ 4 sq.) Ἡσίοδος δὲ φησιν ὅτι θεασάμενος (sc. Τειρεσίας) περὶ Κυλλήνην ὄφεις συνουσιάζοντας, καὶ τούτους τρώσας, ἐγένετο ἐξ ἀνδρὸς γυνή, πάλιν δὲ τοὺς αὐτοὺς ὄφεις παρατηρήσας συνουσιάζοντας ἐγένετο ἀνήρ. διόπερ Ἥρα καὶ Ζεὺς ἀμφισβητοῦντες πότερον τὰς γυναῖκας ἢ τοὺς ἄνδρας ἡδεσθαι μᾶλλον ἐν ταῖς συνουσίαις συμβαίνοι, τοῦτον ἀνέκριναν κτλ. Cf. Phleg. Trall. Mirab. cap. IV p. 74 sq. Xyl. [73 sq. Keller]: ἴστορεῖ δὲ καὶ Ἡσίοδος καὶ

τὰς δὲ δέκα Adnotat. ad Apollodor. — „Manifestum fit, legendum esse έννέα δ' έμπ. nam e decem partibus una detracta supersunt novem“ Heyne. Hanc loci interpretationem (quam Phlegontis verbis firmari posse persuasum sibi habebat Heyne) falsam esse ostendit Marcksch. — έμπίμπλησι Adnot. ad Apollod.; έμπίμπλησι auctores reliqui.

1) τὰς θηλείας εἶπερ τοὺς ἄνδρ. ἡδεσθαι — συνουσία καὶ χρ. κτλ. cod. Marc.

Δικαίαρχος καὶ Κλέαρχος καὶ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι τινὲς περὶ Τειρεσίου τάδε. Τειρεσίαν τὸν Εὐήρους ἐν Ἀρκαδίᾳ [ἄνδρα] ὄντα ἐν τῷ ὄρει τῷ ἐν Κυλλήνῃ ὄφεις ἰδόντα ὀχεύοντας τρώσαι τὸν ἕτερον καὶ παρὰ χρῆμα μεταβαλεῖν τὴν ἰδέαν· γενέσθαι γὰρ ἐξ ἀνδρὸς γυναῖκα καὶ μιχθῆναι ἀνδρὶ. τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος αὐτῷ χρῆσαντος, ὡς ἐὰν τηρήσας ὀχεύοντας ὁμοίως τρώσῃ τὸν ἕνα ἔσται οἶος ἦν, παραφυλάξαντα τὸν Τειρεσίαν ποιῆσαι τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ φηθέντα καὶ οὕτως ἀνακομίσασθαι τὴν ἀρχαίαν φύσιν. Διὸς δὲ ἐρίσαντος Ἦρα κτλ. — Eustath. ad Od. p. 1665, 41 sqq. Rom. 407 Bas.

180.

Ἥδιστον δ' ἐν δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖη
τέρπεσθαι μύθοισιν, ἐπὴν δαιτὸς κορέσωνται.

Athen. II p. 40 F: „ἡδιστον — κορέσωνται“, Ἡσίοδος ἐν τῇ Μελαμποδείᾳ φησίν.

181.

Ἥδὺ δὲ καὶ τὸ πνθῆσθαι, ὅσα θνητοῖσιν ἐνειμαν
ἀθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές.

Clem. Alex. Strom. VI p. 266 sq. (628 D) Sylb. 751
Pott. Ἡσίοδος τε ἐπὶ τοῦ Μελάμποδος ποιεῖ „ἡδὺ — ἐναργές“, καὶ τὰ ἐξῆς παρὰ Μουσαίου λαβῶν τοῦ ποιητοῦ κατὰ λέξιν.

Fragm. CLXXX. 1. ἡδὺ ἐστὶν ἐν (vulgo ex coniectura legitur ἡδὺ γὰρ ἐστ' ἐν) codd; em. Meineke. Cf. Huebneri Herm. I (1866), 2. — Post hoc fragmentum aut nullo aut exiguo intervallo secutum esse proximum recte vidit Buttm. Lex. I p. 128.

Fragm. CLXXXI. 1. ἐνειμαν] Sic Mareksch.; ἐδειμαν vulgo. ἐδειξαν Goettl. — 2. δεινῶν Koechly coni. ep. I p. 13.

182. 183.

Τῷ δὲ Μάρης θεὸς ἄγγελος ἦλθε δι' οἴκου,
πλήσας δ' ἀργύρεον σκύφον φέρε, δῶκε δ' ἄνακτι.

Καὶ τότε Μάντης μὲν δεσμὸν βοῶς αἴνυτο χερσίν,
Ἴφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπεμαίετο. τῷ δ' ἐπ' ὀπισθεν
σκύφον ἔχων ἑτέρη, ἑτέρη δὲ σκῆπτρον αἰείρας,
ἔστειχεν Φύλακος καὶ ἐνὶ θυμῷ εἶπεν.

Athen. XI p. 498 A—B: Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ
Μελαμποδείας σὺν τῷ π σκύφον λέγει „τῷ — ἄνακτι“.
καὶ πάλιν „καὶ τότε — εἶπεν“. Versum secundum
(πλήσας — ἄνακτι) Athenaeo auctore usus affert Eustath.
ad Π. p. 900, 17 Rom. (858 Bas.) ad Od. p. 1775, 17
sq. (565 Bas.).

184.

De Proeti filiabus quas Melampode sanatas esse
constat, Apollod. II, 2, 1, 4: Ἀκρίσιος μὲν Ἄργους
βασιλεύει, Προίτος δὲ Τίρυνθος. καὶ γίνεται Ἀκρισίῳ
μὲν ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Λακεδαιμόνου Δανάη, Προίτῳ
δὲ ἐκ Σθενεβοίας¹⁾ Ἰφινόη Δυσίππη Ἰφιάνασσα· αὗται
δὲ ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὡς μὲν Ἡσίοδος φησιν,
ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο. Ad Me-
lampodiam refert Bohnken.

185.

Athen. XIII p. 609 E. Ἡσίοδος δ' ἐν τρίτῳ

Fragm. CLXXXIII. 1. μάντης Cod. Ven. Athenaei. Rece-
pit Meineke („Nomen proprium requiri sequentia ostendunt“
Anal. crit. p. 229; cf. Herm. Vol. I p. 327); μάντις vulgo. —
βοῶς Hemsterh. ad Hesych. I p. 1366; βίος vel βίος codd.
Athenaei. — 1) Cf. Prob. ad Verg. Buc. VI, 48 p. 22 Keil.

Μελαμποδείας τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναϊκα εἶπεν. Cf. Eustath. ad Hom. Π. p. 875, 52 Rom. 825 Bas.

186.

Strab. XIV p. 676: *Ἡσιόδος δ' ἐν Σόλοις ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀμφίλοχόν φησιν.* Cf. fragm. 177.

187.

*Μάντις δ' οὐδείς ἐστιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
ὅστις ἂν εἰδέιη Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.*

Clem. Alex. Strom. V p. 259 (610 B) Sylb. 727 Pott. *Ἀλλὰ καὶ Ἡσιόδος δι' ὧν γράφει συνάδει τοῖς προειρημένοις* „μάντις — αἰγιόχοιο“.

OPERA MAGNA.

Proculus ad Hes. Opp. 126: *Τὸ δ' ἀργύρεον ἐνιοι τῇ γῆ ἀκούουσι, λέγοντες ὅτι ἐν τοῖς μεγάλοις ἔργοις τὸ ἀργύριον τῆς γῆς γενεαλογεῖ.* Fulgent. Mythol. III, 1: „Hesiodus in bucolico carmine.¹⁾ Cf. fragm. 188. Unde colligi potest tale carmen „uberius de agricultura exponens deque aliis rebus ad eam pertinentibus, lithicis adeo, si id concludere licet ex fragm. 196, et plantis (fragm. 188 sq.)“²⁾ Hesiodo nostro

1) Apud Athen. VIII p. 364 B legebatur: *νῦν δὲ τούτων κτλ. ἅπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡσιόδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἡσίων καὶ μεγάλων Ἔργων πεκαρώθηται*, sed *verba καὶ μεγάλων Ἔργων* seclussit Dind., cui adstipulantur recentiores. Cf. Manil. Astron. II, 19 sqq. Propert. II (III) 84, v. 77 sq. 2) Verba sunt Goettlingii in praefat. p. XXXIX.

adscriptum esse. De hac re disseruerunt I. L. Hug „Hesiodi ΕΡΓΑ ΜΕΓΑΛΑ“ Frib. 1835. Welcker Mus. Rhen. I (1833) p. 425 sqq. Caesar in Diar. Antiq. V (1838) n. 65 sqq. (p. 529 sqq.) Marckscheff. Hesiodi fragmenta p. 202 sqq. Mure Hist. Litt. Græ. Vol. II p. 389 sq. 501—503.

188.

Fulgent. Mythol. III, 1 p. 705 Stav. „Proctos Pamphyla lingua sordidus dicitur, sicut Hesiodus in Bucolico carmine scribit dicens: peprigrosis ta fulve ulactis menes emorum, id est sordidus uvarum bene calcatarum sanguineo rore“. Ad h. loc. Muncker: „Graeca verba omissa sunt in 6 editionibus. Ms. Leid. ea ita repraesentat: Pritos ista flueu tactis mene semorum“.¹⁾ — Jacobs in ed. Goettl. p. 255: „Fulgentii locus in cod. membr. Bibl. Goth. sic legitur:

al'proetg r. sordidg

Pritos pamphila lingua sordidus dr: sicut esiodus in
l. dicens

bucolico carmine scribit πρoτoς εταφoγaσoν caδoεδaktee
τυναιματιoς ΔPωΦOC. Id est Sordidus uvarum bene

vl' us l' ros

calcatarum sangneo rore. — Hac scriptura egregie stabilitur correctio σταφυλῶν, in postremis autem nihil latere potest nisi αλμάτιος δρόσος, quod aequè bene dici potuit

1) Ms. Bodl. ap. Gaisf.: pepigros sta fulvè lactismenesemorum. Cod. Bern. 427 (cuius lectionem benigne mecum communicavit Arm. Hagen): pepigros ista fulveo lactis mene semoru.

quam *θῆλυς ἔεργη*. Tum bene Fulgentii in Graeco textu, si membranis nostris fides haberi debet, non fuit *εὔ*, sed *καλῶς*. Supersunt literae *δακτεc tun*, a quibus nihil propius abest quam *λακτιστῶν* a *λακτιστός*, i. e. *λελακτισμένος*. Quare non dubito Fulgentium, aut librarium, sic habuisse in codice suo: *προῖτος σταφυλῶν καλῶς λακτιστῶν αἱμάτιος δρόσος*, quae verba ille sic vertit: sordidus uvarum bene calcatarum sanguineus ros. Graeca autem verba utrum Hesiodi sint, an ficta, alii diiudicent¹⁾

189.

Plinius N. H. XV, 1 § 3: Hesiodus quoque in primis cultum agrorum docendam arbitratus vitam negavit oleae satorem fructum ex ea percepisse quemquam; tam tarda tunc res erat. „Huc pertinet Herodot. V, 82: λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαῖαι ἦσαν ἄλλοθι γῆς οὐδαμοῦ κατὰ χρόνον κείνον (fere 500 annos a. Chr.) ἢ ἐν Ἀθήνησι“. Goettl.

190.

Plin. N. H. XXII, 22 § 67: Asphodelum de clarissimis herbarum, ut quod heroum aliqui appellaverint, Hesiodus et in fluviis nasci dixit.

191.

Ibid. paullo infra (§ 73): Asphodelon ab Hesiodo quidam halimon appellari existimavere, quod falsum ar-

1) [ὁ] δὲ προῖτος σταφυλῆφι | εὔ λακτιστομένης αἱμορρόω — ἔεργη, Ritschl (Sched. crit. p. 85), qui ad veritatem proxime accessisse videtur. — βεβρωθῶς σταφυλῆσιν εὔ λακτιστομένησι αἱμόρροις Spengel in Diar. Antiq. II (1835) p. 208. Aliorum de h. l. tentamina v. ap. Marcksch.

bitror; est enim suo nomine halimon, non parvi et ipsum erroris inter auctores.

192.

Plin. N. H. XXI, 20 § 145: Polio Musaeus et Hesiodus perungui iubent dignationis gloriaeque avidos; polium tractari, coli, polium contra venena haberi, contra serpentis substerni, uri, portari, in vino decoqui recens vel aridum inlinique. Cf. XXI, 7 § 44: Sicut apud Graecos polium herbam, inclutam Musaei et Hesiodi laudibus, ad omnia utilem praedicantium superque cetera ad famam etiam ac dignitates, prorsusque miram, si modo, ut tradunt, folia eius mane candida, meridie purpurea, sole occidente caerulea adspiciuntur. Cf. Theophr. Hist. Plant. IX, 23 St. (19, 2 Wimm.): *καὶ ὡς δὴ φασὶ τὸ τριπόλιον (al. πόλιον)¹⁾ καθ' Ἡσίοδον καὶ Μουσαῖον εἰς πᾶν πρᾶγμα σπουδαῖον χρήσιμον εἶναι δι' ὃ καὶ ὀρύττουσιν αὐτὸ νύκτωρ σκηρὴν πηξάμενοι.* Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 309.

193.

Plin. N. H. XXV, 2 § 12: Primus autem omnium, quos memoria novit, Orpheus de herbis curiosius aliqua prodidit, post eum Musaeus et Hesiodus polium herbam in quantum mirati sint diximus, Orpheus et Hesiodus suffitiones commendavere.

194.

Plin. N. H. XXIII, 1 § 42: Meracis potionibus per viginti dies ante canis ortum totidemque postea suadet Hesiodus uti.

1) „Videtur Hesiodus τριπένηλον dixisse“ Goettl. opuscul. acad. p. 197.

195.

Serv. ad Verg. Georg. III, 280: Scit lectum esse apud Hesiodum (al. Theocritum) herbam esse quandam, quae hippomanes vocatur, quasi ἵππου μανία. Si enim eam comederint equi, furorem patientur.

196.

Proculus ad Hes. Opp. 126: Τὸ δ' ἀργύρεον ἐνιοι τῇ γῆ ἀκούουσι, λέγοντες, ὅτι ἐν τοῖς μεγάλοις Ἔργοις τὸ ἀργύριον τῆς Γῆς γενεαλογεῖ.

ORNITHOMANTIA.

Procl. ad Hes. Opp. 826 (824) sqq. p. 368 (447) Gaisf. (ὄρνιθας κρίνων κτλ.): Τούτοις δὲ ἐπάγουσιν τινες τὴν ὀρνιθομαντείαν, ἃ τινὰ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἀθετεῖ.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

197.

Auctor libri de caelo III, 1 (Aristot. ed. Bekk. p. 298^b 25 sqq.): Ἐἰσὶ γὰρ τινες οἳ φασιν οὐθὲν ἀγέννητον εἶναι τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ πάντα γίνεσθαι γενόμενα δὲ τὰ μὲν ἄφθαρτα διαμένειν, τὰ δὲ πάλιν φθείρεσθαι, μάλιστα μὲν οἱ περὶ Ἡσίοδον, εἶτα καὶ τῶν ἄλλων οἱ πρῶτοι φυσιολογήσαντες. Locum indicavit Goettling in Spicil. primo fragmentorum Hesiodi (= Opuscul. acad. [Lips. 1869] p. 194).

198.

Diog. Laert. VIII, 1, 25 (§ 48) p. 281 Huebn.:
*Ἄλλὰ μὲν καὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον
καὶ τὴν γῆν στρογγύλην (Πυθαγόραν), ὡς δὲ Θεό-
φραστος, Παρμενίδην, ὡς δὲ Ζήνων, Ἡσίοδον.*

199.

*Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυήρατον υἱόν,
ὃν δὴ ὄσοι βροτοὶ εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ
πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε,
ἀρχόμενοι τε Λίνον καὶ λήγοντες καλέουσιν.*

Schol. Vict. ad Hom. Il. Σ, 570: καὶ Ἡσίοδος „Οὐρανίη
— καλέουσιν“. Hos versus etiam Eudocia p. 278, 1 sqq.
et Eustath. ad Il. p. 1163, 61 sqq. Rom. 1222 Bas.
afferunt.

200.

Παντοίης σοφίης δεδαηκότα.

Clem. Alex. Strom. I p. 121 (281 A) Sylb. 330 Pott.
Ἡσίοδος γὰρ τὸν κιθαριστὴν Λίνον παντοίας σοφίας
δεδαηκότα εἰπὼν καὶ ναύτην οὐκ ὀκνεῖ λέγειν σο-
φὸν¹⁾ κτλ.

201.

*Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπέκ θανάτοιο σαώσει,
ἢ καὶ Παιήων, ὃς' ἀπάντων φάρμακα οἶδεν.*

Fragm. CLXLIX. 1. δ' ἄρ' ἔτικτε] Sic Eud.; δ' ἔτικτε
Schol. Hom., δ' ἄρ' ἔτ. Eust. 3. ἐν εἰλ. ἢ δὲ χοροῖσιν Eust.
et Eud. — 4. ἀρχόμενοι δὲ Eust. Eud. — καλέουσιν Eud.

Fragm. CC. παντοίας σοφίας Clem., corr. Hermann. —
Goettl. putat antecedentem versum sic exiisse: *Λίνον κιθαριστὴν*
1) Opp. 649.

Fragm. CCI. 1. σαώσει] Sic Scholl. ad v. 231; σαώσει,
σαῶσαι vel σάωσεν al. σαώση Hemsterh. — 2. Locum diffi-

Schol. Marc. Hamb. ad Hom. Od. δ, 232: Ἡσίοδος δὲ μάρτυς ἐστὶ τοῦ ἕτερον εἶναι τὸν Παιήονα τοῦ Ἀπόλλωνος, λέγων „εἰ — οἶδεν“. Cf. Schol. Harl. Ambr. etc. ad v. 231. Eustath. ad loc. p. 1494, 11 sqq. Rom. 165 Bas. Παιήων δὲ θεῶν ἰατρὸς ὡς καὶ ἡ Ἰλιάς μυθεύεται, ἕτερος ὢν Ἀπόλλωνος ὡς καὶ Ἡσίοδος δημοτὶ εἰπὼν· εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐκ θανάτου σώσει ἢ Παιήων ὃς πάντων φάρμακα οἶδε.

202.

Αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς καὶ κοίρανός ἐστιν,
ἀθανάτων τε οἱ οὔτις ἐρήφισται κράτος ἄλλος.

Clem. Alex. Protr. c. VII p. 21 (48 A) Sylb. 63 Pott. Ταύτη τοι καὶ ὁ Ἀσκραῖος ἀνίττεται Ἡσίοδος τὸν θεόν· „αὐτὸς — ἄλλος“. Hi versus inveniuntur etiam in eiusdem auctoris Strom. V p. 257 (603 A) Sylb. 716 Pott. apudque Euseb. Praep. Ev. XIII, 13 p. 680 C.

203.

Δῶρα θεῶν μακάρων πλησθαι χθονί.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 148: Καὶ Ὅμηρος¹⁾ „ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλω πεπλημένος εἶναι“. τούτου γὰρ

allimum multi tractarunt. — ἢ καὶ] Sic Herm. Goettl.; ἢ αὐτὸς Scholl. utroque loco. — ἀπάντων praebent Scholl Marc. vulg. ad v. 232; πάντα Schol. Hamb. (ad v. 232) et Harl. ad v. 231; πάντα τε codd. Ambr. πάντων Eust. — Totum verbum Remsterh. sic refingit: ἢ Παιήων, ὃς περὶ πάντων φάρμακα οἶδεν. Plura dabit Marekisch. p. 375.

Fragm. CCII. 2. In Clem. Protr. legebatur ἀθανάτων τε, ὁ δ' οὔ τις, — Strom. autem codd. (cum Euseb.) ἀθανάτων· οἱ δ' οὔτις praebent. ἀθανάτων· θεῶ δ' οὔτις Sylb., ἀθανάτων· σοὶ δ' οὔτις Heins., ἀθανάτων· τῷ δ' οὔτις Dind. Quod dedimus, debetur Buttmanno Gramm. Gr. uber. I¹ p. 335 not.

1) Od. μ, 108.

ἀπαρέμφατον Δωριστὶ κλησθαι, ἐνεστῶτος ὡς ἤρῃσθαι
 Ἑσίοδος „δῶρα — χθονί“. ἢ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ
 παρακειμένου.¹⁾

204.

Ἰνναὶ γὰρ τότε δαίτες ἔσαν, ξυνοὶ δὲ θόωκοι
 ἀθανάτοισι θεοῖσι καταθνητοῖς τ' ἀνθρώποις.

Origen. c. Cels. Lib. IV p. 216 Spenc. [XIX p. 122 Lomm.]
 Εἶπερ γὰρ κατὰ πρόνοιαν ὁ κόσμος γεγένηται καὶ
 θεὸς ἐφέστηκε τοῖς ὅλοις, ἀναγκαῖον ἦν τὰ ζώπυρα
 τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρξάμενα ὑπὸ τινα γεγο-
 νέναι φρουρὰν τὴν ἀπὸ κρείττωνων, ὥστε κατ' ἀρχὰς
 ἐπιμιξίαν γεγονέναι τῆς θείας φύσεως πρὸς τοὺς
 ἀνθρώπους· ἅπερ καὶ ὁ Ἀσκραῖος ποιητὴς ἐννοῶν
 εἶπε· „Ἰνναὶ — ἀνθρώποις“. Versum priorem citat
 Schol. ad Arat. 102. Hos versus post Opp. 120 inserit
 Spohn.

205.

Μουσάων, αἶτ' ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσι
 θέσπιον, ἀνδρήεντα.

Clem. Alex. Strom. I p. 123 sq. (287 B) Sylb. 337 Pott.
 Καὶ Ἑσίοδος „Μουσάων — ἀνδρήεντα“. εὐπορον
 μὲν γὰρ ἐν λόγοις τὸν πολυφράδμονα λέγει, δεινὸν
 δὲ τὸν ἀνδρήεντα²⁾, καὶ θέσπιον τὸν ἐμπειρον καὶ
 φιλόσοφον καὶ τῆς ἀληθείας ἐπιστήμονα.

1) „Neutrum verum est; κλησθαι est inf. aor. 2, ut reliquae
 formae, de quibus grammaticus in proximis disputat“ Marcksch.
 Fragm. CCIV. 1. ξυνοὶ δ' αὖ θῶκοι Scholl. ad Arat. (sed
 ξυνοὶ δὲ θῶκοι Scholl. Mosq. Marc.).

Fragm. CCV. 1. τιθεῖσαι Clem.; corr. Dind.

2) Hom. Od. κ, 136.

206.

Μουσοπνόων στομάτων.

Procli Proleg. ad Hes. p. 4 Gaisf. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ ἐν ἄλλοις εἶρηται. νῦν δὲ τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ λέξεων τὰς δεομένας σαφηνείας διερμηνεύσωμεν, καὶ εἴ τι περιττότερόν ἐστιν ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν ταῦτα μετιόντων συμπαραλαμβάνοντες. Hic addit Cod. Dorvill. 'Ρήσεις Ἡσιόδου μουσοπνόων στομάτων. Ἄλλως. — Indicavit Rob. Unger Sinide p. 108 not. Cf. Goettl. Spicileg. alterum fragmentorum Hesiodi (= Opuscc. acad. p. 197).

207.

Ἐννέα τοι ζῶει γενεὰς λακέρυζα κορώνη
 ἀνδρῶν ἡβώντων· ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος·
 τρεῖς δ' ἔλάφους ὁ κόραξ γηράσκειται· ἀντάρ ὁ φοῖνιξ
 ἔννέα τοὺς κόρακας· δέκα δ' ἡμεῖς τοὺς φοῖνικας
 νύμφαι ἐνπλόκαμοι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. 5

Plutarch. moral. p. 415 C. Ὁ δὲ Ἡσιόδος οἶεται καὶ περιόδοις τισὶ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελευταίας· λέγει γὰρ ἐν τῷ τῆς Ναΐδος προσώπῳ, καὶ τὸν χρόνον αἰνιττόμενος, „ἐννέα — αἰγιόχοιο“. Hoc fragmentum afferunt etiam Interpr. Vergilii Buc. VII. 30 p. 307 Lion; V. 1—2 laudant Etym. M. p. 13, 37 (cf. 230, 54) Etym. Gud. p. 6, 50 sq. Etym. ap. Cram. An. Par. IV p. 60. Tzetz. Exeg. II. p. 149. Schol. Veron. ad Verg. Buc. VII, 30 p. 75 Keil. [Vivacis cervi et Homerus ita ἐννέα κτλ.] V. 1 Schol. ad Aristoph.

Fragm. CCVII. 1. τοι] Sic Plat; μὲν Interpr. Verg. c. Scholl. Veron. γὰρ reliqui. — 2. ἡβώντων] γηράντων Etym. Magn. Gud. Par. cum Tzetz. Ana. cf. Plat. p. 415 D. — 4. ἐννέα μὲν κόρακας· φοῖνικας δὲ δέκα ἡμεῖς C. G. Mueller de cyclo p. 145.

Av. 609. Fragmentum praeterea respiciunt Plut. moral. p. 989 A. Tzetz. ad Lyc. 794. Plin. N. H. VII, 48 § 153. Cf. interpretationem latinam Ausonii Idyll. XVIII, quod inscriptum est „De aetatibus hominum Hesiodion“.

208.

Ioseph. Antiq. Iud. I, 3, 9 [Vol. I p. 12 Dind. ed. Par. 1865] quem sequitur Euseb. Praep. Evang. IX, 13 p. 415 D. — Ἡσίοδος τε καὶ Ἐκαταὸς καὶ Ἑλλάνικος καὶ Ἀκουσίλαος, καὶ πρὸς τούτοις Ἐφορος καὶ Νικόλαος, ἱστοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ζήσαντας ἔτη χίλια. Potest referri ad Opp. 130.

209.

Hygin. Fab. 154. Phaethon Hesiodi. Phaethon Clymeni, Solis filii, et Meropes nymphae filius, quam Oceanitidem accepimus, quum indicio patris avum Solem cognovisset, impetratis curribus male usus est. Nam quum esset propius terram vectus, vicino igni omnia conflagrarunt: et fulmine ictus in flumen Padum cecidit. Hic annis a Graecis Eridanus dicitur, quem Pherecydes primus¹⁾ vocavit. Indi autem, quod calore vicini ignis sanguis in atrum colorem versus est, nigri sunt facti. Sorores autem Phaethontis, dum interitum deflent fratris, in arbores sunt populos versae. Harum lacrimae, ut Hesiodus indicat, in electrum sunt duratae: Heliades tamen nominantur. Sunt autem Merope, Helie, Aegle, Lampetie, Phoebe, Aetherie, Dioxippe. Cygnus autem, rex Liguriae, qui fuit Phaethonti propinquus, dum deflet propinquum, in cygnum conversus est. Is quoque moriens flebile canit.

Schol. Strozz. ad Germ. Arat. 366 sq. (p. 174 Breysig) de Eridano: Hesiodus autem dicit inter astra

1) primus] primus Padum Mareksch., sed cf. Mueta. de emend. Theog. p. 467.

collocatum propter Phaethonta, Solis et Clymenes filium¹⁾, qui clam dicitur currum patris ascendisse cumque a terra altius levaretur, prae timore in Eridanum fluvium, qui et Padus, cecidisse, eumque percussum fulmine a Iove. omnia ardere coepisse causaque extinguendi universos amnes inmissos esse omneque mortalium genus interisse praeter Pyrram et Deucalionem. sorores quoque Phaethontis flentes etc. Cf. Schol. p. 185.²⁾ — Lactant. Plac. Arg. Ov. Metamm. II fab. 2. 3 p. 796 Stav. Lacrimae earum, ut Hesiodus et Euripides indicant, in electrum sunt conversae. — Ab Eustathio ad Hom. Od. p. 1689, 3 sqq. Hom. 440 sq. Bas.³⁾ falsa referri ostendit Marcksch.

210.

Diod. IV, 85 de freto Siculo disserens: *Ἐνιοὶ δὲ λέγουσι σεισμῶν μεγάλων γενομένων διαρραγῆναι τὸν αὐχένα τῆς ἠπείρου καὶ γενέσθαι τὸν πορθμὸν, διειργούσης τῆς θαλάσσης τὴν ἠπειρον ἀπὸ τῆς νήσου. Ἡσίοδος δὲ ὁ ποιητὴς φησὶ τοῦναντίον, ἀναπεπταμένου τοῦ πελάγους Ὠρίωνα προσχῶσαι τὸ κατὰ τὴν Πελωρίδα κείμενον ἀκρωτήριον καὶ τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος κατασκευάσαι, τιμῶμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφερόντως· ταῦτα δὲ διαπραξάμενον εἰς Εὐβοίαν μεταναστῆσαι καὶκεῖ κατοικῆσαι· διὰ δὲ τὴν δόξαν ἐν τοῖς κατ' οὐρανὸν ἄστροις καταριθμηθέντα τυχεῖν ἀθανάτου μνήμης.* Cf. fragm. 15.

211.

Πρῶτὸ μάλ' ἤϊθεον.

Athmon. v. ὄρθρος p. 104 Valok. καὶ Ἡσίοδος, τελευ-

1) „Haec genealogia non Hesiodia videtur“ Marcksch.
2) Scholiastam variorum auctorum narrationes miscuisse recte vidit Marcksch. 3) Ἡσίοδος δὲ φησὶ προμιγῆναι αὐτὴν (Κλυμένην) Ἥλιον καὶ τεκεῖν Φαίθοντα. Cf. Eudoc. p. 261.

τῆσαι τινα „πρωί — ἠίδεον“. De Androgeo (cf. fragm. 124) locum capit Marcksch.

212.

Theo Progymn. c. VI in Walzii Rhet. Gr. I p. 217. Δεύτερον δὲ ἀπὸ τοῦ ἀδυνάτου ἐπιχειρήσομεν, δεικνύντες ὅτι ἀδύνατον τὸ πρᾶγμα οὕτω γενέσθαι, ὡς φησιν ὁ συγγραφεύς, ἦτοι διὰ τὸ μηδόλως πεφυκέναι γίνεσθαι, ἢ διὰ τὸ μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἶναι τὰ ἱστορούμενα, οἷον πρὸς τοὺς λέγοντας, ὅτι Ἑρακλῆς ἀπέκτεινε Βούσιριν· κατὰ γὰρ Ἑσίοδον πρεσβύτερος Ἑρακλέους ἐστὶν ὁ Βούσιρις ἕνδεκα γενεαῖς.¹⁾

213.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 1396 ὧ ἐνι Λάδων] Πείσανδρος τὸν δράκοντα ὑπέιληφεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι, Ἑσίοδος δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν. In Theog. (v. 333) est filius Cetus et Phorcynis.

214.

Δαίξομένοιο πόληος.

Philem. v. εὐφυνῆς et Phavor. Lex. p. 781, 20 Bas. Καί²⁾

1) Schneidew. conl. crit. p. 70: „Vix cuiquam credibile videbitur, Hesiodum ipsum id aperte testatum fuisse. Quod quidem esset eius, qui narrationem eorum, qui de Herculis et Busiridis rebus rettulissent, infringere conniteretur. At id non cadit in postam Hesiodium. Sed Catalogorum Hesiodorum — ad hos enim Theonis memoria referenda fuerit — is orbis videtur fuisse, ut singuli heroes et complexus heroum ad ordinem quendam aetatum digesti essent. Et sic Busiris ante Herculem positus erat undecim aetatibus“.

Fragm. CCXIV. δαίξομένοιο πόληος] Sic Goettl. δαίξομένου πολ. Philem. Phav. Lex.; δαίξομένου πόλιος e Phav. Lex. p. 436 a affert Marcksch. — δαίξομένου δὲ πόληος ci. Marcksch.

2) καί] Εὐβοεῖς, ἔθνικόν, οἵτινες Phav.

τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττουσιν ἐπίθετα, ὡς παρ' Ὀμήρω κλυτὸς Ἰπποδάμεια¹⁾, καὶ θερμὸς ἀντιμή²⁾, καὶ ἄλὸς πολιοῖο³⁾· καὶ παρ' Ἡσιόδω „δαίξομένον πόλῃος“. Poetae verba ad Pyli expugnationem (cf. fr. 32, 33) retulit Lehmann.

215.

Ἄλκην μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδῃσι,
νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δ' ἔπορ' Ἀτρείδῃσι.
Suid. v. ἀλκή [I, 1 p. 227 Bernh.]· ἰσχύς, δύναμις.
Ἡσιόδος· „ἀλκὴν — Ἀτρείδῃσι“. — Nicol. Damasc.
p. 40 Orell. ὅτι ἐδόκει φρονήσει τὸ τῶν Ἀμυθαονιδῶν
γένος τὸ πάλαι ὄν ἐν τοῖς Ἑλλησι πρωτεύ(τ)ειν·
ὥσπερ καὶ Ἡσιόδος φησὶν ἐν τούτοις· „ἀλκὴν —
Ἀτρείδῃσι“.

216.

Ποταμῶ ρέοντι ἕοικώς.

Serv. ad Verg. Georg. I, 245 In morem fluminis arctos]
Hesiodus: „ποταμῶ — ἕοικώς“.

217.

Τῆδε γὰρ ἀξυλίῃ κατεπύθετο κήλεα νηῶν.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. A, 155: [Ἡ διπλῆ] πρὸς

1) Il. B, 742. 2) Hymn. in Mercur. 110. 3) Il. T, 229.
Od. ε, 410. ε, 132.

Fragment. CCXV. 1. Αἰακίδαισι Nicol. Damasc. — 2. Ἀμυθαονίδαις Nic. Dam. — δέ περ Suid., δὲ παρ' Nic. Dam.; Reitz ci. δὲ πόρ', Herm. δ' ἔπορ', quod cum Marckscheff. reposuimus.

Fragment. CCXVI. ρέοντι Serv. ap. Lion.

Fragment. CCXVII. τῆλε vulgo; corr. Hermann. — κήλεα] χεῖλεα Herm. — κῆλ' ἀλιήων ci. Goettl.

τὴν ἄξυλον, ὅτι πολλὰς ἐκδοχὰς ἐσχηκεν. οἱ μὲν γὰρ τὴν θρυώδη ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τὴν πολύξυλον· βέλτιον δὲ ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο, ὡς Ἡσίοδος „τῆλε — νηῶν“.

218.

Ἀλετρεύουσι μύλης ἐπι μήλοπα καρπόν.

Schol. Ambr. (E) ad Hom. Od. η, 104: μύλη γὰρ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ μηροῦ. καὶ Ἡσίοδος γὰρ φησι τὸ „ἀλετρεύουσι — καρπόν“, ἐπὶ τῆς ἡλακάτης τῆς στρεφόμενης δίκην μύλης. μήλοπα γὰρ τὸν τῶν προβάτων καρπόν, ἦτοι τὸν μαλλόν. Lehmann de Alcinoi ancillis molentibus locum intellexit.

219.

Οὐκέτι δὴ βαίνουσι λαροῖς ποσίιν.

Etym. M. p. 557, 8: λαρόν . . . λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπαλοῦ. Ἡσίοδος „οὐκέτι — ποσίιν“. Cf. Nauckii Lex. Vindob. p. 119. — Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 456: Ἡσίοδος δὲ φησι „λαροῖς ποσίιν“, τοῖς κατ' ὄψιν ἡδέσιν.

220.

Ὠπησαν μὲν πρῶτα, περιφραδέως δ' ἐρύσαντο.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Ω, 624: Σημειοῦνται τινες ὅτι Ἡσίοδος ἐποίησεν „ὦπησαν — ἐρύσαντο“. οὐδεὶς δὲ περιφραδέως ἐξέλλκει κρέα, ἀλλὰ μᾶλλον ὄπτᾶ.

Fragm. CCXVIII. ἐπι pro ἐπὶ Herm.

Fragm. CCXIX. Legebatur βαίνον λαροῖς ποσίιν. Veram lect. e. cod. Voss. restituit Gaisf. Etym. M. p. 1584. [οὐκ ἐπειδὴ βαίνουσι Lex. Vind.]

221.

Γλακτοφάγων εἰς γαῖαν ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων.

Strab. VII p. 302 Ephoro auctore usus narrat εἶναι τινὰς τῶν νομάδων Σκυθῶν γάλακτι τρεφομένους ἵππων τῇ τε δικαιοσύνῃ πάντων διαφέρειν· μεμνηῆσθαι δ' αὐτῶν τοὺς ποιητάς, . . . Ἡσίοδον δ' ἐν τῇ καλουμένῃ γῆς περιόδῳ τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἀρπυιῶν ἄγεσθαι „γλακτοφάγων — ἐχόντων“.

222.

Αἰθίοπας τε Λίγυς τε ἰδὲ Σκύθας ἱππημολγούς.

Strab. VII p. 300: πῶς οὖν ἠγνόει τοὺς Σκύθας ὁ ποιητής, ἱππημολγούς καὶ γλακτοφάγους τινὰς προσγορεύων; ὅτι γὰρ οἱ τότε τούτους ἱππημολγούς ἐκάλουν, καὶ Ἡσίοδος μάρτυς ἐν τοῖς ὑπ' Ἐρατοσθένους παρατεθείσιν ἔπεσιν „Αἰθ. — ἱππημολγούς“.

223.

Herodot. IV, 32: ἀλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ἰπερβορέων εἰρημένα, ἐστὶ δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνοισι κτλ.

224.

Schol. vet. ad Aesch. Prom. 803 Dind.: Πρῶτος Ἡσίοδος ἑτερατεύσατο τοὺς γρῦπας.

Fragm. CCXXI. εἰς γαῖαν Lehre quaest. ep. p. 261.

Fragm. CCXXII. Λίγυς τε ἰδὲ] λιγυσσι δὲ codd. Strab. Αἰθυσίς τ' ἠδὲ Cor. omisso τε post Αἰθίοπας, quod alii quoque eūciendum censuerunt. Αἰθ. Αἰθυσίς τ' ἠδὲ Heins. Αἰθυσίς τ' ἠδὲ Clericus. Aliorum tentamina v. ap. Marcksch. Nos cum Kramerō Αἰθίοπάς τε ἰδὲ scripsimus. Λίγυς Lehmanno, τε ἰδὲ Naekio (ad Choer. p. 124) debetur.

225.

Δωδώνην φηγόν τε, Πελασγῶν ἔδρανον, ἦεν.

Strab. VII p. 327: οἱ δὲ Πελασγοὶ τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα δυναστευσάντων ἀρχαιότατοι λέγονται καὶ ὁ ποιητὴς φησιν οὕτω¹⁾ „Ζεῦ ἄνα Δωδωναίε, Πελασγικέ, ὁ δ' Ἡσίοδος „Δωδώνην — ἦεν“. — Cf. fragm. 150.

226.

Schol. Ven. A ad Hom. II, I, 246: σημειοῦνται τινες ὅτι τὴν ὅλην Πελοπόννησον οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς, Ἡσίοδος δέ.

227.

Eustath. ad Hom. Od. α, 370 p. 1424, 6 Rom. 65 Bas. Ὅτι δ' ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος καὶ τὰ Μέγαρα τὴν χώραν σκιάοντα ἔφη, ὁ Πορφύριος δηλοῖ.

228.

Πίσσης τε θνοφερῆς καὶ κέδρου νηλέι καπνῶ.

Schol. ad Tzetz. περὶ μέτρων in Cram. Anecd. Oxon. III p. 318 not. Τὰ τετρασύλλαβα μέτρα καὶ τὸ ἥρῳον μονοποδία διποδία μετροῦνται παρὰ τὸν Ἡφαιστίωνα ἱαμβικὸς Ἡσιόδου διὰ τὰς κοινὰς δὲ εὔρηται καὶ ἥρῳος „πίσσης — καπνῶ“. Hic versus exstat etiam in Schol. Hephaest. Cod. Bodl. Auct. T. IV, 9 olim
[Westphal Scriptt. metr. gr. I p. 121].

gm. CCXXV. Vulgo ἦεν. Casaub. ἦκεν. Boisson.,
scuti sunt recentiores, ἦεν.
I. II, 233.

229.

Πολλὰ δ' ἀπὸ χλωρῶν δενδρέων ἀμύοντα χαμᾶζε.
 Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 85: Ἀσφάραγος ἢ
 ἀρτηρία· παρὰ τὸ σφαραγεῖν· τὸ δὲ *ā* κατὰ πλεονα-
 σμόν, ὡς τὸ στεροπή παρὰ τὴν στέρησιν τῆς ὄψεως,
 καὶ ἀστραπή· καὶ ἀμύειν δὲ τὸ ἐπιπεπτωκέναι· „πολλὰ
 — χαμᾶζε“, ἀντὶ τοῦ μύοντα. Hunc versum Hesiodi
 esse ex aliis testimoniis discimus, veluti [Herodian.¹⁾ in]
 Etym. M. p. 430, 57. Etym. Florent. ap. Miller Mélanges
 p. 150. Phavor. ecl. p. 230, 23 [fol. 73. b. Ald.]. Cf.
 Etym. Gud. p. 559, 57 sqq.

230.

Αὐτὸς δ' ἐν πλήσμησι διπετέος ποταμοῦ.
 Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 757: διαφέρει πλήμνη
 καὶ πλήσμη· ἡ μὲν γὰρ τὴν κοινικίδα σημαίνει τοῦ
 τροχοῦ, ἡ δὲ πλήσμη τὴν πλήμμυραν τοῦ ποταμοῦ.
 διόπερ παρ' Ἡσιόδῳ οὕτως ἀναγνωστέον „αὐτὸς —
 ποταμοῦ“, καὶ οὐχ ὡς τινες „ἐν πλήμνησι“, εἰ μὴ
 ἄρα ἐξωθεν προσλάβοιμεν τὴν σύν πρόθεσιν, σὺν
 πλήμνησιν.²⁾ Haec de Ulixē naufragium passō et ad
 Phaeacum insulam natante intellexit Lehmann.

231.

Ὡς ἀκαλὰ προρέων ὡς ἀβρὴ παρθένοσ εἰσιν.
 Steph. Byz. v. Παρθένιος· ποταμὸς ἐν μέσῳ τῆς
 Ἀμαστριανῶν πόλεως ῥέων. ἐκλήθη δ' ἐκ τοῦ συνεχῶς

Fragm. CCXXIX. χαμᾶζε Etym. M. Flor. cum Cram. Anecd.;
 corr. Marcksch.

1) Vol. II p. 172 Lentz. 2) „E verbis postremis colligi
 potest, αὐτὸς δὲ πλήσμησι scriptum fuisse“. Marcksch.

περὶ αὐτὸν τὴν παρθένον Ἄρτεμιν κυνηγετεῖν, ἢ διὰ τὸ ἡρεμαῖον καὶ παρθενῶδες τοῦ φεύματος· „ὡς — εἴσιν“.

Etym. M. p. 44, 35. Cod. Voss.: ἐκ τοῦ ἀκαλὸς οὖν γίνεται ἀκαλά, ὡς ὀμαλὸς ὀμαλά, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ „ἀκαλὰ προχέων“ (in marg. γρ. προορέων) ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. Locum indicavit Dilthey de Callimachi Cydippa (Lips. 1863) p. 40.

232.

Eustath. ad Il. Ψ, 148 p. 1293, 25 Rom. 1403 Bas. Ἐς πηγὰς δὲ ἱερεύονται μῆλα διὰ τὸ αὐτὰς γονίμους εἶναι τοῦ ὄλου ποταμοῦ, ἔτι δὲ καὶ τιμίας ἀρχικῶ λόγῳ, καθὰ παραδηλοῖ καὶ Ἡσίοδος.

233.

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος ἀοιδοὶ μέλλομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδὴν, Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

Schol. ad Pind. Nem. II, 1: Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ῥοδὴν οὕτω φησὶν αὐτοὺς (sc. τοὺς ῥαψωδοὺς) προσκεκλησθαι· δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος λέγων· „ἐν — Λητώ“. V. 1—2 laudat Eustath. ad Il. p. 6, 14 sq. Rom. 5 Bas.

234.

Νήπιος, ὃς τὰ ἔτοιμα λιπῶν ἀνέτοιμα διώκει.

Schol. ad Theocr. XI, 75 et Orio anthologn. (Schneidew.

Fragm. CCXXXIV. ὃς τὰ ἔτοιμα] ὃς τὰ γ' ἔτοιμα Boeckh., ὅστις ἔτοιμα Gaisf. — ἀνέτοιμα] Sic Plut. Schol. Pind. Orio; τὰ ἀνέτοιμα Schol. Theocr. (τ' ἀνέτ. vulg.), τάνέτ. Kiessl.

Coni. crit. p. 44): 'Ἡσιόδου' „νήπιος — διώκει“. Ver-
sum sine auctoris nomine afferunt Schol. ad Pind. Pyth.
III, 38. Plut. moral. p. 505 D.

235.

Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.
Harpocr. v. ἔργα νέων· τοῦτο καὶ Ἰππερίδης ἐν τῷ κατ'
Ἀντοκλέους Ἡσιόδου φησὶν εἶναι· παροιμία τις ἐστίν,
ἣν ἀνέγραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς οὕτως
ἔχουσαν· „ἔργα — γερόντων“. Eadem fere narrat
Apostol. IX, 6 Pant. (VII, 90 [Vol. II p. 419 Leutsch]).
Cf. Phot. v.; Strab. XIV p. 674 sq.

236.

Δῶρα θεοῦς κείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.
Plato de Republ. III p. 390 E: οὐδ' ἀστέον αὐτοῖς
ὅτι „δῶρα — βασιλῆας“. Suid. v. δῶρα [Vol. I, 1 p.
1448 Bernh.]. „δῶρα — βασιλῆας“. οἱ μὲν Ἡσιό-
δειον οἴονται τὸν στίχον.

237.

Εἰ κε πάθοι τὰ κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο.
Aristot. Eth. Nic. V, 8 p. 1132^b 25: Τὸ δ' ἀντιπεπον-
θὸς οὐκ ἐφαρμόττει οὔτ' ἐπὶ τὸ διανεμητικὸν δίκαιον
οὔτ' ἐπὶ τὸ διορθωτικόν· καίτοι βούλονται γε τοῦτο
λέγειν καὶ τὸ Ῥαδαμάνθυνος· „εἰ κε — γένοιτο“, ubi
Mich. Ephes. p. 67^b: ἐστὶ δὲ τὸ ἔπος ἀπὸ τῶν Ἡσι-
όδου. — „Laudavit tanquam Aesaci sine auctoris nomine

Fragm. CCXXXVI. δῶρ' αἰδ.] καὶ αἰδ. Suid.

Fragm. CCXXXVII. αἴκε πάθη τὰ κ' ἔρ. Schol. Aesch.
— τὰ κ' ἔρεξε] τὰ γ' ἔρεξε Prov. Coisl., τὰ τ' ἔρεξε Schneidew.
coni. crit. p. 69. — δίκη δ' ἰθ. Schol. Aesch. Prov. Coisl. τ' ἰθ. Iul.

Seneca Lud. de morte Claudii 14: Aeacus, homo iustissimus, vetat. Illum altera tantum parte audita condemnat et ait: „εἴκα π. — γένοιτο“. Goettl. — Versum afferunt praeterea Inlian. Caes. p. 314. Schol. ad Aesch. Suppl. 436. Prov. Coisl. 132 Gaisf.

238.

Ὡς κε πόλις φέξῃσι, νόμος δ' ἀρχαῖος ἄριστος.
Porphyr. de abst. II, 18 p. 134 (93 Nauck): καὶ τὸν Ἡσίοδον οὖν εἰκότως τὸν τῶν ἀρχαίων θυσιαῶν νόμον ἐπαινοῦντα εἶπεν „ὧς κε — ἄριστος“.

239.

Χρῆ δέ σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι.
Schol. ad Nic. Ther. 452: τὰ κτίλα ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ τιθασσῶν τίθεται καὶ Ἡσίοδος „χρῆ — ἔμμεναι“.

240.

Ὁ εἰπόντος μὲν ἐμεῖο
φαῦλόν κεν δόξειεν ἔμμεν, χαλεπὸν δὲ νοῆσαι.
Ps.-Plat. Epist. XI (ad Laodamantem) p. 358 sq. Steph. (528 Herch.): συμβουλεύσαι μέντοι ἔχω σοὶ τε καὶ τοῖς οἰκισταῖς, ὃ εἰπόντος μὲν ἐμοῦ, φησὶν Ἡσίοδος, δόξαι ἂν εἶναι φαῦλον, χαλεπὸν δὲ νοῆσαι.

Fragm. CCXL. „Facile erit versiculum restituere ita: Ὁ εἰπόντος μὲν ἐμεῖο | φαῦλόν κεν δόξειεν ἔμμεν, χαλεπὸν δὲ νοῆσαι. Significaveram hoc fragmentum ut praetermissum in Diario classico Marburgensi A. 1846. N. 143. p. 1143., sed non satis accurate. Vestigia verborum Platoniorum fortasse quis pressius legerit sic scribendo: δόξειέν κεν φαῦλον ἔμμεν κ. τ. ἔ. Sed melius erit φαῦλον initio collocare“. Goettl. opuscul. academ. p. 193.

241.

ἄγαλμα.

Suid. v. *ἀγάλματα* [I, 1 p. 41 Bernh.]· τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, καὶ πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα
..... καὶ Ἡσίοδος τὸν ὄρμον ἄγαλμα καλεῖ.

242.

ἄπτερέως.

Herodian. περὶ παθῶν [II p. 230 Lentz.] in Etym. M. p. 133, 34: *ἄπτερέως* παρ' Ἡσιόδῳ ὡσπερ τὸ *ἀψοφέως*. σημαίνει δὲ τὸ *αἰφνιδίως*.

243.

ἄρκυς.

Etym. Gud. v. *ἄρκυς* (p. 78, 20): εἶδος δικτύου ἐκ παχέος σχοινίου, ὃ ἰστᾶσι πρὸς θήραν λεόντων ἢ ἄρκτων ἢ ἐλάφων. καὶ δασύνεται, ἐκ τοῦ εἴργω τὸ κωλύω, τροπῇ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς α. Ἡσίοδος. Cf. Etym. M. v. *ἄρκυς* (p. 144, 9). Cram. Anecd. Oxon. II p. 336. 427. Fragmentum affert Goettl. Opuscul. acad. p. 197.

244.

ἄφυζαν.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Φ 528 [*πεφυζότες*] ὄθεν *ἄφυζαν* τὸν λέοντα Ἡσιόδός φησιν. Cf. Schol. cod. Ven. B: ἀπὸ τοῦ φύζα· ὄθεν *ἄφυζαν* Ἰωνες ἐκάλουν τὸν λέοντα.

245.

βρι.

Strab. VIII p. 364: παραδείγμασι δὲ χρῶνται τοῦ μὲν ποιητοῦ τῷ κρι καὶ δῶ καὶ μάψ Ἡσιόδου δέ, ὅτι τὸ βριθὺ καὶ βριαρὸν βρι λέγει.

246.

ὄτων.

Schol. ad Philostr. Heroic. ap. Boiss. p. 464: Ἰστέον ὅτι ὄτου καὶ οὔτινος εὐρίσκεται καὶ ὄτω καὶ ὄτινι, γενικῇ καὶ δοτικῇ μόνως· αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις οὐκ ἐν χρήσει εἰσίν. εὐρίσκεται δὲ καὶ παρ' Ἡσιόδου μόνω καὶ γενικῇ τῶν πτώσεων πληθυντικῶν ἐν χρήσει, ὄτων ἀντὶ τοῦ¹⁾ ὄντινων. Phavor. Lex. p. 558, 6 [1390, 7 ed. Bas.] καὶ ὄτων ἀντὶ τοῦ ὄντινων παρὰ Ἡσιόδου μόνω εὑρηται ἐν χρήσει.

247.

πρόκριν.

Gram. Anecd. Oxon. I p. 46: Ἡσιόδου δὲ τὸ πρόκριν παρὰ τὸ κρίσις, πρόκρισις, πρόκρισιν καὶ ἐν συγκοπῇ πρόκριν²⁾.

248.

τέττορες.

Phavorin. Ecl. p. 421, 31: τέττορας δωρικῶς λεχθέν, οὗ εὐθέως κεῖται παρ' Ἡσιόδου.

1) ἀντὶ τοῦ] καὶ Schol. 2) Cf. Schneidew. exercitt. critt. p. 27: „Hoc incredibile censeo — nolim enim ad illud decurtatum magis quam intellectum ἀνέρα ὄβριον decurrere — suspicarique proum est, poetam Hesiodum in explicatione fabulae Proceridis nomen ipsi ἀπροκρίσει inditum dixisse: nam teste Apollod. III, 15, 1 Pteleonta marito πρόκρινε. Scio Hesiodum decurtatis formis delectari; quarum alia est ratio“.

249.

Strab. XIII p. 587 de Priapo: Ἀπαδείχθη δὲ θεὸς οὗτος ὑπὸ τῶν νεωτέρων· οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαπον.

250.

Schol. Harl. Ambr. ad Hom. Od. τ, 34 λύχνον] λέγει δὲ τὴν δᾶδα κυρίως. τοῦ δὲ παρ' ἡμῶν καλουμένου λύχνου τοὺς ἥρωας χρωμένους ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσάγει οὐδὲ¹⁾ Ἡσίοδος μέμνηται.

251.

Argum. ad Soph. Oed. R. p. 4 Herma. [Schol. Soph. Vol. II p. 13 Dind.] Ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα δῆλον· οὔτε γὰρ Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει.

FRAGMENTA DUBIA.

[252.]

Ἀσπληδῶν Κλύμενός τε καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.
(Herodian. περὶ καθολ. προσφθ. [I p. 26 Lentz.] ap.)
Steph. Byz. v. Ἀσπληδῶν· Ὀρχομενοῦ δὲ υἱεὶς „Ἀσπληδῶν — θεοειδής“. Unde hausit Eustath. ad Il. p. 272, 18 Rom. 206 Bas. — Versum Hesiodo tribuunt Herm. et Buttman de Minyis. Comment. Acad. Berol. a. 1820 —21, p. 178 not.

1) οὐδὲ] Sic Dind. pro καὶ οὔτε.

[253.]

Φοῖβον ὕδωρ ἐπάγων κέρας' Ὠκεανοῖο φοῆσι.
 Apollon. Lex. Hom. v. Φοῖβος (p. 164 Bekk.) . . . φοῖβον
 δὲ κατὰ γλῶτταν τὸ καθαρὸν, ὡς καὶ Ἡλιόδωρος¹).
 „φοῖβον — φοῆσι“.

[254.]

Phlegon Trall. Mirab. cap. IV. p. 74 Xyl. [73 Keller]:
 Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἡσιόδος καὶ Δικαίαρχος καὶ Κλέαρχος
 καὶ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι τινὲς περὶ Τειρεσίου τάδε.
 Iam enarrata illa fabula (cf. fragm. 179), cap. V. p. 75
 Xyl. (74 Kell.) sic pergit: Οἱ αὐτοὶ ἱστοροῦσιν κατὰ
 τὴν Λαπίθων χώραν γενέσθαι Ἐλάτῳ τῷ βασιλεῖ
 θυγατέρα, ὀνομαζομένην Καινίδα· ταύτη δὲ Ποσει-
 δῶνα μινέντα ἐπαγγελάσθαι ποιήσειν αὐτήν ὃ ἂν
 ἐθέλη, τὴν δὲ ἀξιῶσαι μεταλλάξαι αὐτήν εἰς ἄνδρα,
 ποιῆσαί τε ἄτρωτον. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος κατὰ τὸ
 ἀξιωθὲν ποιήσαντος μετονομασθῆναι Καινέα.

[255.]

Καὶ ἀτασθαλίησι νόοιο.

Etym. Gud. p. 88, 45 v. ἀτασθαλία· ἢ περὶ τὸν οἶνον
 ἀταξία· „καὶ — νόοιο“, οὕτως ἐν Ἡσιόδῳ.

Etym. autem M. (p. 162, 35) haec habet: ἀτασθα-
 λία· ἀμαρτία, ἀδικία· κυρίως μὲν ἢ παρὰ τὴν θάλειαν
 ἄτη, βλάβη, ὡς παροιμία ἢ παρὰ τὸν οἶνον ἀταξία.
 ἢ παρὰ τὸ τῇ ἄτη θάλλειν καὶ ἀυξάνεσθαι. Ὅμηρος,
 „κεῖνοι δὲ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο“ (Π. Δ
 409). Etym. Sorb. ap. Gaisf. Etym. M. p. 463 D:

Fragm. CCLIII. κέρας'] Sic Bekker ci.; κέρας vulgo.

1) Ἡσιόδος Villois.

ἀτασθαλία· ἢ περὶ τὸν οἶνον ἀταξία. καὶ Ὅμηρος,
ἀτασθαλίησιν νόοιο.

Etym. Gud. „respicit forte Opp. 683 (685) ubi
„ἀτδροίησι νόοιο“ Gaisf.

[256.]

Μηδὲ δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης.
Cic. ad Att. VII, 18: Ego autem, etsi illud ψευδησιό-
δειον — ita enim putatur — observo, μηδὲ δίκην,
praesertim in te, a quo nihil unquam vidi temere fieri,
tamen illius querela movebar. — Plut. moral. p. 1034 E:
πρὸς τὸν εἰπόντα· „μηδὲ — ἀκούσης“, ἀντέλεγεν ὁ
Ζήνων κτλ. — Schol. ad Eur. Hipp. 264: Τὸ „μηδὲν
ἄγαν“ οἱ μὲν Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀνατιθέασιν,
ὡς Κριτίας ὁ δὲ Θεόφραστος, ὡς τὰ Σισύ-
φου λεγόμενα καὶ Πιτθέως, οἶον „μηδὲν ἄγαν“,
„μηδὲ δίκην δικάσης“. — Lucian. de calumn. non tem.
cred. 8. (Vol. III p. 271 Iacob.) — Alia testimonia
congressit Schneidewin de Pittheo Troez. comment. p. 7.

[257.]

Grammaticus in Bachm. Anecd. Gr. II p. 247:
Πρῶτος Ἡσίοδος παρὰ τῆς Ἑλένης τὸ εἶδωλον παρ-
ήγαγε. Legendum videtur πρῶτος Στησίχορος κτλ.;
cf. tamen Bergk. Poett. lyr. Gr. Ed. III. [P. III] p. 981.

[258.]

Aristot. Hist. Anim. VIII, 18, 2 p. 601^a 31 sqq.
Τὰ μὲν οὖν γαμψώνυχα, καθάπερ εἴρηται πρότερον,

Fragm. CCLVI. μήτε Luc. ἂν om. Wyttenb. c. Luc. —
ἀμφοῖν] ἄμφω Luc. probante Schneidew.

ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, ἄποτα πάμπαν ἐστίν (ἀλλ' Ἡσιόδος¹) ἠγνόει τοῦτο· πεποίηκε γὰρ τὸν τῆς μαντείας πρόεδρον ἀετὸν ἐν τῇ διηγήσει τῇ περὶ τὴν πολιορκίαν τὴν Νίνου πίνοντα).

De celeberrima obsidione urbis sermo esse videtur. Quae quum ad a. 606 a. Chr. n. referatur, ab Hesiodi nostri aetate remota est.

[259.]

Phot. Bibl. p. 535^b, 38 Bekk. Τὸ δὲ κνισᾶν ἀγνιάς παρὰ Ἡσιόδῳ τοῖς θεοῖς θύειν λέγει. Hesiodum cum Aristophane commutasse videtur auctor. Cf. Av. 1233: κνισᾶν τ' ἀγνιάς. Eq. 1320: κνισῶμεν ἀγνιάς. Marcksch. p. 384 sq.

[260.]

Ἐβδομάτῃ δ' αὐθις λαμπρὸν φάος ἠέλιοιο.

Clem. Alex. Strom. V p. 256 (600 C) Sylb. 713 Pott. Ἡσιόδος μὲν οὕτως περὶ αὐτῆς (sc. τῆς ἑβδόμης ἡμέρας) λέγει· „πρῶτον ἐνη τετράς τε καὶ ἑβδομον ἑρὸν ἡμαρ“ (Opp. 770) καὶ πάλιν „ἑβδομάτῃ — ἠέλιοιο“.

Hic versus ab Aristobulo philosopho Iudaeo profectus videtur. Cf. Hom. fragmenta falsa p. 75 coll. Valckenaer. diss. de Aristobulo Iudaeo p. 116 sqq. Hermann autem versum diversae Operum ac Dierum recensiois esse iudicat.

[261.]

Serv. ad Verg. Aen. IV, 484 p. 296 Lion. Hesiodus

1) Ἡρόδοτος Cod. D^a (Vat. 262) ap. Bekk.; Ἡσιόδος reliqui. Cf. Dahlmann Forschungen auf dem Gebiete der Geschichte, II p. 229. Müller Hist. litt. Graec. I p. 483 not.

has Hesperidas Aeglem, Arethusam et Hesperusam¹⁾, Noctis filias, ultra Oceanum mala aurea habuisse dicit.

Cf. Theog. 215 sq. „Nomina ista Servius ipsa addere ex alio fonte poterat“. Goettl. ad Th. 215. Recte.

[262.]

Pollux I, 231: Καὶ φυλλοχόος μὲν ὁ ταῦτα ποιῶν, ὡς Ἡσιόδος. Ad Opp. 421 (ὕλη, φύλλα δ' ἔραξε χέει) pertinere videtur.

[263.]

Pollux III, 19: Ἀγαπητὴ θυγάτηρ ἡ μονογενὴς καθ' Ἡσιόδον. Sed cf. Opp. 376 sq. μονογενὴς δὲ πάις εἴη πατρῷον οἶκον | φερβέμεν.

Fr. 262. 263 affert Goettl. opuscc. acad. p. 193.

[264.]

Ἵπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.

Eustath. ad Π. p. 1318, 6 Rom. 1437 Bas. Τὸ ὑπερβαίνειν καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ὑπερβασία, ἧς καὶ παρ' Ἡσιόδου χρῆσις ἐστὶν ἐν τῷ „ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί“. Spectari videtur Opp. 828 ὑπερβασίας ἀλεινῶν, ubi cf. Goettl. .

FRAGMENTA FALSA.

Fragmenta falsa collegit Marckscheffel p. 386—394 editionis suae. Quibus nunc addenda:

1. Fr. 28 Marcksch. = 114 Goettl. e Steph. Byz. v. Αἰσών· πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Αἰσωνοῦ τοῦ Ἰάσονος πατρὸς, οὗ τὸ ὄνομα

1) Hesperusam] Fort. Hesperethusam. Cf. Apollonii Rhod. fragmentum a Schol. ad Clem. Alex. (Vol. IV p. 100 Kl.) allatum: παρ' Ἑσπερίδων. Ἑσπερίδες νόμοι τινὲς νόμοι

διὰ τοῦ ᾧ κλίεται. τὸ δὲ Ἀλαονίδης, ὡς Ἡσίοδος [sic Meineke; ὡς Ἡσίοδος. τὸ δὲ Ἀλα. vulgo], ἀπὸ τοῦ „Ἀλαονά τ' ἠδὲ Φίσητα“ (Hom. Od. I 259). — Ἀλαονίδης exstat Theog. 998.

2. Fr. 30 Marcksch. — 46 Goettl. Pa.-Sanchoniathon p. 6 sq. Wagenfeld. Καὶ γὰρ περὶ δένων, ὧν οὐδὲ (οὔδε Wagenf.) τα ὀνόματα ἴσμεν οἱ Φοίνικες, οὔτ' Ἀγίνορος οἱ Σιδόνιοι, οὔθ' (οὔτ' Wag.) οἱ Βύβλιοι τοῦ Βάλαντος, ὧν φασιν οἱ ποιηταὶ „Βύβλιον τ' ἀγγέλιον καὶ Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν | νικῆσαι (νίκησαι Wag.) τριμύθηνον“ κτλ. Prior versus, quem Hesiodo tribuit Etym. M. p. 216, 36 [Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι oodd. nonnulli ap. Gaisf.], apud Dionys. Per. [v. 912] legitur; hemistichium autem (νίκησαι τριμύθηνον) falsarium de suo addidisse hodie constat.

3. Fragn. 66 Marcksch. — 196 Goettl. Strab. I p. 69: Καὶ ἡ πρότερον δὲ Ἀρτεμίτα λεγομένη μία τῶν Ἐχινάδων νήσων ἡκίερος γίγνεται συγχοῦνται δὲ καὶ αἱ λοιπαί, ὡς Ἡρόδοτος (II, 10) φησὶ. Legebatur Ἡσίοδος; corr. Meineke.

4. Fragn. 126 Marcksch. (Schol. ad Apoll. Rhod. I, 747.) Ad Scut. v. 1 sqq. spectat.

5. Fragn. 199 Marcksch. — 18 Goettl. Plin. N. H. XXI, 17 § 108: Asphodelus manditur et semine tosto et bulbo praecipua voluptate, ut videtur Hesiodo [= Theophr. de hist. plant. VII cap. 11 St. (18, 3 Wimmer)]. Ad Opp. 41 pertinet. Cf. Marcksch. p. 447.

6. Fragn. 228 Marcksch. Cram. Anecd. Oxon. I p. 65: Σεισημείεται παρ' Ἡσιόδου τὸ εὐθύνησον, ὡς ἐνάτιον, ἢ κλεινασμοῦ τοῦ Ἰ, ἢ μεταβολῆ τοῦ ἐν κτλ. Leg. ἰθύνησον, quod invenitur Scut. 156. 210. 257. 286.

7. Fragn. 246 Marcksch. — 289 Goettl. Etym. M. (Sylb.) v. κλειότερος [p. 675, 22] κλειός ἐν καὶ κλειότερος. ἡμάρτηται δὲ ὁμολογουμένως τὸ „πολὸ χειριότερον“ (Opp. 127; leg. χειρότ.) παρὰ Ἡσιόδου καὶ εἰ ὅλως ὄφειλεν εἰπεῖν, χειρονέστερον ὄφειλεν. ἴσμεν ἐν ὃ Ἡσίοδος παρὰ τὸ χεῖρος τοῦτο ἰποίησεν, ὡς ἀπὸ τοῦ κλειός τὸ κλειότερος. [Τί ἐν Ἡσίοδος; ἴσως παρὰ τὸ χεῖρος ed. Gaisf.] Cf. Phav. Ecl. p. 268, 8.

Hunc locum perperam intellexerunt vv. docti. — Etymologi, me iudice, mens est haec: Sicut κλειότερος (a κλειός) poetae nonnulli (inter quos Callimachus; v. paullo supra) usurparunt, sic Hesiodus χειρότερος (a χεῖρος derivatum) excogitavit.

8. Fragn. 258 Marcksch. Suid. v. κομιδή (II, 1 p. 326

οὔτω λεγόμενα, αἱ φελάττουσαι τὰ λεγόμενα χροῖσα μῆλα· ἢ δὲ Ἐρυθεία καὶ Ἐσπερέθουσα βοῶπις, ὡς φησὶν Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος.

Bernh.), ubi hodie legitur: ἡ ἀνάσσεις. Ἡρόδοτος. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀφίξις, ἡ δίοδος (vulgo Ἡσιόδος). Πολύβιος κτλ.

9. Fragm. 254 Marcksch. Nic. Ther. v. 8—12, ubi cf. Schol.

De carminibus errore ad Hesiodum relatis (1. Γῆς περίοδος, — 2. Θεοὶ λόγοι, — 3. Ὕμνοι, — 4. Κεραμεῖς, — 5. Φοινικικά [cf. Cram. An. Par. I p. 14], — 6. Περὶ ταρίχων) disputavit Marckscheffel pp. 197—202.

EUMELUS.

Paus. II, 1, 1: Εὐμηλός γε ὁ Ἀμφιλύτου τῶν Βακχιδῶν καλουμένων, ὃς καὶ [τὰ] ἔπη λέγεται ποιῆσαι, φησὶν ἐν τῇ Κορινθίᾳ συγγραφῇ, εἰ δὲ Εὐμήλου [γε] ἢ συγγραφῇ, κτλ. Cf. V, 19, 10 (2): Εὐμηλον τὸν Κορίνθιον.

Athen. VII p. 277 D: Ὁ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσας, εἰτ' Εὐμηλός ἐστιν ὁ Κορίνθιος ἢ Ἀρκίτινος κτλ. Cf. Laur. Lyd. de mens. IV, 48. Hygin. fab. 183. Eudoc. p. 294. Tzetz. ad Lycophr. 174. ad Hes. Opp. 1 p. 23 Gaisf. [25, 14 ed. Lips.].

Schol. ad Pind. Ol. XIII, 74: Εὐμηλός τις ποιητῆς ἱστορικός.

Clem. Alex. Strom. I p. 144 (338 B) Sylb. 398 Pott. Σιμωνίδης μὲν οὖν κατὰ Ἀρχίλοχον φέρεται, Καλλίνος δὲ πρεσβύτερος οὐ μακρῶ, Εὐμηλος δὲ ὁ Κορίνθιος πρεσβύτερος ὧν ἐπιβεβλημένοι Ἀρχία τῷ Συρακούσας κτίσαντι [a. 734 a. Chr. n.].

Hieron. Eus. Chron. ad Ol. IV, 2 (p. 115 Scalig. 81 Schoen.): Eumelus poeta qui Bugoniam et Europiam composuit agnoscitur. Cf. ad Ol. IX, 2 (p. 83 Sch.): Eumelus Corinthius versificator agnoscitur.

Eumelo tribuuntur

1. *Κορινθιακά*. — Schol. ad Apoll. Rhod. I, 146: *Ἐν Κορινθιακοῖς λέγει Εὐμηλος* coll. Paus. II, 1, 1 (v. supra): *Εὐμηλος φησὶν ἐν τῇ Κορινθίᾳ συγγραφῇ*.

Versus octo ex hoc carmine depromptos servavit Schol. ad Pind. Ol. XIII, 74 (unde hausit Tzet. ad Lycophr. 174). Cf. praeterea fragm. 9.

Eumeli carmen de rebus Corinthiorum postea in orationem solutam translatum esse constat; Pausaniam autem aliosque scriptores non carmine ipso, sed epitome tantum eaque oratione pedestri conscripta usos esse Wilisch ostendit. De hac epitome capienda sunt verba Clementis Alex. Strom. VI p. 267 (629 A) Sylb. 752 Pott. *Τὰ δὲ Ἡσιόδου μετέλλαξαν εἰς πεζὸν λόγον καὶ ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν Εὐμηλὸς τε καὶ Ἀκουσίλαος οἱ ἱστοριογράφοι*. — Cf. Marckscheff. p. 223 sqq. Wilisch p. 4 sqq.

2. *Εὐρωπία*. — Schol. Ven. A ad Hom. Il. Z, 131: *Ὁ τὴν Εὐρωπίαν πεποιηκὼς Εὐμηλος*. Hieron. Eus. Chron. ad Ol. IV, 2. Cf. Clem. Alex. Strom. I p. 151 (349 A) Sylb. 419 Pott. *Ὁ τὴν Εὐρωπίαν ποιήσας*. Pausan. IX, 5, 8 (4): *Ὁ δὲ τὰ ἔπη τὰ ἐς Εὐρώπην ποιήσας*. — Marckscheff. p. 235 sqq. Wilisch p. 27 sqq.

3. *Τιτανομαχία*. Cf. p. 6—8. — Marcksch. p. 244. Wilisch p. 4.

4. *Ἄισμα προσόδιον*. Cf. infra. — Marcksch. p. 243 sq. Wilisch p. 4.

5. Βουγονία. Hieronymi loc. supra allatus. Cf. Varr. de re rust. II, 5. Marcksch. p. 239 sqq. Wilisch p. 3.

6. Νόστος τῶν Ἑλλήνων. Schol. ad Pind. Ol. XIII, 31: ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύκνοος] Ποῦ δὲ ἀλλαγῶ ἡ μουσικὴ ἀνθεῖ καὶ τὰ πολεμικά; τοῦτο δὲ διὰ τὸν Εὐμόλπον ὄντα Κορίνθιον καὶ γράψαντα νόστον τῶν Ἑλλήνων. Pro Εὐμόλπον Εὐμηλον scribendum esse plures viderunt. — Marcksch. p. 217. 244 sq. Wilisch p. 3 sq. — Fortasse huc pertinent versus p. 55 allati (fr. 6).

Subsidia. Welcker Cycl. ep. I (1835) p. 274 sqq. — Marckscheffel Hesiodi, Eumeli, Cinaethonis, Asi et Carminis Naupactii Fragmenta collegit etc. G. M. Lips. 1840. p. 216—245. — E. G. Wilisch „Ueber die Fragmente des Epikers Eumelos. Lips. (Teubn.) 1875. pp. 41. 4.

CORINTHIACA.

1.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 1212: Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθέως θυγατρὸς. Εὐμηλος¹⁾ δὲ ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, γυναικὸς δὲ γενομένης Ἐπιμηθέως. Paus. II, 1, 1: Εὐμηλος φησὶν ἐν τῇ Κορινθίᾳ συγγραφῇ Ἐφύραν Ὠκεανοῦ θυγατέρα οἰκῆσαι πρῶτον ἐν τῇ γῆ ταύτῃ.

1) Σιμωνίδης Cod. Par. Cf. Marckscheff. p. 401.

2.

Ἄλλ' ὅτε δ' Αἰήτης καὶ Ἀλωεύς ἐξεγένοντο
 Ἡελίου τε καὶ Ἀντιόπης, τότε δ' ἄνδιχα χώραν
 δάσσατο παισὶν ἑοῖς Ὑπερίωνος ἀγλαὸς υἱός·
 ἦν μὲν ἔχ' Ἀσωπός, ταύτην πόρε δῖος Ἀλωεὺς·
 ἦν δ' Ἐφύρη κτεάτισσ', Αἰήτη δῶκεν ἅπασαν· ἢ
 Αἰήτης δ' ἄρ' ἐκὼν Βοῦνῳ παρέδωκε φυλάσσειν,
 εἰσόκεν αὐτὸς ἴκοιτ' ἢ ἐξ αὐτοῦ τις ἄλλος
 ἢ πάϊς ἢ υἱωνός· ὃ δ' ὄχετο Κολχίδα γαῖαν.

Schol. ad Pind. OL XIII, 74: Διὰ τί Μηδείας ἐμνημόνευσεν; ὅτι ἡ Κόρινθος πατρῶον αὐτῆς κτῆμα γέγονε, τούτῳ τῷ λόγῳ. Ἀλωεύς γὰρ καὶ Αἰήτης ὁ Μηδείας πατὴρ ἐγένοντο παῖδες Ἡλίου καὶ Ἀντιόπης· τούτοις ὁ Ἥλιος διένειμε τὴν χώραν, καὶ ἔλαχεν Ἀλωεύς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὁ δὲ Αἰήτης τὴν Κόρινθον. Αἰήτης δὲ μὴ ἀρεσθὲις τῇ ἀρχῇ Βοῦνῳ¹⁾ μὲν τινὶ Ἐρμού υἱῷ παρέδωκε τὴν πόλιν, εἰπὼν φυλάττειν τοῖς ἐσομένοις ἐξ αὐτοῦ· αὐτὸς δὲ εἰς Κολχίδα τῆς Σκυθίας ἀφικόμενος ὄκησε βασιλεύων. διδάσκει δὲ τοῦτο Εὐμηλός τις ποιητῆς ἱστορικὸς εἰπὼν „Ἄλλ' — γαῖαν“. — Eosdem versus e cod. Matritensi edidit Iriarte codd. Matrit. p. 263;

Fragm. II. 4. ἔχ'] ἔβαιεν Tzet. — ταύτην] τὴν Tz. — 5. Legebatur Ἐφύρη; corr. Salmas. ad Solin. p. 858. Ruhnk. Boeckh e docti auditoris coniectura. — δῶκεν ἀνάσσειν Ruhnk. — 6. Βουνόμω codd. nonnulli Scholl. Pind. — φυλάττειν Tz. — 7. εἰσόκεν αὐτὸς ἀνὴρ εἰς ὕστερον αὐθις ἴκοιτο Tz. — 8. ἢ πάϊς ἢ υἱωνός] ἢ ἐξ αὐτοῦ τις Tz. — Vulgo παῖς; πάϊς scripta. — ἢ υἱ.] Legebatur ἢ δὲ (sive ἢ δ') υἱ. corr. Boeckh. [sed ἢ υἱωνός idem in praefat. ad Scholl. p. XX]. — ὄχετο] ἴκετο Cod. Matr.

1) Gott. Vrat. D. Βουνόμω, „quod ex etymologico cuiusdam librarii iusu profectum videtur“. Marcksch. — Cf. Schol. in Cod. Matr.: Βουνός δ' Ἐρμού καὶ σύμφης τινός παῖς.

citat praeterea Tzetz. ad Lycophr. 174. — V. 1—3 e Schol. Pind. hausit Auctor Argum. III ad Eur. Med. [Scholl. Eurip. IV p. 4 Dind.] Cf. Tzetz. ad Lycophr. 1024: *Αἶα, πόλις Κολχίδος· Κόρινθος δέ, πόλις Πελοποννήσου, ὧν ἀμφοτέρων ἄρχοντα λέγει τὸν Αἰήτην, ὥσπερ καὶ Εὐμηλος ὁ ποιητής, οὗ τὰ ἔπη ἐν τοῖς ὀπισθεν εἰρήμειν καὶ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν ὅτι κτλ.*

3.

Paus. II, 3, 10 (8): *Εὐμηλος δὲ Ἥλιον ἔφη δοῦναι τὴν χώραν Ἀλωεὶ μὲν τὴν Ἀσωπίαν, Αἰήτη δὲ τὴν Ἐφυραίαν· καὶ Αἰήτην ἀπιόντα ἐς Κόλχους παρακαθίσθαι Βοῦνῳ τὴν γῆν, Βοῦνον δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀλκιδαμείας εἶναι, καὶ ἐπεὶ Βοῦνος ἐτελεύτησεν, οὕτως Ἐπωπεία τὸν Ἀλωέως καὶ τὴν Ἐφυραίων σχεῖν ἀρχήν· Κορίνθου δὲ ὕστερον τοῦ Μαραθῶνος οὐδένα ὑπολιχομένου παῖδα, τοὺς Κορινθίους Μήδειαν μεταπεμψάμενους ἐξ Ἰωλκοῦ παραδοῦναι οἱ τὴν ἀρχήν· βασιλεύειν μὲν δὴ δι' αὐτὴν Ἰάσωνα ἐν Κορίνθῳ, Μηδεία δὲ παῖδας μὲν γίνεσθαι, τὸ δὲ αἶψα τικτόμενον κατακρύπτειν αὐτὸ ἐς τὸ ἱερὸν φέρουσαν τῆς Ἥρας, κατακρύπτειν δὲ ἀθανάτους ἔσεσθαι νομίζουσαν¹⁾· τέλος δὲ αὐτὴν τε μαθεῖν ὡς ἡμαρτήκοι τῆς ἐλπίδος, καὶ ἅμα ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος φωραθεῖσαν, οὐ γὰρ αὐτὸν ἔχειν δεομένην συγγνώμην, ἀποπλέοντα δὲ ἐς Ἰωλκὸν*

1) Cf. Schol. ad Pind. Ol. XIII, 74: *Ἐν Κορίνθῳ κατῴκει (Medea) καὶ ἔπανσε Κορινθίους λιμῶν κατεχομένους θύσασα Δήμητρι καὶ νύμφαις Αἰγυπιαῖς. ἐκεῖ δὲ αὐτῆς ὁ Ζεὺς ἠρώσθη, οὐκ ἐπέδωκε δὲ ἡ Μηδεία τὸν τῆς Ἥρας ἐκκλίνοντα χόλον· διὸ καὶ ἡ Ἥρα ὑπέσχετο αὐτῇ ἀθανάτους ποιῆσαι τοὺς παῖδας. ἀποθανόντας δὲ τούτους τιμῶσι Κορίνθιοι, καλοῦντες μίξοβαρβάρους.*

οίχεσθαι, τούτων δὲ ἔνεκα ἀπελθεῖν καὶ Μήδειαν παραδοῦσαν Σισύφῳ τὴν ἀρχήν. τάδε μὲν οὕτως ἔχοντα ἐπελεξάμην. Cf. Schol. ad Eur. Med. 10. 20.

4.

Paus. II, 1, 1¹): Εὐμήλος φησὶν Ἐφύραν Ὀκεανοῦ θυγατέρα οἰκῆσαι πρῶτον ἐν τῇ γῆ ταύτῃ²), Μαραθῶνα δὲ ὕστερον τὸν Ἐκωπέως τοῦ Ἀλωέως τοῦ Ἥλλου, φεύγοντα ἀνομίαν καὶ ὕβριν τοῦ πατρός, ἐς τὰ παραθαλάσσια μετοικῆσαι τῆς Ἀττικῆς, ἀποθανόντος δὲ Ἐκωπέως ἀφικόμενον ἐς Πελοπόννησον καὶ τὴν ἀρχὴν διανείμαντα τοῖς παισὶν αὐτὸν ἐς τὴν Ἀττικὴν αὐθις ἀναχωρῆσαι, καὶ ἀπὸ μὲν Σικυῶνος τὴν Ἀσωπίαν, ἀπὸ δὲ Κορίνθου τὴν Ἐφυραίαν μετονομασθῆναι.

5.

Paus. II, 2, 2: Τάφους δὲ Σισύφου καὶ Νηλέως, καὶ γὰρ Νηλέα ἀφικόμενον ἐς Κόρινθον νόσφ' τελευτῆσαι φασὶ καὶ περὶ τὸν Ἴσθμὸν ταφῆναι, οὐκ ἂν οὐδὲ ζητοίη τις ἐπιλεξάμενος τὰ Εὐμήλου· Νηλέως μὲν γὰρ οὐδὲ Νέστορι ἐπιδειχθῆναι τὸ μνημα ὑπὸ Σισύφου φησί· χρῆναι γὰρ ἄγνωστον τοῖς πᾶσιν ὁμοίως εἶναι· Σίσυφον δὲ ταφῆναι μὲν ἐν τῷ Ἴσθμῳ, τὸν δὲ οἱ τάφον καὶ τῶν ἐφ' αὐτοῦ Κορινθίων ὀλίγους εἶναι τοὺς εἰδότας. Wilisch p. 23 sq.

1) Cf. paullo supra: Ἡ δὲ Κορινθία χώρα, μοῖρα οὖσα τῆς Ἀργείας, ἀπὸ Κορίνθου τὸ ὄνομα ἔσχηκε. Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον οὐδένα οἶδα εἰκόνητα πω σπουδῆ πλὴν Κορινθίων τῶν πολλῶν, ἐπεὶ Εὐμήλος κει. (cf. fragm. 1). 2) Cf. fragm. 1.

6.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 146 de Leda: Γλαύκου δὲ αὐτὴν τοῦ Σισύφου εἶναι πατρὸς ἐν Κορινθιακοῖς λέγει Εὐμηλος καὶ Παντειδυίας μητρός, ἱστορῶν ὅτι τῶν ἱππῶν ἀπολομένων ἦλθεν εἰς Λακεδαιμόνα ὁ Γλαῦκος καὶ ἐκεῖ ἐμίγη Παντειδυία, ἣν ὕστερον γήμασθαι Θεστίῳ καὶ ποιῆσαι τὴν Λήδαν γόνῳ μὲν¹⁾ οὖσαν Γλαύκου, λόγῳ δὲ Θεστίου.²⁾

7.

Apollodor. III, 11, 1, 1: Μενέλαος ἐκ Κνωσσίας νύμφης κατὰ Εὐμηλον (ἐγέννησε) Ξενόδαμον. Ad Corinthiaca retulit Wilisch p. 27.

8.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 946 [p. 436, 15 Keil]: Ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Ἄρεως καὶ Αἰγίνης γενεαλογεῖται (ἢ Σινώπη)· κατὰ δὲ τινὰς Ἄρεως καὶ Παρνάσσης· κατ' Εὐμηλον καὶ Ἀριστοτέλην Ἄσωποῦ.

9.

Τὸν δ' ἔλεν ἀμφασίῃ ῥιπῇ στιβαροτο σόλοιο,
Αἰήτην. οἱ δ' ὥστε θεοὶ κύνες ἀμφιθορόντες
ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήμιον· οἱ δ' ἐπὶ γαῖαν
μητέρα πίπτον ἑοῖς ὑπὸ δούρασιν ἥντε πεῦκαι
ἢ δρύες, ἄσ τ' ἀνέμοιο κατάικες δονέουσιν.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1372: Οὗτος καὶ οἱ

1) Sic Keil; Θεσπίον φασὶ τὴν Λήδαν λόγῳ μὲν Cod. Laur.

2) γήμασθαι — Θεστίου] γήμασθαι φασὶν Θεσπίον· ἣν Γλαύκου οὖσαν κληθῆναι Θεσπίου Cod. Par.

ἑξῆς στίχοι εἰλημμένοι εἰσὶ παρ' Εὐμήλου, παρ' ᾧ φησι Μήδεια πρὸς Ἴδμονα¹⁾).

E U R O P I A.

10.

Schol. Ven. A et minn. ad Hom. Π. Ζ, 131: Διόνυσος ὁ Διὸς καὶ Σεμέλης παῖς ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας ὑπὸ τῆς Ῥέας τυχῶν καθαρμῶν, καὶ διαθεῖς τὰς τελετάς, καὶ λαβὼν πᾶσαν παρὰ τῆς θεᾶς τὴν διασκευὴν, ἀνὰ πᾶσαν ἐφέρετο τὴν γῆν, χορειῶν τε²⁾ καὶ τιμῶν τυγχάνων προηγείτο πάντων ἀνθρώπων³⁾. παραγενόμενον δὲ αὐτὸν εἰς τὴν Θράκην Λυκοῦργος ὁ Δρύαντος λυπήσας Ἥρας μίσει, μύωπι ἀπελαύνει αὐτὸν τῆς γῆς καὶ καθάπτεται αὐτοῦ καὶ τῶν τιθηνῶν⁴⁾. ἐτύγγανον γὰρ αὐτῷ συνοργιάζουσαι· θεηλάτῳ δὲ ἐλαννόμενος μάστιγι τὸν θεὸν ἔσπευδε τιμωρήσασθαι· ὁ δὲ ὑπὸ δέους εἰς τὴν θάλασσαν καταδύνει, καὶ ὑπὸ Θέτιδος ὑπολαμβάνεται καὶ Εὐρυνόμης. ὁ οὖν Λυκοῦργος οὐκ ἀμισθὶ δυσσεβήσας ἔδωκε τὴν ἐξ ἀνθρώπων δίκην· ἀφηρέθη γὰρ πρὸς τοῦ Διὸς τὸν ὄφθαλμόν. τῆς ἱστορίας πολλοὶ ἐμνήσθησαν, προηγουμένως δὲ ὁ τὴν Εὐρωπίαν⁵⁾ πεποιηκῶς Εὐμηλος.

1) Ἰάσωνα Schol. Par. 2) χορειῶν τε] Sic Scholl. minn.; χορεύων Schol. Ven. 3) τυγχάνων — ἀνθρώπων] ἐτύγγαναι προηγουμένων τῶν ἀνθρ. Scholl. minn. — 4) καθάπτεται — τιθηνῶν] Sic Scholl. minn.; καθάπτει αὐτὸν τῶν τούτου τιθηνῶν Cod. Ven. — 5) Εὐρώπειαν Dind. Cf. Thesaur. III p. 2438 A. Marcksch. p. 236 sq.

11.

Ὅφρα θεῶ δεκάτην ἀκροθίνιά τε κρεμάσαιμεν
σταθμῶν ἐκ ξαθέων καὶ κίονος ὑψηλοῖο.

Clem. Alex. Strom. I p. 151 (349 A) Sylb. 419 Pott.
Ἄλλα καὶ ὁ τὴν Εὐρωπίαν ποιήσας ἱστορεῖ τὸ ἐν
Δελφοῖς ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κίονα εἶναι διὰ τῶνδε·
„Ὅφρα — ὑψηλοῖο“.

12.

Paus. IX, 5, 8 (4): Ὁ δὲ τὰ ἔπη τὰ ἐς Εὐρώπην
ποιήσας φησὶν Ἀμφίονα χρῆσασθαι λύρα πρῶτον
Ἑρμοῦ διδάξαντος. πεποίηκε δὲ καὶ λίθων καὶ θη-
ρίων¹⁾ ὅτι καὶ ταῦτα ἄδων ἦγε.

ἌΙΣΜΑ ΠΡΟΣΟΔΙΟΝ²⁾.

13.

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτα καταθύμιος ἔπλετο μοῖσα
ἅ καθαρὰ καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ' ἔχοισα.

Paus. IV, 33, 2 (3): Ἄγουσι δὲ καὶ ἑορτὴν ἐπέτειον Ἰθω-
μαῖα (Messeniū) τὸ δὲ ἀρχαῖον καὶ ἀγῶνα ἐτίθεσαν

1) Lacunae signa pos. Schubart. — 2) Cram. An. Oxon. IV
p. 814: προσόδιόν ἐστι ποίημα ὑπὸ ἀρρένων ἢ παρθένων
χοροῦ ἐν τῇ προσόδῳ τῇ πρὸς τὸν θεὸν ἀδόμενον. φέρεται
δὲ ἐν τούτῳ τῷ γένει καὶ τὸ ἀποτρειπτικόν· ἐστὶ δὲ ποίημα
σπαστικὸν κατὰ τὸν ἀπὸ τῶν θεῶν χωρισμὸν ἀδόμενον. Plat.
moral. p. 1136 F: οὐκ ἠγνόει δέ, ὅτι πολλὰ Δῶρια παρθένεια
ἄλλα Ἀλκμῶνι καὶ Πινδαρῷ καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ πεποίη-
ται. ἀλλὰ μὴν καὶ ἐτι προσόδια καὶ καιᾶνες καὶ μέντοι καὶ
ὅτι τραγικοὶ οἰκτοὶ ποτε ἐπὶ τοῦ Δωρίου τρόπου ἐμελωδήθησαν
κτλ. Cf. Etym. M. p. 777, 3 sqq. Mareksch. p. 243 sq.

Fragm. XIII. 2. ἅ καθαρὰν καθάρων Bergk Poett. Lytt.
p. 811; ἅ καθαρὰ καὶ ἐλευθέριος καλὰ σ. ἔχ. - Emperius.

μουσικῆς. τεκμαίρεσθαι δ' ἔστιν ἄλλοις τε καὶ Εὐμήλου τοῖς ἔπεσιν· ἐποίησε γοῦν καὶ τάδε ἐν τῷ προσοδίῳ τῷ ἐς Δῆλον· „τῷ — ἔχοισα“. Cf. IV, 4, 1: Ἐπὶ δὲ Φίντα τοῦ Συβότα πρῶτον Μεσσήνιοι τότε τῷ Ἀπόλλωνι ἐς Δῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι. τὸ δὲ σφισιν ἄσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὐμηλος, εἶναί τε ὡς ἀληθῶς Εὐμήλου νομίζεται μόνα τὰ ἔπη ταῦτα. — V, 19, 10 (2).

INCERTORUM CARMINUM FRAGMENTA.

14.

Apollodor. III, 8, 2, 2: Εὐμηλος δὲ καὶ τινες ἕτεροι λέγουσι Λυκάονι καὶ θυγατέρα Καλλιστῶ γενέσθαι.

15.

De Arcade Callistus filio Apollod. III, 9, 1, 1: Ἀρκάδος δὲ καὶ Λεανείρας τῆς Ἀμύκλου ἢ Μετανείρας τῆς Κρόκωνος, ὡς δὲ Εὐμηλος λέγει, νύμφης Χρυσοπελείας, ἐγένοντο παῖδες Ἐλατος καὶ Ἀφείδας. οὗτοι τὴν γῆν ἐμερίσαντο, τὸ δὲ πᾶν κράτος εἶχεν Ἐλατος.

Tzet. ad Lycophr. 480: Ἀρκάς, ὁ Διὸς ἢ Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Καλλιστοῦς τῆς Λυκάονος θυγατρὸς, ὡς φησι Χάρων ὁ Λαμψακηνός, κυνηγῶν ἐνέτυχέ τι τῶν Ἀμαδρυάδων νυμφῶν κινδυνευούσῃ καὶ μελλούσῃ φθαρῆναι ὑπὸ χειμάρρου ποταμοῦ ἐν τῇ δρυί, ἐν ἣ γεγονυῖα ἦν ἡ νύμφη, καὶ ἀνέτρεψε τὸν ποταμὸν καὶ τὴν δρυὶν χῶματι ὠχύρωσεν. ἡ δὲ νύμφη, Χρυσοπέλεια τὴν κλῆσιν κατ' Εὐμηλον, συνελθοῦσα αὐτῷ

γεννᾷ Ἐλατον καὶ Ἀφείδαντα, ἐξ ὧν εἰσι καὶ οἱ Ἀρκάδες, ὡς φησι Ἀπολλώνιος.

16.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐννέα κοῦραι.
Clem. Alex. Strom. VI p. 264 (621 D) Sylb. 742 Pott.
Εὐμήλου γὰρ ποιήσαντος „Μνημοσύνης — κοῦραι“,
Σόλων τῆς ἐλεγείας ὡς ἀρχεται „Μνημοσύνης καὶ
Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα“. Wilisch p. 5. 38 sq.

17.

Tzetz. ad. Hes. Opp. 1 p. 23 Gaisf. [25, 14 ed. Lips.]: Εὐμηλος μὲν¹⁾ ὁ Κορίνθιος τρεῖς φησιν εἶναι Μούσας θυγατέρας²⁾ Ἀπόλλωνος, Κηφισοῦν³⁾, Ἀπολλωνίδα⁴⁾, Βορυσθενίδα⁵⁾. Eadem habent Eudoc. p. 294, 14—16. Gramm. in Gram. Anecd. Ox. IV p. 424. Excerpt. ap. Iriart. Catal. Bibl. Matr. p. 320. Cf. Ruhnck. ep. crit. p. 222 (Opp. II p. 609). Hermann. Opuscc. II p. 300. Wilisch p. 36.

18.

Laur. Lyd. de mens. IV, 48: Εὐμηλος δὲ ὁ Κορίνθιος τὸν Δία ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀυδία τεχθῆναι βούλεται, καὶ μᾶλλον ἀληθεύει ὅσον ἐν ἱστορίᾳ· ἐτι γὰρ καὶ νῦν πρὸς τῷ δυτικῷ τῆς Σαρδιανῶν πόλεως μέρει ἐπ' ἀκρωρείας τοῦ Τρωίου τόπος ἐστίν, ὃς πάλαι μὲν Γουαὶ Διὸς Ἰετίου, νῦν δὲ παρατραπίσης τῷ χρόνῳ λέξεως Δευσίου προσαγορεύεται.

1) μὲν τοι cod. Hisp. 2) θυγατέρας om. cod. Hisp.
3) Ἰφισοῦν cod. Hisp. Κηφισοῦν cod. Par. ap. Ruhnck.
4) Ἀπολλωνίδα Gramm. ap. Gram. πολλωνίδα cod. Hisp.
5) Βορυσθενίδα Tzetz. ap. Gaisf. Κρυσθενίδα cod. Hisp.

CINAETHO.

Paus. II, 3, 9 (7): *Κιναίθων ὁ Λακεδαιμόνιος*. Cf. Schol. ad Eur. Tro. 821. Tzetz. Exeg. in Il. p. 45, 10 sq.

Hieron. Euseb. Chron. ad Olymp. IV, 2 (p. 81 Schoene): *Cinaethon Lacedaemonius poeta qui Telegoniam scripsit agnoscitur*.

Cinaethoni tribuuntur

1. *Ἔπη*¹⁾. Paus. II, 3, 9 (7): *Κιναίθων δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος, ἐγενεαλόγησε γὰρ καὶ οὗτος ἔπεσι*. Cf. fragm.

2. *Τηλεγονία*²⁾. Hieron. l. l.

3. *Ἡράκλεια*. Schol. ad Apoll. Rhod. I, 1357. V. infra. p. 212.

4. *Οἰδιποδία*. Supra, p. 8 sq.

5. *Ἰλιάς μικρά*. Supra, p. 38.

Cinaethonem a Cynaetho rhapsodo celeberrimo³⁾ non diversum fuisse censet Welcker Cycl. Ep. I p. 242 sqq. („Kinaethon und Kynaethos sind derselbe Name etc.“) — Quam opinionem refellit Marcksch. p. 245 sqq.

1) *Γενεαλογίαι* substituit Marcksch. p. 248. 2) *Τηλεγονία* corruptum; *Θεογονία* vel *Γενεαλογίαι* cū viri dā. — 3) Schol. ad Pind. Nem. II, 1: *Ὀμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου γένους, οἳ καὶ τὴν ποιήσιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἤδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ῥαψῳδοὶ οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὀμηρον ἀνάγοντες. ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὗς φασὶ πολλὰ τῶν ἔπων ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου ποιήσιν. ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἑπιγραφομένων Ὀμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσῃς ἐραψώδης τὰ Ὀμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἰππόστρατός φησιν.*

ἘΠΩΝ FRAGMENTA.

1.

Paus. VIII, 53, 5 (2): Κιναιίδων δὲ ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν ὡς Ῥαδάμανθους μὲν Ἡφαίστου, Ἡφαιστος δὲ εἶη Τάλω, Τάλων δὲ εἶναι Κρητὸς παῖδα. οἱ μὲν δὴ Ἑλλήνων λόγοι διάφοροι τὰ πλέονα καὶ οὐχ ἤκιστα ἐπὶ τοῖς γένεσιν εἰσι.

2.

Paus. II, 3, 9 (7): Κιναιίδων δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος, ἐγενεαλόγησε γὰρ καὶ οὗτος ἔπεσι, Μῆδειον¹⁾ καὶ θυγατέρα Ἐριῶπιν Ἰάσονι εἶπεν ἐκ Μηδείας γενέσθαι· πέρα δὲ ἐς τοὺς παῖδας οὐδὲ τούτῳ πεποιημένα ἐστίν.

3.

Schol. Ven. A ad. Hom. II. Γ, 175: Ἐλένης τε καὶ Μενελάου ἱστορεῖ Ἀρίαιθος παῖδα Μαράφιον ὡς δὲ Κιναιίδων, Νικόστρατον.

4.

Paus. II, 18, 6 (5): Ὀρέστου δὲ ἀποθανόντος ἔσχε Τισαμενὸς τὴν ἀρχὴν Ἐρμιόνης τῆς Μενελάου καὶ Ὀρέστου παῖς. τὸν δὲ Ὀρέστου νόθον Πενθίλον Κιναιίδων ἔγραψεν ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἡριγόνην τὴν Αἰγίσθου τεκεῖν. Cf. Strab. IX p. 402. XIII p. 582.

5.

Paus. IV, 2, 1: Πυθέσθαι δὲ σπουδῇ πάνυ ἐθελήσας οἳ τινες παῖδες Πολυκάονι ἐγένοντο ἐκ Μεσ-

1) Μῆδον Siebelis.

σῆνης, ἐπελεξάμην τὰς τε Ἡοίας καλουμένας καὶ τὰ ἔπη τὰ Ναυπάκτια, πρὸς δὲ αὐτοῖς ὅποσα Κιναιθῶν καὶ Ἄσιος ἐγενεαλόγησαν. οὐ μὲν ἔς γε ταῦτα ἦν σφίσιν οὐδὲν πεποιημένον.

CARMEN NAUPACTIUM.

PAUS. X, 38, 11 (6): Τὰ δὲ ἔπη τὰ Ναυπάκτια ὀνομαζόμενα ὑπὸ Ἑλλήνων ἀνδρὶ ἐσποιούσιν οἱ πολλοὶ Μιλησίῳ· Χάρων δὲ ὁ Πύθειός φησιν αὐτὰ ποιῆσαι Ναυπάκτιον Καρκίνον. ἐπόμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς τῇ τοῦ Λαμψακηνοῦ δόξῃ· τίνα γὰρ καὶ λόγον ἔχει ἂν ἔπεσιν ἀνδρὸς Μιλησίου πεποιημένοις ἔς γυναῖκας τεθῆναι σφίσιν ὄνομα Ναυπάκτια; Cf. II, 3, 9 (7): Ἔπη δὲ ἔστιν ἐν Ἑλλήσι Ναυπάκτια ὀνομαζόμενα. IV, 2, 1: Τὰ ἔπη τὰ Ναυπάκτια.

Verum nomen est apud Pausaniam; alii Ναυπακτικὰ formam habent, cf. fragm. 1—9. 11. 12.

De carminis argumento disputavit Mareksch. p. 255 sq. „Quamvis accuratiore cognitione careamus, hoc pro certo poni videtur posse, in quo omnes nunc consentiunt, hoc carmine celebratas fuisse illustres in fabulis feminas una cum eorum prosapiis, ut Heynius dicit Nec tamen intra genealogiarum tenuitatem poetam se continuisse, sed satis copiose de heroum rebus gestis exposuisse ex iis concludi potest, quae scholiasta ad Apollonium de Argonautarum expeditione ex hoc carmine affert.“

1.

Τὴν δὲ μέθ' ὀπλοτάτην Ἐριώπην ἐξονόμαξεν,
Ἄλκιμάχην δὲ πατήρ τε καὶ Ἄδμητος καλέεσκεν.

Schol. Viet. ad Hom. II. O, 336: Ὁμοίως τῷ ποιητῇ καὶ Ἑλλάνικος τὴν Ἐριώπην μητέρα Αἴαντός φησι. Φερεκύδης δὲ ἐν εἴω¹⁾ καὶ Μνασέας ἐν ἡ' Ἀλκιμάχην· ὁ δὲ τῶν Ναυπακτικῶν ποιητῆς διώνυμον αὐτὴν φησι· „τὴν — καλέεσκεν“. Eadem e cod. Townl. protulit Cram. Anecd. Par. III p. 286.

2.

Ἄλλ' ὃ μὲν οὖν ἐπὶ θινὶ θαλάσσης εὐρυπόροιο οἰκία ναιετάασκε πολύρρην, πουλυβοώτης.

Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 15 [II p. 922 Lentz.²⁾

3.

Apoll. Rhod. II, 298 sq.: Ἀρπυιαί τ' Ἰρίς τε διέτμαγον. αἱ μὲν ἔδυσαν | κευθμῶνα Κρήτης Μινωίδος. Ubi Schol.: κοιλάδα τῆς Κρήτης κατέδυσαν. τοῦτο δὲ φησι καὶ Νεοπτόλεμος. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας καὶ Φερεκύδης ἐν ε' φασίν³⁾ εἰς τὸ σπέος αὐτὰς φυγεῖν τῆς Κρήτης τὸ ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Ἀργινοῦντι.

4.

Apoll. Rhod. III, 242: τὸν μὲν (Ἀψυρτον) Κανκασίη νύμφη τέκεν Ἀστερόθεια. Ubi Schol.: Ὁ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκὼς Εὐρυλύτην⁴⁾ αὐτὴν λέγει.

1) Sic Viet.; ἐνεῶ cod. Townl. Legendum videtur ἐν ε' φ (i. e. ἐν πέμπτῳ).

Fragm. II. 1. ἐπὶ θινὶ] ἐπινευσαὶ cod. ἀπάνευθε Lobbeck paralipp. gr. gr. p. 71, qui praeterea οὐκ pro οὖν; — ἐπὶ θινὶ Cramer. Koechly coni. ep. p. 14. — 2. οἰκία cod., corr. Dind.

2) Cf. I p. 17. 3) Νεοπτ. — φασίν] Legebatur Νεοπτόλεμος ὁ τὰ Ν. ποιήσας· καὶ Φ. — φασίν. Corr. Keil. —

4) Ἐριαύγη Cod. Par., male. Cf. fragm. 7.

5.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 521: Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος τούτους φησὶ προαιρεῖσθαι ζεῦξαι τοὺς βόας. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας¹⁾ πάντας ἀριθμῆι τοὺς ὑπ' αὐτοῦ φερομένους ἀριστεῖς.

6.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 523 ἀλλὰ τιν' οἶω μητρὸς ἐμῆς] δύναται, φησιν, ἢ μήτηρ ἢ ἐμὴ πείσαι τὴν Μήδειαν συνεργῆσαι τὸν ἄθλον. ἐν δὲ τοῖς Ναυπακτικοῖς Ἰδμῶν ἀναστὰς Ἰάσωνα κελεύει ὑποστῆναι τὸν ἄθλον.²⁾

7. 8.

Δὴ τότε ἄφ' Αἰήτη πόθον ἐμβαλε δὲ Ἀφροδίτη
 Εὐρυλύτης φιλότητι μιγήμεναι ἧς ἀλόχοιο,
 κηδομένη φρεσὶν ἧσιν ὅπως μετ' ἄεθλον Ἰήσων
 νοστήσῃ οἰκόνδε σὺν ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.

Φευγέμεν ἐκ μεγάροιο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 59: παρὰ δὲ τῷ τὰ
 Ναυπακτικὰ πεποιηκότι οὐκ ἔστι κατὰ τὴν ἰδίαν προ-
 αίρεσιν ἐξιούσα ἢ Μήδεια, ἀλλ' ἐφέστιος ἀνακαλου-
 μένη³⁾. οἱ γὰρ Ἄργοναῦται κατ' ἐπιβουλήν ἐνστάντος
 τοῦ τῆς ἀναιρέσεως αὐτῶν καιροῦ⁴⁾ προτραπο-
 μένου δὲ τοῦ Αἰήτου ἐπὶ τὴν Εὐρυλύτης τῆς γυναι-

1) ποιήσας e Cod. Par. addidi. — 2) Cod. Par. ad v. 515—522: Ἐτι δὲ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Ἄργον φησὶν ἐμποδίσαι τοὺς ἦρωας ὑποστῆναι βουλομένους τὸν ἀγῶνα. ἐν δὲ τοῖς N. κτλ. — 3) ἐφέστιος ἀνακαλουμένη] Sic Keil. ἐφ' ἐστίας καλουμένη Cod. Laur., ἐφ' ἐστίας καλουμένη Marcksch. — 4) Lacunae signa pos. Keil.

κὸς συνουσίαν Ἴδμονος ὑποθεμένου τοῖς Ἀργοναύταις ἀποδιδράσκειν, καὶ Μήδεια συνεκπλεῖ.

Id. ad IV, 86: Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος φησι νυκτὸς πεφευγέναι τὴν Μήδειαν ἐπὶ τὴν ναῦν Αἰήτου συνέδριον ἔχοντος Κόλχων περὶ διαφθορᾶς τῶν ἡρώων. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκῶς ὑπὸ Ἀφροδίτης φησὶ τὸν Αἰήτην κατακοιμηθῆναι ἐπιθυμήσαντα τῇ αὐτοῦ γυναικὶ συγγενέσθαι δεδειπνηκότων παρ' αὐτῷ τῶν Κόλχων¹⁾ καὶ κοιμωμένων διὰ τὸ βούλεσθαι αὐτὸν τὴν ναῦν ἐμπρῆσαι „δὴ τότε — ἐτάροισιν“. ὁ δὲ Ἴδμων συνῆκε τὸ γεγονός καὶ φησι „φευγέμεναι — μέλαιναν“. τὴν δὲ Μήδειαν τὴν ποδοφορίαν ἀκούσασαν²⁾ ἀναστᾶσαν συνεξορμήσαι. λέγει δὲ καὶ Ἡρόδοτος ταῦτα.

9.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 87: Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος μετὰ τὸ φυγεῖν τὴν Μήδειαν ἐκ τοῦ Αἰήτου οἴκου πεποίηκεν ὑπισχνουμένην τὸ κῶας τῷ Ἰάσονι· ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ γράψας συνεκφέρουσαν αὐτὴν τὸ κῶας κατὰ τὴν φυγὴν κατὰ τὸν αὐτοῦ οἶκον κείμενον τοῦ Αἰήτου.

10.

Paus. II, 3, 9 (7): Ἐπεὶ δὲ ἔστιν ἐν Ἑλλήσι Ναυπακτικὰ ὀνομαζόμενα· πεποίηται δὲ ἐν αὐτοῖς Ἰάσωνα ἐξ Ἰωλκοῦ μετὰ τὸν Πελλίου θάνατον εἰς Κόρυραν μετοικῆσαι, καὶ οἱ Μέρμερον μὲν τὸν πρεσβύτερον

1) τῶν Κόλχων] τῶν Ἀργοναυτῶν ci. Keil. — 2) ποδοφορίαν ἀκούσασα poetam dixisse suspicatur Schaefer.

τῶν παιδῶν ὑπὸ λεαίνης διαφθαρήναι θηρεύοντα ἐν τῇ πέραν ἠπείρῳ· Φέρητι δὲ οὐδέν ἐστιν ἐς μνήμην προσκείμενον.

11.

Adnot. marginalis ad Apollod. III, 10, 3, 9 (ab Heynio a mythographi textu seiuncta): Ἰππόλυτον (ἀνέστησεν ὁ Ἀσκληπιός), ὡς ὁ τὰ Ναυπακτικὰ συγγράφας λέγει.

12.

Philod. περὶ εὐσ. p. 52 Gomp.: Ἀσκληπι[ὸν δὲ Ζε]ῦς ἐκεραύνωσ[εν, ὡς μ]ὲν ὁ τὰ Ναυπα[κτι]κὰ συγγράφας. Cf. p. 17.

13.

Paus. IV, 2, 1. Cf. Cinaeth. fragm. 5. p. 197.

ASIUS.

Paus. VII, 4, 1 (2): Ἄσιος δὲ ὁ Ἀμφιπολέμου Σάμιος. Cf. II, 6, 4 (2). Athen. III p. 125 B: κατὰ τὸν Σάμιον ποιητὴν Ἄσιον τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον.

De carminibus Asio adscriptis. Composuit 1) Genealogias, breviter indicatas a Paus. IV, 2, 1. ἐπελεξάμην ὅποσα Κιναιθῶν καὶ Ἄσιος ἐγενεαλόγησαν coll. VII, 4, 1 (2): Ἄσιος ἐποίησεν ἐν τοῖς ἔπεσιν et fragm. 3—6. — 2) Carmen epicum de Samiorum moribus, cf. infra. — 3) Elegias, de quibus v. Athen. III p. 125, B, D.

Subsidia. — Callini, Tyrtaei, Asii carminum quae supersunt ed. Nic. Bach. Lips. 1831. Suppl. ed. 1832.

— Marckscheff. p. 259—261. 411—416. — Asiï, Pisandri etc. fragmenta cum annotat. ed. Fred. Duebner. Par. 1840. — Bode Hist. poeseos Graecae I p. 491 sq.

ΕΠΩΝ (ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΩΝ) FRAGMENTA.

1.

Ἀντιόπη δ' ἔτεκε Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα διον,
Ἄσωποῦ κούρη ποταμοῦ βαθυδινήεντος,
Ζηνί τε κυσαμένη καὶ Ἐωπεί ποιμένι λαῶν.

Paus. II, 6, 3 (2): Λαμέδων γὰρ ὁ Κορώνου βασιλεύσας μετὰ Ἐωπεία ἐξέδωκεν Ἀντιόπην· ἣ δὲ ὡς ἐς Θήβας ἤγετο τὴν ἐπ' Ἐλευθερῶν, ἐνταῦθα καθ' ὁδὸν τίκει. καὶ ἐπὶ τούτῳ πεποιήκεν Ἄσιος ὁ Ἀμφικτολέμου· „Ἀντιόπη — λαῶν“.

2.

Δίου ἐνὶ μεγάροις τέκεν εὐειδῆς Μελανίπην.

Strab. VI p. 265: δοκεῖ δ' Ἀντίλοχος τὴν πόλιν Μεταπόντιον εἰρησθαι πρότερον Μέταβον, παρωνομάσθαι δ' ὕστερον· τὴν τε Μελανίπην οὐ πρὸς τοῦτον ἀλλὰ πρὸς Δίον κομισθῆναι ἐλέγχειν ἠρῶν τοῦ Μετάβου καὶ Ἄσιον τὸν ποιητὴν φήσαντα ὅτι τὸν Βοιωτὸν „Δίου — Μελανίπην“, ὡς πρὸς ἐκείνον ἀχθεῖσαν τὴν Μελανίπην, οὐ πρὸς Μέταβον.

3.

Paus. IX, 23, 6 (3): Προελθόντι δὲ ἀπὸ τῆς πόλεως (Θηβῶν) ἐν δεξιᾷ πέντε πού καὶ δέκα σταδίους

Fragm. I. 1. Ζῆθον καὶ ἀμφίονα Duebn., Ζῆθόν τ' Ἀμφιόνά θ' υἱόν Naeke ad Choeril. p. 76.

τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστι τοῦ Πτώου τὸ ἱερόν. εἶναι δὲ Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς παῖδα τὸν Πτώον, ἀφ' οὗ τῷ τε Ἀπόλλωνι ἐπικλήσις καὶ τῷ ὄρει τὸ ὄνομα ἐγένετο, Ἄσιος ἐν τοῖς ἔπεσιν εἴρηκε.

4.

Paus. V, 17, 8 (4): Ἄσιος δὲ ἐν τοῖς ἔπεσι καὶ Ἀλκμήνην ἐποίησε θυγατέρα Ἀμφιαράου καὶ Ἐριφύλης εἶναι.

5.

Paus. II, 29, 4: Φώκῳ δὲ Ἄσιος ὁ τὰ ἔπη ποιήσας γενέσθαι φησὶ Πανοπέα καὶ Κρίσον· καὶ Πανοπέως μὲν ἐγένετο Ἐπειὸς ὁ τὸν ἵππον τὸν δούρειον, ὡς Ὅμηρος ἐποίησεν, ἐργασάμενος, Κρίσον δὲ ἦν ἀπόγονος τρίτος Πυλάδης, Στροφίου τε ὦν τοῦ Κρίσου καὶ Ἀναξιβίας ἀδελφῆς Ἀγαμέμνονος.

6.

Paus. III, 13, 8 (5): Γεγόνασι δὲ οἱ Τυνδάρεω παῖδες τὰ πρὸς μητρὸς ἀπὸ τοῦ Πλευρῶνος· Θέστιον γὰρ τὸν Λήδας πατέρα Ἄσιός¹⁾ φησιν ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀγήνορος παῖδα εἶναι τοῦ Πλευρῶνος.

7.

Paus. VII, 4, 1 (2): Ἄσιος δὲ ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος ἐποίησεν ἐν τοῖς ἔπεσιν ὡς Φοῖνικι ἐκ Περιμήδης τῆς Οἰνέως γένοιτο Ἀστυπάλαια καὶ Εὐρώπη, Ποσειδῶνος δὲ καὶ Ἀστυπαλαίας εἶναι παῖδα Ἀγκαιῶν, βασιλεύειν δὲ αὐτὸν τῶν καλουμένων Λελέγων· Ἀγκαίῳ

1) Codd. Ἄρμιος; corr. Palmer, et Valcken.

δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ ποταμοῦ λαβόντι τοῦ Μαιάνδρου Σαμίαν γενέσθαι Περίλαον καὶ Ἐνουδον καὶ Σάμον καὶ Ἀλιθέρσην καὶ θυγατέρα ἐπ' αὐτῷ Παρθενόπην, Παρθενόπης δὲ τῆς Ἀγκαίου καὶ Ἀπόλλωνος Λυκομήδην γενέσθαι. Ἄσιος μὲν ἐς τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐδήλωσε.

8.

Ἀντίθεον δὲ Πελασγὸν ἐν ὑψικόμοισιν ὄρεσσι γαῖα μέλαιν' ἀνέδωκεν, ἵνα θνητῶν γένος εἴη.

Paus. VIII, 1, 4 (2): Πεποιήται δὲ καὶ Ἀσίῳ τοιάδε ἐς αὐτόν (sc. τὸν Πελασγόν)· „ἀντίθεον — εἴη“.

9.

Apollodor. III, 8, 2, 2: Εὐμηλος δὲ καὶ τινες ἕτεροι λέγουσι Λυκάονι καὶ θυγατέρα Καλλιστῶ γενέσθαι· Ἡσίοδος μὲν γὰρ αὐτὴν μίαν εἶναι τῶν νυμφῶν λέγει, Ἄσιος δὲ Νυκτέως.

10.

Κοῦραι τ' Ἰκαρίοιο Μέδην καὶ Πηνελόπεια.

Schol. Marc. ad Hom. Od. δ, 797: Ἄσιος δὲ φησι „κοῦραι — Πηνελόπεια“.

11.

Paus. II, 6, 5 (3): Σικυῶνα δὲ οὐ Μαραθῶνος τοῦ Ἐπωπέως, Μητίονος δὲ εἶναι τοῦ Ἐρεχθέως φασίν· ὁμολογεῖ δὲ σφισι καὶ Ἄσιος.

12.

Paus. IV. 2. 1. cf. Cinaeth. fr. 5. p. 197.

CARMINIS EPICI DE SAMIORUM MORIBUS
FRAGMENTUM.

13.

Οἱ δ' αὐτως φοίτεσκον, ὅπως πλοκάμους κενίσαιντο,
εἰς Ἥρης τέμενος. πεπνυκασμένοι εἵμασι καλοῖς,
χιονέοις τε χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον,
χαῖται δ' ἠωφεῦντ' ἀνέμῳ χρυσέοις ἐνὶ δεσμοῖς,
χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτέων τέττιγες ὦς. 5
δαιδάλεοι δὲ χλιδῶνες ἄρ

ἀμφιβραχιονίσαντες ὑπασπίδιον πολεμιστήν.

Athen. XII p. 525 E, F: Περὶ δὲ τῆς Σαμίων τρυφῆς
Δοῦρις ἱστορῶν παρατίθεται Ἀσίου ποιήματα, ὅτι
ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίσι καὶ τὴν ἐορτὴν
ἄγοντες τῶν Ἡραίων ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς
κόμας ἐπὶ τὸ μετάφρενον καὶ τοὺς ὦμους. τὸ δὲ
νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆσδε
„βαδιστέ εἰς Ἡραίου ἐμπεπλεγμένον“. ἔστι δὲ τὰ
τοῦ Ἀσίου ἔπη οὕτως ἔχοντα „οἱ δ' — πολεμιστήν“.

Fragm. XIII. 1. αὐτως] Sic Bach. Meineke. Vulgo αὐτως.
— Post v. 2 lacunam statuit Dind. — 3. Legebatur χιονέοις
χιτ.; corr. Lennep. — πέδον χθ. εὐρ. ἄρ. Herm. — Jacobs
exercitt. critt. I p. 121 πέδον χθ. εὐρὸ ἔσαιρον legisse putat
Dalecampium. — 4. δ ante Naekium (Choer. p. 74) inverso
ordine legebantur. — 5. αὐτῶν vulgo; corr. Naeke. — 6. 7.
ἄρ' ἀμφὶ βραχίσι νήσαντες ὑπ. Cod. A (Marc.) Athenaei,
ἄρ' ἀμφὶ βραχίσι νήσαντες al. — ἀμφιβραχιονίσαντες Naeke
l. l. („Quod erui, verum efficit rotundissimum, et iocosa Asiū
magniloquentia dignissimum est. Cognata, περιβραχιόνιον,
βραχιονιστήρ“.) — De sequentibus Naeke p. 76: „Ἐπασπίδιον
πολεμιστήν eum iocose appellat Asius, qui veste utitur longa,
ad terram pertinente. Hom. ὑπασπίδια προβιβῶντος“.

CHERSIAS.

Pausan. IX, 38, 9 (6): Ἐπη, ἃ ἐποίησε Χερσίας, ἀνὴρ Ὀρχομένιος.

Plut. in sept. sapient. convivio [Moral. p. 156 E]: Εἰπόντος δὲ ταῦτα τοῦ Μνησιφίλου, Χερσίας ὁ ποιητῆς (ἀφείτο γὰρ ἤδη τῆς αἰτίας καὶ διήλλακτο τῷ Περιάνδρῳ νεωστὶ Χίλωνος δεηθέντος) κτλ. Unde viri docti collegerunt poetam circa Ol. XL vixisse.

FRAGMENTUM.

Ἐκ δὲ Ποσειδάωνος ἀγακλειτῆς τε Μιδείης

Ἄσπληδῶν γένεθ' υἱὸς ἀν' εὐρύχορον πτολίεθρον.

Paus. IX, 38, 9 sq. (6): Ἄσπληδόνα δὲ ἐκλιπεῖν τοὺς οἰκήτοράς φασιν ὕδατος σπανίζοντος· γενέσθαι δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἄσπληδόνος τῇ πόλει, τοῦτον δὲ εἶναι νύμφης τε Μιδείας καὶ Ποσειδάωνος. ὁμολογεῖ δὲ καὶ ἐπη σφίσιν ἃ ἐποίησε Χερσίας, ἀνὴρ Ὀρχομένιος· „ἐκ δὲ — πτολίεθρον“. τοῦδε τοῦ Χερσίου τῶν ἐπῶν οὐδεμία ἦν ἐτι κατ' ἐμὲ μνήμη, ἀλλὰ καὶ τάδε ἐπηγάγετο ὁ Κάλλικκος ἐς τὸν αὐτὸν λόγον τὸν ἔχοντα ἐς Ὀρχομενίους¹⁾. τούτου δὲ τοῦ Χερσίου καὶ ἐπιγραμμα οἱ Ὀρχομένιοι τὸ ἐπὶ τῷ Ἡσιόδου τάφῳ μνημονεύουσιν.

Epigramma hoc²⁾ afferunt Paus. IX, 38, 4 (3)

1) Paus. IX, 29, 2 (1): Κάλλικκος Κορίνθιος ἐν τῇ ἐς Ὀρχομενίους συγγραφῇ. 2) Ab aliis tribuitur Mnasalcae Sicyonio (Brunck. Anal. I p. 199).

et Procl. Γέν. Ἡσιόδου p. LXXXIII Goettl. 7 Gaisf.
[8 sq. Lips.]

Ἡσιόδου¹⁾, τοῦ κλειστόν ἐν Ἑλλάδι κῦδος ὀρεῖται²⁾
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασιάνῳ³⁾ σοφίης,
Ἄσκη μὲν πατρὶς πολυλήμιος, ἀλλὰ θανόντος
ὅστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει.

HEGESINUS.

ATTIS.

Ἄσκη δ' αὖ παρέλεκτο Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
ἧ δὴ οἱ τέκε παῖδα περιπλομένων ἐνιαυτῶν
Οἰοκλον, ὃς πρῶτος μετ' Ἀλωέος ἔκτισε παῖδων
Ἄσκην, ἧ θ' Ἑλικῶνος ἔχει πόδα πίδακόντα.

Paus. IX, 29, 1: θῦσαι δὲ ἐν Ἑλικῶνι Μούσαις πρῶτους καὶ ἐκονομάσαι τὸ ὄρος ἱερὸν εἶναι Μουσῶν Ἐφιάλτην καὶ Ὠτον λέγουσιν, οἰκίσαι δὲ αὐτοὺς καὶ Ἄσκην καὶ δὴ καὶ Ἠγησίνοους ἐπὶ τῷδε ἐν τῇ Ἀτθίδι ἐποίησεν „Ἄσκη — πίδακόντα“. ταύτην τοῦ Ἠγησίνου τὴν κοίησιν οὐκ ἐπελεξάμην, ἀλλὰ πρότερον ἄρα ἐκλελοιπυῖα ἦν πρὶν ἢ ἐμὲ γενέσθαι. Κάλλιππος δὲ Κορίνθιος ἐν τῇ ἐς Ὀρχομενίους συγγραφῇ μαρτύρια ποιεῖται τῷ λόγῳ τὰ Ἠγησίνου ἔπη· ὡσαύτως δὲ καὶ ἡμεῖς πεποιήμεθα παρὰ τοῦ Καλλίππου διδαχθέντες. Cf. Welcker. Cycl. Ep. I p. 320.

1) Vulgo Ἄσκη — κατέχει Ἡσιόδου — σοφίης. Ordinem pristinum e cod. Vat. Proculi restituit Goettl. 2) Sic Paus. Mnas.; τοῦ κλ. ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν Proc. 3) βασιάνοις Proc.

PHORONIS.

De Phoroneo Clem. Alex. Strom. I p. 138 (321 A) Sylb. 380 Pott. Ἀκουσίλαος γὰρ Φορωνέα πρῶτον ἄνθρωπον¹⁾ γενέσθαι λέγει. Apollodor. II, 1, 1, 2—4: Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος γίνεται παῖς Ἴναχος, ἀφ' οὗ ποταμὸς ἐν Ἀργεὶ Ἴναχος καλεῖται. τούτου καὶ Μελίας²⁾ τῆς Ὀκεανοῦ Φορωνεύς τε καὶ Αἰγιαλέως παῖδες ἐγένοντο. Αἰγιαλέως μὲν οὖν ἄπαιδος ἀποθανόντος ἡ χώρα ἅπασα Αἰγιαλία ἐκλήθη, Φορωνεύς δὲ πάσης τῆς ὕστερον Πελοποννήσου προσαγορευθείσης δυναστεύων ἐκ Τηλεδίκης νύμφης Ἄπιν καὶ Νιόβην ἐγέννησεν. Cf. Schol. ad Eur. Or. 932. Paus. I, 39, 5 (4) sq. II, 21, 1.

Eustath. ad II. p. 385, 38 Rom. 292 Bas. Φησὶ δὲ Ἑλλάνικος παῖδας τρεῖς Φορωνέως γενέσθαι, οἱ τοῦ πατρὸς θανόντος διενείμαντο τὴν Ἀργεῖαν καὶ ἡ μὲν πρὸς Ἐρασίνω τῷ ποταμῷ Πελασγῷ ἔλαχε, τῷ καὶ τὴν ἐκεῖ Λάρισσαν κτίσαντι, Ἰάσω δὲ τὰ πρὸς Ἥλιον, Ἀγήνωρ δέ, ἀναλωθείσης τῆς γῆς, τὴν πατρικὴν εἴληφεν ἵππον κτλ.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1179: περὶ τῆς Κάδμου εἰς Θήβας παρουσίας ἱστορεῖ καὶ Ἑλλάνικος ἐν ᾧ Φορωνίδος, ἱστορῶν ὅτι καὶ τοὺς

1) De eius aetate paullo supra: ἦν δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα κατὰ μὲν Φορωνέα τὸν μετὰ Ἴναχον ὁ ἐπὶ Ὀγύγον κατακλυσμὸς καὶ ἡ ἐν Σικυῶνι βασιλεία πρῶτου μὲν Αἰγιαλέως κτλ. — Africanus ap. Euseb. Praep. Ev. X, 10 p. 488 D: ἀπὸ Ὀγύγον ἐφ' οὗ γέγονεν ὁ μέγας καὶ πρῶτος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατακλυσμὸς Φορωνέως Ἀργείων βασιλεύοντος, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ, μέχρι πρώτης Ὀλυμπιάδος ἔτη συνάγεται χίλια εἴκοσιν. Apud Tatian. or. ad Graec. 39 § 60 (p. 150 Otto) Inachus annis CCCC. rebus Piacis est antiquior. 2) Μελίας] Archia matris nomen est ap. Hygin. fab. 143.

ὀδόντας ἔσπειρε τοῦ δράκοντος κατὰ Ἄρειος βούλησιν καὶ ἐγένοντο πέντε ἄνδρες ἑνοπλοὶ, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Πέλωρ, Ὑπερήνωρ, Ἐχίων. Eadem narrat Eudoc. p. 248, 20.

Tatian. orat. ad Graec. 39 § 60 p. 148 Otto. Μετὰ δὲ Ἰναχον ἐπὶ Φορωνέως μόγις τοῦ θηριώδους βίου καὶ νομάδος περιγραφὴ γέγονεν, μετεκοσμήθησάν τε οἱ ἄνθρωποι. Paus. II, 15, 5 (4): Φορωνεὺς δὲ ὁ Ἰνάχου τοὺς ἀνθρώπους συνήγαγε πρῶτον ἐς κοινόν, σποράδας τέως καὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἐκάστοτε οἰκοῦντας· καὶ τὸ χωρίον ἐς ὃ πρῶτον ἠθροίσθησαν ἄστὺ ὠνομάσθη Φορωνικόν. Cf. Hygin. fab. 274: Phoroneus Inachi filius aram¹⁾ Iunoni primus fecit. Clem. Alex. Protrept. p. 13 (28 C) Sylb. 38 Pott. Paus. II, 19, 5: Ἐς Φορωνέα τοῦ πυρὸς μετάγειν ἐθέλουσι τὴν εὐρεσιν. — 20, 3: Μετὰ δὲ αὐτὸ προελθοῦσιν ἐν δεξιᾷ Φορωνέως τάφος ἐστίν· ἐναγιζουσι δὲ καὶ ἐς ἡμᾶς ἐτι τῷ Φορωνεῖ.

Subsidia: C. G. Mueller de cyclo p. 58 — 60. — Osana in Herm. Vol. XXXI (a. 1828) p. 206.

1.

Πατέρα θνητῶν ἀνθρώπων.

Clem. Alex. Strom. I p. 138 (321 A) Sylb. 380 Pott. Ἀκουσίλαος γὰρ Φορωνέα πρῶτον ἄνθρωπον γενέσθαι λέγει, ὅθεν καὶ ὁ τῆς Φορωνίδος ποιητῆς εἶναι αὐτὸν ἔφη „πατέρα — ἀνθρώπων“.

1) aram] sacra Hyg. fab. 143.

2.

"Ενθα γόητες

Ἰδαῖοι Φρύγες ἄνδρες ὀρέστεροι οἰκί' ἔναιον,
 Κέλμις Δαμναμενεύς τε μέγας καὶ ὑπέρφιος Ἄκμων,
 εὐπάλαμοι θεράποντες ὀρείης Ἀδρηστείης,
 οἱ πρῶτοι τέχνην πολυμήτιος Ἡφαίστοιο
 εὗρον ἐν οὐρείησι νάπαις, ἰόντα σίδηρον,
 ἐς πῦρ τ' ἤνεγκαν καὶ ἀριπρεπὲς ἔργον ἔδειξαν.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 1129 de Dactylis Idaeis disserens: Ὁ δὲ τὴν Φορωνίδα συνθεὶς γράφει οὕτως „ἐνθα — ἔδειξαν“.

II.

Strab. X p. 471 sq.: Ὁ δὲ τὴν Φορωνίδα γράψας αὐλητὰς καὶ Φρύγας τοὺς Κουρῆτας λέγει.

4.

Καλλιθόη κλειδοῦχος ὀλυμπιάδος βασιλείης
 Ἥρης Ἀργείης, ἣ στέμμασι καὶ θυσάνοισι
 πρώτη κόσμησεν περὶ κίονα μακρὸν ἀνάσσης.

Clem. Alex. Strom. I p. 151 (348 D) Sylb. 418 Pott. Πρὶν γοῦν ἀκριβοῦσθῆναι τὰς τῶν ἀγαλμάτων σχέσεις κίονας ἰστάντες οἱ παλαιοὶ ἔσεβον τούτους ὡς ἀφιδρύματα τοῦ θεοῦ. γράφει γοῦν ὁ τὴν Φορωνίδα ποιήσας „Καλλιθόη — ἀνάσσης“.

5.

Ἑρμείαν δὲ πατὴρ Ἐριούνιον ὠνόμασ' αὐτόν·
 πάντας γὰρ μάκαράς τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους
 κέρδεσι κλεπτοσύνησί τ' ἐκαίνυτο τεχνηέσσαις.

Fragm. V. 1. αὐτός Sturz. — 3. κλεπτοσύνησί τ' ἐκαίνυτο] Sic praesente Hemsterh. ed. Duents. cf. Schneid. in Dind. Thea. Ling. Gr. III p. 1216 C; valgo κλεπτοσύναις τ' ἐκαίνυτο.

Etym. M. p. 374, 18: 'Εριούνιος· χθόνιος, ἀγαθός, πολυωφελής, κλέπτῃς, μέγας. ἔστι δὲ ἐπίθετον Ἑρμοῦ
 ἢ ἀπὸ τῆς ἐρευνήσεως· καὶ γὰρ ὁ τὴν
 Φορωνίδα γράφας φησὶν· „Ἑρμείαν — τεχνηέσσαις“.

HERACLEIDES.

CINAETHO.

De Cinaethone cf. supra p. 196. — Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 1357: ὅτι δὲ Κιανοὶ ὄμηρα ἔδωσαν Ἡρακλεῖ καὶ ὤμοσαν μὴ λήξειν ζητοῦντες Ἴλιν καὶ φροντίδα ἔχουσι Τραχινίων διὰ τὸ ἐκεῖσε κατοικισθῆναι ὑφ' Ἡρακλεῖ τοὺς ὀμηρεύσαντας, Κιναίδων¹⁾ ἱστορεῖ ἐν Ἡρακλείᾳ.

CONON.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 1165 [p. 373, 28]: Κόνων²⁾ δὲ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ φησὶν ὅτι Αἰγαίων καταγωνισθεὶς ὑπὸ Ποσειδῶνος κατεποντίσθη εἰς τὸ νῦν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου ἠρίου Αἰγαίονος, τὸν αὐτὸν καὶ Βριάρεων καλῶν. Quae transcripsit Eudocia p. 29, 12.

DEMODOCUS.³⁾

Plut. moral. p. 1161, A, B: Τὸ μὲν Ἀπαίσαντον ἔκαλεῖτο πρότερον Σεληναῖον. Ἦρα γὰρ παρ' Ἡρα-

1) Κόνων Bernhardt Hist. litt. graec. I p. 308. 2) Κιναίδων legendum esse susp. Keil. 3) Cf. Schol. ad Hom. Od. γ, 267: Δημόδοκος Λάκων ὃς ἦν πρῶτος δι' ἑκῶν γράφας

κλέους δίκας βουλομένη λαβείν, συνεργον παρέλαβεν τὴν Σελήνην. Ἡ δὲ ἐπώδατος χρησαμένη μάγοις, ἀφροῦ κίστην ἐπλήρωσεν, ἐξ ἧς γεννηθέντα λέοντα μέγιστον Ἴρις ταῖς ἰδίαις ζώναις ἐπισφύλασσα, κατήνεγκεν εἰς ὄρος Ὀφέλιον· ὁ δὲ ποιμένα τινὰ τῶν ἐγγωρίων Ἀκαίσαντον σπαράξας ἀνείλεν· κατὰ δὲ θεῶν πρόνοιαν ὁ τόπος Ἀκαίσαντος ἀπ' αὐτοῦ μετωνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Δημόδοκος ἐν α' Ἡρακλείας.¹⁾

DIOTIMUS.²⁾

1.

Athen. XIII p. 603 D: Διότιμος δ' ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ Εὐρυσθέα φησὶν Ἡρακλέους γενέσθαι παιδικά, διόπερ καὶ τοὺς ἄθλους ὑπομείναι.

2.

Κέρκωπες, τοὶ πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες

τὴν Ἀμφιτρύωνος πρὸς Τηλεβόας μάχην κτλ. — Plut. moral. p. 1132 B [Heraclides in συναγωγῇ τῶν ἐν μουσικῇ dicit] γεγονέναι δὲ καὶ Δημόδοκον Κερκυραῖον παλαιὸν μουσικόν (cf. Clem. Al. Strom. I p. 397 Pott.), ὃν πεποιημένοι Ἴλιον τε κόρυθαι καὶ Ἀφροδίτης καὶ Ἡφαίστου γάμον. Phot. Bibl. p. 152^b 35 Bekk.: Ἴλιον ἄλωσιν Δημόδοκου ποιήσιν. Suid. v. αἰδός [I, 1 p. 849 Bernh.]. Δημόδοκος ἔδει τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος εὐνοσίαν (= Od. δ' 286 sq.).

1) „Nullus omnino fuit“ Bergk Poett. lyr. p. 443.

2) Macrob. Sat. V, 20: Arati etiam liber fertur ἐλεγεῖων in quo de Diotimo quodam poeta sic ait αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτρῃσι κάθηται | Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων [Eustath. ad Il. p. 986, 48 sq. Rom. 978 Baa.]. — Γραμματιστὴν hunc a poeta nostro non diversum fuisse censet Bergk de rell. com. att. p. 24.

Fragm. II. 1. Legebatur Κέρκωπές τοι; corr. Meineke Com. Gr. Fr. II, 1 p. 25. — Κέρκωπές θ' οἶ Bergk de rell. com. att.

Βοιωτῶν αἰνοῦντο· γένος δ' ἔσαν Οἰχαλιῆες,-

Ἰώλος τ' Εὐρύβατος τε, δύο βαρυδαίμονες ἄνδρες.

Suid v. Εὐρύβατος [1, 2 p. 645 Bernh.]. Διότιμος Ἡρακλείους ἄθλοις „Κέρκωπες — ἄνδρες“. Eosdem versus affert Mich. Apost. IX, 33 (= VIII, 12 Leutsch); v. 3 laudat Schol. Vind. ad Lucian. Alex. 4 (Vol. IV p. 139 Jacobitz). Cf. supra p. 69 sq. Lobeck. Aglaoph. p. 1297. Osann Symb. I p. 302 sqq.

PHAEDIMUS. 1)

Δουράτεον σκύφος εὐρὺ μελιζώροιο ποτοιο.

Athen. IX p. 498 F: Φαίδιμος τε ἐν πρώτῳ Ἡρακλείας „δουράτεον — πότοιο“.

PISINUS.

Multi scriptores graeci, teste Clem. Alex. Strom. VI p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott. aliorum opera expilaverunt: ἀντοτελῶς γὰρ τὰ ἐτέρων ὑφελόμενοι, ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Πείσανδρος Καμπεύς Πισίνου τοῦ Δινδίου τὴν Ἡράκλειαν. Cf. Welck. Cycl. ep. I p. 311, 17. Lobeck Aglaoph. p. 310.

p. 24. — 3. σύλλοι τε τρίβαλλοί τε δύο κτλ. Schol. ad Luc. — Σύλλος (pro Ἰώλος) veram lect. esse statuit Osann Symb. I, 302 Cf. Meinek. l. l. — βαρυδαίμονες ἄνδρες Apost.

1) Cf. Steph. Byz. v. Βισάνθη· Φαίδιμος ἐλεγείων ποιητῆς Βισανθηνοῦ ἢ Ἀμαστριανοῦ ἢ Κρωμνίτης.

INCERTI POETAE FRAGMENTUM.

Φολλίς δ' ἀπέλαμπε φαινή

ἄλλοτε μὲν κυανοῦ, τοτὲ δ' ἄνθεσιν εἶσατο χαλκοῦ.
Schol. ad Nicand. Ther. 257 p. 66 Schneid.: Τὸ δὲ
ἐμφερὲς ὁμοιον τῷ ἐν τῇ 'Ηρακλείᾳ' „φολλίς —
χαλκοῦ“. Panyasidis hos versus esse suspicatur Meineke
Diss. Acad. Berol. a. 1832 p. 105.

MINYAS.

Minyadis auctor victoriam, quam Hercules de Minyis
reportavit, Orchomenique expugnationem narravit. Cf.
Welck. Cycl. ep. I p. 253 sqq. — Paus. IV, 33, 7:
Πρόδικος δὲ Φωκαεύς, εἰ δὴ τούτου τὰ ἐς τὴν Μι-
ννάδα ἔπη κτλ. Philodem. de pietate p. 7 Gomp.:
ὁ τὴν Μιννάδα γράψας cf. fr. 6.

1.

Ἐνθ' ἦτοι νέα μὲν νεκυάμβατον, ἣν ὁ γεραῖος
πορθμεὺς ἦγε Χάρων, οὐκ ἔλλαβον ἐνδοθεν ὄρμου.
Paus. X, 28, 2 (1): Ἐπηκολούθησε δὲ ὁ Πολύγνωτος
ἐμοὶ δοκεῖν ποιήσει Μιννάδι· ἐστὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ
Μιννάδι ἐς Θησέα ἔχοντα καὶ Πειρίθουν· „ἐνθ' —
ὄρμου“. ἐπὶ τούτῳ οὖν καὶ Πολύγνωτος γέροντα
ἔγραψεν ἤδη τῇ ἡλικίᾳ τὸν Χάρωνα. Cf. Welck l. l.
p. 258 sq.

2.

Paus. X, 28, 7 (4): Ἡ δὲ Ὀμήρου ποιήσις ἢ ἐς
Ὀδυσσεά καὶ ἢ Μιννάς τε καλουμένη καὶ οἱ Νόστοι,

μνήμη γὰρ ἐν ταύταις καὶ Ἄιδου καὶ τῶν ἐκεῖ δειμάτων ἐστίν, ἴσασιν οὐδένα Εὐρύνομον δαίμονα. Cf. Welck. p. 255.

3.

Paus. IX, 5, 8 sq. (4): Λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐν Ἄιδου δίκην δίδωσιν Ἀμφίων ὧν ἐς Λητώ καὶ τοὺς παῖδας καὶ αὐτὸς¹⁾ ἀπέρριψε· κατὰ δὲ τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἀμφίονος ἐστὶ ποιήσεως Μινυάδος, ἔχει δὲ ἐς Ἀμφίονα κοινῶς καὶ ἐς τὸν Θραῖκα Θάμυριν. Cf. Welck. p. 258.

4.

Paus. IV, 33, 7: Πρόδικος δὲ Φωκαεύς, εἰ δὴ τούτου τὰ ἐς τὴν Μινυάδα ἔπη, προσκεισθαι φησι Θαμύριδι ἐν Ἄιδου δίκην τοῦ ἐς τὰς Μούσας ἀνγήματος.

5.

Paus. X, 31, 3 (2): Ἐς δὲ τοῦ Μελέαγρου τὴν τελευταίην Ὀμήρω μὲν ἐστὶν εἰρημένα ὡς ἡ Ἐρινὺς καταρῶν ἀκούσαι τῶν Ἀλθαίας καὶ ἀποθάνοι κατὰ ταύτην ὁ Μελέαγρος τὴν αἰτίαν· αἱ δὲ Ἥοιαι τε καλούμεναι καὶ ἡ Μινυὰς ὠμολογήκασιν ἀλλήλαις· Ἀπόλλωνα γὰρ δὴ αὐταὶ φασιν αἱ ποιήσεις ἀμῦναι Κούρησιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ ἀποθανεῖν Μελέαγρον ἰπὸ Ἀπόλλωνος.

6.

Philodem. περὶ εὐσ. p. 7 Gomp.: Φερεκῦδ[ης κα]τατοξευθέ[ντα τε]λευτηῆσαι φη[σιν, Ὠ]ρίωνα δὲ²⁾

1) καὶ αὐτὸς] Fort. αὐτῆς. 2) Ὀμηρος suppl. Gompertz; cf. Od. 2, 572 sqq.

λέγει καὶ ὁ τῆ[ν Μι]νναίδα γράψ[ας]
 τ]ὸν Ἡρακλέα [τ]ετελευτη-
 [κέν]αι φησί.

THESEIDES.

Aristot. Poet. c. 8 [p. 1451^b 16]: Μῦθος δ' ἐστὶν εἷς, οὐχ ὡσπερ τινὲς οἴονται, ἐὰν περὶ ἓνα ἢ πολλὰ γὰρ καὶ ἄπειρα τῷ γένει συμβάλῃ, ἐξ ὧν ἐνίων οὐδέν ἐστιν ἓν· οὕτω δὲ καὶ πράξεις ἐνὸς πολλαί εἰσιν, ἐξ ὧν μία οὐδεμία γίνεται πράξις. διὸ πάντες εἰκάσιν ἁμαρτάνειν, ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακλῆίδα καὶ Θησηίδα καὶ τὰ τοιαῦτα ποιήματα πεποιήμασιν· οἴονται γὰρ ἐπεὶ εἷς ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ἓνα καὶ τὸν μῦθον εἶναι προσήκειν.

Plut. Thes. 28: Ἦν γὰρ ὁ τῆς Θησηίδος ποιη-
 τῆς Ἀμαζόνων ἐπανάστασιν γέγραφε, Θησεῖ γαμοῦντι
 Φαίδραν τῆς Ἀντιόπης ἐπιτιθεμένης καὶ τῶν μετ'
 αὐτῆς Ἀμαζόνων ἀμυνομένων καὶ κτείνοντος αὐτὰς
 Ἡρακλέους, περιφανῶς εἰκε μῦθον καὶ πλάσματι.

Schol. ad Pind. Ol. III, 52 χρυσόκερων ἔλαφον]
 θήλειαν δὲ εἶπε καὶ χρυσόκερων ἀπὸ ἱστορίας¹). ὁ
 γὰρ Θησηίδα γράψας τοιαύτην αὐτὴν λέγει καὶ
 Πείσανδρος ὁ Καμειρεὺς καὶ Φερεκύδης.

Schol. ad Pind. Ol. X (XI), 83 p. 253 Boeckh.
 Ἀριστόδημος δὲ φησὶ Σῆμον δὲ τινα νῦν
 νενικημέναι ἄσματι, ὡς φησὶ Δίφιλος ὁ τὴν Θη-

1) [ιστορίας] Vulgo Ἰστρίας; corr. Schubart in Ephem. litt.
 Hal. a. 1840. Vol. I p. 526.

σηίδα ποιήσας ἐν τινι λαμβείῳ οὕτω· „τρέφας δὲ πάλους, ὡς ὁ Μαντινὸς Σῆμος, | ὅς πρῶτος ἄρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ“.

THESPROTIS.

Paus. VIII, 12, 5 (3): Ἐπὶ δὲ ὁδοῖς ταῖς κατελεγμέναις δύο εἰς Ὀρχομενὸν εἰσὶν ἄλλαι, καὶ τῇ μὲν ἐστὶ καλούμενον Λάδα στάδιον καὶ ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ γῆς χῶμα ὑψηλόν· Πηνελόπης δὲ εἶναι τάφον φασίν, οὐχ ὁμολογοῦντες τὰ εἰς αὐτὴν ποιήσει τῇ Θεσπρωτίδι ὀνομαζομένη. Ἐν ταύτῃ μὲν γέ ἐστι τῇ ποιήσει ἐπανήκοντι ἐκ Τροίας Ὀδυσσεὶ τεκεῖν τὴν Πηνελόπην Πτολιπόρθην παῖδα. Cf. Welck. Cycl. ep. I (1835) p. 312.

MUSAEUS.

Suid. v. Μουσαῖος (II, 1 p. 890 Bernh.): Ἐλευσίνιος, ἐξ Ἀθηναίων, υἱὸς Ἀντιφήμου (τοῦ Ἐυφήμου, τοῦ Ἐκφάντου, τοῦ Κερκυῶνος, ὃν κατεπολέμησεν ὁ Θησεὺς) καὶ Ἐλένης γυναικὸς· ἐποποιός, μαθητὴς Ὀρφέως, μᾶλλον δὲ πρεσβύτερος. ἤκμαζε γὰρ κατὰ τὸν δεύτερον Κέρκεα, καὶ ἔγραψεν Ἐποθῆκας Ἐυμόλκῳ τῷ υἱῷ, ἔπη δ. καὶ ἄλλα πλείστα. Eudoc. p. 303.

Paus. X, 5, 6 (3): Μουσαῖος δὲ τῷ Ἀντιοφήμῳ προσποιούσι τὰ ἔπη. Cf. X, 12, 11 (5). Schol. ad Soph. Oed. Col. 1051. Orph. Argon. 306 (310).

Diog. Laert. I. prooem. § 3: Ἴδου γοῦν παρὰ μὲν

*Ἀθηναίοις γέγονε Μουσαῖος καὶ τὸν μὲν Εὐμόλ-
κου πατὴρά φασι.* Philoch. in Schol. ad Ar. Ran. 1033.
Hieron. ad Euseb. Chron. p. 88 Scal. 47 Schoen.

Serv. ad Verg. Aen. VI, 667: Eum alii Lunae (Lini) filium, alii Orphei volunt, cuius eum constat fuisse discipulum. Cf. Paus. X, 7, 2. Diod. IV, 24. Tatian. or. ad Gr. 41 § 62 p. 158 Otto. [Euseb. Praep. Ev. X, 11 p. 495 D.]

Plat. Republ. II p. 364 E: *Βίβλων δὲ ὄμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως, Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων, ὧς φασι.* Pa.-Orph. ap. Clem. Alex. Protr. p. 21 sq. (48 C) Sylb. 63 Pott.: [cf. Justin. Mart. de monarchia Dei p. 82]: *σὺ δ' ἄκουε, φασφόρου ἐκγονε μήνης | Μουσαί'.* Proel. in Plat. Tim. p. 84 E [Bas. 1534]. 79 Schneid. *Ἐτε οὖν Γῆς υἱὸν τὸν Τιτυόν, εἴτε Ἥλιου τὸν Φαέθοντα λέγοιεν, εἴτε Σελήνης τὸν Μουσαίου εἴτε ἄλλου τινὸς οἱ μυθοπλάσται.* Cf. p. 51 B (117 Schneid.): *Ἐπίπερ καὶ ἀπὸ Μουσαίου τοῦ Σεληνιακοῦ τὸ γένος τοῖς ἐν Ἐλευσίνι τῶν μυστηρίων ἡγουμένοις,* et p. 326 C. Philochor. ap. Schol. ad Aristoph. Rom. 1033. Hermesianax ap. Athen. XIII p. 597 C.

Aristot. Mirab. Auscult. 131 [p. 843^b 1]: *Φασὶν οἰκοδομοῦντων Ἀθηναίων τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν τῆς ἐν Ἐλευσίνι περιεχομένην στήλην πέτραις εὐρεθῆναι χαλκῆν, ἐφ' ἧς ἐπεγέγραπτο „Δηιόπης τόδε σῆμα“, ἣν οἱ μὲν λέγουσι Μουσαίου εἶναι γυναῖκα, τινὲς δὲ Τριπολέμου μητέρα γενέσθαι.* Hermesianax ap. Athen. l. l.: *Οὐ μὲν οὐδ' υἱὸς Μήνης ἀγέραςτον ἔθηκε | Μουσαῖος χαρίτων ἥρανος Ἀντιόπην, | ἧ τε πολὺν*

μύστησιν Ἐλευσίνος παρὰ πέζαν | εὐασμὸν κρυφίων
 ἐξεφόρει λογίων, | Ῥάριον ὄργειῶνι νόμῳ διαποιπνύ-
 ουσα | Δήμητρι· γνωτὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν ἄλδῃ.

Diog. Laert. prooem. § 3: Τοῦτον (sc. τὸν Μου-
 σατον) τελευτῆσαι Φαληροί, καὶ αὐτῷ ἐπιγεγράφθαι
 τόδε τὸ ἐλεγείον· Εὐμόλπου φίλον υἷον ἔχει τὸ Φαλη-
 ρικὸν οὐδας, | Μουσατον φθίμενον σῶμ', ὑπὸ τῷδε
 τάφῳ.

Paus. I, 25, 8 (6): Ἔστι δὲ ἐντὸς τοῦ περιβόλου
 τοῦ ἀρχαίου τὸ Μουσεῖον, ἀπαντικρὺ τῆς ἀκροπόλεως
 λόφος, ἐνθα Μουσατον ἄδειν καὶ ἀποθανόντα γῆρας
 ταφῆναι λέγουσιν.

Musaeo tribuuntur¹⁾

1. Ἀκέσεις νόσων. Aristoph. Ran. 1033.
 Eustath. ad Il. prooem. p. 4 Rom. 3 Bas. — Cf. Passow
 p. 44 sq.

2. Εὐμολπία. Paus. X, 5, 6 (3). Suid. v.
 Μουσατος (supra p. 218). — Passow p. 49—51.

3. Θεογονία. Diog. Laert. prooem. § 3 (infra
 p. 229). — [Pompon. Sab. ad Verg. Aen. VI, 667.] —
 Passow p. 47 sq.

4. Περὶ Θεσπρωτῶν. Clem. Alex. Strom. VI
 p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott. (cf. supra p. 58.) —
 Passow p. 56 sq.

1) Plato Rep. II p. 864 E: βίβλων δὲ ὄμαδον παρέχονται
 Μουσαίου καὶ Ὀρφεῶς, Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων, ὡς
 φασι, ubi Schol. [p. 150 Ruhnck. 398 Bekk.]: βίβλων] περὶ
 ἐκφωδῶν καὶ καταδέσμων καὶ καθαρῶν καὶ μελιγμάτων καὶ
 τῶν ὁμοίων. Cf. Pausan. I, 22, 7: Ἔστιν οὐδὲν Μουσαίου
 βεβαίως ὅτι μὴ μόνον ἐς Δήμητρα ὕμνος Λυκομίδαις.

5. *Καθαρμοί*. Schol. ad Aristoph. Ran. 1033.¹⁾
Passow p. 41—43.

6. *Κρατήρ*. Serv. ad Verg. Aen. VI, 667. —
Passow p. 51 sq.

7. *Παραλύσεις*. Schol. ad Aristoph. Ran. 1033.
— Passow p. 43 sq.

8. *Σφαίρα*. Diog. Laert. I. prooem. § 3. —
Passow p. 45—47.

9. *Τελευταί*. Plat. Rep. II p. 364 E, cf. Protag.
cap. 8 p. 316 D., ubi *τελευταί τε καὶ χρησμοδίαί* afferun-
tur. Schol. ad Aristoph. Ran. 1033. Cf. Diod. IV, 24
extr. Paus. X, 7, 2. Chalcid. comm. in Plat. Tim. p.
220 Meurs. 210 Mullach.: Simul exponit ea, quae Orpheus
et Linus et Musaeus de divinis potestatibus vaticinati sunt.
— Passow p. 39—41.

10. *Τιτανογραφία*. Schol. ad Apoll. Rhod. III,
1179. Eudoc. p. 248. — Passow p. 48 sq.

11. *Ἕμνοι*. — 1) Hymnus in Bacchum. Aristid.
or. 4 p. 28 Iebb. 47 Dind. *Τοὺς μὲν οὖν τελέους*
ἕμνους τε καὶ λόγους περὶ Διονύσου Ὀρφεὶ καὶ Μου-
σαίῳ παρῶμεν. — Passow p. 55 sq. — 2) Hymnus in
Cererem. Paus. IV, 1, 5 (4). I, 22, 7. — Passow p.
52—55.

12. *Χρησμοί*. Herodot. VII, 6. VIII, 96. Ari-
stoph. Ran. 1033. Plat. ll. ll. cf. Apol. Socr. p. 41 A.
Ion. p. 536 B. Strab. XVI p. 762. Philostr. Heroic. cap. 19
p. 693 Olear. 301 Kaye. (*Μουσαῖον δ' ἐν ῥῥαῖς*

1) Cf. Oenom. ap. Euseb. Praep. Ev. V, 81 p. 226 C:
Ὡς μὴ μᾶλλον τῆς Κρήτης ἐν καθαρμοῦ προσδέη, Ὀρφικούς
τινας ἢ Ἐπιμενιδέους καθαροὺς φανταζόμενος.

χρησμάτων). — Cf. Paus. X, 9, 11 (5). 12, 11 (5).
Schol. ad Aristoph. Ran. 1033. — Passow p. 34—39. —

Paus. I, 14, 3 (2): Ἐπη δὲ ᾄδεται Μουσαίου
μέν, εἰ δὴ Μουσαίου καὶ ταῦτα, Τριπτόλεμον παῖδα
Ῥακεανοῦ καὶ Γῆς εἶναι. Cf. I, 22, 7: Ἐγὼ δὲ ἔπη
μὲν ἐπελεξάμην ἐν οἷς ἐστὶ πέτεσθαι Μουσαίου ὑπο
Βορέου δῶρον, δοκεῖν δέ μοι, πεποιήκεν αὐτὰ Ὀνο
μάκριτος, καὶ ἐστὶν οὐδὲν Μουσαίου βεβαίως ὅτι μὴ
μόνον ἐς Δήμητρα ὕμνος Λυκομίδαις.

De oraculorum auctore Clem. Alex. Strom. I p.
144 (332 D) Sylb. 397 Pott. Καὶ τοὺς μὲν ἀναφερομέ
νους εἰς Μουσαίου χρησμούς Ὀνομακρίτου εἶναι λε
γουσι. Cf. Herodot. VII, 6. Tatian. or. ad Graec. 41
§ 62 p. 158 Otto.

Herodot. II, 53: Ἡσίοδον γὰρ καὶ Ὀμηρον ἡλικίην
τετρακοσίοισι ἔτεσι δοκέω μὲν πρεσβυτέρους γενέσθαι
..... οἱ δὲ πρότερον ποιηταὶ λεγόμενοι τούτων τῶν
ἀνδρῶν γενέσθαι ὕστερον, ἔμοιγε δοκέειν, ἐγένοντο.
Cf. Ioseph. c. Apion. I, 2.

Subsidia. Passow Musaeos. Lipsa 1810. p. 3—88.
— Lobeck Aglaoph. p. 332 sqq. — Mullach de Mu
saeo (Fragm. Philos. Graec. I [Par. 1860] p. 158—161).
— Eberhard De Pampho et Musaeo. Monast. 1864.

EUMOLPIA.

1.

Ἀντίκα δὲ Χθονίη σφῶν δὴ πινυτὸν φάτο μῦθον,
 οὖν δέ τε Πύρκων ἀμφίπολος κλυτοῦ Ἐννοσιγαίου.
 Paus. X, 5, 6 (3): "Ἔστι δὲ ἐν Ἑλλησι ποίησις, ὄνομα
 μὲν τοῖς ἑπεσὶν ἔστιν Εὐμολπία, Μουσαίῳ δὲ τῷ
 Ἀντιοφήμου προσποιούσι τὰ ἔπη· πεποιημένον οὖν
 εἶπεν ἐν τούτοις Ποσειδῶνος ἐν κοινῷ καὶ Γῆς εἶναι
 τὸ μαντεῖον, καὶ τὴν μὲν χρᾶν αὐτήν, Ποσειδῶνι δὲ
 ὑπερέτην ἐς τὰ μαντεύματα εἶναι Πύρκωνα. καὶ
 οὕτως ἔχει τὰ ἔπη „ἀντίκα — Ἐννοσιγαίου“.

HYMNUS IN CEREREM.

2.

Paus. IV, 1, 5 (4): Πρῶτοι δ' οὖν βασιλεύουσιν
 ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ (sc. τῇ Μεσσήνῃ) Πολυκάων τε ὁ
 Λέλεγος καὶ Μεσσήνη γυνὴ τοῦ Πολυκάωνος. παρὰ
 ταύτην τὴν Μεσσήνην τὰ ὄργια κομίζων τῶν μεγά-
 λων Θεῶν Καίρων ἦλθεν ἐξ Ἐλευσίνος ὁ Κελαίνου
 τοῦ Φλυοῦ. Φλυὸν δὲ αὐτὸν Ἀθηναῖοι λέγουσι παῖδα
 εἶναι Γῆς· ὁμολογεῖ δὲ σφισι καὶ ὕμνος Μουσαίου
 Λυκομίδαις ποιηθεὶς ἐς Δῆμητρα. Cf. I, 22, 7.

Fragm. I. 1. Legebatur χθονίης. — Χθονίης edd. recs.;
 Χθονίη Mullach; χθονίως Passow. — σφῶν Sylburg. — δὴ]
 Γῆ Passow.

MORBORUM CURATIONES.

3.

Plin. N. H. XXI, 20 § 145: Polio Musaeus et Hesiodus perungui iubent dignationis gloriaeque avidos. Cf. XXI, 7 § 44. XXV, 2 § 12. Theophr. Hist. Plant. IX, 23 St. (19, 2 Wimmer).

V. Hesiodi fragmm. 192. 193 (supra p. 160).

ORACULA.

4.

Herodot. VIII, 96: Τῶν δὲ ναυηγίων πολλὰ ὑπολαβῶν ἄνεμος ξέφυρος ἔφερε τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τὴν ἠίονα τὴν καλεομένην Κωλιάδα. ὥστε ἀποπλησθῆναι τὸν χρησμὸν τὸν τε ἄλλον πάντα τὸν περὶ τῆς ναυμαχίης ταύτης εἰρημένον Βάκιδι καὶ Μουσαίῳ καὶ δὴ καὶ κτλ.

5.

Καὶ γὰρ Ἀθηναίοισιν ἐπέρχεται ἄγριος ὄμβρος ἠγεμόνων κακότητι· παραιφασίη δὲ τις ἔσται,
..... ἠμύσουσι πόλιν, τίσουσι δὲ ποινήν.

Paus. X, 9, 11 (5): Τὴν δὲ πληγὴν Ἀθηναῖοι τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς οὐ μετὰ τοῦ δικαίου συμβῆναι σφισιν ὁμολογοῦσι· προδοθῆναι γὰρ ἐπὶ χρήμασιν ὑπὸ τῶν στρατηγησάντων, Τυδέα δὲ εἶναι καὶ Ἀδείμαντον οἱ

Fragm. V. 8. Locus corruptus. „Codices monstra producit; in ἠτταλοῖς quo codd. plerique alludunt (ad ἠγαλις alii), ἡς invenit Bergkiius conferens Syriani locum in Rhet. Gr. Walz IV, 569“. Schubart in editione novissima Vol II CXI sq. — Ἑλλάδος — πόλεις Mullach.

τα δῶρα ἐδέξαντο παρὰ Λυσάνδρου. καὶ ἐς ἀπόδειξιν τοῦ λόγου Σιβύλλης παρέχονται τῶν χρησμῶν
 τα δὲ ἕτερα ἐκ Μουσαίου χρησμῶν μνημονεύουσι·
 „καὶ — ποιυήν“.

THEOGONIA.

6.

Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 61 Gomperz. ἐν δὲ τοῖς [ἀνα]φερομένοις εἰς [Μο]υσαίου γέγραπται [Τάρτ]αρον πρῶτον [τὴν Ν]ύκτα καὶ [. γεννηῆσαι?]

7.

Ps.-Eratosth. Catast. 13 p. 11 Schaubach. Ἐσχημάτιται δ' ἐν τούτῳ ἢ αἰξ καὶ οἱ ἐριφοί. Μουσαῖος γάρ φησι Δία γεννώμενον ἐγχειρισθῆναι, ὑπὸ Ῥέας Θέμιδι, Θέμιν δὲ Ἀμαλθεία δοῦναι τὸ βρέφος, τὴν δὲ ἔχουσαν αἶγα ὑποθεῖναι, τὴν δ' ἐκθρέψαι Δία.¹⁾
 Eadem narrant Hygin. Astron. II, 13 p. 449 Stav. (48 Bunte). Interpr. Germ. Arat. 157 sqq. p. 73 Breysig. Cf. Schol. Stroz., quod edidit Breysig p. 133 editionis suae.

8.

Schol. ad Pind. Ol. VII, 66: Ἐν τοῖς Μουσαίου Παλαμάων λέγεται πληῆξαι τοῦ Διὸς τὴν κεφαλὴν, ὅτε τὴν Ἀθηναίαν ἐγέννα.

1) In codd. pergitur: τὴν δὲ αἶγα εἶναι Ἥλιου θυγατέρα, φοβεράν οὕτως κτλ. Haec ex alio fonte hausta esse viderunt Koppiers Heyne alii; cf. Schol. Stroz. ad Germ. Arat. p. 133: Musaeus de capra hoc refert esse autem hanc capellam Solis filiam dicunt.

9.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1035: *Μουσαῖος ἱστορεῖ Δία ἐρασθέντα Ἀστερίας μιγῆναι καὶ μιγέναι δοῦναι αὐτὴν τῷ Περσεῖ. Cf. ad III, 467.*

10.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1: *Ἐν δὲ τοῖς εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένοις δύο ἱστοροῦνται γενέσεις Μουσῶν, πρεσβυτέρων μὲν μετὰ Κρόνου,¹⁾ νεωτέρων δὲ τῶν²⁾ ἐκ Διὸς καὶ Μνημοσύνης.*

11.

Paus. I, 14, 3 (2): *Ἐπεὶ δὲ ἄδεται Μουσαῖον μὲν, εἰ δὴ Μουσαῖον καὶ ταῦτα, Τριπτόλεμον παῖδα Ὀυαννοῦ καὶ Γῆς εἶναι.*

12.

Hygin. Astron. II, 21 p. 469 Stav. (62 Bunte). *Pliades autem appellatae sunt, ut ait Musaeus, quod ex Atlante et Aethra³⁾ Oceani filia sint filiae XV procreatae, quarum V Hyades appellatas demonstrat, quod earum Hyas fuerit frater, a sororibus plurimum dilectus. Qui cum venans a leone esset interfectus, quinque, de quibus supra diximus, lamentationibus assiduis permotae, dicuntur interisse; quare eas, quod plurimum de eius morte laborarent, Hyadas appellatas. Reliquas autem decem sorores deliberasse de sororum morte et earum septem mortem sibi conscisse; quare quod plures idem senserint, Pliadas dictas.*

Schol. ad Germ. Arat. 174 sqq. p. 75 Breysig. *Musaeus ita refert: Hya ex Oceano procreavit filias duo-*

1) πρεσβυτέρων — Κρόνου] τῶν τε πρότερον μετὰ τοῦ Κεγενομένων Schol. Par. 2) καὶ τῶν ὕστερον Par. 3) Aethra] Sic ed. Bunte, adnotans inter aethra, electra, plione et plutone fluctuare libros scriptos.

decim. Ex quibus quinque stellis figuratas Hyadas, septem autem Pliades. His unus fuit frater Hyas, quem omnes sorores dilexere. Quem in venatu alii ab leone, alii ab apro interfectum dicunt. Quae flentes eum obierunt, Pliades nuncupatas, alias Hyades. — Schol. Strozz. ad loc. p. 136 Breysig. Musaeus ita refert: Hya ex Atlante XII filias procreavit etc. E quibus V stellis figuratas Hyadas appellarunt, septem autem Pliadas. — Contra p. 150: Musaeus autem refert filias Atlantis fuisse VII.

Cf. Serv. ad Verg. Georg. I, 138. Scholl Bernens. ad Verg. p. 857 Hagen.

Schol. ad Arat. Phaen. 172: οὐκ ἀνωνόμως, φησί, φέρονται αἱ Ἰάδες ἐν τῷ μετώπῳ τοῦ Ταύρου. Θαλῆς μὲν οὖν β' αὐτὰς εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον τὴν δὲ νότιον, Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ Φαέθοντι γ', Ἀχαιοὺς δὲ δ', Μουσαῖος δὲ ε' 1), Ἰκπίας δὲ καὶ Φερεκύδης ζ'.

13.

Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 47 Gomperz 2) ἐστὶ τέτταρας ἔχων ὀφθαλμούς· Μουσαῖος δὲ τὸν 3) φησὶ τέτταρας Αἰθ[οπ]ίας καὶ βασιλεῖς [Μεφ]όπων (?) ἐκ Κελαι[νο]ῦς γεννηῆσαι τῆς [Ἄτ]λαντος.

14.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1377: περὶ τῶν διατρεχόντων ἀστέρων καὶ ῥαδίως ἀφανιζομένων τὸν λόγον ποιεῖται, οἱ τῇ τῆς ὀξύτητος φορᾷ παραπλήσιόν τι ἔχουσιν ὑποβούλημα. ὁ δὲ λέγει τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα παρασυρόμενον αὐτῷ φέγγος. τὰς δὲ τοιαύ-

1) Μουσαῖος δὲ ε'] Haec in editt. nostris desunt. Supplevi e codd. Marc. 476 et Laur. XXVIII. 37. — 2) Exeiderunt nonnulla. — 3) αὐτὸν suppl. Gomperz.

τας φαντασίας ὁ Μουσαῖος ἀναφερομένας φησὶν ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ κατὰ τὸν αἰθέρα ἀποσβέννυσθαι. τοὺς δὲ ὑπὸ Μουσαίου ἀστέρας εἰρημένους Ἀπολλώνιος πιθανῶς μαρμαρυγὰς εἶρηκε.

15.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 156: Ἡ δὲ ἄρκενθος δένδρον τι ἀκανθῶδες Ἀπόλλωνος ἰδιον, ἃς ἱστορεῖται ἐν τρίτῳ τῶν εἰς Μουσαίου ἀναφερομένων. Fragmentum hoc ad Theogoniam retulit Passow.

16.

Harpocrat. v. Μελίτη· κεκλήσθαι δὲ φησὶ τὸν δῆμον Φιλόχορος ἐν γ' ἀπὸ Μελίτης θυγατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίοδον Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαίου Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος. Cf. Phot. v.

TITANOGRAPHIA (TITANOMACHIA).

17.

Lactant. Instit. Div. I, 21: Huius capellae (sc. Amaltheae) corio usum esse pro scuto Iovem contra Titanas dimicantem Musaeus auctor est, unde a poetis ἀγίλιος nominatur. Cf. Schol. ad Arat. 156.

18.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1179: Ἐν δὲ τῇ γ' τῆς Μουσαίου¹⁾ Τιτανογραφίας²⁾ λέγεται ὡς Κάδμος

1) τῆς Μουσαίου] Μουσαῖος cod. Laur.; correxi cod. Florentino (cf. Keil in praefat. ad Scholl. p. 301). 2) τῶν εἰς Μουσαίου ἀναφερομένων περὶ Τιτανομαχίας maluit Passow p. 73.

ἐκ τοῦ Δελφικοῦ ἐπορεύετο προκαθηγουμένης αὐτῷ
τῆς βοός. Quae exscripsit Eudoc. p. 248.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

19.

Diog. Laert. prooem. § 3: Καὶ τὸν μὲν (Μουσαῖον)
... φάναι τε ἐξ ἐνὸς τὰ πάντα γίνεσθαι καὶ εἰς ταῦτὸν
ἀναλύεσθαι. Cf. Philodem. περὶ εὐσ. p. 80 Gomperz.

20.

Plato Rep. II. postquam versus Hesiodi (Opp. 233
sq.) et Homeri (Od. τ 109. 111—113) laudavit, p. 363
C. sic pergit: Μουσαῖος δὲ τούτων νεανικώτερα τὰ-
γαθὰ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρὰ θεῶν διδάσκει τοῖς δι-
καίοις· εἰς Ἄιδου γὰρ ἀγαγόντες τῷ λόγῳ καὶ κατα-
κλίναντες καὶ συμπόσιον τῶν ὀσίων κατασκευάσαντες
ἐστεφανωμένους ποιῶσι τὸν ἅπαντα χρόνον ἤδη
διάγειν μεθύοντας, ἠγησάμενοι κάλλιστον ἀρετῆς
μισθὸν μέθην αἰώνιον.

21.

Ὅς τρία μὲν τίκτει, δύο δ' ἐκλέπει, ἓν δ' ἀλεγίζει.
Aristot. Hist. Anim. VI, 6 p. 563^a 17: Ὁ δ' ἀετὸς ὡς
μὲν τίκτει τρία, ἐκλέπει δὲ τούτων τὰ δύο, ὥσπερ
ἐστὶ καὶ ἐν τοῖς Μουσαίου λεγομένοις ἔπεσιν· „ὄς —
ἀλεγίζει“. — Eundem versum affert Plut. Mar. 36.

22.

Βροτοῖς ἠδιστον αἰεῖδεν.

Fragm. XXII. [Ἄλλ' ὀλιγοχρονίοισι] βροτ. propro. Mullach.

Aristot. Polit. VIII, 5 p. 1339^b 21: φησὶ γοῦν καὶ Μουσαῖος εἶναι „βροτοῖς — ἀεῖδειν“.

23.

Ἡδὺ δὲ καὶ τὸ πνθῆσθαι, ὅσα θνητοῖσιν ἐνειμαν ἀθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές.
Clem. Alex. Strom. VI p. 266 sq. (628 D) Sylb. 751
Pott. Ἡσιόδός τε ἐπὶ τοῦ Μελάμποδος ποιεῖ „ἦδὺ — ἐναργές“, καὶ τὰ ἐξῆς παρὰ Μουσαίου λαβὼν τοῦ ποιητοῦ κατὰ λέξιν.

24. 25.

Ὡς αἰεὶ τέχνη μέγ' ἀμείνων ἰσχύος ἐστίν.

Ὡς δ' αὖτως καὶ φύλλα φύει ζείδωρος ἄρουρα,
ἄλλα μὲν ἐν μελίησιν ἀποφθίνει, ἄλλα δὲ φύει·
ὣς δὲ καὶ ἀνθρώπου γενεὴ καὶ φύλλον ἐλίσσει.
Clem. Alex. Strom. VI. p. 264 (618 D) Sylb. 738 Pott.
Γράψαντός τε Μουσαίου· „ὣς — ἐστίν“, Ὅμηρος λέγει· μήτι τοι δρυτόμος περιγίγνεται ἢ βίηφι (Π Ψ 315). — Πάλιν τοῦ Μουσαίου ποιήσαντος „ὣς — ἐλίσσει“, Ὅμηρος μεταγράφει· φύλλα — ἀπολήγει (Π. Ζ 147—149).

EPIMENIDES.

ιδ. τ. Ἐπιμενίδης [I, 2 p. 434 Bernh.], Φαίστου, ἡ
λου, ἡ Ἀγιάσάρχου υἱός, καὶ μητρὸς Βλάστας,
πρὸ Κνωσσοῦ, ἐποποιός· οὗ λόγος ὡς ἐξίοι ἡ ψυχὴ
ἤθελε καιρόν, καὶ πάλιν εἰσῆει ἐν τῷ σώματι·

τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, πόρρω χρόνων τὸ δέρμα εὐρη-
σθαι γράμμασι κατάστικτον. γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λ' Ὀλυμ-
πιάδος, ὡς προτερεύειν καὶ τῶν ζ' κληθέντων σοφῶν,
ἢ καὶ ἐπ' αὐτῶν γενέσθαι. ἐκάθηρος γοῦν τὰς Ἀθή-
νας τοῦ Κυλωνείου ἄγους κατὰ τὴν μδ' Ὀλυμπιάδα,
γηραιὸς ᾧν. ἔγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶς, καὶ καταλογά-
δην μυστήριά τινα καὶ καθαρμούς καὶ ἄλλα αἰνιγμα-
τώδη. πρὸς τοῦτον γράφει Σόλων ὁ νομοθέτης,
μεμφόμενος τῆς πόλεως κάθαρσιν. οὗτος ἔζησεν ρν'
ἔτη, τὰ δὲ ξ' ἐκατεύδησεν. καὶ παροιμία, τὸ Ἐπιμε-
νίδειον δέρμα, ἐπὶ τῶν ἀποθέτων.

Paus. I, 14, 4 (3): Ἐπιμενίδης Κνωσῖος, ὃν ἐλ-
θόντα ἐς ἄγρον κοιμᾶσθαι λέγουσιν ἐσελθόντα ἐς
σπήλαιον· ὁ δὲ ὕπνος οὐ πρότερον ἀνῆκεν αὐτὸν
πρὶν ἢ οἱ τεσσαρακοστὸν ἔτος γενέσθαι καθεύδοντι,
καὶ ὕστερον ἔπη τε ἐποίει καὶ πόλεις ἐκάθηρεν ἄλλας
τε καὶ τὴν Ἀθηναίων.

Cf. Diog. Laert. I, 10. Plut. Sol. cap. 12. Eudoc.
p. 150. Apollon. Hist. Mirab. 1 p. 102 Xyland. [43
Keller]. Aleiphr. III, 38. Clem. Alex. Strom. VI p.
268 (631 B) Sylb. 755 Pott. Schol. ad Clem. Alex.
Protr. II, 26 p. 22 Pott. (Vol. IV p. 103 Klotz): Ἐπι-
μενίδης οὗτος Κρής μὲν ἦν τὸ γένος, ἱερεὺς Διὸς
καὶ Ῥέας, καὶ καθαίρειν ἐπαγγελλόμενος παντὸς οὐτι-
μοῦν βλαπτικοῦ, εἴτε περὶ σῶμα εἴτε περὶ ψυχὴν,
τελευταῖς τισί, κατ' αὐτὸν εἰπεῖν· οὗτος καὶ ὕβριν καὶ
ἰναίδειαν ὑπέλαβεν εἶναι θεούς, καὶ νεῶς καὶ βωμούς
αὐταῖς ἰδρύσατο καὶ Ἀθήνησι θύειν παρεκελεύετο.
Strab. X p. 479. Eustath. ad Hom. Il. p. 313, 19 Rom.
137 Bas.

Carmina Epimenidi adscripta.

1. Ἀργοναυτικά. Diog. Laert. I, 10, 5 § 111. Ἀργοῦς ναυπηγίαν τε καὶ Ἰάσονος εἰς Κόλχους ἀπόπλουν, ἔπη ἑξακισχίλια πεντακόσια. — Heinrich p. 132.
2. Καθαροί. Suid. v. Ἐπιμενίδης. Strab. X p. 479. Plut. Sol. 12. Eustath. ad Hom. Il. p. 313, 19 Rom. 237 Bas. Cf. Oenom. ap. Euseb. Praep. Evang. V, 31 p. 226 C: ὡς μὴ μᾶλλον τῆς Κρήτης σὺ καθαροῦ προσδέη, Ὀρφικούς τινες ἢ Ἐπιμενιδεῖους καθαροὺς φανταζόμενος. — Heinrich p. 133.
3. Κουρήτων καὶ Κορυβάντων γένεσις καὶ θεογονία (ἔπη πεντακισχίλια). Diog. l. l. Heinrich p. 130—132. Lobeck Aglaoph. p. 1141.
4. Περὶ Μίνω καὶ Ῥαδαμάνθου (εἰς ἔπη τετρακισχίλια). Diog. l. l.
5. Τελχινιακὴ ἱστορία. Athen. VII p. 282 E. — Fabricius Bibl. Gr. I p. 33 ed. Harl. Heinrich p. 131. Cf. infra.
6. Χρησμοί. — Hieronymus IX fol. 122 B (ed. Bas. 1516). Niceph. X, 26. alii, cf. infra. Heinrich p. 133.

Subsidia. Heinrich Epimenides aus Kreta. Lips. 1801. — Hoeck Kreta Vol. III p. 246 sqq. — Lobeck Aglaoph. p. 1141 sq. 1183.

Diog. I, 10, 13 § 115: Γεγόνασι δὲ καὶ Ἐπιμενίδαι ἄλλοι δύο, ὃ τε γενεαλόγος καὶ τρίτος ὁ Δωριεὺς γεγραφὼς περὶ Ῥόδου.

ARGONAUTICA.

1.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 242: Ἐπιμενίδης δὲ φησι Κορίνθιον τῷ γένει τὸν Αἰήτην, μητέρα δὲ αὐτοῦ Ἐφύραν φησί. Eudoc. p. 31, 7—9.

2.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 1122 de Phrixii filiis disserens: Καὶ οὗτος (sc. Hesiodus) μὲν φησιν αὐτοὺς τέσσαρας, Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον. Ἐπιμενίδης δὲ πέμπτον προστίθησι Πρέσβωνα.

HISTORIA TELCHINIACA.

3.

Athen. VII p. 282 E: Τί δ' ἐστὶν ὁ καλούμενος ἱερός ἰχθύς; ὁ μὲν τὴν Τελχινιακὴν ἱστορίαν συνθείς, εἰτ' Ἐπιμενίδης ἐστὶν ὁ Κρής ἢ Τηλεκλείδης εἰτ' ἄλλος τις, ἱερούς φησιν εἶναι ἰχθύας δελφίνας καὶ πομπίλους.

ORACULA.

4.

Aristot. Rhet. III, 17 p. 1418^a 21: Τὸ δὲ δημηγορεῖν χαλεπώτερον τοῦ δικάζεσθαι, εἰκότως, διότι περὶ τὸ μέλλον· ἐκεῖ δὲ περὶ τὸ γεγονός, ὃ ἐπιστητὸν ἤδη καὶ τοῖς μάντεσιν, ὡς ἔφη Ἐπιμενίδης ὁ Κρής· ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν ἐσομένων οὐκ ἔμαντεύετο, ἀλλὰ περὶ τῶν γεγονότων μὲν ἀδήλων δέ.

5.

Κρηῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί.
 Paulus Apost. Epist. ad Tit. I, 12: *Εἶπέ τις ἐξ αὐτῶν ἰδιος αὐτῶν προφήτης· „Κρηῆτες — ἀργαί“.* Cf. Hieron. Vol. III fol. 148 D [ed. Bas. 1516. — Hieronymus Magno Oratori Romano]: Sed et Paulus apostolus Epimenidis poetae abusus versiculo est scribens ad Titum „Κρηῆτες — ἀργαί“. V. eund. Vol. IX fol. 122 B. Clem. Alex. Strom. I p. 129 (299 C) Sylb. 350 Pott. Callimach. Hymn. in Iov. 8. Socrat. III, 16. Niceph. X, 26. Plura dabit Meyer Comment. ad Nov. Test. XI (Gott. 1850) p. 281 sq.

6.

Οὔτε γὰρ ἦν γαίης μέσος ὀμφαλός, οὐδὲ θαλάσσης· εἰ δέ τις ἐστὶ, θεοῖς δῆλος, θνητοῖσι δ' ἄφαντος.
 Plut. moral. p. 409 E: *Ἄετούς τινὰς ἢ κύκνους μυθολογοῦσιν ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς γῆς ἐπὶ τὸ μέσον φερομένους εἰς ταῦτόν συμπεσεῖν Πυθόϊ, περὶ τὸν καλούμενον ὀμφαλόν· ὕστερον δὲ χρόνῳ τὸν Φαίστιον Ἐπιμενίδην ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, καὶ λαβόντα χρησμὸν ἀσαφῆ καὶ ἀμφίβολον, εἶπεῖν „Οὔτε — ἄφαντος“.* Cf. fragm. 4.

7.

Laert. I, 10, 11 § 114 de Epimenide: *Λέγε- καὶ πρῶτος αὐτὸν Αἰακὸν λέγει, καὶ Λακκοπροεῖποι τὴν ὑπὸ Ἀρκάδων ἄλωσιν.* Cf. Ἰπομπος δ' ἐν τοῖς θαυμασίοις Κρησί

τε προειπεῖν τὴν Λακεδαιμονίων ἦταν ὑπὸ Ἀρκάδων
 καὶ δὴ καὶ ἐλήφθησαν πρὸς Ὀρχομενῶ. Paus.
 II, 21, 3 (4). — Tatian. adv. Gr. 41 (§ 62).

THEOGONIA.

8.

Damasc. de princ. p. 383 Kopp: Τὸν δὲ Ἐπιμενίδην
 δύο πρώτας ἀρχὰς ὑποθέσθαι, ἀέρα καὶ νύκτα,
 δῆλον ὅτι σιγῇ τιμήσαντα τὴν μίαν πρὸ τῶν δυοῖν,
 ἐξ ὧν γεννηθῆναι Τάρταρον οἶμαι τὴν τρίτην ἀρχήν,
 ὡς τινα μικτὴν ἐκ τῶν δυοῖν συγκραθεῖσαν· ἐξ ὧν
 δύο τινὰς τὴν νοητὴν μεσότητα οὕτω καλέσαντα, διό
 τι ἐπ' ἄμφω διατείνει τό τε ἄκρον καὶ τὸ πέρασ, ὧν
 μιχθέντων ἀλλήλοις ὧν γενέσθαι τοῦτο ἐκεῖνο τὸ
 νοητὸν ζῶον ὡς ἀληθῶς, ἐξ οὗ πάλιν ἄλλην γενεὰν
 προελθεῖν. Cf. Philodem. περὶ εὐσ. p. 19 Gomperz:
 ἐν δὲ τοῖς [εἰς Ἐπι]μενίδην (ἀναφερομένοις) [ἐξ ἀέρος]
 καὶ νυκτὸς [τὰ πάντα σ]υστήναι

9.

Γήματο δ' Εὐνομίην θαλερὴν Κρόνος ἀγκυλομήτης·
 ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσή Ἀφροδίτη
 Μοῖραί τ' ἀθάνατοι καὶ Ἐρινύες αἰολόδωροι.

Schol. Laur. ad Soph. Oed. Col. 42: Ἐπιμενίδης
 Κρόνου φησὶ τὰς Εὐμενίδας· „ἐκ τοῦ — αἰολόδωροι“
 (V. 2—3). Cetera servavit Tzetz. ad Lycophr. 406.

Fragm. IX. 1. Εὐνομίην vel Εὐφρονίην propos. Düntz.
 Suppl. p. 32; sed cf. Schol. ad Soph. l. l.: Ἴστρος δὲ ἐν τῇ ὁ
 μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐφρονίην ἀναγράφει. — θαλερὸν —
 ἀγκυλομήτης codd. Tzetzæ; cf. Düntz. l. l. — 3. αἰολόδωροι
 Heyne ad Apollod. Vol. I p. 18 [II p. 6 ed. II]; αἰολόμορφοι
 Heinrich p. 131.

10.

Paus. VIII, 18, 2 (1): Ἐπιμενίδης δὲ ὁ Κρήσις εἶναι μὲν καὶ οὗτος θυγατέρα Ὀκεανοῦ τὴν Στύγα ἐποίησε, συνοικεῖν δὲ αὐτὴν οὐ Πάλλαντι, ἀλλὰ ἐκ Πείραντος Ἐχιδναν τεκεῖν, ὅστις δὴ ὁ Πείρας ἐστὶ.

11.

Laur. Lyd. de mens. IV, 13: Οἱ δὲ περὶ Ἐπιμενίδην ἄρρενα καὶ θήλειαν ἐμύθευσαν τοὺς Διοσκόρους, τὸν μὲν αἰῶνα ὡσπερ μονάδα, τὴν δὲ φύσιν ὡς δυάδα καλέσαντες· ἐκ γὰρ μονάδος καὶ δυάδος ὁ πᾶς ζωογονικὸς καὶ ψυχογονικὸς ἐξεβλάστησεν ἀριθμὸς.

12.

Πᾶνα καὶ Ἀρκάδιον διδύμους.

Schol. vet. ad Theocr. I, 3: Τὸν Πᾶνα οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν Πηνελόπης καὶ πάντων τῶν μνηστήρων, καὶ δια τοῦτο λέγεσθαι καὶ Πᾶνα· Ἐπιμενίδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς „Πᾶνα — διδύμους“. Cf. Schol. ad v. 123: Τὸν δὲ Πᾶνα ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς. Schol. ad Eur. Rhes. 36. Eudocia p. 323. Phavor. v. [p. 1420, 24.]

13.

Καὶ γὰρ ἐγὼ γένος εἰμι Σελήνης ἠνκόμοιο,
ἢ δεινὸν φρίξασ' ἀπεσείσατο θῆρα λέοντα
ἐν Νεμέῃ, ἀνάγους' αὐτὸν διὰ πότνιαν Ἥρην.

Aelian. de nat. anim. XII, 7 de leone disserens: Λέγει γοῦν καὶ τὰ Ἐπιμενίδου ἔπη „καὶ — Ἥραν“.

Fragm. XII. Vulgo Ἀρκάδα; corr. Ahrens.

Fragm. XIII. 2. θουρολέοντα Meineke ad Euphor. p. 112. — 3. Versum corruptum (ἐν νεμεαία ἄγους', ἐν νεμαία αὐτὸν vel ἐν νεμαϊάν ἄγ. mss.) sanavit Bentley ad Phalar. p. 335.

14.

Philodem. *περὶ εὐσ.* p. 43 Gomp.: *Τὰς Ἀρπυίας τὰ μῆ[λα φ]υλάττειν Ἀκο[υσίλ]αος, Ἐπιμενίδης δὲ καὶ τοῦτο καὶ τὰς αὐτὰς εἶναι ταῖς Ἑσπερίσιν.*

15.

Schol. ad Clem. Alex. Protr. II § 26 [Vol. IV p. 103 Klotz]: *Οὗτος (sc. Ἐπιμενίδης) καὶ ὕβριν καὶ ἀναίδειαν ὑπέλαβεν εἶναι θεούς, καὶ νεῶς καὶ βωμοὺς αὐταῖς ἰδρύσατο κτλ. Cf. Clem. Alex. l. l. Plut. Sol. 12.*

16.

Philodem. *περὶ εὐσ.* p. 46 Gomperz. De Typhonis origine sermo esse videtur.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

17.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 57 [p. 487, 4 Keil]: *Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὸν (sc. τὸν Ἐνδυμίωνα) παρὰ θεοῖς διατρίβοντα ἐρασθῆναί φησι τῆς Ἥρας, διόπερ Διὸς χαλεπήναντος αἰτήσασθαι διαπαντὸς καθεύδειν. Cf. Schol. vet. ad Theocr. III, 49.*

18.

Aristot. Polit. I, 2 p. 1252^b 12: *Ἡ μὲν οὖν εἰς πᾶσαν ἡμέραν συνεστηκυῖα κοινωνία κατὰ φύσιν οἶκός ἐστιν, οὗς Χαρώνδας μὲν καλεῖ ὁμοσιπύους, Ἐπιμενίδης δὲ ὁ Κρής ὁμοκάπους.¹⁾*

1) Historiam a Schol. ad German. Arat. p. 70 Buhle [87 Breysig cf. Schol. Stroz. p. 155 sq.] enarratam (Epimenides dicit in Ida utrosque [Iovem et Capricornum] nutritos et ad

ONOMACRITUS.

Herodot. VII, 6: Πεισιστρατιδέων οἱ ἀναβεβηκό-
 τες ἐς Σοῦσα προσωρέγοντό οἱ (sc. τῷ Ξέρξῃ),
 ἔχοντες Ὀνομάκριτον ἄνδρα Ἀθηναίου χρησμολό-
 γον τε καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίου ἀναβεβή-
 κεσαν τὴν ἐχθρὴν προκαταλυσάμενοι· ἐξηλάσθη γὰρ
 ὑπὸ Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου ὁ Ὀνομάκριτος ἐξ
 Ἀθηνέων, ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀλοῦς ὑπὸ Λάσου τοῦ Ἐρμι-
 ονέος ἐμποιέων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμὸν ὡς αἱ ἐπὶ
 Λήμνῳ ἐπικείμεναι νῆσοι ἀφανιζοίατο κατὰ τῆς θαλάσ-
 σης· διὸ ἐξήλασέ μιν ὁ Ἰππαρχος, πρότερον χρεώμε-
 νος τὰ μάλιστα. τότε δὲ συναναβὰς ὄκως ἀπίκοιτο
 ἐς ὄψιν τὴν βασιλέως, λεγόντων τῶν Πεισιστραδέων
 περὶ αὐτοῦ σεμνοῦς λόγους, κατέλεγε τῶν χρησμῶν·
 εἰ μὲν τι ἐνέοι σφάλμα φέρον τῷ βαρβάρῳ, τῶν μὲν
 ἔλεγε οὐδέν, ὁ δὲ τὰ εὐτυχέστατα ἐκλεγόμενος ἔλεγε
 τὸν τε Ἑλλήσποντον ὡς ζευχθῆναι χρεὸν εἶη ὑπ'
 ἀνδρὸς Πέρσεω τὴν τε ἔλασιν ἐξηγεόμενος.

Clem. Alex. Strom. I p. 143 (332 D) Sylb. 397

Pott. *Ναὶ μὴν Ὀνομάκριτος ὁ Ἀθηναῖος, οὐ τὰ εἰς*

Titanorum bellum cum Iove profectum etc.) ex opere prosaico depromptam esse Ps.-Eratosth. 27 p. 22 Schaubach (Ἐπιμενίδης ὁ τὰ Κρητικὰ ἱστορῶν) docet. Cf. Schol. ad German Arat. p. 43 Buhle (62. 120 Breys.; „qui Cretica conscripsit“). Diod. V, 80.

Quae ap. Schol. ad Pind. Ol. I, 127 (cf. Hesiodi fragm. 158, supra p. 142) et Schol. ad Eur. Phoen. 13 (Ἐπιμενίδης Ἐὐρύ-
 κλειαν τὴν Ἐμφαντός φησιν αὐτὸν [sc. τὸν Λαίον] γεγαμημέναι,
 ἐξ ἧς εἶναι τὸν Οἰδίκοδα) leguntur, Epimenidi genealogo debentur; fragmentum autem XI. Dants. ap. Schol. ad Pind. Ol. VII, 24:
 Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὴν (sc. τὴν Ῥόδον) Ὀκεανοῦ γενεαλογεῖ, ἀφ'
 ἧς τὴν πόλιν ὠνομάσθαι, Epimenidi tertio ap. Diog. I, 10, 13
 § 115 vindicandum esse recte vidit Boeckh.

Ὀρφέα φερόμενα ποιήματα λέγεται εἶναι, κατὰ τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν ἀρχὴν περὶ τὴν πεντηκοστὴν (?) Ὀλυμπιάδα εὐρίσκεται καὶ τοὺς μὲν ἀναφερομένους εἰς Μουσαῖον χρησμούς Ὀνομακρίτου εἶναι λέγουσι. Cf. Tatian. or. ad Graec. cap. 41 (§ 62). Paus. I, 22, 7. Plut. moral. p. 407 B. Sext. Empir. Pyrrh. Hypot. III § 30 p. 135 sq. [126 Bekk.] Adv. Mathem. IX § 361 p. 620 [462 Bekk.] Schol. ad Aristid. Panath. p. 165 Iebb. 206 Frommel (τὰ δὲ δόγματα Ὀρφείως Ὀνομάκριτος μετέβαλε δι' ἐπῶν, χρόνῳ ὕστερον Ὀμήρου γενόμενος). Philop. ad Aristot. de anim. I, 5 p. 5 Ald. Suid. v. Ὀρφεύς [II, 1 p. 1174 Bernh.]: ἔγραψε Χρησμούς, οἳ ἀναφέρονται εἰς Ὀνομάκριτον· Τελετάς· ὁμοίως δὲ φασὶ καὶ ταύτας Ὀνομακρίτου.

Anonymus de comoedia [Cod. Par. 2677.] ap. Cram. Anecd. Par. I p. 6: Τὰς Ὀμηρικὰς (βίβλους) ἑβδομήκοντα δύο γραμματικοὶ ἐπὶ Πεισιστράτου τοῦ Ἀθηναίου τυράννου διέθηκαν οὕτως, σκοράδην οὔσας τὸ πρῶν Οἱ δὲ τέσσαρσί τισι τῶν ἐπὶ Πεισιστράτου διόρθωσιν ἀναφέρουσιν, Ὀρφεὶ Κροτωνιάτῃ, Ζωπύρῳ Ἡρακλεώτῃ, Ὀνομακρίτῳ Ἀθηναίῳ, καὶ κατ' ἐπὶ κογκυλω¹). Scholium Plantinum [Cod. Collegii Romani 4. C. 39.] ap. Ritschl. de bibl. Alexandr. comment. Vratislav. 1838. p. 4. [= Opusce. philoll. I p. 6.]: Pisistratus sparsam prius Homeri poesim ante Ptolemaeum Philadelphum annis ducentis et eo etiam

1) In hoc monstro (cf. interpretationem latinam) ἐπικὸν κύλιον vel ἐπικῶ κύλιω latere probabilis est coniectura Crameri l. l. p. 16; cf. Ritschl. Opusce. acad. I p. 165 sq. 205.

amplius sollerti cura in ea quae nunc extant redegit volumina usus ad hoc opus divinum industria quattuor celeberrimorum et eruditissimorum hominum videlicet Coneyli Onomacriti atheniën. Zopyri heracleotae et Orphei crotoniatae. Nam carptim prius Homerus et non nisi difficillime legebatur. Cf. Schol. ad Hom. Od. λ, 604 (v. infra).

Subsidia. Ritschl Onomacritus von Athen. In Erschii Encyclop. Sect. III fasc. 4 (1833) p. 4—6 [= Opuscc. acad. I p. 238 sqq.], cf. eundem de bibl. Alexandr. comment. Vrat. 1838 (v. supra). — Eichhoff De Onomacrito Atheniensi Comm. I Elberf. 1840. — Gerhard Onomacritus als Kunstverfälscher, in Jahni Annal. Vol. LXXVII (1858) p. 725—731. — Haupt Orpheus, Homerus, Onomacritus sive theologiae et philosophiae initia apud Graecos. Regim. 1864. — Duentzer Peisistratus und Homer, in Jahni Annal. Vol. XCI (1865) p. 729 sqq.

1.

Sext. Empir. Pyrrh. Hypot. III § 30 p. 135 sq. [126 Bekk.] cf. adv. Mathem. IX § 360 sq. p. 620 [461 sq. Bekk.]: *Φερικύδης μὲν γὰρ ὁ Σύριος γῆν εἶπε τὴν πάντων εἶναι ἀρχήν, Ὀνομάκριτος δὲ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν.*

2.

Paus. VIII, 37, 5 (3): *Παρὰ δὲ Ὀμήρου Ὀνομάκριτος παραλαβὼν τῶν Τιτάνων τὸ ὄνομα Διονύσῳ τε συνέθηκεν ὄργια, καὶ εἶναι τοὺς Τιτᾶνας τῷ Διονύσῳ τῶν καθημάτων ἐποίησεν ἀντοσφοῦς.*

3.

Paus. IX, 35, 5 (1): *Ἡσίοδος δὲ ἐν Θεογονίᾳ¹)*
 τὰς Χάριτάς φησιν εἶναι Διὸς τε καὶ Εὐφροσύνης,
 καὶ σφισιν ὀνόματα Εὐφροσύνην τε καὶ Ἀγλαΐαν
 εἶναι καὶ Θαλίαν. κατὰ ταῦτὰ δὲ ἐν ἔπεσιν ἐστὶ τοῦ
 Ὀνομακρίτου. Cf. Ps.-Orph. Hymn. 60, 1—3.

4.

Paus. VIII, 31, 3 (1): *Ἔστι δὲ καὶ Ἡρακλῆς παρὰ
 τῇ Δήμητρὶ μέγεθος μάλιστα πῆχυν· τοῦτον τὸν Ἡρα-
 κλέα εἶναι τῶν Ἰδαίων καλουμένων Δακτύλων Ὀνο-
 μακρίτος φησιν ἐν τοῖς ἔπεσι.*

5.

Paus. I, 22, 7: *Ἐγὼ δ' ἔπη μὲν ἐπελεξάμην ἐν
 οἷς ἐστὶ πέτεσθαι Μουσαῖον ὑπὸ Βορέου δῶρον,
 δοκεῖν δέ μοι, πεποίηκεν αὐτὰ Ὀνομακρίτος.*

6. 7.

Herodot. VII. 6, cf. supra.

8.

Homer. Od. λ, 601—4. *Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα
 βίην Ἡρακληΐην, | εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι
 θεοῖσι | τέρπεται ἐν θαλίῃς καὶ ἔχει καλλίσφυρον
 Ἥβην | παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσο-
 πεδίλου. Schol. Harl. ad v. 604: τοῦτον ὑπὸ Ὀνο-
 μακρίτου ἐμπεποιῆσθαι φασιν. ἠθέτηται δέ.*

1) Theog. 907 sqq.

A B A R I S.

Suid. v. [I, 1 p. 13 sq. Bernh.] Ἄβαρις Σκυθῆς, Σεύθου υἱός ἦκε δὲ ἐκ Σκυθῶν εἰς Ἑλλάδα φασὶ δὲ ὅτι λοιμοῦ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος ἀνείλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευόμενοις Ἑλλησὶ τε καὶ βαρβάροις, τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι. πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἔθνῶν πρὸς αὐτούς, καὶ Ἄβαριν ἐξ Ἰπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφίκεσθαι λέγουσι κατὰ τὴν νύξιν Ὀλυμπιάδα. Cf. Harpocrat. v. Lycurg. orat. fragm. 86. ed. Tur. Schol. ad Aristoph. Eq. 725: Ἄβαριν φασὶ τὸν Ἰπερβόρειον ἐλθόντα θεωρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀπόλλωνι θητεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι τοὺς χρησμούς τοὺς νῦν προσγορευομένους Ἀβάριδος. Apollon. Hist. mirab. 4. — Strab. VII p. 301: Ἄβαρις καὶ τινες ἄλλοι τοιοῦτοι παρὰ τοῖς Ἑλλησιν εὐδοκίμουν, ὅτι ἐθνικόν τινα χαρακτῆρα ἐπέφαινον εὐκολίας καὶ λιτότητος καὶ δικαιοσύνης. Himer. orat. 25. Paus. III, 13, 2. Herodot. IV. 36. Iamblich. Vita Pythag. c. 19. 28.

Suid.: Συνεγράφατο δὲ χρησμούς τοὺς καλουμένους Σκυθικούς· καὶ γάμον Ἐβρου τοῦ ποταμοῦ καὶ καθαρμούς· καὶ θεογονίαν καταλογάδην· καὶ Ἀπόλλωνος ἄφιξιν εἰς Ἰπερβορέους, ἐμμέτρως.

Plut. moral. p. 14 E: οὐ γὰρ μόνον τὰ Αἰσώπεια μυθάρια καὶ τὰς ποιητικὰς ὑποθέσεις, καὶ τὸν Ἄβαριν τὸν Ἡρακλείδου, καὶ τὸν Λύκωνα τὸν Ἀρίστωνος διερχόμενοι, [ἀλλὰ καὶ] τὰ περὶ τῶν ψυχῶν δόγματα μεμιγμένα μυθολογία μεθ' ἡδονῆς ἐνθουσιῶσι.

Auctor περὶ συντάξεως ap. Bekk. Anecd. Gr. I p. 145: ἐπιστρέφομαι ἀντὶ τοῦ ἐπιμέλειαν ποιῶμαι καὶ φροντίζω, μετὰ γενικῆς. Ἡρακλείδου Ποντικοῦ τῶν εἰς Ἄβαριν ἀναφερομένων. „ἐφη δὲ τὸ δένδρον αὐτῷ τὸν δαίμονα, νεανίαν γενόμενον, ἐπιθεῖναι, προστάξαι δὲ πιστεύειν περὶ θεῶν, ὅτι ὡς οἶόν τε καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπιστρέφονται πραγμάτων“.

Ibid. p. 178: ὑλακτῶ αἰτιατικῇ. Ἡρακλείδου Ποντικοῦ ἐκ τοῦ δευτέρου λόγου τῶν εἰς τὸν Ἄβαριν ἀναφερομένων. „ἐκ δὲ τῶν ἐγγύς φωλεῶν ἐξείρυσαν ὄφεις ἐπὶ τὸ σῶμα σφοδρῶς ὀρούοντες. ἐκωλύοντο μέντοι ὑπὸ τῶν κυνῶν, ὑλακτούντων αὐτούς“.

Lobeck Aglaoph. p. 314. C. G. Mueller in Paulyi Encycl. I² p. 7 sq.

ARISTEAS.

Herodot. IV, 13: Ἀριστεύης ὁ Καῦστροβίου ἀνὴρ Προκοννήσιος ποιέων ἔπεα. Suid. v. [I, 1 p. 720 Bernh.] Ἀριστεύης, Δημοχάριδος ἡ Καῦστροβίου, Προκοννήσιος, ἔποποιός. Tatian. orat. ad Graec. cap. 41 (§ 62): Ἀρισταίου τοῦ Προκοννησίου. Cum Tatiano conspirat Eustath. ad Il. p. 331, 7 Rom. 250 Bas.

Suid.: Γέγονε δὲ κατὰ Κροῖσον καὶ Κῦρον, Ὀλυμπιάδι ν'. Contra Strab. XIV p. 639: Τινὲς δὲ διδάσκαλον Ὀμήρου τοῦτον (sc. Creophylum) φασιν, οἱ δ' οὐ τοῦτον ἀλλ' Ἀριστεύαν τὸν Προκοννήσιον, cf. Eustath. l. l.

De vita eius fabulosa disserunt Herodot. IV, 14

(Aristeas dicitur fuisse τῶν ἀστῶν οὐδενὸς γένος ὑποδέεστος). Apollon. Hist. mirab. cap. 2 p. 102 Xyland. [44 Keller]: Ἀριστεάν δὲ ἱστορεῖται τὸν Προκοννήσιον ἐν τινι γναφείῳ τῆς Προκοννήσου τελευτήσαντα ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ πολλῶν θεωρηθῆναι γράμματα διδάσκοντα, ὅθεν πολλάκις αὐτῷ τοῦ τοιούτου συμβαίνοντος καὶ περιφανοῦς γιγνομένου διὰ πολλῶν ἐτῶν καὶ πικνότερον ἐν τῇ Σικελίᾳ φανταζομένου οἱ Σικελοὶ ἱερὸν τε καθιδρῶσαντο αὐτῷ καὶ ἔθυσαν ὡς ἥρωι. Cf. Athen. XIII p. 605 C. Orig. c. Cels. III p. 126. Aen. Gaz. Theophr. p. 45 Wolf. Tzetz. Chil. II, 723 sqq. IV, 522. — Suid.: Τοῦτου φασὶ τὴν ψυχὴν ὄτε ἐβούλετο ἐξίέναι καὶ ἐπανιέναι πάλιν. — Strab. XIII p. 589: Ἀριστεάς . . . ἀνὴρ γόης εἴ τις ἄλλος. — Mirabilium scriptoribus adnumeratur a Gellio IX, 4, 3.

Carmina. — 1. Suid.: Τὰ Ἀριμάσπεια¹) καλούμενα ἔπη· ἔστι δὲ ἱστορία τῶν Ὑπερβορέων Ἀριμασπῶν, βιβλία γ'. Herodot. IV, 14: Τὰ ἔπεα τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάσπεα καλεῖται. — Tatian.: Τὰ Ἀριμάσπια.

2. Suid.: Ἐγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην θεογονίαν, εἰς ἔπη α'.

Subsidia. Bode Hist. Poes. gr. I p. 472 sqq. Bernhardt II, 1 p. 278 sq. I. G. Hubmann, τὰ Ἀριστεά τοῦ Προκοννησίου μυθολογούμενα, Am-1838. Tournier De Aristeia Proconnesio et

Formam hanc tuentur Strab. Longin. Tzetz.

Arimaspeo poemata. Par. 1863. Westermann in
Pauli Encycl. I² p. 1581 sq.

1.

Θαῦμ' ἡμῖν καὶ τοῦτο μέγα φρεσὶν ἡμετέρησιν·
ἄνδρες ὕδωρ ναίουσιν ἀπὸ χθονὸς ἐν πελάγεσσι·
δύστηνοί τινές εἰσιν, ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρά,
ὄμματ' ἐν ἄστροισι, ψυχὴν δ' ἐν πόντῳ ἔχουσιν.
ἢ που πολλὰ θεοῖσι φίλας ἀνὰ χειρας ἔχοντες δ
εὔχονται σπλάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι.

Longin. de subl. X, 4: Ὁ μὲν γὰρ τὰ Ἀριμάσπεια
ποιήσας ἐκεῖνα οἶεται δεινά· „θαῦμ' — ἀναβαλλομέ-
νοισι“.

2—4.

Ἴσσηδοὶ χαίτησιν ἀγαλλόμενοι ταναῆσι·

καὶ σφεας ἀνθρώπους εἶναι καθύπερθεν ὁμούρους
πρὸς Βορέω, πολλοὺς τε καὶ ἐσθλοὺς κάρτα μαχητάς,
ἀφνειοὺς ἵπποισι, πολύρρηνας, πολυβούτας

Ὄφθαλμὸν δ' ἐν' ἕκαστος ἔχει χαρίεντι μετώπῳ.

Χαίτησιν λάσιοι, πάντων στιβαρώτατοι ἀνδρῶν.

Tzetz. Chil. VII, 686 sqq.: Καὶ Ἀριστεάς δέ φησιν ἐν
τοῖς Ἀριμασπέοις· „Ἴσσηδοὶ — ἀνδρῶν“.

5.

Herodot. IV, 13: Ἐφη δὲ Ἀριστεύης
ἀπικέσθαι ἐς Ἴσσηδόνας φοιβόλαμπτος γενόμενος,

Fragm. III. Verba poetae καὶ — πολυβούτας ad Arimaspeos
spectare videntur; itaque a superioribus seiungi. — καὶ σφεας]
Legebatur καὶ σφᾶς; corr. Koechly.

Ἰσσηδόνων δὲ ὑπεροικέειν Ἀριμασποὺς ἄνδρας μονοφθαλμούς, ὑπὲρ δὲ τούτων τοὺς χρυσοφύλακας γρυῖπας, τούτων δὲ τοὺς Ἵπερβορέους κατήκοντας ἐπὶ θάλασσαν. τούτους ὦν πάντας πλὴν Ἵπερβορέων, ἀρξάντων Ἀριμασπῶν, αἰεὶ τοῖσι πλησιοχώροισι ἐπιτίθεσθαι, καὶ ὑπὸ μὲν Ἀριμασπῶν ἐξωθέεσθαι ἐκ τῆς χώρας Ἰσσηδόνας, ὑπὸ δὲ Ἰσσηδόνων Σκύθας, Κιμμερίους δὲ οἰκέοντας ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσῃ ὑπὸ Σκυθέων πιεζομένους ἐκλείπειν τὴν χώραν. οὕτω οὐδὲ οὗτος συμφέρεται περὶ τῆς χώρας ταύτης Σκύθησι.

6.

Herodot. IV, 16: Τῆς δὲ γῆς, τῆς περὶ ὅδε ὁ λόγος ὥρμηται λέγεσθαι, οὐδεὶς οἶδε ἀτρεκέως ὅ τι τὸ κατύπερθε ἐστὶ· οὐδενὸς γὰρ δὴ αὐτόπτεω εἰδέναι φαιμένον δύναμαι πυνθέσθαι· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστεύς οὐδὲ οὗτος προσωτέρω Ἰσσηδόνων ἐν αὐτοῖσι τοῖσι ἔπεσι ποιέων ἐφησε ἀπικέσθαι· ἀλλὰ τὰ κατύπερθε ἔλεγε ἀκοῆ, φὰς Ἰσσηδόνας εἶναι τοὺς ταῦτα λέγοντας.

Paus. V, 7, 9 (4): Ἀρισταῖος δὲ ὁ Προκοννήσιος μνήμην γὰρ ἐποιήσατο Ἵπερβορέων καὶ οὗτος, τάχα ἂν τι καὶ πλεον περὶ αὐτῶν πεπυσμένος εἶη παρὰ Ἰσσηδόνων, ἐς οὓς ἀφικέσθαι φησὶν ἐν τοῖς ἔπεσιν.

7.

Paus. I, 24, 6: Τούτους τοὺς γρυῖπας ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀριστεύς ὁ Προκοννήσιος μάχεσθαι περὶ τοῦ χρυσοῦ φησὶν Ἀριμασποῖς τοῖς ὑπὲρ Ἰσσηδόνων¹⁾.

1) Plin. Nat. Hist. VII, 2 § 10 de Scytharum nationibus disserens: Sed et iuxta eos qui sunt ad septentrionem veram, haud procul ab ipso aquilonis exortu specuque eius dicto, quæ

τὸν δὲ χρυσόν, ὃν φυλάσσουσιν οἱ γρυῖπες, ἀνιέναι τὴν γῆν· εἶναι δὲ Ἀριμασποὺς μὲν ἄνδρας μονοφθάλμους πάντας ἐκ γενετῆς¹⁾, γρυῖπας δὲ θηρία λέουσιν εἰκασμένα, πτερὰ δὲ ἔχειν καὶ στόμα ἀετοῦ.

ANTIMACHUS TEIUS.

1.

Ἐκ γὰρ δώρων πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι πέλονται.

Clem. Alex. Strom. VI p. 264 (622 D) Sylb. 743 Pott.: Ἀντιμάχου τε τοῦ Τήλου εἰπόντος· „ἐκ γὰρ — πέλονται“. Cf. Nostorum fragm. 8 (supra p. 56).

2.

Plut. Rom. 12: Ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν, ἣ τὴν πόλιν ὁ Ῥωμύλος ἐκτιζεν, ἀτρεκῆ τριακάδα τυχεῖν λέγουσι· καὶ σύνοδον ἐκλειπτικὴν ἐν αὐτῇ γενέσθαι σελήνης πρὸς ἥλιον, ἣν εἶδέναι καὶ Ἀντίμαχον οἴονται, τὸν Τήιον ἐποποιόν, ἔτει τρίτῳ τῆς ἕκτης Ὀλυμπιάδος συμπεσοῦσαν.

locum γῆς κλειθρον appellant, produntur Arimaspi quos diximus, uno oculo in fronte media insignes, quibus adsidue bellum esse circa metalla cum grypis, ferarum volucris genere quale volgo traditur eruente ex cuniculis aurum, mira cupiditate et feris custodientibus et Arimaspiis rapientibus, multi sed maxime illustres Herodotus et Aristes Proconnesius scribunt.

1) Strab. I p. 21: Τάχα δὲ καὶ τοὺς μονομάτους Κύνκλωπας ἐκ τῆς Σκυθικῆς ἱστορίας μετενήνοχε (Ὀμηρος)· τοιοῦτους γὰρ τινὰς τοὺς Ἀριμασποὺς φασιν, οὓς ἐν τοῖς Ἀριμασπέλοις ἔπεσιν ἐνδεδωκεν Ἀριστέας ὁ Προκοννήσιος.

PISANDER CAMIRENSIS.

Suid. v. Πείσανδρος [Π, 2 p. 255 Bernh.]. Πείσανδος καὶ Ἀρισταίχμας, Καμειραῖος¹⁾ ἀπὸ Ῥόδου. Κάμειρος γὰρ ἦν πόλις Ῥόδου. καὶ τινες μὲν αὐτὸν Εὐμόλπου τοῦ ποιητοῦ σύγχρονον καὶ ἐρώμενον ἱστοροῦσι· τινὲς δὲ καὶ Ἡσιόδου πρεσβύτερον· οἱ δὲ κατὰ τὴν λγ' Ὀλυμπιάδα τάττουσιν· ἔσχε δὲ καὶ ἀδελφὴν Διόκλειαν. ποιήματα δὲ αὐτοῦ Ἡράκλεια²⁾, ἐν βιβλίοις β'· ἔστι δὲ τὰ Ἡρακλέους ἔργα· ἐνθα πρῶτος Ἡρακλεὶ ῥόπαλον περιτέθεικε. τὰ δὲ ἄλλα τῶν ποιημάτων νόθα αὐτοῦ δοξάζεται, γενόμενα ὑπὸ τε ἄλλων καὶ Ἀριστέως τοῦ ποιητοῦ.³⁾ — Procl. in Chrestomath. I. Ἐπῶν ποιηταὶ γεγόνασι πολλοί· τούτων δ' εἰσὶ κράτιστοι Ὅμηρος Ἡσιόδος Πείσανδρος Πανύασσις Ἀντίμαχος. Andronicus in Bekk. Anecd. Gr. p. 1461: Ποιηταὶ δὲ ἀπροσδιόριστοι καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰσιν, οὓς τινὰς ταῦτα χαρακτηρίζει τὰ τέσσαρα, μετρὸν ἥρωικόν, μῦθος ἀλληγορικός, ἱστορία ἤτοι παλαιὰ ἀφήγησις, καὶ ποιά λέξις ἤτοι ἥρωικὴ καὶ ἀξιωματικὴ καὶ τῷ ἥρωικῷ μέτρῳ ἀρμόζουσα, ἀλλ' οὐ κατατετριμμένη καὶ χθαμαλή. μᾶλλον δὲ ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων ὁ ἀλληγορικὸς μῦθος ὁ χαρακτηρίζων τοὺς κυρίως ποιητάς. γεγόνασι τοίνυν πάντων τούτων ποιητῶν ἄνδρες ὀνομαστοὶ οὗτοι, Ὅμηρος ὁ πολὺς, Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, Πανύασσις, Πείσανδρος ὁ Καμει-

1) Cf. Anthol. Pal. VII, 304. Clem. Alex. Strom. VI p. 751 Pott. Auctores quibus fragm. 2—4. 6. 11 debentur.

2) Cf. Eustath. ad Il. p. 785, 22 Rom. 697 Bas. [supra, p. 67 not. 2]. 3) Eudoc. p. 357 sq.

ρεὺς καὶ Ἡσίδοσ ὁ Ἀσκραίος. καὶ ταῦτα μὲν τὰ γνωρίσματα τῶν καλουμένων κατ' ἐξοχὴν ποιητῶν. Cf. Steph. Byz. v. Κάμιρος. Epigr. in Anthol. Gr. I p. 200 ed. Lips. (1794).

HERACLEA.

Aristot. Poet. cap. 8 p. 1451^a 16 [supra p. 217].
 Quintil. X, 1, 56. — Clem. Alex. Strom. VI p. 266 (628 B)
 751 Pott. (Multi scriptores) αὐτοτελῶς τὰ
 ἑτέρων ὑφελόμενοι, ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ
 Πείσανδρος Καμιρεὺς Πισίνου τοῦ Λινδίου τὴν
 Ἡράκλειαν (?). Welck. Cycl. ep. I (1835) p. 312.
 not. 509.

Subsidia. — Heyne Excurs. I ad Verg. Aen. II
 p. 377 sqq. — Welcker Cycl. ep. I (1835) p. 97 sqq.
 — Mueller Dor. II p. 475—477. — Bode I p. 499
 sqq. — Mure Hist. Ling. Graec. II p. 457—462. —
 Pisandri fragments ed. Duebner (Hesiodi edit. Paris. 1840
 append. p. 5—8).

Plut. moral. p. 857 F. Τῶν παλαιῶν καὶ λογίων
 ἀνδρῶν, οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ἡσίδοσ, οὐχ Ἀρχίλοχος,
 οὐ Πείσανδρος Αἴγυπτίου ἔσχον λόγον
 Ἡρακλέους ἢ Φοίνικος, ἀλλ' ἓνα τοῦτον ἴσασι πάντες
 Ἡρακλέα τὸν Βοιωτίον ἡμῖν καὶ Ἀργεῖον.

1.

Strab. XV p. 688 de Bacchi et Herculis in Indiam
 expeditionibus disserens: Τῶν δὲ κοινωνησάντων αὐτῷ
 (Herculi) τῆς στρατείας (τῆς ἐπ' Ἄσρον) ἀπογόνους
 εἶναι τοὺς Σίβας, σύμβολα τοῦ γένους σώζοντας τό

τε δορὰς ἀμπέχεσθαι, καθάπερ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸ σκυταληφορεῖν καὶ ἐπικεκαῦσθαι βουσί καὶ ἡμίονοις ῥόπαλον καὶ ἡ τοῦ Ἡρακλέους δὲ στολὴ ἢ τοιαύτη πολὺ νεωτέρα τῆς Τρωικῆς μνήμης ἐστὶ πλάσμα τῶν τὴν Ἡράκλειαν ποιησάντων, εἴτε Πείσανδρος¹⁾ ἦν εἴτ' ἄλλος τις· τὰ δ' ἀρχαῖα ξόανα οὐχ οὕτω δισκεύασται²⁾. — Ps.-Eratosth. Cataster. 12 (Λέων). τινὲς δὲ φασιν ὅτι Ἡρακλέους πρῶτος ἄθλος ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι. φιλοδοξῶν γὰρ μόνου τοῦτον οὐχ ὄπλοις ἀνείλεν, ἀλλὰ συμπλακεῖς ἀπέπνιξε. λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ Πείσανδρος³⁾ ὁ Ῥόδιος, ὅτι καὶ τὴν δορὰν αὐτοῦ ἔσχεν, ὡς ἐνδοξὸν πεποιηκώς. οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ ὑπ' αὐτοῦ φονευθεῖς. Schol. ad German. Arat. p. 131 Breysig (52 Buhle)⁴⁾: Periandrus⁵⁾ Rhodius refert, eum ob primos labores Herculis memoriae causa honorifice astris inlatum. Hygin. Astr. II, 24 p. 475 Stav. 66 Bunte. Nonnulli etiam hoc amplius dicunt, quod Herculis prima fuerit haec certatio, et quod eum inermis interfecerit. De hoc et Pisandrus et conplures alii scripserunt.

2.

Paus. II, 37, 4: Κεφαλὴν δὲ εἶχεν (ἢ ὕδρα), ἐμοὶ δοκεῖν, μίαν καὶ οὐ πλείονας. Πείσανδρος δὲ ὁ Καμιρεύς, ἵνα τὸ θηρίον τε δοκοίη φοβερώτερον καὶ αὐτῷ γίνηται ἢ ποίησις ἀξιόχρεως μᾶλλον, ἀντὶ τούτων τὰς κεφαλὰς ἐποίησε τῇ ὕδρᾳ τὰς πολλάς.

1) Cf. p. 655: Πείσανδρος ὁ τὴν Ἡράκλειαν γράψας ποιητῆς Ῥόδιος. 2) Muell. Dor. I p. 444. II p. 476. 3) Πείσανδρος vulgo; corr. Fell. 4) Cf. Schol. p. 71 sq. Breysig. 5) Leg. Pisandrus ex Hygin.

3.

Schol. ad Pind. Ol. III, 52: Θήλειαν δὲ εἶπε (τὴν ἔλαφον) καὶ χρυσόκερων ἀπὸ ἱστορίας¹⁾. ὁ γὰρ Θησηίδα γράψας τοιαύτην αὐτὴν λέγει καὶ Πείσανδρος ὁ Καμειρεὺς καὶ Φερεκύδης.

4.

Paus. VIII, 22, 4: Ἐπὶ δὲ τῷ ὕδατι τῷ ἐν Στυμφήλῳ κατέχει λόγος ὄρνιθας ποτε ἀνδροφάγους ἐπ' αὐτῷ τραφῆναι· ταύτας κατατοξεύσαι τὰς ὄρνιθας Ἡρακλῆς λέγεται. Πείσανδρος δὲ αὐτὸν ὁ Καμειρεὺς ἀποκτείνει τὰς ὄρνιθας οὐ φησιν, ἀλλὰ ὡς ψόφῳ κροτάλων ἐκδιώξειεν αὐτάς.²⁾

5.

Athen. XI p. 469 C: Πείσανδρος ἐν δευτέρῳ Ἡρακλείας τὸ δέπας ἐν ᾧ διέπλευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ὠκεανὸν εἶναι μὲν φησιν Ἡλίου, λαβεῖν δ' αὐτὸ παρ' Ὠκεανοῦ Ἡρακλῆα. Cf. Panyas. fr. 7.

6.

Schol. ad Pind. Pyth. IX, 183: Ὄνομα δὲ αὐτῇ (sc. Antaei filiae) Ἀλκίης, ὡς φησι Πείσανδρος ὁ Καμειρεὺς· ἕτεροι δὲ Βάρκην.

7.

Τῷ δ' ἐν Θερμοπύλῳσι θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη ποιεῖ θερμὰ λουτρά παρὰ φηγμῖνι θαλάσσης.

1) Cf. p. 217 not. 2) Cf. Schol. ad Apoll. Rhod. II, 1088 (πιθανῶς δὲ ὁ Πείσανδρος τοὺς ὄρνιθας φησιν εἰς Στυφίαν ἀποκτεῖναι, ὅθεν καὶ ἐληλύθεσαν). — Haec ad Heracleam spectare censet Schubart Ephem. litt. Hal. a. 1840 Vol. I p. 527, repugnant alii; cf. Duentz. p. 90. Duebn. ad Pseudo-Pisandri fr. 12. 14.

Schol. Rav. ad Aristoph. Nub. 1050: Ἡρακλεῖ πολλὰ καμόντι περὶ Θερμοπύλας Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ ἀναδέδωκεν. Πείσανδρος „Τῶ — θαλάσσης“. Zenob. VI, 49: Ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ τῶ Ἡρακλεῖ ἀνῆκε πολλαχοῦ θερμὰ λουτρὰ πρὸς ἀνάπαυλαν τῶν πόνων, ὡς φησι καὶ Πείσανδρος ὁ ποιητῆς ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους. Hagnocrat. v. Θερμοπύλαι.

8.

Οὐ νέμεσις καὶ ψεῦδος ὑπὲρ ψυχῆς ἀγορεύειν. Stob. Floril. XII, 6 [Vol. I p. 272 Gaisf. ed. Lips.]: Πεισάνδρου. „Οὐ — ἀγορεύειν“. „Poterant haec in historia Cercopum dici“. K. O. Müller.

9.

Νοῦς οὐ παρὰ Κενταύροισι. Hesych. „Νοῦς — Κενταύροισι“. παροιμιῶδες. ἔστι δὲ Π(ε)ισάνδρου κομμάτιον, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων τατόμενον. [Cf. Meineke Fragmm. Com. I p. 162.] Cf. Phot. Suid. Diogenian. VI, 84. Apostol. XIII, 74 [XII, 12 Leutsch.] etc.

10.

Δικαιοτάτου δὲ φονῆος. Olympiodor. ad Plat. Alcib. p. 156 Creuzer: Ἐκάτερος (sc. Persens Herculesque) μὲν γὰρ ἐπὶ καθάρσει τῶν κακῶν γέγονε, καὶ γὰρ καὶ ὁ Ἡρακλῆς διὸ φησὶ περὶ αὐτοῦ ὁ Πείσανδρος „δικ. — φονῆος“. ἐπὶ γὰρ ἡμεῖς τῆτα φόνους ἐποίει.

11.

ἀέ.

in Cram. Anecd. Par. III p. 321: ἔστι δὲ καὶ

ἀέ παρὰ Πεισάνδρῳ Καμινεῖ¹). Cf. Etym. Gud. v. ἀσί (p. 9 extr.) Greg. Corinth. p. 347 Schaef.

PANYASSIS.

Suid. v. [Π, 2 p. 56 Bernh.]: Πανύασις, Πολυάρχου²), Ἀλικαρνασσεύς³), [τερατοσκόπος καὶ] ποιητῆς ἐπῶν· ὃς σβεσθεῖσαν τὴν ποιητικὴν ἐπανήγαγε. Δοῦρις δὲ Διοκλέους τε παῖδα ἀνέγραψε καὶ Σάμιον· ὁμοίως δὲ καὶ Ἡρόδοτος Θούριον. Ἰστόρηται δὲ Πανύασις Ἡροδότου τοῦ ἱστορικοῦ ἐξάδελφος. γέγονε γὰρ Πανύασις Πολυάρχου· ὁ δὲ Ἡρόδοτος Λύξου, τοῦ Πολυάρχου ἀδελφοῦ. τινὲς δὲ οὐ Λύξην, ἀλλὰ Ῥοιώ, τὴν μητέρα Ἡροδότου, Παννάσιδος ἀδελφὴν ἰστόρησαν. ὁ δὲ Πανύασις γέγονε κατὰ τὴν οἴ᾽ Ὀλυμπιάδα· κατὰ δὲ τινὰς πολλῶν πρεσβύτερος· καὶ γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν Περσικῶν. ἀνηρέθη δὲ ὑπὸ Λυγδάμιδος τοῦ τρίτου τυραννήσαντος Ἀλικαρνασσοῦ. ἐν δὲ ποιηταῖς τάττεται μεθ' Ὀμηρον· κατὰ δὲ τινὰς καὶ μεθ' Ἡσίοδου καὶ Ἀντίμαχον. ἔγραψε δὲ καὶ Ἡρακλειάδα⁴) ἐν βιβλίοις ιδ', εἰς ἔπη θ'.

Cf. Procl. in Chrestom. I (supra p. 248). — Anonym. ap. Cram. An. Oxon. III p. 189. Andronici locum supra (p. 248) laudatum.

Dionys. Halicarn. vett. scr. cens. II, 4. Πανύασις δὲ τὰς τ' ἀμφοῖν (Hesiodi et Antimachi) ἀρετὰς

1) καὶ μηρεῖ Cod.; em. Cramer. 2) Cf. Paus. X, 8, 9 (5).
3) Cf. Clem. Alex. Strom. VI p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott.
4) Ἡρακλεία nomen est carminis ap. Athen. Clem. alios. Cf. infra.

ἠνέγκατο, καὶ αὐτῶν πραγματεία καὶ τῇ κατ' αὐτὸν οἰκονομία διήνεγκεν.

Quintil. X, 1, 54. Panyasin, ex utroque (sc. Hesiodo et Antimacho) mixtum, putant in eloquendo neutrius aequare virtutes, alterum tamen ab eo materia, alterum disponendi ratione superari.

Subsidia. Funcke De Panyasidis vita et poesi, Bonnæ 1837. Tzschirner Panyasidis fragmenta, præmissis de P. vita et carminibus commentationibus, Vratisl. (1836.) 1842. Dübner l. l. (v. supra) p. 13—20. Meineke Anal. Alexandr. p. 363—370. Näke Choeril. p. 14 sqq. Mueller Dor. II p. 471 sqq. Eckstein in Erschii Encycl. III, 11 p. 8 sqq. Bode I p. 503 sqq.

HERACLEA.

Clem. Alex. Strom. VI p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott. (Multi scriptores) αὐτοτελῶς τὰ ἑτέρων ὑφελόμενοι, ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Πανύασίς τε ὁ Ἀλικαρνασσεὺς παρὰ Κλεοφύλου¹⁾ τοῦ Σαμίου τὴν Οἰχαλίας ἄλωσιν. Clementis verba laudat Euseb. Praep. Evang. X, 2 p. 462 D.

1. 2.

Δέρμα τε θήρειον Βεμβινήταο λέοντος.

Καὶ Βεμβινήταο πελώρου δέρμα λέοντος.

Steph. Byz. v. Βέμβινα· κώμη τῆς Νεμέας ὁ πολίτης Βεμβινίτης ὡς Πανύασίς ἐν Ἡρακλείας πρώτη „δέρμα — λέοντος“. καὶ ἄλλως „καὶ — λέοντος“.

1) Κλεοφύλου Clem.

3.

Ps.-Eratosth. Catast. 11 (Καρκίνος). Οὗτος δοκεῖ ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι δι' Ἡραν, ὅτι μόνος, Ἡρακλεῖ τῶν ἄλλων συμμαχούντων¹), ὅτε τὴν ὕδραν ἀνήρει, ἐκ τῆς λίμνης ἐκπηδήσας ἔδακεν αὐτοῦ τὸν πόδα, καθάπερ φησὶ Πανύασις ἐν Ἡρακλείᾳ. θυρωθεὶς δ' ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ τῷ ποδὶ συνθλάσαι αὐτόν. Eadem narrat Schol. ad German. Arat. p. 51 Buhl. [128 Breys. cf. p. 70]. Cf. Schol. ad Arat. 147. Phavorin. v. καρκίνος. p. 991 sq. Bas.

4.

Τοῦ κεράσας κρητῆρα μέγαν χρυσοῖο φαεινόν,
σκύπρους αἰνύμενος θαμέας πότον ἠδὺν ἐνειμεν.
Athen. XI p. 498 D: Πανύασις τρίτῳ Ἡρακλείας φησὶ
„τοῦ — ἐπινεν“.

5.

Καί ῥ' ὁ μὲν ἐκ κόλποιο τροφοῦ θόρε ποσσὶ Θυώνης.
Schol. ad Pind. Pyth. III, 177: Θυώνην τὴν Σεμέλην λέγει. ἐνιοὶ δὲ τὴν Θυώνην ἑτέραν τῆς Σεμέλης φασὶν εἶναι, τροφὸν τοῦ Διονύσου, ὥσπερ Πανύασις ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας „καί ῥ' — Θυώνης“.

6.

Clem. Alex. Protr. p. 10 (23 A) Sylb. 31 Pott.
Ναὶ μὴν καὶ τὸν Ἄιδωνέα ὑπὸ Ἡρακλέους τοξευθῆναι

1) τοῦ Ἰολίου συμμαχούντος Gale; τῶν περὶ Ἰόλιον συμμαχούντων Κορριερ. Cf. Apollod. II, 5, 2.

Fragm. IV. 1. Fort. φαεινοῦ. 2. ἐνειμεν Koechly conl. ep. I p. 14; ἐπινεν vulgo.

Ὅμηρος¹⁾ λέγει καὶ τὸν Ἥλιον αὐτὸν²⁾ Πανύασσις ἱστορεῖ. Cf. Apollodor. Π, 5, 10, 5: θερμαινόμενος δὲ ὑπὸ Ἥλιου κατὰ τὴν πορείαν, τὸ τόξον ἐπὶ τὸν θεὸν ἐνέτεινεν· ὃ δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ θαυμάσας χρυσοῦν ἔδωκε δέπας κτλ. (fragm. 7).

I.

Athen. XI p. 469 D: Πανύασσις δ' ἐν πρώτῳ³⁾ Ἡρακλείας παρὰ Νηρέως⁴⁾ φησὶ τὴν τοῦ Ἥλιου φιάλην κομίσασθαι τὸν Ἡρακλέα καὶ διαπλεῦσαι εἰς Ἐρύθειαν. Macrob. Sat. V, 21 § 19: Poculo autem Herculem vectum ad Ἐρύθειαν id est Hispaniae insulam navigasse et Panyasis, egregius scriptor Graecorum, dicit et Pherecydes auctor est.

8.

Schol. Harl. Ambr. Vind. 56 ad Hom. Od. μ, 301: Πανύασσις φύλακα τῶν Ἥλιου βοῶν Φάλακρον⁵⁾ φησὶ γενέσθαι.

1) Il. E, 395 sqq. 2) τὸν Ἥλιον αὐτὸν] Sic Heyne ad Apollod. p. 161; τὸν Ἥλειον Ἀγέαν vulgo. — Cod. Collegii novi τὸν ἡλίον Ἀγέαν, unde Potter τὰς ἡλίον ἀγὰς. — Falsa cum veris commixta tradit Schol. ad loc. Vol. IV p. 107 Kl.: δαίμων τις οὗτος Ἥλειος Ἀγέας, ἐναντίος τῷ Πλούτωνι, ὃν καὶ τοξεύομενον ὑπὸ Ἡρακλέους Πανύασσις εἰσάγει. 3) πρώτῳ corruptum, τετάρτῳ Duebn. p. 14. — 4) „De partibus Nerei in hac fabula cf. Heynium ad Apollodor. p. 170. sq.“ Duebn. 5) Φάλακρον] Φυλάκιον Harl. Φυλάκιον Ambr. Φύλαιον Vind. — „Panyasis armentorum illorum custodem neque Phylacium neque Phylaeum appellaverat, sed aut Phylacum, quod frequens in fabulis graecis nomen est, aut quod magis credo Phalacrum“. Meineke Anal. Alex. p. 370.

9.

Paus. X, 29, 9 (4): Πανύασις δὲ ἐποίησεν ὡς Θησεύς καὶ Πειρίθους ἐπὶ τῶν θρόνων παράσχοιντο σχῆμα οὐ κατὰ δεσμώτας, προσφυῆς δὲ ἀπὸ τοῦ χρωτὸς ἀντὶ δεσμῶν σφίσειν ἔφη τὴν πέτραν.

10.

Schol. ad Germ. Arat. p. 61 Breysig. Dicitur, cum ad mala aurea profectus esset (Hercules), ut refert Panuassis Heraclea, serpens hortorum custos immensae magnitudinis insomnisque fuisse. Qui cum Herculi obstiterit victorque maximo periculo Hercules abierit, Iovis hunc laborem memoriae dignum honoravit etc. (Cf. Schol. Strozz. p. 118 Br.) — Hygin. Astron. II, 6 p. 41 Bunte. Engonasin. Hunc Eratosthenes Herculem dicit, supra draconem collocatum eumque paratum ut ad decertandum, sinistra manu pellem leonis, dextra clavam tenentem. Conatur interficere draconem Hesperidum custodem, qui numquam oculos operuisse somno coactus existimatur, quo magis custos adpositus esse demonstratur. De quo etiam Panyasis in Heraclea dicit. — Cf. Avien. Phaenom. 175 sqq. Panyasi sed nota tamen, cui longior aetas | eruit excussis arcana exordia rebus | etc. — Ps.-Eratosth. Catast. 4. Schol. ad Arat. 45.

11.

Steph. Byz. v. Ἀσπίς. ἔστι καὶ πέτραν Πίσσης, ὡς Πανύασις ἐν Ἡρακλείας ἐνδεκάτῃ. Cf. Muell. Dor. II p. 474¹).

12.

Ξεῖν' ἄγε δὴ καὶ πίν'· ἀρετὴ νύ τίς ἐστι καὶ αὕτη,
ὅς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλείστον ἐν εἰλαπίνῃ μέθυ πίνῃ

1) „Die Gründung der olympischen Spiele kam wohl erst im elften Buche vor“.

εὐ καὶ ἐπισταμένως, ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελεύη·
 ἴσόν θ' ὅστ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θοὸς ἀνήρ
 ὑσμίνας διέπων ταλαπενθέας, ἐνθα τε παῦροι 6
 θαρσαλέοι τελέθουσι μένουσί τε θουῖρον Ἄρηα·
 τοῦ μὲν ἐγὼ θείμην ἴσον κλέος ὅστ' ἐνὶ δαιτὶ
 τέρπηται παρεὼν ἅμα τ' ἄλλον λαὸν ἀνώγη·
 οὐ γάρ μοι ζῶειν γε δοκεῖ βροτὸς οὐδὲ βιῶναι
 ἀνθρώποιο βίον ταλασίφρονος, ὅστις ἀπ' οἴνου 10
 θυμὸν ἐρητύσας πίνει ποτὸν ἄλλ' ἐνεόφρων·
 οἶνος γὰρ πυρὶ ἴσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ,
 ἐσθλόν, ἀλεξίκακον, πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς·
 ἐν μὲν γὰρ θαλίης Ἰλαρὸν μέρος ἀγλαΐης τε,
 ἐν δὲ χοροϊτυπίας, ἐν δ' Ἰμερτῆς φιλότητος 15
 τῷ σὲ χρῆ παρὰ δαιτὶ δεδεγμένον εὐφροني θυμῷ
 πίνειν, μηδὲ βορῆς κεκορημένον ἤντε γῦπα
 ἴσθαι πλημύροντα λελασμένον εὐφροσυνάων.

Stob. Floril. XVIII, 22 [Vol. I p. 317 Gaisf. ed. Lips.]:
 Πανυάσιδος. „ξείν' — εὐφροσυνάων“. V. 12—18

Fragn. XII. 4. θοὸς suspectum. — 5. Legebatur ἐνθα δὲ;
 corr. Brunck. — 8. λαὸν ἀνώγη] φῶτα κελεύη Meineke. —
 9. οὐδὲ] ἢ Brunck. — 11. ἄλλ' ἐνεόφρων Valck. pro vulgato
 ἄλλο νεόφρων; ἀλλὰ κενόφρων Schaefer. — 13. πάση — ἀοιδῆ
 Athen. Suid. πάση — ἀοιδῆ Valck., πάση — ἀοιδῆ Jacobs ad
 Anthol. Palat. p. 670. — 14. Ἰλαρὸν] Sic Koechly Coni. ep. I
 p. 10 sq. cf. Meinek. Analect. Crit. ad Athen. p. 20. Ἰερὸν
 Stob. cf. ad Titanom. fragm. 6. — ἐρατὸν Athen.; ἐρατῆς
 ed. Meineke. — 15. φιλότητος] Apud Stobaeum legitur φιλότη-
 τος· ἐν δὲ τε μὲν θήρης καὶ δυσφροσύνης ἀλεγεινῆς·
 τῷ σὲ χρῆ κτλ. Hunc versum poetae abiudicant omnes praeter
 Meinekium, qui Anal. Alexandr. p. 365 ex Hesychio v. μενθή-
 ραις et Etym. M. p. 508, 6 μενθήραι coll. Phot. p. 258, 16
 ἐν δὲ τε μενθήρης legendum censet adnotans „Hac cor-
 rectione admissa nihil iam ille versus habet quod non sit
 aptissimum“ (? — cf. v. 17 τῷ σὲ χρῆ — εὐφροني θυμῷ κτλ.).
 17. βορῆ κεκακωμένον Stob. — γῦπα] παῖδα Ath.

affert Athen. II p. 37 A; v. 12—13 Suid. v. οἶνος [II, 2 p. 1277 Bernh.].

13.

Πρώτην μὲν Χάριτες τ' ἔλαχον καὶ εὐφρονες Ὠραι
μοῖραν καὶ Διόνυσος ἐρίβρομος, οἷπερ ἔτευξαν.
τοῖς δ' ἐπι Κυπρογένεια θεὰ λάχε καὶ Διόνυσος.
ἐνθα τε κάλλιστος πότος ἀνδράσι γίνεται οἴνου,
εἴ τις τόνγε πίοι καὶ ἀπότροπος οἴκαδ' ἀπέλθοι 5
δαιτὸς ἀπὸ γλυκερῆς, οὐκ ἂν ποτε πῆματικύρσαι·
ἀλλ' ὅτε τις μοίρης τριτάτης πρὸς μέτρον ἐλαύνοι
πίνων ἀβλεμέως, τότε δ' ὕβριος αἶσα καὶ ἄτης
γίνεται ἀργαλέη, κακὰ δ' ἀνθρώποισιν ὀπάξει.
ἀλλὰ πέπον, μέτρον γὰρ ἔχεις γλυκεροῖο ποτοῖο, 10
στεῖχε παρὰ μνηστὴν ἄλοχον, κοίμιζε δ' ἑταίρους·
δεΐδια γὰρ τριτάτης μοίρης μελιηδέος οἴνου
πινομένης μή σ' ὕβρις ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἀέρση,
ἔσθλοῖς δὲ ξενίοισι κακὴν ἐπιθῆσι τελευτήν.
ἀλλὰ πιθοῦ καὶ παῦε πολὺν πότον. 15

Athen. II p. 36 D: Πανύασις δ' ὁ ἐποποιὸς τὴν μὲν
πρώτην πόσιν ἀπονέμει Χάρισιν Ὠραις καὶ Διονύσῳ,
τὴν δὲ δευτέραν Ἀφροδίτῃ καὶ πάλιν Διονύσῳ, ὕβρει
δὲ καὶ ἄτῃ τὴν τρίτην. Πανύασις φησι „πρώτην
— πότον“.

Fragm. XIII. 1. Legebatur πρώται; em. Hoeschel. —
5. τόνγε πίοι Koechly l. l. p. 14. με πίοι C. γε πίοι codex
Hoeschelii. μὲν πίνοι Schweigh. — 6. κύρσας Schweigh. —
14. ἔσθλ. ἐν ξεν. κακὴν δ' ἐπιθήσειε libri; corr. Funck. Meineke.
[ἔσθλοῖσιν ξενίοισι κακὴν ἐπιθείσα τελ. Jacobs ad Anthol. Pal.
p. 667]. — 15. ἀλλὰ πιθοῦ Meineke pro vulgato ἀλλ' ἄπιθι.

14.

Οἶνος δὲ θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
 ἀγλαός· ᾧ πᾶσαι μὲν ἐφαρμόζουσιν ἀοιδαί,
 πάντες δ' ὀρχηθμοί, πᾶσαι δ' ἐραταὶ φιλότητες.
 πᾶσας δ' ἐκ κραδῆς ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάξει
 πινόμενος κατὰ μέτρον, ὑπὲρ μέτρον δὲ χειρείων· ὅ
 ἢ γάρ οἱ ἄτης τε καὶ ὕβριος αἴσ' ἄμ' ὀπηθεῖ.

Athen. Π p. 36 F — 37 B: Πανύασις δὲ λέγει „οἶνος
 — εὐφροσυνάων“ (Fragm. XII, 12—18). καὶ πάλιν
 „οἶνος — χειρείων“ (v. 1—5). Versum sextum idem
 p. 36 D fragmento XIII laudato affert (καὶ ἐξῆς περὶ
 ἀμέτρου οἴνου „ἐκ γάρ οἱ — ὀπηθεῖ“). — Hos versus
 coniungendos esse vidit Meineke. Cf. Anal. Alexandr.
 p. 366. — V. 1. 5 citat Clem. Alex. Strom. VI p. 264
 (622 A. B) Sylb. 742 Pott.

Fragm. 4. 12—14 ad convivium apud Pholum
 centaurum retulit Muell. Dor. II p. 473.

15.

Παρνησὸν νιφόεντα θεοῖς διὰ ποσσὶ περήσας
 ἴκετο Κασταλῆς Ἀχελωίδος ἄμβροτον ὕδωρ.

Paus. X, 8, 9 (5): Πανύασις δὲ ὁ Πολυάρχου πεποιθη-
 κὼς ἐς Ἡρακλέα ἐπη θυγατέρα Ἀχελώου τὴν Καστα-
 λίαν φησὶν εἶναι· λέγει γὰρ δὴ περὶ τοῦ Ἡρακλέους
 „Παρνησὸν — ὕδωρ“. Cf. Muell. Dor. I p. 436¹⁾.

Fragm. XIV. 1. ὡς οἶνος θν. Clem. — 2 ἀγλαόν praesti-
 lit Meineke Anal. crit. ad Athen. p. 20. — 5. ὑπέμετρος Clem.
 — 6. ἢ γάρ] Sic Meineke Anal. Alexandr. p. 366 not.; ἐκ γάρ
 codd. Athen.; καὶ γάρ Naeke. — αἴσ' ἄμ' Naeke; αἴσα vulgo.

1) „Der von tiefer Schwermuth niedergedrückte Held wen-
 det sich nun an den stöhnenden Gott Apollon.“

16.

Τλῆ μὲν Δημήτηρ, τλῆ δὲ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 τλῆ δὲ Ποσειδάων, τλῆ δ' ἄργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἄνδρῳ παρὰ θνητῶ θητευέμεν εἰς ἐνιαυτόν.

τλῆ δὲ καὶ ὄβριμόθυμος Ἄρης ὑπὸ πατρὸς ἀνάγκη.
 Clem. Alex. Protr. p. 10 (22 D) Sylb. 30 Pott. Πανύασ-
 σις γὰρ καὶ ἄλλους παμπόλλους ἀνθρώποις
 λατρεῦσαι θεοὺς ἱστορεῖ, ὡδὲ πως γράφων· „τλῆ —
 ἀνάγκη“, καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις. Cf. Muell. l. l. p. 437.

17.

Νύμφαι Ἀχελήτιδες.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 1149: Πανύασις δὲ
 ἐν Λυδία τὸν Ἡρακλέα νοσήσαντα¹⁾ τυχεῖν ἰάσεως
 ὑπὸ Ἐλλου τοῦ ποταμοῦ, ὅς ἐστι τῆς Λυδίας· διὸ καὶ
 τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ Ἐλλους ὀνομασθῆναι. —
 Schol. Viet. ad Hom. Il. Ω, 616 ἀμφ' Ἀχελώιον] Τινὲς
 ἀμφ' Ἀχελήσιον. ποταμὸς δὲ Λυδίας, ἐξ οὗ πλη-
 ροῦται Ἐλλος. καὶ Ἡρακλέους νοσήσαντος ἐπὶ τῶν
 τόπων, ἀναδόντων αὐτῷ θερμὰ λουτρὰ τῶν ποταμῶν,
 τοὺς παῖδας Ἐλλον ἐκάλεσε καὶ τὸν ἐξ Ὀμφάλης
 Ἀχέλητα, ὅς Λυδῶν ἐβασίλευεν. εἰσὶ δὲ καὶ νύμφαι
 Ἀχαλήτιδες, ὧς φησι Πανύασις. — Steph. Byz. v.
 Ἀκέλης. πόλις Λυδίας. οἱ πολῖται Ἀκέλητες, τὸ θηλυ-
 κὸν Ἀκελήτις. ἔοικε δὲ λέγεσθαι ἀπὸ Ἀκέλου τοῦ
 Ἡρακλέους καὶ Μαλίδος παιδός, δούλης τῆς Ὀμφάλης,
 ὡς Ἑλλάνικος κτλ.

Frag. XVI. 3. θητευσέμεν Clem. — 4. Legebatur ἀνάγκης;
 corr. Duentz. Duebn.

1) Naeke Choeril. p. 16.

18.

Ἐνθα δ' ἔναιε μέγας Τρεμίλης καὶ ἔγημε θύγατρα,
 νύμφην Ὠγγίην, ἣν Πραξιδικὴν καλέουσι,
 Σίβρω ἐπ' ἀργυρέῳ ποταμῷ παρὰ δινήεντι·
 τῆς δ' ὄλοοι παῖδες Τλώος Ξάνθος Πίναρός τε
 καὶ Κράγος, ὃς κρατέων πάσας λήϊζετ' ἀρούρας. 8
 Steph. Byz. v. Τρεμίλη· ἡ Λυκία ἐκαλεῖτο οὕτως ἀπὸ
 Τρεμίλου, ὡς Πανύασις· „ἐνθα — ἀρούρας“. Cf.
 Muell. Dor. II p. 474.

19.

Schol. ad Eur. Alc. 1: Ἀπολλόδωρος δέ φησι κε-
 ραυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τῷ τὸν Ἰαπόλυτου
 ἀναστῆσαι, Ἀμελησαγόρας δὲ ὅτι Γλαῦκον, Πανύασις
 ὅτι Τυνδάρεων. Cf. Adnotat. margin. ad Apollodor.
 III, 10, 4. Sext. Empir. adv. math. I, 261. Philodem.
 περὶ εὐσ. p. 17 Gomperz.

20.

Ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.

Clem. Alex. Protr. p. 10 (23 A) Sylb. 31 Pott. Τὴν
 Ἡραν τὴν ζυγίαν ἱστορεῖ (τοξευθῆναι) ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 Ἡρακλέους ὁ αὐτὸς οὗτος Πανύασις „ἐν Π. ἡμα-
 θόεντι“. Cf. Arnob. adv. gent. IV, 25 (fr. 21).

21.

Arnob. adv. gent. IV, 25: Non ex vobis Panyassis
 unus est, qui ab Hercule Ditem patrem et reginam

Fragm. XVIII. 1. θύγατρα] „Fortasse γυναῖκα“ Meineke.
 — 8. παρὰ δινήεντι] βαθυδινήεντι Meineke Diss. Acad. Berol.
 1832 p. 106 not.; cf. Anall. Alex. p. 368.

memorat sauciatam esse Iunonem? Cf. Schol. ad Clem. Alex. Vol. IV p. 107 Kl. (v. supra p. 256 not. 2).

22.

Paus. IX, 11, 2 (1): Ἐπιδεικνύουσι δὲ (οἱ Θηβαῖοι) Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρων μνήμα, οὐδέν τι ἄλλοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμερατος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς ἐπεσιν ἐποίησαν. Θηβαῖοι δὲ καὶ τάδε ἐπιλέγουσιν, ὡς Ἡρακλῆς ὑπὸ τῆς μανίας καὶ Ἀμφιτρούωνα ἐμελλεν ἀποκτινύναι κτλ.

23.

βηλά.

Schol. Ven. B et Lips. ad Hom. Il. A, 591: βηλός ἐστιν ὁ ἀνωτάτω τόπος τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ γὰρ τοῦ βεβηκέναι — ἀπὸ τοῦ ὀδεύεσθαι. καὶ Πανύασις δὲ τὰ πέδιλα βηλά λέγει. Cf. Etym. M. p. 196, 34. Suid. [I, 1 p. 989] et Zonar. (p. 389) v. βίολα. Gramm. ap. Bachm. Anecd. Græc. I p. 179.

24.

Apollodor. I, 5, 2: Πανύασις δὲ Τριπτόλεμον Ἐλευσῖνος λέγει· φησὶ γὰρ Διήμητρα πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν. [Cf. Hygin. fab. 147.] Ad Ionica¹) retulit Mueller.

1) Suid. v. Πανύασις. ἔγραψε Ἰωνικά ἐν πενταμέτρῳ [cf. Ulric. Hist. poes. I, 505], ἐστὶ δὲ τὰ περὶ Κόδρον καὶ Νηλία καὶ τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας, εἰς ἔπη ζ'.

25.

Apollodor. III, 14, 4, 1: Ἡσίόδος δὲ αὐτὸν (sc. Ἀδωνιν) Φοίνικος καὶ Ἀλφειβοίας λέγει, Πανύασις δὲ φησι Θείαντος βασιλέως Ἀσσυρίων, ὃς ἔσχε θυγατέρα Σμύρναν. αὕτη κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης (οὐ γὰρ αὐτὴν ἔτιμα) ἴσχει τοῦ πατρὸς ἔρωτα, καὶ συνεργὸν λαβοῦσα τὴν τροφὸν ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ νύκτας δώδεκα συνηνιάσθη. ὃ δὲ ὡς ἤσθετο, σπασάμενος τὸ ξίφος ἐδίωκεν αὐτήν· ἣ δὲ περικαταλαμβανομένη θεοῖς ἠὔξατο ἀφανῆς γενέσθαι. θεοὶ δὲ κατοικτείραντες αὐτήν εἰς δένδρον μετήλλαξαν, ὃ καλοῦσι σμύρναν. δεκαμηνιαίῳ δὲ ὕστερον χρόνῳ τοῦ δένδρου φάγέντος γεννηθῆναι τὸν λεγόμενον Ἀδωνιν, ὃν Ἀφροδίτη διὰ κάλλος ἔτι νήπιον, κρύφα θεῶν, εἰς λάρνακα κρύψασα Περσεφόνῃ παρέθετο. ἐκείνη δὲ ὡς ἐθεάσατο, οὐκ ἀπεδίδου. κρίσεως δὲ ἐπὶ Διὸς γενομένης εἰς μοίρας γ' διηρέθη ὁ ἐνιαυτός, καὶ μίαν μὲν παρ' ἑαυτῷ μένειν τὸν Ἀδωνιν, μίαν δὲ παρὰ Περσεφόνῃ προσέταξε, τὴν δὲ ἑτέραν παρ' Ἀφροδίτη. ὃ δὲ Ἀδωνις ταύτη προσένειμε καὶ τὴν ἰδίαν μοῖραν. — Hesych.: Ἡοίην· τὸν Ἀδωνιν. Πανύασις.

Haec ex Ionicis petita esse censet Heyne ad Apollodor. p. 327; cf. Muell. Dor. II p. 474.

26.

Πέμματα πόλλ' ἐπιθεῖς πολλὰς δὲ τε νοσσάδας ὄρνις. Athen. IV p. 172 D: πεμμάτων δὲ πρῶτόν φησι μνημονεῦσαι Πανύασιν Σέλευκος ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγείται, πολλὰ μὲν

ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα, πολλὰς δὲ νοσσά-
δας ὄρνις¹⁾, προτέρου Σιτησιχόρου εἰρηκότος.
Cf. Muell. l. l. p. 472²⁾.

CHOERILUS SAMIUS.

Suid. v. Χοιρίλος [II, 2 p. 1691 Bernh.]. Σάμιος.
[τινὲς δὲ Ἰασία³⁾], ἄλλοι δὲ Ἀλικαρνασσέα ἱστοροῦσι].
γενέσθαι δὲ κατὰ Πανύασιν τοῖς χρόνοις, ἐπὶ δὲ τῶν
Περσικῶν, Ὀλυμπιάδι οὐκ, νεανίσκον ἤδη εἶναι. δοῦ-
λόν τε Σαμίου τινὸς αὐτὸν γενέσθαι, εὐειδῆ πάνν
τὴν ὄραν· φυγεῖν τε ἐκ Σάμου, καὶ Ἡροδότῳ τῷ
ἱστορικῷ παρεδρεύσαντα λόγων ἐρασθῆναι· οὗτινος
αὐτὸν καὶ παιδικὰ γεγονέναι φασίν. ἐπιθέσθαι δὲ
ποιητικῇ, καὶ τελευτῆσαι ἐν Μακεδονίᾳ παρὰ Ἀρχε-
λάῳ τῷ τότε αὐτῆς βασιλεῖ. ἔγραψε δὲ ταῦτα· τὴν
Ἀθηναίων νίκην κατὰ Ξέρξου· [ἐφ' οὗ ποιήματος
κατὰ στίχον στατήρα χρυσοῦν ἔλαβε,]⁴⁾ καὶ σὺν τοῖς
Ὀμήρου ἀναγινώσκεσθαι ἐψηφίσθη. [Λαμιακά·]⁵⁾ καὶ
ἄλλα τινὰ ποιήματα⁶⁾ αὐτοῦ φέρεται.

Plut. Lysand. 18: Σάμιοι δὲ τὰ παρ' αὐτοῖς
Ἡρατὰ Λυσάνδρεια καλεῖν ἐψηφίσαντο. τῶν δὲ πολι-
τῶν⁶⁾ Χοιρίλον μὲν αἰεὶ περὶ αὐτὸν εἶχεν ὡς κοσμή-
σοντα τὰς πράξεις διὰ ποιητικῆς.

1) Poetae versum redintegravit Meineke Anall. Alex. p. 368; cf. Schneidew. Ibyc. p. 43 not. 14. 2) „Beim Hesperidenzug webte Pan. vermuthlich zuerst das Abenteuer ein, wo Herakles geopfert werden soll“.

„Sed poterat in Ionicis quoque, carmine Odysseae dimidiam partem aequante, oblata esse de Aegyptiorum ἀνθρωποποθυσία dicendi occasio“ Duebn. 3) Ad Choerilum Iasensem spectat.

4) Eudoc. p. 487: ἔγραψε δὲ ἐπιστολάς πολλὰς, καὶ ἐπιγράμματα, καὶ κωμωδίας. 5) ποιητῶν al.; cf. Duebn. p. 21.

Athen. VIII p. 345 D: "Ἴστρος δὲ φησι Χοιρίλου τὸν ποιητὴν παρ' Ἀρχελάου τέσσαρας μνᾶς ἐφ' ἡμέρα λαμβάνοντα, ταύτας καταναλίσκειν εἰς ὀψοφαγίαν γενόμενον ὀψοφάγον.¹⁾

Marcellin. Vita Thucyd. § 29 [I, 1 p. 325 Porro]: συνεχρόνισε δ', ὡς φησι Πραξιφάνης ἐν τῷ περὶ ἱστορίας, Πλάτωνι τῷ κωμικῷ, Ἀγάθωνι τραγικῷ, Νικηράτῳ ἐποικίῳ, καὶ Χοιρίλῳ, καὶ Μελανιπίδῃ.

Suid.: Ἐγραψε δὲ τὴν Ἀθηναίων νίκην κατὰ Ξέρξου. — Stob. Floril. (v. fragm. 7) Χοιρίλου Περσηίδος. — Herodian. (v. fragm. 2): Χοιρίλος ἐν α' Περσικῶν. Cf. Propert. II, 1, 22.

Aristot. Top. VIII, 1 [p. 153^a 14]: Εἰς δὲ σαφήνειαν παραδείγματα καὶ παραβολὰς οἰστέον, παραδείγματα δὲ οἰκεῖα καὶ ἐξ ὧν ἴσμεν, οἷα Ὅμηρος, μὴ οἷα Χοιρίλος· οὕτω γὰρ ἂν σαφέστερον εἴη τὸ προτεινόμενον. Cf. ad fragm. 1. 1a.

Subsidia. — Choerili Samii quae supersunt collegit et illustravit, de Choerili Samii aetate vita et poesi diss. A. F. Naeke. Lips. 1817. Duebner Choerili Fragmenta. Par. 1840.

1.

Ἄ μάκαρ, ὅστις ἔην κείνον χρόνον ἴδρις ἀοιδῆς,
Μουσαίων θεράπων, ὅτ' ἀκήρατος ἦν ἐτι λειμών·

1) „Choerilum ab Archelao quotidie, in singulos dies, accepisse quatuor minas: alius credat, non ego. Semel tantam pecuniam, ab Archelao acceptam, diei spatio in obsonia expenderit.“ Naeke p. 88.

Fragm. I. 1. ἀοιδῶν Schol. ap. Victor. — 2. ἀκείρατος

νῦν δ' ὅτε πάντα δέδασται, ἔχουσι δὲ πείρατα τέχνηαι,
ὔστατοι ὥστε δρόμου καταλείπομεθ', οὐδέ πη ἔστι
πάντη παπταίνοντα νσοξυγῆς ἄρμα πελάσσαι. 6

Aristot. Rhet. III, 14 p. 1415^a 1: ἔτι δ' ἐκ τῶν δικα-
νικῶν προοιμίων· τοῦτο δ' ἐστὶν ἐκ τῶν πρὸς τὸν
ἀκροατὴν, εἰ περὶ παραδόξου λόγος ἢ περὶ χαλεποῦ
ἢ περὶ τεθρυλημένου πολλοῖς, ὥστε συγγνώμην ἔχειν,
οἶον Χοιρίλος „νῦν δ' — δέδασται“ (v. 3). Ipsos
versus servarunt Schol. ad loc. ap. Victorium [Aristot.
Rhet. ed. Gaisf. p. 448].

[1 a.]

Ἦγεό μοι λόγον ἄλλον, ὅπως Ἀσίας ἀπὸ γαίης
ἦλθεν εἰς Εὐρώπην πόλεμος μέγας.

Aristot. Rhet. III, 14 p. 1415^a 11: ἐν δὲ τοῖς λόγοις
καὶ ἐπεσι δείγμα ἔστι τοῦ λόγου, ἵνα προειδῶσι περὶ
οὗ ἦν ὁ λόγος καὶ μὴ κρέμῃται ἢ διάνοια· τὸ γὰρ
ἀόριστον πλανᾷ· ὁ δούς οὖν ὥσπερ εἰς τὴν χεῖρα τὴν
ἀρχὴν ποιεῖ ἐχόμενον ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ. διὰ τοῦτο
„μῆνιν ἄειδε θεά“, „ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα“,
„ἦγεό μοι — μέγας“.

Fragmentum hoc ex Choerili Perseide desumptum
esse censent Naeke p. 111 sqq. Schubart in Ephem.
litt. Hal. a. 1840 Vol. I p. 509; repugnant Welcker
Cycl. ep. I (1835) p. 313 sqq. Duentz. p. 4. Duebn. p. 23.

2.

Παρά δὲ κρήνας ἀρεθούσας
μυρία φῦλ' ἔδουετο πολυσμήνοισι μελίσσαις

Victor. — 4. Legebatur οὐδέ τοι ἔστι; — οὐδέ πη ἔστι cod.
Gaisf.

Fragm. II. 2. μελίσσαις | εἰκελοι Duebn., μελίσσαις | εἰκελα
Meineke in Diar. Antiq. a. 1845 p. 1067.

Herodian. περὶ μόν. λέξ. p. 13 [II p. 919 Lentz.]: Ἀρέθουσα κρήνη κυρίως· ἀλλὰ καὶ πᾶσαι κρήναι κατ' ἐπιθετικὴν ἔννοιαν οὕτω καλοῦνται, ἀπὸ τοῦ ἄρδειν ἴσως σχηματισθεῖσαι. ὃ γ' οὖν Χοιρίλος ἐν α' 1) Περσικῶν „παρὰ — μελίσσαις“. — „Ex descriptione itineris copiarum in Asia petitum puto, ex loco de commemoratione Celaenis. Herodot. VII, 26. 27“. Duebn.

3.

Μηλονόμοι τε Σάκαι, γενεῇ Σκύθαι· αὐτὰρ ἔναιον Ἀσίδα πυροφόρον· νομάδων γε μὲν ἦσαν ἄποικοι, ἀνθρώπων νομίμων.

Strab. VII p. 303: καλεῖ δὲ καὶ (Ἐφορος) Χοιρίλον εἰπόντα ἐν τῇ διαβάσει τῆς σχεδίας [ἣν ἔξευξε Δαρειος] 2) „μηλονόμοι — νομίμων“.

4.

Τῶν δ' ὅπιθεν διέβαινε γένος θαυμαστὸν ιδέσθαι, γλῶσσαν μὲν Φοίνισσαν ἀπὸ στομάτων ἀφιέντες, ὄκειον δ' ἐν Σολύμοις ὄρεσι πλατέη ἐπὶ λίμνη· ἀνχμαλέοι κορυφάς, τροχοκουράδες, αὐτὰρ ὑπερθεῖν ἵππων θαρτὰ πρόσωπ' ἐφόρευν ἐσκληκότα καπνῶ. 6 Ioseph. c. Apion. I, 22 p. 454 [Vol. II p. 353 Dind. (ed. Par. 1865)]. Καὶ Χοιρίλος δὲ ἀρχαιότερος γενόμενος ποιητής, μέμνηται τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ὅτι συνεστράτευται Ξέρξῃ τῷ Περσῶν βασιλεῖ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. καταριθμησάμενος γὰρ πάντα τὰ ἔθνη τελευταῖον καὶ

1) δ' Meineke l. l. 2) Cf. Naeke p. 127—129.

Fragm. VI. 8. ὄκειον aut ὄκειον codd. Eusebii. Variant Iosephi libri; ὄκειον ed. Dind. — ἐπὶ] παρὰ Euseb. — 4. κεφαλὰς Euseb. — 6. ἐφόρον Euseb.

τὸ ἡμέτερον ἐνέταξε λέγων „τῶν — καπνῶ“. Iosephum sequitur Enseb. Praep. Ev. IX, 9 p. 412 B.

5.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 211 de Orithyiae raptu disserens: *Χοιρίλος δὲ ἀρπασθῆναι φησιν αὐτὴν ἄνθη ἀμέργουσαν*¹⁾ ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισοῦ πηγὰς. Ex quibus Hermann versum restituit, *ἄνθε' ἀμέργουσαν πηγὰς ὑπο Κηφισοῦ*.

Scholiastam Apollonii Cephissum pro Pisso scripsisse probabilis est coniectura Naekii p. 153.²⁾

6.

Νηῦς δὲ τις ἀκύπορος Σαμίη σὺς εἶδος ἔχουσα.
Hesych. v. *Σαμιακὸς τρόπος*. *Δίδυμος δὲ τὰς Σαμιανας ἰδιαιτέραν παρὰ τὰς ἄλλας ναῦς τὴν κατασκευὴν ἔχειν· εὐρύτεραι μὲν γάρ εἰσι τὰς γαστέρας. τοὺς δὲ ἐμβόλους σεσίμωνται, ὡς δοκεῖν ῥύγχεσιν ὑῶν ὁμοίως κατεσκευάσθαι, οἷον ὑπρώρους εἶναι. διὸ καὶ ἐπὶ τ(οι)αύτης λέγεται „ναῦς — ἔχουσα“.* Eadem narrat Phavorin. p. 1633, 31 sqq. ed. Bas. — Choerili versum esse discimus e Photii Lex. v. *Σαμιακὸν τρόπον*. *Ἦσὶ γὰρ ἐμφερεῖς εἶχε τὰς πρῶρας τὰ τῶν Σαμίων πλοῖα, ὡς Χοιρί(λο)χος ὁ Σάμιος.*

1) *ἀμέργουσαν* Pierson veris. p. 202 et Naeke p. 154; *ἀμέλγουσαν* cod. Laur., *ἐκλέγουσαν* Par. — 2) Naeke p. 152: „Haud dubie eodem loco atque eadem occasione Boreae et Orithyiae mentionem fecerat Choerilus, qua eam fabulam insertam legimus ab Herodoto VII, 189 Boreae operam, qua adiuvisset Athenienses, fortasse splendida narratione descripsit Choerilus“.

Fragm. VI. *ναῦς — Σαμία* ὑὸς Hesych.

7.

Ὅρκον δ' οὐτ' ἄδικον χρεῶν ἔμμεναι οὔτε δίκαιον.
Stob. Floril. XXVII, 1 [Vol. I p. 380 Gaisf. ed. Lips.]:
Χοιρίλου Περσηίδος. „ὄρκον — δίκαιον“.¹⁾

8.

Ἐπὶ πρὸ δὲ μάσσον ἐπ' ἄκρον
Αἰγάλεω θυμόεντος, ἄγων μέγαν ὑετόν, ἔστη.
Suid. v. μάσσον [II, 1 p. 721 sq. Bernh.] et Phavorin.
Lex. v. μάσσον (p. 1214, 47 Bas.): μείζον, μακρότερον
„ἐπὶ πρὸ — ἔστη“. — Verba ἄγων — ἔστη citat Suid.
v. ὑετός [II, 2 p. 1299]. Fragmentam hoc Choerilo
vindicavit Buttmann. „De Xerxe poetam loqui, qui
spectaturus erat pugnam Salaminiam [Herodot. VIII, 90],
Toupius Emend. in Suidam P. II. Vol. I, p. 398 sq. ed.
Oxon. accurata explicatione docet“ Naeke in Indice praee-
lectt. hibern. Bonnens. 1827. p. 3.

9.

Χερσὶν δ' ὄλβον ἔχω κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἑαγός,
ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυάγιον, οἷά τε πολλὰ
πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ἐκβαλεν ἀκτάς.
Athen. XI p. 464 A: παραιτητέον δ' ἡμῖν τὰ κεράμια
ποτήρια. καὶ γὰρ Κτησίας „παρὰ Πέρσαις“ φησὶν

„Persam loquentem audire tibi videaris, vel poetam de
Quos veritatis fuisse studiosissimos, testatur, ut unum
m, Herodot. I. 138“. Naeke p. 160.

sgm. VIII. 2. θυμόεντος Küster.

sgm. IX. 1. χερσὶν | ὄλβον ἀνολβον Naeke, χερσὶν ἀνολ-
υρ. — 3. ἐκβαλ' ἀνακτος codd.; corr. Canter.

„ὄν ἂν βασιλεὺς ἀτιμάσῃ, κεραμέοις χρῆται“. Χοιρίλος δ' ὁ ἐποποιός φησιν „χερσὶν — ἀκτάς“.

Haec a Xerxe victo dici potuisse observavit Hermann.

10.

Πέτρην κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ.

Simplic. ad Aristot. Phys. VIII. f. 276 b. p. 429^a 41
Brandis: τὸ γὰρ λέγειν, φησὶν, ὅτι κινεῖται μὲν αἰεὶ πάντα, λανθάνει δὲ ἡμᾶς τῷ κατ' ὀλίγον, ὁμοίον ἐστὶν ἐκείνῳ τῷ λόγῳ τῷ περὶ τοῦ τὸν συνεχῆ τοῦ ὕδατος σταλαγμὸν κοιλαίνειν τὴν πέτραν· „πέτρην — ἐνδελεχείῃ“, φησὶν ὁ Χοιρίλος. — Versum sine nomine auctoris affert Galen. de temper. III, 4 (Vol. I p. 676 Kühn), de locis adfectis I, 2 (Vol. VIII p. 27 Kühn).

11. 12.

γῆς ὀστέα. — γῆς φλέβες.

Tzetz. in Walzii Rhet. III p. 650: ὡσπερ ποιεῖ Χοιρίλος | καλῶν τοὺς λίθους γῆς ὀστέα, τοὺς ποταμοὺς γῆς φλέβας.

13.

Diog. Laert. I, 1, 3 § 24 de Thalete: “Ἐνιοὶ δὲ καὶ αὐτὸν πρῶτον εἰπεῖν φασὶν ἀθανάτους τὰς ψυχὰς· ὧν ἐστὶ Χοιρίλος ὁ ποιητής.

14.

Schol. Bern. ad Verg. Georg. I, 482 (p. 882 Hagen) de Eridano: Ctesias hunc in India esse adfirmat, vel Choerilus in Germania, in quo fluvio Phaethon¹⁾ ex-

1) Sic Hagen pro feton; edion Serv.

stinctus est. Cf. Serv. ad loc., quem primus citavit Næke in Indice praelectt. hibern. Bonn. 1838.

EPILYCUS.

Suid. v. *Κράτης* [Vol. II, 1 p. 394 Bernh.]. Ἀθηναῖος, κωμικός· οὗ ἦν ἀδελφὸς Ἐπίλυκος, ποιητῆς ἐπῶν.

MELANIPPIDES.

Suid. v. [II, 1 p. 757 Bernh.] *Μελανιπίδης*, Κρίτωνος, γεγονὼς κατὰ τὴν ξε' Ὀλυμπιάδα, Μήλιος. ἔγραψε δὲ καὶ ποιήματα ἐπικά, καὶ ἐπιγράμματα κτλ. Cf. Marcellin. Vit. Thuc. § 29.

NICERATUS.

Marcellin. Vit. Thucyd. § 29 [I, 1 p. 325 Porro]: συνεχρόνισε δ', ὡς φησι Πραξιφάνης ἐν τῷ περὶ ἱστορίας, Νικηράτῳ ἐποποιῶ, καὶ Χοιρίῳ, καὶ Μελανιπίδῃ.

ANTIPHON.

Suid. v. [I, 1 p. 492 Bernh.]. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος, τερατοσκόπος καὶ ἐποποιὸς καὶ σοφιστής· ἐκαλεῖτο δὲ λογομάγειρος.

Diog. Laert. II, 5, 25 § 46: τούτῳ (sc. Socrati) θά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ περὶ ποιητικῆς¹⁾, εἰκει Ἀντιφῶν τερατοσκόπος.

ποιητῶν αἰ.

Cf. Xenoph. Memorab. I, 6. Cic. de div. I, 20, 39. 51, 116. II, 70, 144. Artemidor. II, 14 p. 103 (109 Herch.). Lucian. Ver. Hist. II, 33. Athen. XV p. 673 F. Hermog. in Walzii Rhett. Grr. III p. 386. — Ruhnken De Antiphonte Cap. IV [Davidis Ruhnkenii Opuscula. Lugd. 1807. p. 249 sqq.].

ANTIMACHUS.

Suid. v. [I, 1 p. 475 Bernh.]. Ἀντίμαχος, Κολοφώνιος¹⁾, υἱὸς Ἰπάρχου, γραμματικὸς καὶ ποιητής. τινὲς δὲ καὶ οἰκέτην αὐτὸν ἀνέγραψαν Παννάσιδος τοῦ ποιητοῦ, πάνυ ψευδάμενοι. ἦν γὰρ αὐτοῦ ἀκουστῆς καὶ Στησιμβρότου. γέγονε δὲ πρὸ Πλάτωνος.

Diodor. XIII, 108: Μικρὸν δὲ τῆς εἰρήνης ὕστερον (?) ἐτελεύτησε Δαρειὸς ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεύς τὴν δ' ἡγεμονίαν διεδέξατο τῶν υἱῶν ὁ πρεσβύτατος Ἀρταξέρξης (Mnemon) . . . καθ' ὃν δὴ χρόνον καὶ Ἀντίμαχον τὸν ποιητὴν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖός φησιν ἠνθηκέναι.

Plut. Lysand. 18: Ἀντιμάχου δὲ τοῦ Κολοφωνίου καὶ Νικηράτου τινὸς Ἡρακλεώτου ποιήμασι Λυσάνδρεια διαγωνισαμένων ἐπ' αὐτοῦ τὸν Νικήρατον ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀχθεσθεὶς ἠφάνισε τὸ ποίημα. Πλάτων δὲ νέος ὢν τότε καὶ θαυμάζων τὸν Ἀντίμαχον ἐπὶ τῇ ποιητικῇ, βαρέως φέροντα τὴν ἦταν ἀναλάμβανε καὶ παρεμυθεῖτο, τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι φάμενος τὴν ἄγνοιαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα τοῖς μὴ βλέπουσιν. Cf. Cic. Brut. 51. — Procl.

1) Clarius est apud Ovid. Trist. I, 6, 1.

in Plat. Tim. I p. 28 C (64 Schneid.): *Εἴπερ γάρ τις ἄλλος, καὶ ποιητῶν ἄριστος κριτῆς ὁ Πλάτων. Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκιμούντων Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προὔτιμυσε καὶ αὐτὸν ἐπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός· μάτην οὖν φληναφοῦσι Καλλίμαχος καὶ Δουῖρις ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος Ἰκανοῦ κρίνειν ποιητὰς.*

Quintil. X, 1, 53: *In Antimacho vis et gravitas et minime vulgare eloquendi genus habet laudem. Sed quamvis ei secundas fere grammaticorum consensus¹⁾ deferat, et adfectibus et iucunditate et dispositione et omnino arte deficitur, ut plane manifesto appareat, quanto sit aliud proximum esse, aliud parem²⁾.*

Dion. Halicarn. cens. vet. scr. II, 3: *Ἀντίμαχος δ' (ἐφρόντισεν) εὐτονίας, καὶ ἀγωνιστικῆς τραχύτητος, καὶ τοῦ συνήθους τῆς ἐξαλλαγῆς. — De compos. verb. 22: Ταύτης δὲ τῆς ἁρμονίας (sc. τῆς αὐστηραῆς) πολλοὶ μὲν ἐγένοντο ζηλωταὶ κατὰ τε ποιήσιν καὶ ἱστορίαν καὶ λόγους πολιτικούς, διαφέροντες δὲ τῶν ἄλλων, ἐν μὲν ἐπικῇ ποιήσει ὃ τε Κολοφώνιος Ἀντίμαχος καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικός. Plut. Timol. 36: Ἡ μὲν Ἀντιμάχου ποίησις καὶ τὰ Διονυσίου ζωγραφήματα, τῶν Κολοφωνίων, ἰσχὺν ἔχοντα καὶ τόνον ἐκβεβιασμένοις καὶ καταπόντοις ἔοικε, ταῖς δὲ Νικομάχου γραφαῖς καὶ τοῖς Ὀμήρου στίχοις μετὰ τῆς ἄλλης δυνάμεως καὶ χάριτος πρόσσεσι τὸ δοκεῖν εὐχερῶς καὶ ῥαδίως ἀπειργάσθαι. Procl. in Plat. Tim. I p. 20 E*

1) Cf. Procl. in Chrestom. I; Düb. p. 30.
Sic Hertz; legebatur secundum.

2) parem]

(45 sq. Schneid.): Καὶ γὰρ εἴ τι τεχνικόν ἐστι παρὰ τινι τῶν ποιητῶν ὕψος, πολὺ τὸ μεμηχανημένον ἔχει καὶ στομφῶδες¹⁾, μεταφοραῖς χρώμενον ὡς τὰ πολλά, καθάπερ τὸ Ἀντιμάχειον. Cf. Antipat. Thessal. in Anthol. Palat. VII, 409.

Schol. ad Nicand. Ther. 3: Ἔστι δὲ ὁ Νίκανδρος ζηλωτῆς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλαῖς λέξεσιν αὐτοῦ κέχρηται· διὸ καὶ ἐν ἐνίοις δωρίζει.

Subsidia. Antimachi Colophonii reliquiae, nunc primum conquirere et explicare instituit C. A. G. Schellenberg. Hal. 1786. — Blomfield Diatribe in Antimacho Colophonio in Diar. Class. Vol. VII p. 231 sqq. [Gaisford Poett. Minn. Græc. Vol. III p. 349 sqq. ed. Lips.] — Antimachi fragmenta ed. Dübner. Par. 1840 (v. supra p. 203). — Ant. Coloph. reliquias præmissa de eius vita et scriptis disputatione collectas explanavit H. G. Stoll. Dillenb. 1845. Eiusd. Animadversiones in Antimachi Colophonii fragmenta. Gott. 1840. — Poetae lyrici Graeci ed. Bergk p. 485—489 [611—615 ed. III]. — Volkmann in Paulyi Encycl. I² p. 1121 sqq.

THEBAIS.

Acron ad Horat. Epist. ad Pis. 146 [II p. 601 Hauthal.]: Antimachus poeta reditum Diomedis narrans coepit ab exordio primæ originis, id est, coepit ab interitu Meleagri.

Porphyrius ad loc. [Vol. II p. 656 Hauthal.]: Nec reditum Diomedis ab interitu Meleagri] Antimachus. Fuit cyclicus poeta. Hic adgressus est materiam, quam sic

1) σπομφῶδες Jacobs.

extendit, ut viginti quattuor volumina inpleverit, antequam septem duces usque ad Thebas perduceret. Cf. Acron ad v. 136. [Aristot. Rhet. III, 6; infra ad fr. 2.]

Cic. Brut. 51: Nec enim posset idem Demosthenes dicere, quod dixisse Antimachum, clarum poetam, ferunt, qui quum convocatis auditoribus legeret eis magnum illud¹⁾ quod novistis volumen suum, et eum legentem omnes praeter Platonem reliquissent, „legam“, inquit, „nihilominus: Plato enim mihi unus instar est milium“. De quibus recte iudicavit Volkmann in Paulyi Encycl. I² p. 1121.

Plut. moral. p. 513 A: Ὁ δὲ περιττὸς καὶ ἀδολέσχης, ἃν γε δὴ τύχη καὶ τὸν Κολοφώνιον ἀνεγνωκὼς Ἀντίμαχον κτλ. Cf. Duebn. p. 29 extr.

Porphyrus ap. Euseb. Praep. Evang. X, 3 p. 467 A: Ὁ δ' Ἀντίμαχος τὰ Ὀμήρου κλέπτων παραδιορθοῖ, de quibus infra (ad fr. 47—49) plura dicentur. — Eustath. ad Hom. II. p. 9 Rom. (v. ad fr. 1): Ἀντίμαχος Ὀμηρικῷ ζήλω φησὶν κτλ.

1.

Ἐννέπετε Κρονίδαο Διὸς μεγάλοιο θύγατρες.

Eustath. ad Hom. II. A, 1 p. 9, 43 Rom. (8 Bas.): Τῷ δὲ Ὀμηρικῷ τούτῳ σχήματι πολλοὶ καὶ ἄλλοι ἐνηγλαίσαντο· οὐ μόνον γὰρ Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ Ἀντίμαχος Ὀμηρικῷ ζήλω φησὶν „ἐννέπετε — θύγατρες“. Eundem versum afferunt Schol. Ven. A et Lips. ad loc.; Schol. Hom. ap. Matrang. Anecd. Gr. p. 374.

1) Cf. Schol. ad Stat. Theb. III, 466 [infra fr. 30].

2.

Ἔστι τις ἠνεμόεις ὀλίγος λόφος.

Aristot. Rhet. III, 6 p. 1408^a 1: Καὶ τὸ Ἀντιμάχου
χρήσιμον, ἐξ ὧν μὴ ἔχει λέγειν, ὃ ἐκεῖνος ποιεῖ ἐπὶ
τοῦ Τευμησσοῦ, „ἔστι — λόφος“, αὐξεται γὰρ οὕτως
εἰς ἄπειρον.¹⁾ Strab. IX p. 409: ἐν δὲ τῇ Θηβαίων
εἰσὶ καὶ αἱ Θέραι καὶ ὁ Τευμησσός, ὃν ἐκόσμησεν
Ἀντίμαχος διὰ πολλῶν ἐπῶν, τὰς μὴ προσοῦσας ἀρε-
τὰς διαριθμούμενος „ἔστι — λόφος“. γνώριμα δὲ
τὰ ἔπη.

3.

Οὔνεκά οἱ Κρονίδης, ὅσπερ μέγα πᾶσιν ἀνάσσει,
ἄντρον ἐνὶ σιηνῇ τευμήσατο, τόφρα κεν εἶη
Φοίνικος κούρη κεκυθημένη, ὧς ῥά ἔ μή τις
μηδὲ θεῶν ἄλλος γε παρεῖξ φράσσαιτό κεν αὐτοῦ.

Steph. Byz. v. Τευμησσός. ἐκλήθη δ' οὕτως, ὡς Ἀν-
τίμαχος πρῶτον Θηβαῖδος „οὔνεκα — αὐτοῦ“.

1) Cf. Stephanum ad loc. in Cram. An. Par. I p. 306.

Fragn. III. 1. ὅσπερ] ὅς libri; ὅστε vel ὅς δὴ Schellenb.,
ὅσπερ Hermann. — πᾶσιν] πάντων libri; corr. Holsten. — ὅς
δὴ πάντων μέγ' Duentz. — 2. Locus nondum emendatus.
Vulgo σιηνῇ; σιηνῇ quod solus praebet cod. Rhed., recepit
Meineke. σπῆι Jacobs, στήι Meineke ad Euphor. p. 129,
στείλει idem ad Steph. Byz. p. 619; ἄντρον ἐνὶ σιηνῇ Unger
Paradox. Theb. I p. 156, ἄντρον ἐκεῖ σιερὸν Koechly Coni.
ep. I p. 15, ἄντρον ἐν ἐσχατιῇ Hermann. — τόφρα κ' ἐνεῖη
Unger l. l. — 3. κεκυθμένα vel κεκευθμένα libri; corr. Herm.
(κεκυθμένη Stoll.). — ἔ conservavit cod. Rhed., qui ὅς ῥά ἔ
μητις exhibet (ὅς ῥά μητις Paris. ap. Meinek.), unde ὧς ῥά ἔ
μητις Unger l. l. (sed ὧς ἄρα μητις — παρεκφράσσαιτο idem
Unger in Anal. crit. p. 25).

4.

Τευμησσόνδε.

Steph. Byz. l. 1.: οἱ κατοικοῦντες Τευμήσσιοι, καὶ Τευμησσία ἢ ἀλώπηξ ἀπὸ τοῦ ὄρους, καὶ τὸ οὐδέτερον Τευμήσιον. καὶ τὸ ἐκ τόπου Τευμησσόθεν, καὶ τὸ εἰς τόπον Τευμησσόνδε. Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος.

5.

Οἶοι ἔσαν βασιλεύτορες Αἰγιαλήων.

Etym. M. p. 189, 5: βασιλεύτωρ· παρὰ τὸ βασιλεύ(σ)ω. Ἀντίμαχος ἐν πρώτῃ Θηβαΐδος· „οἶοι — αἰκαλήων“. Eadem habet Etym. Flor. [Miller Mélanges p. 61]; verba οἶοι — βασιλεύτορες affert Zonar. p. 370 Tittm. — Zonarae locum indicavit Duentz. Suppl. p. 38.

6. 7.

*Τύδης τ' Οἰνεΐδης.**Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη, Οἰνήιε Τύδη.*

Priscian. VI, 92 [Gramm. Lat. Vol. II p. 276 Keil] de formis Ὀρφης (pro Ὀρφεύς), Τύδης (pro Τυδεύς) disserens: Sic Antimachus in I Thebaidos: „Τύδης τ' Οἰνεΐδης“ et vocativum in e productam „τὸν — Τύδη“, teste Herodiano, qui hoc ponit in I Catholicorum.

Fragm. IV. Τευμησσόνδε Stoll, qui p. 37: „Extrema verba (Stephani) potissimum referimus ad Τευμησσόνδε, quamquam reliquis quoque Antimachum usum esse non negamus“.

Fragm. V. οἶοι Etym. Par. (cod. 346) cum Zonara [cf. Meineke Anal. Alex. p. 116]; legebatur οἶ οἶ. — ὄσσοι Stoll. — Αἰγιαλήων Valck. ad Herod. V, 68 p. 406 pro αἰκαλήων.

8.

Κύνθος.

Steph. Byz. v. Κύνθος, παρ' Ἀντιμάχῳ ἐν πρώτῃ
Θηβαϊδος.

9.

Ἀσπασίως τέ σφω ἄγεν οἰκαδε.

Apollon. Dyse. de pronom. p. 373 C: τὸ πλήρες σφωέ·
παρὰ γὰρ Ἀντιμάχῳ καὶ μονοσυλλάβως ἐν
πρώτῃ (Θηβαϊδος) „ἀσπασίως — οἰκαδε“.

10.

Σφωίτερον μῦθον.

Ibid. p. 401 B., cf. ad fragm. 13.

11.

Τὸ καὶ σφω γείνατο μήτηρ.

Ibid. p. 373 C: τὸ πλήρες σφωέ· παρὰ γὰρ Ἀντιμάχῳ
καὶ μονοσυλλάβως ἐν τρίτῃ Θηβαϊδος· „τὸ — μήτηρ“.

12.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. A, 400 [p. 189 Dind.]:
Ἀντίμαχός φησιν παρὰ συφορβοῖς ἀνατετραφῆναι Τυδέα.
Cf. Schol. Ven. B et Vict. ap. Bekk. Schol. Par. ap.
Cram. Anecd. Par. III p. 375.

13.

Σφωιτέρην διζύν.

Apoll. Dyse. de pronom. p. 401 B—C: Καὶ ἀπ' αὐτῆς
(pronomine σφωίν) κτητικὴν παρ' Ἀντιμάχῳ εἰρησθαι

Fragm. XI. τῷ Bekk.; sed v. Stoll p. 40.

Fragm. XIII. σφωιτ. δι' διζ. ci. Dübner.

ἐπὶ Τυδέως καὶ Πολυνείκους τὸ „σφωιτέρην οἰζύν“
καὶ διὰ τῆς δευτέρας Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους τὸ
„σφωίτερον μῦθον“ (fragm. 10), ἑαυτοῖς ἐναντιοῦνται.

14.

Interpr. Maii Verg. Aen. X, 565 p. 323 Lion: Homerus¹⁾ amicam Aegaeona dicit Iovis. Sed Antimachus in III Thebaidos dicit adversum eum armatum²⁾.

15.

Ἄλλοι δὲ κρητῆρα πανάργυρον ἠδὲ δέπαστρα
οἰσόντων χρύσεια, τὰ τ' ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι
κείαται

16.

Πάντα μάλ', ὅσσ' Ἄδρηστος ἐποιχομένους ἐκέλευσε
ῥεξέμεν· ἐν μὲν ὕδωρ, ἐν δ' ἀσκηθὲς μέλι χεῦαν
ἀργυρέω κρητῆρι, περιφραδέως κερόωντες·
νώμησαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν
ἐνσχερῶ ἐστηῶσι, καὶ ἐς λοιβὴν χέον εἶθα
χρυσείη προχόω

17.

Καὶ χρύσεια δέπαστρα καὶ ἀσκητὸν κελέβειον
ἐμπλειον μέλιτος, τό θ' αἰ προφερέστατον εἶη.

1) Π. Α, 402 sqq. 2) dicit — armatum] d. adv. eum armaēm cod.

Fragm. XVI. 2. ἀσκηθὲς] ἀκρητον Stoll. — χεῦαν Schellenb. pro codicum χεῦε et χεῦαν. — δ. Legebatur ἐκ χειρὸς εἰσιῶσι; — ἐνσχερῶ εἰσιῶσι Jacobs Append. ad Porson. Advers. p. 320; ἐνσχερῶ ἐστηῶσι Hermann. —

Fragm. XVII. 1. ἀσκητὸν Stoll pro ἀσκηθὲς. — 2. προφερέστατον Stoll hic et fr. XVIII pro προφερέστατον comprobante Meinekio Anal. crit. ad Ath. p. 215.

18.

Ἄτὰρ ἀμφίδετον κελέβειον ἐλόντες
ἐμπλειον μέλιτος, τό δ' αὖ οἱ προφερέστατον ἦεν.

19.

Κήρυκας δ' ἄμα τοῖσι φέρειν μέλανος οἴνοιο
ἄσκον ἐνίπλειον κελέβειόν δ' ὅτι φέριστον
οἴσιν ἐνὶ μεγάροις κεῖται μέλιτος πεπληθός.

20.

Πᾶσιν δ' ἠγεμόνεσσιν ἐποιχόμενοι κήρυκες
χρύσεια καλὰ κύπελλα τετυγμένα νωμήσαντο.

Athen. XI p. 468 A: Ἀντίμαχος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν πέμπτῳ Θηβαΐδος φησὶ „πάντα — προχόφ“ (fr. 16). καὶ πάλιν „ἄλλοι — κείαται“ (fr. 15). καὶ τοῖς ἐξῆς δέ φησι „καὶ χρύσεια — εἶη“ (fr. 17). — P. 475 D: Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος ἐν πέμπτῳ Θηβαΐδος φησὶ „κήρυκας — πεπληθός“ (fr. 19). καὶ πάλιν „ἄτὰρ — ἦεν“ (fr. 18). ἀλλαχοῦ δέ φησι „καὶ χρύσεια — εἶη“ (fr. 17). σαφῶς γὰρ νῦν κελέβειον ἀντὶ ἀγγελίου τινὸς τέθεικε, προειπῶν ποτήρια δέπαστρα. — P. 482 F: Ἀντίμαχος δ' ἐν πέμπτῳ Θηβαΐδος „πᾶσιν — νωμήσαντο“ (fr. 20).

„In quinto Thebaidis libro convivium, quod Adrastus heroibus contra Thebas profecturis apparavit, descriptum esse facile ex ipsis fragmentorum verbis concluditur.

Fragm. XIX. 1. δ' ἄμα τοῖσι] ἀθανάτοισι libri. δ' ἄμα τοῖσι Stoll Animadv. et Jacobs in Diar. Antiq. VIII (a. 1841) p. 763; δὲ ταγοῖσι (aliam coniecturam a Jacobo prolatam) tnetur Koechly coni. ep. I p. 15. δ' ἄρα τοῖσι Dobree. — μέλανός τ' οἴνοιο Jacobs l. l.

Athen. XI. princ. [p. 459] παρὰ μὲν τῷ Ἀδράστῳ
 καθίσαντες οἱ ἀριστεῖς δειπνοῦσιν“. Stoll

21.

Πλήσαι δ' ἄρ' ἐπιστέψαντα δεπαστρόν.

Etym. M. v. θαύμακτρον (p. 443, 56): ὡς καὶ παρὰ
 Ἀντιμάχῳ παρὰ¹⁾ τὸ δεπάζω, δέπαστρον· οἶον „πλήσειν
 δ' ἄρ' ἐπιστρέψας δέπαστρον“. οὐχ ὑγιῶς ἐχρήσατο τῷ
 σημαينوμένῳ· ἐθήκαμεν γὰρ ἐπὶ τοῦ ποτηρίου τὴν
 λέξιν, τὸ δεπαζόμενον· αὐτὸς δὲ ἀντὶ τοῦ δεπάζοντος,
 ὡς εἰ πινόμενον εἰρήκει ἀντὶ τοῦ πίνοντος.

22.

Ἀντίκα δ' ἠθείοισιν ἀναπτύσσων φάτο μῦθον.

Etym. Gud. v. ἠθείος [p. 238, 17]: σημαίνει δὲ προσ-
 φώνησιν²⁾ νεωτέρου πρὸς παλαιότερον. καὶ τινὲς
 μὲν λέγουσιν, ὅτι πρὸς ἀδελφὸν μόνον λέγεται
 οὐ καλῶς δὲ λέγουσι. εὐρίσκεται γὰρ καὶ μὴ πρὸς
 ἀδελφὸν λεγόμενον, ὡσπερ ὁ Εὐμαῖος περὶ
 τοῦ Ὀδυσσεύως· „ἀλλὰ μιν ἠθείον καλέω καὶ νόσφιν
 εἶοντα“³⁾ ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἀντίμαχος ἐχρήσατο ταύτῃ
 τῇ λέξει, μὴ ποιήσας τινὰ λέγοντα αὐτήν, ἀλλ' αὐτὸς

Fragm. XXI. πλήσειν δ' ἄρ' ἐπιστρέψας δέπαστρον libri.
 [ἐπιστρέψας cod. Pat. 2654.] — πλήσειν — ἐπιστέψας τὸ δ.
 Jacobs, πλήσειν — ἐπιστέψασα δ. Blomf. Spohn, πλήσειν δ' ἄρ'
 ἐπιστέψαντα δεπ. Stoll in Animadv. p. 10, πλήσαι — ἐπιστέ-
 ψαντα δεπαστρόν Koechly, qui Coni. ep. I p. 15: „Grammaticus
 ille haud dubie putavit a verbo quodam δεπάζω, quod non tam
 nostro „bechern“ responderet, quam de distribuendis poculis
 diceretur, novum prociusum esse ab Antimacho substantivum
 δεπαστρός, quod haud absimile analogiae substantivorum δαιτρός,
 λατρός, μαστρός pocillatorem significaret.“

1) παρὰ inseruit Koechly. 2) Sic Stoll; φρόνησιν vulgo.
 3) Od. § 147.

ἐξ ἑαυτοῦ λεγόμενος ἐχρήσατο, λέγων „αὐτίκα — μῦθον“. σημαίνει δὲ ἐνταῦθα τοῖς οἰκείοις φίλοις, ταῦτα δὴ λέγων περὶ τοῦ Ἀδράστου¹⁾).

23.

Ἐν δέ νυ τοῖσι μάλα πρόφρων ἐπίκουρος ἀμορβέων
ὠμίλησ', εἰως διεπέρσατε Δύμιον ἄστν.

Steph. Byz. v. Δύμη· Ἀντίμαχος ἐν ε' Θηβαῖδος „ἐν δέ — ἄστν“.

24.

Τὸ δ' ἐπαπειλήτην, ὥσπερ Κανκωνίδα Δύμην
ἐπραθέτην παίδεσσιν Ἐπειῶν ἀρχέοντες.

Tzetz. ad Lycophr. 591: Καὶ Ἀντίμαχος ἐν Θηβαῖδι· „ὡς ἐπαπ. — ἀρχέοντες“. Ad Antimachi verba spectant Strab. VIII p. 387. Steph. Byz. v. Δύμη. „Verba ad eandem rem, quae memoratur in fr. antecedenti, spectantia de Molionibus, Euryto et Cteato, dicta videntur.“ Stoll.

25.

Ἀδρηστος Ταλαῶ υἱὸς Κρηθηιάδαο
πρώτιστος Δαναῶν εὐαινέτω ἤλασεν Ἴππω,

1) δὴ — περὶ τοῦ Ἀδράστου] δέ — παρὰ τὸν ἄνδρα σου vulgo; corr. Schneidewin exercitt. critt. p. 28.

Fragm. XXIII. 1. Legebatur ἐν δέ σὺ τοῖσι; emend. Meineke. — ἀμορβέων Meineke pro ἀμορβῶν. Eidem ὠμίλησ', εἰως (pro vulgato ὠμίλησας) debetur. ὠμίλησας, ἕως Jacobs. ὠμίλησας, ὅπως Stoll.

Fragm. XXIV. τὸ δ'] Sic Koechly coni. ep. I p. 16; ὡς Tzetz., ὡς Stoll, ὡδ' vel ὦ δ' Dübner.

Fragm. XXV. 1. Ταλαῶ e Choerobosco. (Bekk. Anecd. Gr. p. 1223 [p. 413 Gaisf.]) reponi iubent Siebelis et Bergk in Diar. Antiq. IV (1837) p. 456; cf. Stoll, p. 54. — 2. εὐαινέτω] Legebatur περ εἰπαινετώ. — εὐαινέτω Hermann ap. Stoll. l. l;

Καιρόν τε κραιπνὸν καὶ Ἀρείονα Θέλπουσαίου,
 τὸν φά τ' Ἀπόλλωνος σχεδὸν ἄλσεος Ὀγκάλιο
 αὐτὴ γαί' ἀνέδωκε, σέβας θνητοῖσιν ιδέσθαι. 5
 Paus. VIII, 25, 9 (5): Ἀντίμαχος δὲ (τὸν Ἀρείονα)
 παῖδα εἶναι γῆς φησὶν. „Ἀδρήστος — ιδέσθαι“.

26.

Ὅς φά ποτ' Ἀδρήστῳ τριτάτῳ δέδμηθ' ὑπ' ἄνακτι.
 Ibid. § 10 (5): λέγεται δὲ καὶ τοιάδε, Ἡρακλέα πολε-
 μοῦντα Ἡλείοις αἰτῆσαι παρ' Ὀγκου τὸν ἵππον καὶ
 ἐλεῖν τὴν Ἥλιον ἐπὶ τῷ Ἀρείονι ὀχοῦμενον ἐς τὰς
 μάχας, δοθῆναι δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους ὕστερον Ἀδράστῳ
 τὸν ἵππον. ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐς τὸν Ἀρείονα ἐποίησεν
 Ἀντίμαχος „ὅς φα — ἄνακτι“.

27.

Πατρί τε κυανοχαίτα Ποσειδάωνι πεποιθώς.
 Choerobose. in Bekk. Anecd. Gr. p. 1187 [p. 124 Gaisf.]:
 Ἔστι γὰρ τῷ κυανοχαίτου (sic), καὶ γίνεται κατὰ με-
 ταπλασμὸν τῷ κυανοχαίτα, καὶ οὐκ ἔχει προσγεγραμ-
 μένον τὸ ἰ, οἷον ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ „πατρί τε —
 πεποιθώς“.

28.

Δήμητρος τόθι φασὶν Ἐρινύος εἶναι ἔδεθλον.
 Paus. VIII, 25, 4 (3): Μετὰ δὲ Θέλπουσαν ἐπὶ τὸ

ἐὼ ἀίνετῶ La [variant codd. vell.] Buttm. Bekk. Dind., cf.
 Bergk. in Bullet. dell' Instit. arch. 1848 p. 140. νέω ἀίνετῶ
 Siebelis, πόδας ἀίνετῶ Duentz. Stoll. — 3. Ἀρείονα] Cf. Enstath.
 ad Il. p. 1304, 68 sq. Rom. 1419 Bas.

Fragm. XXVI. τότ' Stoll.

Fragm. XXVII. κυανοχαίτα Ποσειδάωνι cod.; corr. Stoll.

Fragm. XXVIII. τόδε — Ἐρινύος Schol. ad Anth.

ιερόν τῆς Δήμητρος ὁ Λάδων κάτεισι τὸ ἐν Ὀγκείῳ·
καλοῦσι δὲ Ἐρικὴν οἱ Θελπούσιοι τὴν θεόν, ὁμολογεῖ
δὲ σφισι καὶ Ἀντιμάχος ἐπιστρατεῖαν Ἀργείων ποιήσας
ἐς Θήβας· καὶ οἱ τὸ ἔπος ἔχει, „Δήμητρος — ἔδεθλον“.
Ex Pausania hausit Schol. ad Anthol. Gr. I, 48 p. 90
(ed. Francof. 1600), quem citavit Stoll. Cf. Meinek. in
Philol. I p. 647.

29.

Ἐγγύθι δὲ προχοαὶ ποταμοῦ Λάδωνος ἔασιν.

Theodosius (?) περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὠν βαρυτόνων
ap. Dind. ad Schol. Aristoph. III p. 418 ed. Lips.: τὸ
Λάδων ὑπὸ Ἀντιμάχου διὰ τοῦ ω¹) κλίνεται· „ἐγγύθι
— ἔασιν“. Cf. Choerobosc. p. 75 Gaisf. [= Bekk.
Anecd. Gr. p. 1394]: τὸ Λάδων (ἔστι δὲ ὄνομα ποτα-
μοῦ) ὑπὸ Ἀντιμάχου διὰ τοῦ ω κέκλιται ἀναλόγως,
οἷον Λάδωνος.

30.

Schol. ad Stat. Theb. III, 466: Gemini vates,
qui sunt Melampus et Amphiaraus: Dicunt poetam ista
omnia ex Graeco poeta Antimacho deduxisse, qui et ipse
(lon)gam Thebaidem scripsit et veteribus in magno pretio
habitam.

31.

Schol. ad Pind. Ol. VI, 21: Κατεπόθη δὲ Ἀμφιά-
ραος, οἱ μὲν περὶ Ὠρωπόν, οἱ δὲ περὶ Κλεωνάς· τοὺς

Fragm. XXIX. Λάδωνος pro Λάδωνος scripsit Dind., ἔασιν
pro ἦσαν Meineke del. epigr. p. 128. cf. Stoll. in Philol. IV
p. 171. — ἴασιν Stoll in ed. — πρ. Λάδωνος ἔσαν ποταμοῖο
Bergk in Diar. Antiq. VIII (a. 1841) p. 88.

1) ω Dind. pro ο.

δὲ ἵππους αὐτοῦ φησὶν Ἀντίμαχος εἶναι ἀσυστάτους¹⁾, οἱ δὲ Θεσσαλούς, ὀνόματα δὲ αὐτῶν. Θόας καὶ Δίας. ὁ δὲ ἡνλόχος αὐτοῦ Βάτων ἐκαλεῖτο ἢ Σχολίνικος, συγκαταποθεὶς αὐτῷ.

32.

Ἀμφιγένεια.

Steph. Byz. v. Ἀμφιγένεια πόλις Μεσσηνιακῆ. Στράβων ὀγδόη²⁾. ἔστι δὲ κατὰ μὲν Ἀπολλόδωρον τῆς Μακιστίας, κατὰ δὲ Ἀντίμαχον τῆς Μεσσηνίας. Fragmentum hoc ad Thebaidem referendum esse colligitur e Stat. Theb. IV, 178 sq.: Huic (Capaneo) parere dati, quos fertilis Amphigenia | Planaque Messene montanaque nutrit Ithome etc. — Statii locum citavit Schellenberg.

33.

Schol. vet. ad Aesch. Sept. 164 Dind.: Ὀγκαία Ἀθηνᾶ τιμᾶται παρὰ Θηβαίοις, Ὀγκα δὲ παρὰ τοῖς Φολνιξι· καὶ Ὀγκαῖαι πύλαι μέμνηται καὶ Ἀντίμαχος. Unde hauserunt Scholl. rec. ad loc. p. 320 Dind.

34.

Schol. ad Eur. Phoen. 150: Παρθενοπαῖος, ὡς μὲν Ἀντίμαχος φησὶ Ταλαοῦ τοῦ Βίαντος τοῦ Ἀμυθᾶonos τοῦ Κρηθέως τοῦ Αλόλου τοῦ Ἑλληνος τοῦ Διός, μητρὸς δὲ Λυσιμάχης τῆς Κερκνόνος τοῦ Ποσειδῶνος ὡς δὲ Ἑλλάνικος κτλ. Cf. Dind. ad Schol. ad v. 126.

1) Ἀμυκλαίους Stoll, conferri iubens Stat. Theb. IV, 214 sqq. VI. 326 (Amyclaeas — habenas v. 329); Ἀσβωτίους Unger Parad. Theb. I p. 475, Antimachum pro Euphorione nominatum ratus. 2) p. 349.

Schol. vet. ad Aesch. Sept. 547 Dind.: Ἀντίμαχος φησιν Ἀργεῖον αὐτόν (sc. Παρθενοπαῖον), οὐκ Ἀρκάδα.

35.

Λέχρις δὲ δρεπάνῳ τέμνων ἄπο μήδεα πατρὸς
Οὐρανοῦ Ἀκμονίδεω λάσιος Κρόνος ἄγχι τέτυκτο.

Plut. moral. p. 275 A: Γέγραφεν Ἀντίμαχος Ἡσιόδῳ¹⁾ πειθόμενος „λέχρις — τέτυκτο“.

36.

Φλοίουσαν ὀπώραις.

Plut. moral. p. 683 E: Εἰπόντος οὖν ἐμοῦ ταῦτα, γραμματικοί τινες ἔφασαν ὑπέρφλοια λελέχθαι τὰ μῆλα διὰ τὴν ἀκμὴν· τὸ γὰρ ἄγαν ἀκμάζειν καὶ τεθηλέναι φλοίειν ὑπὸ τῶν ποιητῶν λέγεσθαι· καὶ τὸν Ἀντίμαχον οὕτω πως „φλοίουσαν ὀπώραις“ εἰρηκέναι τὴν τῶν Καδμείων πόλιν. Cf. p. 735 D: τὸ γὰρ θέρος αὐτοῖς μαρτυρεῖ καὶ τὸ μετόπωρον, ὅτε μάλιστα χλωρὰν καὶ φλύουσαν, ὡς Ἀντίμαχος ἔφη, τὴν ὀπώραν γεννωμένην κτλ.

37.

Ὡς ἴα τότ' Ἀργείων κολῶει στρατός.

Eustath. ad Il. p. 205, 8 sqq. Rom. 155 Bas. Σημείω-

Fragm. XXXV. 1. λέχρις — ἀπὸ codd. — 2. ἀντιτέτυκτο codd. Plut.; cf. Koechly Coni. ep. I p. 17: „Probabilius est ex clipei vel vestis descriptione haec petita [cf. Stoll p. 64, Kinkel Euripides et ars graeca p. 38], a poeta autem solempne illud ἄγχι τέτυκτο scriptum fuisse“.

1) Theog. v. 160 sqq.

Fragm. XXXVI. φλύουσαν Valck. ad Eur. Phoen. 832.

Fragm. XXXVII. ἐκολῶει Eust. — κολῶει Buttm. Lexil. I p. 160. ὡς ἴα τότε στρατός Ἀργείων ἐκολῶει Blomf., ὡς ἴα τότε στρατός Ἀργ. ἐκολῶει Spohn de extr. Odyss. parte p. 209.

σαι δὲ ὅτι Ὀμήρου δευτέρας συζυγίας εἰδότης τὸ κολφῶ, καθὰ δηλοῖ τὸ ἐκολφά ὅμοιον ὄν τῷ ἐβόα, φασὶν οἱ παλαιοὶ καὶ πρώτης αὐτὸ εἶναι παρ' Ἀντιμάχῳ εἰπόντι „ὥς ῥα — στρατός“.

38.

Ἀργειώνη.

Steph. Byz. v. Ἄργος. Ἀργεῖωνες λέγονται ὡς Καδμείωνες, καὶ Ἀργειώνη, ὡς Ἀντίμαχος.

39.

Ἐδρακε νῶε μολούσα.

Apollon. de pronom. p. 373 B: διὰ τοῦ εἴη νῶε παρὰ Ἀντιμάχῳ ενθηβεσιν¹⁾ „ἔδρακε — μολούσα“.

40.

Steph. Byz. v. Αἴα. Ἔστιν Αἴα καὶ Μακεδονίας πηγὴ, ὡς Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδι. Cf. Scholl. minn. ad Hom. Il. B, 850. Strab. VII p. 330 (fragm. 21, 23). Eustath. ad Il. p. 360, 11 sqq. Rom. 272 Bas. Etym. M. p. 27, 25.

41.

Βόας ὄστρίμου ἐξήλασεν.

Phot. Lex. v. ὄστριμα p. 258 Herm. (354 Pors.): περίβολοι κτηνῶν καὶ οἶον ἐπαύλεις· Ἀντίμαχος Θηβαΐδι· „βοῦς — ἐξήλασεν“.

42.

Γηγενέας τε θεοὺς προτερηγενέας Τιτῆνας.

1) L. ἐν Θηβαΐδι.

Fragm. XLI. βοῦς — ἐξήλασεν vulgo; corr. Stoll. — ὄστρίμου ἐξήλασεν βοῦς Duentz. Suppl. p. 40.

Fragm. XLII. Legebatur προτερηγενέας τε Τιτ.; τε deleverunt Schneidew. Duebn. Stoll.

Schol. ad Arat. 15 (Arat. ed. Buhle Vol. II p. 440 sq.):
 Οὐ λέγει καὶ μέγα. χαῖρε αὐτὸς καὶ προτέρη γενεή.
 ὦ Ζεῦ σὺ καὶ ἡ σὴ γενεά· ἦτοι οἱ Τιτᾶνες. ἴσως καὶ
 παρὰ Ἀντιμάχῳ „Γηγενέας — Τιτῆνας“.

43.

Ἔστι δέ τις Νέμεσις, μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα
 πρὸς μακάρων ἔλαχεν· βωμὸν δέ οἱ εἶσατο πρῶτος
 Ἄδρηστος ποταμοῖο παρὰ φῶον Αἰσῆποιο,
 ἐνθα τετίμηται τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.

Strab. XIII p. 588: Ἐνταῦθα μὲν οὖν (ἐν Ἀδραστείας
 πεδίῳ) οὐδὲν ἱερόν Ἀδραστείας δείκνυται, οὐδὲ δὴ
 Νεμέσεως, περὶ δὲ Κύζικον ἔστιν Ἀδραστείας ἱερόν.
 Ἀντίμαχος δ' οὕτω φησὶν· „ἔστι — καλεῖται“. Eos-
 dem versus afferunt Harpocrat. v. Ἀδράστειαν. Apostol.
 I, 40 (31 Leutsch). Eustath. ad II. p. 355, 24 sqq. Rom.
 269 Bas. Arsen. I, 47 p. 18 Walz.; vv. 1—3 (Αἰσῆποιο
 omisso) Suid. v. Ἀδράστεια [I, 1 p. 110 Bernh.], Gramm.
 in Bekk. Anecd. p. 342 [= Bachm. Anecd. I p. 28].
 Cf. Zenob. I, 30.

44.

Ἡφαίστου φλογὶ εἴκελον, ἦν ῥα τιτύσκει
 δαίμων ἀκροτάτης ὄρεος κορυφῆσι Μοσύχλου.

Schol. ad Nic. Ther. 472 p. 83 Schneider. Μόσυχλος
 δὲ ὄρος τῆς Δήμνου, ὡς Ἀντίμαχος· „Ἡφαίστου —
 Μοσύχλου“. Cf. Bergk. Poett. Iyrr. Grt. p. 486 (612 sq.)

Fragm. XLIII. 2. εἶσατο Apost. Eust. — 8. φῶν Gramm.
 apud Bekk. cum duobus codd. Harpocrat.

Fragm. XLIV. 1. φλογὶ] πυρὶ Schol.; corr. Duebn.

45.

Οὐδέ τι

θερμὸν ἀναπνείων χολάδας δέρτροισι καλύψεις.

Schol. Harl. Ambr. ad Hom. Od. λ, 579: Τὸ δέρτρον Ἀντίμαχος μὲν ὁ Κολοφώνιος τὸν ἐπίπλον ἀκούει τὸν ἐν τοῖς καλουμένοις ἐγκάτοις. λέγει γὰρ „οὐδέ τι θερμὸν — καλύψεις“. Cf. Eustath. ad loc. p. 1700, 9 sq. Rom. 456 Bas.

46.

Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος, πόδας αἰνετώ, νῆε Θυέλλης.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Δ, 439 ὤρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης] αἱ διπλαῖ, ὅτι διὰ μέσου τῶν Τρωικῶν θεῶν τέταξε τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ ὅτι Δεῖμος καὶ Φόβος Ἄρεως υἱοί. πλανηθεὶς δὲ Ἀντίμαχος ἵππων Ἄρεως ὀνόματα ἀποδέδωκεν „Δεῖμος — Θυέλλης“.

47—49.

Ἰδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων ἦν ἀνδρῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Διομήδης.

Λαῶν, οἷσιν ἄνασσον, ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

Porphyr. ap. Euseb. Praep. Evang. X, 3 p. 467 A—C: Ο δ' Ἀντίμαχος τὰ Ὀμήρου κλέπτων παραδιορθοῖ. Ὀμήρου γὰρ εἰπόντος „Ἰδεώ θ' ὃς κάρτιστος ἐπιχθο-

Fragm. XLV. οὐδέ τι αἶμα | θερμὸν ἀναπνεῖον Herm., οὐδέ τι θυμὸν | θερμὸν ἀναπνείων Stoll. ὃς δ' ἔτι . . . | θερμὸν ἀναπν. Koeschly Coni. ep. I p. 16. οὐδ' ἔτ' ἀναπν. κτλ. Bergk. — δέρτροισι Eustath., δέντροισι Harl., δέρτροις Ambr. — καλύψεις Harl. Stoll; καλύψεις Ambr., καλύψας Eust.

νίων γένετ' ἀνδρῶν¹⁾, Ἀντίμαχος λέγει „Ἰδεὼ θ' — ἀνδρῶν“ (fr. 47). Καὶ Λυκόφρων ἐπαινεῖ τὴν μετάθεσιν, ὡς δι' αὐτῆς ἐστηριγμένου τοῦ στίχου. τὸ γὰρ „τὸν δ' ἀπαμειβόμενος — Διομήδης“ (fr. 48) σιγῶ, Ὀμήρου κωμωδηθέντος ὑπὸ Κρατίνου διὰ τὸ πλεονάσαι ἐν τῷ „τὸν δ' ἀπαμειβόμενος“. ὅπερ οὕτω πεκατημένον οὐκ ὤκνησεν Ἀντίμαχος μεταθεῖναι. τοῦ δὲ „λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατήρ δ' ὡς ἦπιος ἦεν“²⁾, Ὀμηρικοῦ ὄντος καὶ πάλιν ἀλλαγῶς που λεγομένου, „οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας“³⁾, ὁ Ἀντίμαχος μεταθεὶς ἡμιστίχια πεποίηκε, „λαῶν — φάλαγγας“ (fr. 49)⁴⁾.

50.

Ἰδαντος κούρη.

Etym. M. p. 465, 10⁵⁾: Τὰ εἰς δας δισύλλαβα, εἰ μὲν περιττοσυλλάβως κλίνονται, διφθόγγῳ παραλήγεται, οἷον Φείδας, Φεῖδαντος· Οἶδας, Οἶδαντος· εἰ δὲ ἰσοσυλλάβως, ἐνὶ φωνήεντι, οἷον Λήδας, Λήδου· Μίδας, Μίδου· τὸ γὰρ διὰ τοῦ $\bar{\nu}\tau$ κλινόμενον, Μείδας Μείδαντος, διὰ διφθόγγου. οὕτως οὖν καὶ Ἰδας Ἰδου· ὅθεν καὶ Ἀντίμαχος ἤμαρτεν εἰπὼν διὰ τοῦ ι, „Ἰδαντος κούρη“. Eustath. ad Od. p. 1390 [32 sqq. Rom. 19 Bas.] laudavit Stoll.

51.

Οἱ δὲ πάροιθε πόνοιο νενεύκασιν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ.

1) Il. I 558. 2) Od. β, 234. 3) Il. II, 563. 4) „Versus conflatus dicitur ex Od. II, 234. et Il. XVI, 563; qua ratione si versiculos divellere studeres, nullus fere poeta a furto vacuus esset“ Stoll. 5) Cf. Choerobosc. p. 84 Gaisf.

Draco Straton. p. 33: Γεγράφασι μακροπαραληκτεῖ. τὰ γὰρ εἰς σὶ λήγοντα ῥήματα τὴν πρὸ τέλους ἔχει φύσει μακράν, ἐστήκασι, βεβασιλεύκασι κτλ. οἱ μέντοι ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ τούτων συστολὰς ποιοῦνται, ὡς παρ' Ἀντιμάχῳ „οἱ δὲ — ἄλλῳ“. Idem versus legitur in Gram. Anecd. Oxon. III p. 296. IV p. 415. [Choerobosc. p. 566 Gaisf.]

52.

Τὸ δ' αὐτ' ἀμφὶ κονισάλεον πεπονθήατο δίφρον.
Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 4 [II p. 909 Lentz.] Καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ κονισάλεος „τὸ δ' — δίφρον“.

53.

Ληχμὸν δ' ἐμπάζεσθαι ἀλεείνων.
Etym. M. v. ἐρεχμός [p. 371, 21]· διωχμὸν γὰρ λέγουσι (οἱ Αἰολεῖς) διὰ τοῦ χ, καὶ ληχμὸν, ὡς Ἀντίμαχος, „ληχμὸν — ἀλεείνων“. Cf. Hesych.: ληχμὸν, λῆξιν.

54.

Λαχμὸν δ' οὐ δείδιεν ἵππων.
Etym. M. v. λαχμῶ [p. 558, 24]· τῷ δασεῖ τῶν ἐρίων παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι. Ἀντίμαχος δὲ τῶν ἵππων τὸν λακτισμὸν οἶον, „λαχμὸν — ἵππων“¹⁾. Zonar. p. 1283.

55.

Etym. Gud. v. Κυθήρεια [p. 352, 8]: καὶ τὸν παρ'

Fragm. LII. Legebatur τῷ; corr. Welcker Cycl. ep. I p. 104.

Fragm. LIII. ληχμῶν ἐμπ. Spohn de extr. Od. parte p. 208.

1) In Etymolog. codd. pergitur: Σέλευκος δὲ ἀξιοῖ διὰ τοῦ

Ἀντιμάχῳ τινὲς κυθώννυμον Οἰδιποῦν, οὐχ ὡς ἡ κοινὴ ἔννοια, οὐ ἔδει ἀποκεκρύφθαι τὸ ὄνομα, διὰ τὰ κακά, ἀλλ' οὐ¹⁾ κέχνται τὸ ὄνομα ἀκούουσι· Κυθογένης μὲν γὰρ ὁ Διόνυσος, ἐπεὶ μυστηριώδης ἡ γένεσις αὐτοῦ. Cf. Hesych. v. κυθωνύμου. Zenob. IV, 72. „Apud poetam ipsum κυθώννυμος simpliciter is dictus videtur, cuius verum nomen atque origo in obscuro essent“. Schneidew. exercitt. critt. p. 28. — κυθωνύμου Οἰδιπόδαο poetam scripsisse putat Stoll p. 75.

56.

Πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος
θέντο.

Suid. v. ταλαίπωρος²⁾ [II, 2 p. 1024 Bernh.]. ὁ ἄθλιος παρὰ τὸ τλῆναι καὶ τὸν πῶρον, ὃ ἐστὶ πάθος. ὅτι δὲ πῶρος πάθος τί ἐστὶν Ἀντίμαχος φησὶ· „πῶρον τίν' ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο“. καὶ πωρεῖν Ἡλείοι τὸ πενθεῖν φασὶ. καὶ Ἀντίμαχος αὐθις· „πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος“. παρὰ τοῦτο οὖν τὸ ταλαίπωρος ἐτυμολογεῖται.

Notam hanc e duobus Scholiis (altero ad Aristoph. [Plut. 33], altero ad Soph. [Oed. Col. 14⁹]) consarcinata esse Küster ostendit. Cf. Schol. ad Eur. Orest. 392.

ἢ γράφεσθαι λάχρω ὃ σημαίνει λάχνην. Haec ad Od. i 445 spectare constat.

1) οὐ Schneidew. l. l. pro οὐ.

Fragn. LVI. 1. πωρητὸν scribendum esse vidit Sopingius. πώρητο Schol. Par. ad Eur. (πώρη Marc.); πωρήτοιον Schol. Laur. ad Soph. [πῶρος τοί γ' ed. Rom.]; πωρός τοι Schol. ad Ar. — 2. θέντο servavit Suid. v. ταλαίπωρος; ignorant ceteri.

2) Quae ex hac observatione petita sub v. πῶρος [II, 2 p. 392] leguntur, delenda sunt. Cf. Bernhardt. 8) Cf. Schol. Triclinii ad loc. ap. Elmsl. p. 42 not. g.

Hesych. v. *πωρητύς*· *ταλαιπωρία*, *πένθος*. Quibus omnibus inter se collatis locum refinxerunt Dind. (ad Schol. Aristoph.) et Stoll.

ΔΕΛΤΟΙ).

57.

Ἐλθὼν Εὐλείος πηγὰς ἐπι δινήεντος.

Athen. VII p. 300 D. (Anguillae bonae sunt) καὶ περὶ τὸν Εὐλέα δὲ ποταμόν, οὗ μνημονεύει Ἀντίμαχος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Δέλτοις οὕτως „ἐλθὼν — δινήεντος“.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

58.

Τοὶ δ' ἄρα οἱ ἀβολήτορες ἄνδρες ἔασιν.

Etym. M. v. ἀβολήτωρ [p. 4, 6]: βολῶ καὶ ἀντιβολῶ· παρ' ὃ τὸ ἀβολήτωρ, ὃ μὴ παρακαλῶν. Ἀντίμαχος Ἰαχίνη²)· „τοὶ δ' — ἔασιν“. οὕτως Φίλων εἰς τὰ δηματικά αὐτοῦ.

1) Δέλτοι. „Elegiaca Antimachi carmina an praeter Lyden fuerint, non constat; sed fortasse liber Δέλτοι inscriptus elegiaco numero adstrictus fuit“. Bergk in Poett. lyr. Gr. p. 487 (614).

Fragm. LVII. Legebatur Εὐλείας; corr. Bergk. Cf. Meineke in Anall. critt. ad Athen. p. 132. — Choerobosc. in Bekk. Anecd. Gr. p. 1194.

Fragm. LVIII. ἄρα Stoll pro ἄρ'. Duebner (ad vit. Statii) Etymologi locum sic refingit: Ἰναχίδαί, τοὶ δ' ἄρ' ἀβολ. κτλ.

2) Ἰαχίνη corruptum, Καταχίνη Bergk [Diar. Antiq. a. 1835 p. 300 sqq.] coll. Spartiani Vit. Hadr. c. 16. Hanc coniecturam postea deseruit vir clarissimus, cf. Poett. lyr. Gr. p. 487 (614).

59.

Ῥίμφα δ' ἐπ' ἠπείροιο μελαίνης ὑψός' ἀερθεῖς
Πηλείδης ἀπόρουσεν ἐλαφρῶς ἤνυτε κίρκος·

τοῦ δ' ἔμπροσθε ποδῶν κρήνη γένει' ἀενάουσα.

Schol. vet. ad Lycophr. 246 p. 12 ed. Bachm. [Rostoch 1848] εἰς θιν' ἐρείσας λοισθίαν] τελευταῖος γὰρ τῆς νεῶς ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπέβη διὰ τὸν χρησμόν· ὄθεν ὁ Πρωτεσίλαος πρῶτος τῆς νεῶς πηδήσας ἀπέθανε. κρηναίου δέ· φασὶ γὰρ ὅτι πηδήσαντος τοῦ Ἀχιλλέως ἐκ τῆς νεῶς πηγή ἀνεδόθη, ὡς φησι καὶ Ἀντίμαχος· „Ῥίμφα — ἀενάουσα“. Cf. Tzetz. ad loc.

60.

Schol. Viet. ad Hom. Π. Ψ, 142: Καὶ Ἀντίμαχος φησι τῷ Κηφισῷ κατὰ τὴν Αἰλαιαν (Peleum) τεθυκέναι τὴν κόμην (Achillis).

61.

Πάντες δ' ἐν χεῖρεσσι καλαῦροπας οὐατοέσσας
εἶλον.

Schol. Ven. B ad Hom. Π. Ψ, 845: Παρὰ τὸ ῥέπω δὲ γίνεται ῥέψω ῥέψ ῥόψ καλαῦροψ. καὶ Ἀντίμαχος „πάντες — εἶλον“.

62.

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Lucian. Ver. Hist. Π, 42: Καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιη-

Fragm. LIX. 1. ἐπ'] ἀπ' nostri omnes [Cod. Vat. ap. Bachm., cod. Marc. 476 ab editore inspectus, Tzetz.]; corr. Schellenberg. — 2. ἀπόρουσεν Tz.; ἀνόρουσεν Scholl. vett. — ἐλαφρῶς Bergk pro ἐλαφρός. ἐλαφρότερον Herm.

Fragm. LXI. 2. εἶλον Stoll pro εἶλον. In edit. p. 100 εἶλον legendum censet; εἶχον Bergk.

τοῦ ἔπος ἐπεισῆλθε. φησὶ γάρ που κάκεινος· „τοῖσιν — ἐρχομένοισι“. Cf. Schol. ad Nicand. Ther. 295 p. 69 Schneid.: βαιὸν δὲ πλόου νῦν τὴν ὁδὸν τὴν πεζήν, τὴν πορείαν. καὶ Ἀντίμαχος εἶπε· „τοῖσι δ' ἂν ὑλ. — ἐρχομένοισιν“.

63.

Δήμητρος τοι Ἐλευσινίης ἱερὴ ὄψ.

Strab. VIII p. 364 de formis decurtatis disserens: (Ἡσίοδος) τὸ βριθὺ καὶ βριαρὸν βριτ λέγει (fragm. 245). παρ' Ἐμπεδοκλεῖ δὲ „μία γίνεται ἀμφοτέρων ὄψ“ ἢ ὄψις· καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ „Δήμητρος — ὄψ“. καὶ τὸ ἄλφιτον ἄλφι (fr. 64).

64.

Ἐν δ' ἀδόροισι χέειν εὐήλατον ἄλφι.

Etym. M. v. ἀδόροις (p. 18, 39). Ἀντίμαχος. „ἐν δ' — ἄλφι“. δόρον γὰρ λέγεται παρὰ τὸ ἐκδεδάρθαι δόρος· καὶ δόροι, κατὰ πλεονασμὸν ἄδοροι. ἢ ἀντὶ τοῦ κακόδοροι. οὕτως Ἡρωδιανός. λέγονται δὲ καὶ κώρνηκοι, θύλακοι, ἀσκοί· οἶον οὐ δεδαρμένοι. Cf. Hesych. v. ἄδοροι.

65.

Ὡς εἶτε κλόνιος τεθορυγίης σφονδυλίων ἔξ.

Pollux II § 178: Τὴν δὲ χάριν ἐνιοὶ τῶν ποιητῶν ὠνόμασαν κλόνιν, ὥσπερ Ἀντίμαχος „ὥς εἶτε — ἔξ“.

Fragm. LXIV. εὐήλατον vulgo; sed εὐήλατον cod. Voss.

Fragm. LXV. τεθορυγίης codd. τεθοραγίης Kühn. τεθορυγίης Canter. τεθαλυγίης Stoll, conferrī iubens Hom. II, I, 208. Od. I, 415. v, 410.

66.

Τό φα οί ἀγγιλεχῆς κρέματο περι πάσσαλον αἰεί.
Gramm. ap. Cram. Anecd. Oxon. I p. 158: εἶδος εὐει-
δῆς· βάθος ἀγκιβαθῆς· λέχος ἀγγιλεχῆς· Ἐντίμαχος·
„τό φα — αἰεί“.

67.

Πολλά δὲ μῆλα, τάπερ ἀφνήμονας ἄνδρας.
Etym. M. v. ἄφενος (p. 178, 10): παρὰ τὸ ἄφενος
γίνεται ἄφνος κατὰ συγκοπήν. ἐκ τούτου
γίνεται ῥῆμα, ἀφνώ· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἀφνήμων. Ἐντί-
μαχος „πολλά — ἄνδρας“.

68.

Κισσοῦ τε κλυμένοιο καὶ ἀμπελίνης
Hesych. v. κλύμενος· λέγεται δὲ καὶ κισσός, ὡς Ἐντί-
μαχος· „κισσοῦ — ἀμπελίνης“.

69.

Κοίας ἐκ χειρῶν σκόπελον μέτα ριπτάζουσι.
Etym. M. v. Τροία (p. 770, 9 sqq.) de voce κοία.
σημαίνει τὴν σφαῖραν· ἢ χρῆσις παρὰ Ἐντιμάχῳ·
„κοίας — μεταριπτάζουσι“. Eadem habent Etym. Gud.
p. 535, 50. Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 401.
II p. 329.

Fragm. LXVI. ἀγγ. περι π. ἐκρέματ' αἰεί Koeschly Coni.
ep. I p. 17.

Fragm. LXVII. τάπερ ποιεῖ ἀφ. Stoll, τάπερ ἀφν. ἄν-
δρας ἔθνηεν Bergk.

Fragm. LXVIII. κισσοῦται κλ. καὶ ἀμπελίνης πετάλοισι |
φυλλάδος Bergk ap. Stoll.

Fragm. LXIX. χειρῶν εἰς σκόπ. μεταριπτάζουσι nostri
omnes; corr. Spohn.

70.

Diod. III, 65: Τῶν δὲ ποιητῶν τινες, ὧν ἔστι καὶ Ἀντίμαχος, ἀποφαίνονται τὸν Λυκούργον οὐ Θράκης ἀλλὰ τῆς Ἀραβίας γεγονέναι βασιλέα, καὶ τῷ τε Διονύσῳ καὶ ταῖς βάρχαις τὴν ἐπίθεσιν ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἀραβίαν Νύση πεποιῆσθαι.

71.

Ἄιδος ἐκπρολιποῦσα θεὸν δόμον.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 201: νυκτὸς ἀμολγῶ. οὐχ ὡς ἐνιοὶ κατ' ἐκείνο τῆς ὥρας ἢ ἀμέλγεται τὰ θρέμματα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μολῶ, ἀμολῶ, καὶ ἀμολγῶ, ὡς ἀπὸ τοῦ θῶ οὖν γέγονε τίθημι· τὸ δὲ τιθέμενον ἀσφαλές· καὶ παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ „Ἄιδος — δόμον“.

72.

Ἀμορφύνειν ἐθέλωσιν.

Ibid. p. 55: „ἀμορφύνειν ἐθέλωσιν“ ὁ Ἀντίμαχος, ἀντὶ τοῦ ἀμορφοποιεῖν.

73.

Ἀφνειέστατος ἔσκεν.

Eustath. ad Hom. Od. β, 190 p. 1441, 10 Rom. 89 Bas. Τὸ δὲ ἀνιηρέστερον ὄφειλε μὲν εἶναι ἀνιηρότερον, μέτρον δὲ χάριν οὕτω λαλεῖται. ὡς καὶ τὸ αἰδοιέστερον. καὶ λοιπὰ τοιαῦτα Ἀντίμαχος δέ, ὅτι „ἀφνειέστατος ἔσκεν“.

74.

Ἐπεὶ ῥά οἱ ἦδυμος ἐλθών.

Fragm. LXXI. Ἄιδος — θεὸν δόμον Gramm. ap. Cram. Fort. ἐκπρολιποῦσ' ἀλαθὲν δόμον. Hanc coniecturam benigne mecum communicavit Koechly.

Schol. Ven. Vict. ad Hom. Il. B, 2: Ὅτι τὸ νήδυμος μετὰ τοῦ ν̄, καὶ οὐχὶ ἦδυμος, ὡς ἐνιοι, παρὰ τὸ ἦδύς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ „νήδυμος ἀμφιχυθεῖς“¹⁾. Οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον καὶ χωρὶς τοῦ ν̄ λέγουσι· καὶ Ἀντίμαχος „ἐπεὶ ῥα — ἐλθών“. Cf. Eustath. ad loc. p. 163, 28 Rom. 123 Bas.

75.

Εὐνεια δ' ἦσαν

Schol. Ven. B Mosq. Vict. ad Hom. Il. Ω, 23: Καὶ τὸ νείκεσεν ἄκυρον ἐπὶ δικαστοῦ· ἐπὶ γὰρ τῶν δικαζομένων αὐτὸ τίθησιν (Ὀμηρος)²⁾ οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τὸ νείκος διαλύειν, ὡς Ἀντίμαχος „εὐνεια δ' ἔσαν λόγια“. (Schol. Vict.: „μετὰ δὲ εὐνεϊκὲς κρίνον“. Schol. Mosq.: εὐνεϊκεστὰ δ' ἦσαν τὰ λόγια) ἀντὶ τοῦ εὐδιάκριτα.

76.

Οἰκτρὰ κάτω νεύσκε κάρηα.

Choerobosc. in Bekk. Anecd. p. 1386: κάρηα κάρηας μὲν γὰρ οὐχ οἷόν τε ἔστι παραλαμβάνειν τὴν εὐθείαν, ἐχρῆν δὲ παραλαμβάνειν παρὰ Ἀντιμάχῳ εὐθείαν,

1) Il. E, 253. — 2) Il. Σ, 498. Od. μ, 440.

Fragm. LXXV. ἔσαν Schol. Ven. B, ἦσαν Mosq. Stoll, qui p. 100: „Scribendum videtur εὐνεια δ' ἦσαν — (λόγια); perspicuitatis causa ex antecedentibus vel sequentibus Antimachi verbis λόγια a Scholiasta additum est. Schneider in Lexic. εὐνεϊκεστὰ δ' ἔσαν λ. — Schol. Vict. μετὰ δὲ εὐνεϊκὲς κρίνον, in quibus εὐνεϊκὲς κρίνον Antimachi esse puto.“

Fragm. LXXVI. οἰκτρὰ θέσκε κάρηα Gramm. ap. Cram. p. 65. ἡ οἰκτρὰ θέσκε κάρη Etym. Flor., ἡ οἰκτρῆς θέσκε κάρη Gramm. ap. Cram. p. 53. — οἰκτριστον θέσκε κάρηα Duentz., οἰκτρὸν τε τίθεσκε κ. Stoll, οἰκτρὰ κάτω νεύσκε κάρηα (coll. Tryphiod. 15) Koechly conl. ep. I p. 16.

οἶον „οἰκέτην θέσκε κάρηα“, ἀλλ' οὐχὶ κάρηα.
Fragmentum hoc legitur etiam in Etym. Florent. ap.
Miller. Mélanges p. 177 apudque Cram. Anecd. Paris.
IV p. 53, 65.

77.

Οὐδὲ σπιδόθεν προνοῆσαι.

Schol. Ven. A ad Hom. II. A, 754: Καὶ γὰρ Αἰσχύλος
πολλάκις τὴν λέξιν οὕτως ἔχουσαν τίθησιν, ὅταν λέγῃ
„σπίδιον μῆκος ὁδοῦ“, καὶ ὁ Ἀντίμαχος „οὐδὲ σπι-
δόθεν προνοῆσαι“, τουτέστι μακρόθεν. Etym. M. p.
271, 20.

78.

Τήνου τ' ὄφιοέσσης.

Schol. ad Aristoph. Plut. 718 τρεῖς Τηνίων] ὅτι ἐν τῇ
Τήνῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων νήσῳ ὄφεις καὶ σκορπιοὶ
δεινοὶ ἐγίνοντο. ἢ ὅτι ἡ Τήνος θηριώδης δοκεῖ
εἶναι. σκόροδα οὖν Τήνια εἶπεν ἀντὶ τοῦ δηκτικά,
παρὰ τὰ θηρία. δηλοῖ καὶ Εὐπολις Πόλεσι „Τήνος
αὕτη, πολλοὺς ἔχουσα σκορπίους, ἔχεις τε συκοφάν-
τας“. Καλλίστρατος δὲ ἐπὶ τὸ σαφὲς κατηνέχθη, ὡς
σκοροδοφόρου τῆς γῆς οὕσης. διὸ καὶ τὸ παρ' Ἀντι-
μάχῳ „Τήνου τ' ὄφιοέσσης“ οὐ καλῶς ἔχειν δοκεῖ.

79.

Φῆ δὲ γέρον οἶσιν.

Schol. Ven. A ad Hom. II. E, 499: Ὁ ποιητῆς οὐδέ-

Fragment. LXXIX. δὲ om. Schol. — φῆ δὲ γέρον οἶσιν
Buttm. Lexil. I p. 238, φῆ δὲ γέρον εἶσιν Bergk, φῆ γεράνοι-
σιν Bekker. φῆ γέρον οἶσον (i. e. ὡς σακρόν σπάριον)
Schneid. ad Callim. II p. 669.

ποτε (!) οἶδε τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὡς, οἱ δὲ μετ' αὐτόν, ὡσπερ Ἀντίμαχος καὶ οἱ περὶ Καλλίμαχον. Ad v. 500: οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὡς τέταχεν. Ἰσως δὲ καὶ Ἀντίμαχος ἐντεῦθεν ἐπλανήθη „φῆ γέρον οἴσιν“ εἰπών.

80.

ἀκαχύνω. — [ἀκαχυνέμεν.]

Cram. Anecd. Oxon. I p. 55: „ἀκαχύνω“ ὁ αὐτός (An-machus)* ἐνθεν ἀπαρέμφατον ἀκαχυνέμεν.

81.

ἀνατυπῶσαι.

Suid. v. [I, 1 p. 379 Bernh.] et Zonar. p. 207. ἀνα-τυπῶσαι. ἀντὶ τοῦ ἀνατρέψαι. Ἀντίμαχος. Cf. Stoll. in Philol. IV p. 171.

82.

ἄργειτε.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 71: Τὸ δὲ ἄργει Δωρικῶς ἄγει λέγεται· καὶ ἐστὶν ὡς προστακτικὸν ἐπίρρημα, καὶ τὸ πληθυντικὸν ἄργειτε φασί. καὶ ὁ ποιητής· „ἄγρειθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε“¹⁾· ὁ δὲ γε Ἀντίμαχος ἄργειτε ἔφη ὑπερβιβάσας τὸ ρ̄.

83.

Γαιηίδα Φοίβην.

Hesych.: Γαιηίδα· τὴν Φοίβην. Ἀντίμαχος. Cf. Hesiod. Th. 136.

1) Od. v, 149.

84.

ἐανηφόρος.

Hesych.: ἐανηφόρος ἢ ἡώς. παρὰ Ἀντιμάχῳ.

85.

εἶν.

Apollon. Dyscol. de pronom. p. 366 B. ἔστι καὶ ἡ εἶν ἀπὸ τῆς τεῖν παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Κορίννη, ἐπὶ δοτικῆς¹⁾ ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη.

86.

Εἰσκονιανοί.

Hesych.: Εἰσκονιανοί οἱ Ἐφέσιοι. ὡς Ἀντίμαχος.

87.

ἐπίηρα.

Hesych.: ἐπίηρα τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν μεγάλην, ἢ ἐκ τῆς περιουσίας ὡς Ἀντίμαχος.

88.

ξειροφόρος.

Hesych. et Gramm. in Bekk. Anecd. p. 261: ξειροφόρος ὁ Ἀΐδης παρὰ Ἀντιμάχῳ.

89.

λίεσ. — λίεσσι.

Choerobosc. p. 181 Gaisf.: Ταῦτα οὖν τὰ εἰς ἰς τῶν εἰς ὄ φύσει ληγόντων, μονοσύλλαβα ὄντα, μακρὸν ἰ, καὶ προσθέσει τοῦ ὄς κλίνονται, οἷον

αἰτιατικῆς Bekk.

.. LXXXVI. Εἰσκονιανοί] Σαμονιανοί Kuest., εἰσκον ping. [cf. Voss. ad Catull. p. 220], εἰσκον Ἰαόνιοι, uebn. Vulgatam tuetur Stoll.

κίς κίος· „ἀκνώτατοι ἰστοβοῆες¹⁾ λῖς λίος· „ὥς
τε λῖς ἠυγένειος“²⁾). λῖες μέντοι λῖεσσι παρὰ Ἀν-
τιμάχῳ ἐπὶ τοῦ λέοντος.

90.

μεμυζότε μυδαλέω τε.

Eustath. ad Hom. Od. p. 1746, 19 Rom. 523 Bas. μυζῶ·
ἐξ οὗ τὸ μεμυζότε μ. τε παρὰ Ἀντιμάχῳ.

91.

ὄτρυντύς.

Schol. Ven. B. Vict. ad Hom. Il. T, 233: μή τις τῶν
λαῶν τὴν ἐξ ἑτέρου ὄτρυντὺν ἐκδεχέσθω, ἀλλ' ἀντο-
κέλευστος ἐξίτω. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος³⁾· χαίρει
δὲ καὶ Ἐρατοσθένης ταῖς τοιαύταις ἐκφοραῖς, ὡς τὸ
„πολλὴ ἀντιμαχηστύς“. Cf. Stoll. p. 73.

92.

Schol. Ven. B et Lips. ad Hom. Il. Γ, 197 πηγеси-
μάλλῳ] ἐκ τοῦ πηγόν τὸ μέλαν· „κύματι πηγῶ“⁴⁾.
ἐξ ἀντικειμένου δὲ φησιν ἐπ' αὐτοῦ „ὅς τ' ὀλίων μέγα
πῶν διέρχεται ἀργεννάων“. ἐν λευκοῖς δὲ ὁ μέλας
διαφορώτερος. καὶ τοὺς ἵππους τοὺς πηγούς ἀθλοφό-
ρους λέγει⁵⁾, παρ' ὅσον οἱ περὶ ἵππικῆς γράψαντές
φασι πρὸς ἀρετὴν ἵππων ἀρίστους εἶναι τοὺς μέλανας.
καὶ τὸ κῦμα δὲ ἀντιφράζων ὅτ' ἐ μὲν κύματι πηγῶ
λέγει, ὅτ' ἐ δὲ „μέλαν τέ ἐ κῦμα κάλυψεν“⁶⁾. καὶ
Ἀντίμαχος δὲ τὸ λευκόν ὡς ἀντικείμενον τῷ πηγῶ
λαμβάνει.

1) Hesiod. Opp. 435. 2) Hom. Il. P, 109. 3) Ἀττικὴ
Schol. Ven. 4) Od. ε, 388. 5) Il. Γ, 124. 6) Il. Ψ, 693.

93.

πυρσολόφους.

Phot. v. p. 353 Herm. πυρσολόφους, τοὺς ἐκ παροπτηθεισῶν βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους. Ἀντίμαχος. Cf. Hesych. v. πυρώλοφοι.

94.

σειρήνα.

Etym. M. v. σειραίνω (p. 710, 21). σημαίνει τὸ ξηραίνω, ὡς λέγει Ὁρος ὁ Μιλήσιος· παρὰ τὸν σείριον τὸν ἀστέρα ἐνιοι δὲ πάντα τὰ ἄστρα σείρια καλοῦσι, τείρια ὄντα καὶ σημεῖα τῶν πλεόντων. Ὁ δὲ Ἀντίμαχος σείρινα τὸν Δία ἔφη, διὰ τὸ ἄστρον. Cf. Eustath. p. 1709, 54 Rom. 471 Bas. σειρήνες, τὰ ἄστρα. Stoll p. 90.

95.

Θέρεος σταθεροτο.

Schol. Plat. p. 315 Bekk.: σταθερόν τὸ σφόδρα θερμόν, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας. καὶ Ἀντίμαχος „θέρεος σταθεροτο“. Suid. v. σταθερόν [II, 2 p. 881 Bernh.].

96.

σύστηνον.

Hesych. v. σύστηνον· ἐστενοχωρημένον. τρίχινος¹⁾ χιτῶν, ἢ ἑνπαρός. Ἀντίμαχος.

Fragm. XCIV. σείρινα Etym, σειρήνα Blomf. Plura dabit Stoll p. 90.

1) τρίχινος Stoll (collato Etym. M. v. τρίχινον).

97.

τερέντερον.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 413: Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὀτέρενος εἶπε κατὰ συγκοπὴν τερέντερον¹⁾ ἀντὶ τοῦ²⁾ τερενώτερος.

98.

φόλυες κύνες.

Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 32 [Vol. II p. 938 Lentz.]: φόλυες κύνες παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ. Cf. Hesych.: φόλυες κύνες· οἱ πυρροὶ ὄντες μέλανα στόματα εἶχον· οἱ δὲ φύλακας.

99.

κηρήμιον οἶκον.

Hesych. v. κηρήμιον οἶκον, παρὰ Ἀντιμάχῳ, τὸν ἄτεκνον.

100.

Paus. IX, 35, 5 (1): Ἀντίμαχος δὲ οὔτε ἀριθμὸν Χαρίτων οὔτε ὄνομα εἰπὼν Αἴγλης εἶναι θυγατέρας καὶ Ἡλίου φησὶν αὐτάς.

101. 102.

Καδδὲ Πύδην τε φέοντα.

Πύδητος κούρη τηλεκλειτοῦ ποταμοῦ.

Choerobosc. p. 139 Gaisf. Πύδης Πύδου, ὄνομα ποτα-

1) Sic Bergk pro τερέντερον. 2) ἀντὶ τοῦ] ἀπὸ τούτου ed. Cramer; corr. Stoll.

Fragm. Cl. CII. Veram lect. servavit Cod. Marc. 489 (optima nota) ap. Gaisf. in Praefat. Etym. M. p. 7. — καδδὲ ἐναπύδηφρόντα liber v Bekk. usurpatus. [Anecd. Gr. p. 1416.] Cf. Koechl. ad Quint. Smyrn. XIV, 482 coll. Coni. ep. I p. 17.

μοῦ, ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ (fr. 101). Τοῦτο δὲ ἐναντίως ἐκλινεν ὁ Ἀντίμαχος ὅτε μὲν γὰρ λαμβικόν ἐστιν, ἰσοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει, ὡς ἐπὶ τῆς λεχθείσης χρήσεως, ὅτε δὲ σπονδειακόν ἐστιν, περιττοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει, οἷον „Πύθηςτος καὶ τηλεκλ. ποτ.“ (fr. 102).

103.

Prob. ad Verg. Buc. X, 18 p. 25 Keil. Adonis, ut Hesiodus ait, Phoenicis et Alpheisiboeae, Agenoris¹⁾ Thiantis, qui Histriam Arabiamque tenuit imperio, ut Antimachus ait. Cf. Lyd. fr. 14 Bgk.

Fragm. 100—103 ad Elegias retulit Bergk Poett. Iyrr. Graec. p. 614 ed. III. ◀

FRAGMENTA DUBIA.

[104.]

Schol. Ven. B Vict. Lips. ad Hom. Il. Γ, 144: Ἀντίμαχος δὲ τὴν Κλυμένην Ἰππάλκου θυγατέρα εἶναι φησιν.

[105.]

Scholl. minn. ad Hom. Il. E, 389: μητρική· ἢ τοῦ Ἑρμοῦ μητριά. Ἡερίβοια δὲ ἡ ἀέρια καὶ μεγάλη βοῶσα. Ἀντίμαχος δὲ ὁ Κολοφώνιος τὴν Ἡερίβοιαν μητριάν Ὠκου καὶ Ἐφιάλτου παραδίδωσιν.¹

Fragm. 104. 105 ad recensionem Homericam spectare videntur. Cf. Stoll. p. 98²⁾.

1) Lacunae signa pos. Bergk. 2) Idem valet de fr. 110 Düb. [Stoll p. 115.] — Schol. Ven. A ad Hom. Il. P, 134: Ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἐν τούτῳ (ἐστήκει ὡς τις τε λέων περὶ οἷσι τέκνῳσιν, | ὃ δά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὄλῳ | ἄνδρες κτλ.) κλαυθροῖς φήθη καὶ τὸν ἄρσενά στυμαγωγεῖν.

[106.]

Οἱ δὲ τὸν αἰνοτάλαντα κατέστεφον.

Choerob. p. 280 sq. Gaisf. [Bekk. Anecd. Gr. p. 1422]:
 ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενική, δηλοῖ
 ὁ Ἰππῶναξ εἰπὼν „τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνώκη-
 σας;“ καὶ ὁ Ἀντίμαχος δὲ γινώσκει τὴν διὰ τοῦ ντ
 κλίσειν, ἐν οἷς φησὶν „οἱ δὲ τὸν — κατέστεψαν“. In
 cod. Marc. 489 [Gaisf. Praef. Etym. M. p. 8] tribuitur
 Callimacho.

[107.]

Αἰνοδρυφῆς δὲ τάλαινα τεοῦ κάτα τυμβοχόησα.

Hunc versum, quem affert Apollon. Dysc. de pronom. p.
 356 C., Antimachi esse ci. Valckenaer ad Theocr. p. 324 B.
 Cf. Stoll. p. 110.

[108.]

ἀβολητύς.

Etym. M. v. ἀβολητύς¹⁾ [p. 3, 50]: ἐντευξίς, ἀπάντη-
 σις. Blomfield (in Callim. Addend. p. 400) addit Ἀντί-
 μαχος, quod ex codice quodam sumpsisse videtur. Cf.
 Stoll. p. 73. Fragm. 91 (ὄτρουντύς).

[109.]

πηῶν.

Hesych. v. πηῶν· φίλων. συγγενῶν. Ubi Schmidt:
 Antimachus. Schol. ad Nic. Ther. 3 laudavit Schm.

Fragm. CVI. αἰνοτάλαντα κατέστεψαν cod. Marc.; αἰνοτά-
 λαντα κατέστηγον cod. Bekkeri. — κατέστεφον Schneider ad
 Callim. II. p. 661.

1) Sic Lex. Sangerm.; ἀβολῆτις vulgo. Cf. Stoll. p. 73.

[110.]

ψαυκρόποδα.

Hezych. v. ψαυκρόποδα· κουφόποδα, ἄκροις τοῖς ποσὶ ψαύοντα. Antimachi esse ci. Schmidt, provocans ad Etym. M. p. 817, 46.

CHOERILUS IASENSIS.

Steph. Byz. v. Ἴασος. πόλις Καρίας ἐν ὁμωνύμῳ νήσῳ κειμένη ὁ πολίτης αὐτῆς Ἴασεύς, ἀφ' οὗ Χοιρίλος ἐὼν Ἴασεύς. Cf. Suid. v. Χοιρίλος [II, 2 p. 1691, 12]. Eudoc. p. 437, 8. Horat. Epist. II, 1, 232 sqq. Gratus Alexandro regi Magno fuit ille | Choerilos, incultis qui versibus et male natis | rettulit acceptos, regale nomisma, Philippos.¹⁾ Cf. Epist. ad Pis. 358. Curt. Ruf. VIII, 17, 8.

Porphyr. ad Hor. Epist. ad Pis. 357: Poeta pessimus²⁾ fuit Choerilus [ille], qui Alexandrum secutus opera eius descripsit. Huius omnino septem versus laudabantur, et Alexander dixisse fertur, multum malle se Thersiten Homeri esse quam Choerili Achillem. Cf. Acr. ad loc. Auson. Epist. XVI p. 631 Toll.

Carmen, cuius inscriptio est Λαμιακά (Suid.) huic Choerilo vindicandum esse hodie constat.

Subsidia. Naeke Choer. p. 37 sqq. 196 sqq. Duebner p. 22. Baehr in Paulyi Encycl. II p. 332.

1) Porphyr. ad loc.: Acceperat autem pro singulis versibus singulos Philippos. Suid. v. Χοιρίλος· ἐφ' οὗ ποιήματος κατὰ στίχον στατήρα χρυσῶν ἔλαβε. Supra p. 257. 2) Cf. Porphyr. ad Epist. II, 1, 232.

Εὖ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς σὸν θυμὸν ἄεξε,
 τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι τοι οὔτις ὄνησις.
 καὶ γὰρ ἐγὼ σκοδὸς εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.
 κεῖν' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ σὺν ἔρωτι
 τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλυνται. 5

ἦδε σοφὴ βιότοιο παραίνεσις, οὐδέ ποτ' αὐτῆς
 λήσεται. ἐκτῆσθω δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα χρυσόν.

Athen. VIII p. 335 E: Τί γὰρ τῶν ἐπιτροῖσαι δυναμέ-
 νων παρέλιπεν ὁ καλὸς οὔτος ἐποποιὸς καὶ μόνος
 ζηλώσας τὸν Σαρδαναπάλλον τοῦ Ἀνακυνδαράξεω
 βίου, ὃν ἀδιανοητότερον εἶναι κατὰ τὴν προσηγορίαν
 τοῦ πατρὸς Ἀριστοτέλης ἔφη. ἐφ' οὗ τοῦ τάφου
 ἐπιγεγράφθαι φησὶ Χρύσιππος τάδε „εὖ — χρυσόν“.
 Epigramma hoc afferunt etiam Schol. ad Aristoph. Av.
 1021. Eudoc. p. 372. Phavorin. v. Σαρδανάπαλος [p.
 1635, 15 sqq.] — V. 1—6 habent Anthol. Planud.

Epigr. 1. εἰδὼς] δεδαὼς Schol. Ar. Eud. Phav. — σὸν]
 Sic Diod. Tzetz. Eust. Interpol. Strab. (τὸν codd. duo) [Iacobs.
 Meineke]; ὃν Schol. Ar. Eud. Phav.; τὸν reliqui. — 2. τοι om.
 Eud. Phav.; σοι Diod. Tzetz. Anth. Plan. — 3. βασιλεύσας Schol.
 Ar. Eud. Phav. — 4. κεῖν'] Sic Athen.; τόσσ' Dio Chr. Theo-
 dor. Anth. Pal. Anth. Planud. Georg. Ham.; ταῦτ' reliqui. —
 καὶ ἐφύβρισα] καὶ ἀφύβρισα vel κάφύβρισα codd. plerique
 Strabonis; τε καὶ ἐπιον Anth. Pal., cf. Eustath. ad II p. 766,
 59. 1224, 35 Rom. — σὺν ἔρωτι] Sic Ath.: μετ' ἐρώτων Schol.
 Ar. Anth. Pal.; μεθ' ἐρώτων Eud. Phav.; μετ' ἔρωτος reliqui.
 — 5. τερπνὰ πάθον Steph. Byz.; τέρπν' ἐδάην Anth. Pal. Anth.
 Plan. — πολλὰ] λοιπὰ Dio Chr. — πάντα λέλυνται] Sic Ath.;
 πάντα λέλειπται Dio. Anth. Pal. Theodoret. Georg. Ham.;
 κεῖνα λέλειπται reliqui. — 6. οὐδέ ποτ' αὐτῆς] ἀνθρώποισιν
 Interpol. Strab. Gramm. Flor. Anth. Plan. Iacobs; οὐδέ ποτ'
 ἐσθλή Schol. Ar. Eud. Phav. — 7. λήσεται] Sic Meineke; λησά-
 μεθ' Hecker comm. de Anthol. gr. II p. 85; λήσομαι Athen. —
 λῆσ. — χρυσόν] κεκτῆσθω δ' ὁ θ. σοφίης τὸν ἀπ. πλοῦτον Schol.
 Ar. Eud. Phav.

(Jacobs Anthol. Gr. Vol. II {Lips. 1814} p. 632 sq. = I (ed. 1794) p. 117 [I p. 185 Brunck]). Grammaticus in Cod. Laur. XXXII, 16 fol. 7^v. Codd. quattuor Strab. XIV p. 672 in marg. (v. infra). — 1—5 Diod. II, 23¹). Tzetz. Chil. III, 453 sqq. — 1—3 a Strabone praetermissos, libro cuidam geographi adscripsit interpolator, unde in codd. nonnullos transierunt, cf. Kram. Vol. III p. 159; 1—2 (εὖ — θαλίησι) Eust. ad Od. p. 1447, 30 Rom. 98 Bas. 3—5 (sed v. 3 post 4. 5 collocato) Clem. Alex. Strom. II p. 177 (411 D) Sylb. 491 Pott. Theodoret. graec. aff. curat. XII [Vol. IV, 2 p. 1039 Schulze]. Georg. Hamart. in Cram. Anecd. Oxon. IV p. 219. — 4—5 Strab. XIV p. 672²). Dio Chrys. IV p. 81 [186 Rsk.]. Anth. Pal. I (Lips. 1813) p. 399. Steph. Byz. v. Ἀρχιάλη; verba ταῦτ' ἔχω — ἔπαθον Plut. moral. p. 546 A. Polyb. VIII, 12 p. 576 Bekk., ταῦτ' ἔχω — ἐφύβρισα Plut. p. 330 F; eosdem versus respiciunt multi scriptores, cf. Athen. XII p. 529 F. Cic. Tusc. Quaest. V. 35, 101. De fin. II, 32, 106. Nicet. Choniat. p. 417 Bonn. Eustath. ad Il. p. 766, 59 Rom. 673 Bas. 1224, 35 Rom. 1307 Bas.

1) Ἐπὶ τοσοῦτο δὲ προήχθη (Sardanapalus) τροφῆς καὶ τῆς αἰσχίστης ἡδονῆς καὶ ἀκρασίας ὥστε ἐπιικήθειον εἰς αὐτὸν ποιῆσαι καὶ παραγγεῖλαι τοῖς διαδόχοις τῆς ἀρχῆς μετὰ τῆς ἑαυτοῦ τελευταίας ἐπὶ τὸν τάφον ἐπιγράψαι τὸ συγγραφὲν μὲν ὑπ' ἐκείνου βαρβαρικῶς, μεθερμηνευθὲν δὲ ὕστερον ὑπὸ τινος Ἑλλήνου „εὖ — λέλειπται“. 2) Geographus postquam inscriptionem nobilissimam illam „Σαρδανάπαλλος ὁ Ἀνακονδαράξιος παῖς Ἀρχιάλην καὶ Ταρσὸν ἔδειμεν ἡμέρη μίη. ἔσθιε πῖνε παῖζε, ὡς τάλλα τούτου οὐκ ἄξια“ laudavit, pergit: μέμνηται δὲ καὶ Χοιρίλος τούτων (?) καὶ δὴ καὶ περιφέρεται τὰ ἔπη ταυτί „ταῦτ' ἔχω — λέλειπται“.

Cf. Jacobs Anthol. Gr. Vol. VI (Adnot. I, 1) p. 375 sqq. ed. mai. [III p. 915 ed. Lips. 1817.]

Epigramma celeberrimum Choerilo nostro tribuit Næke, sed res valde incerta; cf. Bergk. Poett. lyr. Græc. p. 526 (671 ed. III.) Kramer. ad Strab. Vol. III p. 159.

ANYTE.

Paus. X, 38, 13 (7): Τοῦ δὲ Ἀσκληπιοῦ τὸ (ἐν Ναυπάκτῳ) ἱερὸν ἐρείπια ἦν, ἐξ ἀρχῆς δὲ ᾠκοδόμησεν αὐτὸ ἀνὴρ ἰδιώτης Φαλύσιος. νοσήσαντι γάρ οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐ πολὺ ἀποδέον τυφλῷ ὃ ἐν Ἐπιδαύρῳ πέμπει θεὸς Ἀνύτην τὴν ποιήσασαν τὰ ἔπη φέρουσαν σεσημασμένην δέλτον. τοῦτο ἐφάνη τῇ γυναικὶ ὄψις ὀνείρατος κτλ. Steph. Byz. v. Τεγέα· ἦν δὲ καὶ μελοποιὸς Ἀνύτη Τεγεᾶτις. Cf. Antip. Thess. in Anth. Gr. II p. 101, ubi θῆλυς Ὅμηρος appellatur. Plura dabit Teuffel in Paulyi Encycl. I² p. 1213 sq.

Poetrium hanc ante OL CXX vixisse e Tatian. or. ad Graec. 33 § 52 p. 130 Otto. colligitur¹⁾.

1) Τί γάρ μοι περὶ Ἀνύτης λέγειν; τῆς μὲν γὰρ Εὐθυκράτης τε καὶ Κηφισόδοτος εἰσιν οἱ δημιουργοί.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- Pag. 4, 7. L. Ἐρικθόντιος.
 6, 18. Adde: Propert. II, 1, 19.
 6. Ad fr. I. Cf. Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 61 Gomp.
 8. Adde: Fragm. 8. Athen. XI p. 470 B: Θεόλυτος δ' ἐν δαστέρῳ Ὄρων ἐπὶ λέβητός φησιν αὐτὸν (sc. τὸν Ἥλιον) διαπλεῦσαι, τοῦτο πρῶτον εἰπόντος τοῦ τῆν Τιτανομαχίαν ποιήσαντος. — Fragm. 9. Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 48 Gomp.: Τὰς Ἀρπυίας τὰ μῆ[λα φ]υλάττειν Ἀπο[σειλ]αός, Ἐπιμενίδης δὲ καὶ τοῦτο καὶ τὰς αὐτὰς εἶναι ταῖς Ἑσπερίων· ὁ δὲ τῆν Τι[τα]νομαχίαν [τὰ] μὲν μῆλα φυλάτ[τειν]
 16, 20. L. ἐξῆς.
 25. Cypr. Fragm. 9. Cf. Philodem. l. l. p. 7.
 81. " 22. Cf. Prov. metr. 88. Arsen. p. 366.
 89. Iliad. parv. Fragm. 2. V. 4 καὶ κε — ἀναθείη laudat Plut. moral. p. 387 E.
 58. Telegonia. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 818 p. 809 Muell.
 59. Fragm. [2]. V. Etym. Angelic. in Ritschl. Opusc. I p. 689.
 60. Oechal. Excid. Cf. Cert. Hom. p. 326 Goettl. 22 Nietzsche. Τῆς δὲ πανηγύρεως λυθείσης ὁ ποιητὴς εἰς Ἴον ἐπλευσε πρὸς Κρεώφυλον πᾶντε χρόνον διέτριβε.
 63, 19. Ἐπικυλίδες. Athen. II p. 65 A: Ὅτι τὸ εἰς Ὀμηρον ἀναφερόμενον ἐκύλλιον, ἐπιγραφόμενον δὲ Ἐπικυλίδες, ἔτυχε ταύτης τῆς προσηγορίας διὰ τὸ τὸν Ὀμηρον ἄδοντα αὐτὸ τοῖς παισὶ κίχλας δῶρον λαμβάνειν, ἱστορεῖ Μέναιχμος ἐν τῷ περὶ τεχνιτῶν. Cf. XIV p. 639 A.
 66. Margites. — Eustrat. ad Aristot. Eth. Nicom. VI, 7: παράγει δ' εἰς μαρτυρίαν ποιῆσιν Μαργίτην ὀνομαζομένην Ὀμήρου· μνημονεύει δ' αὐτῆς οὐ μόνον αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ποιημάτων, ἀλλὰ καὶ Ἀρχιλόχος¹⁾ καὶ Κρατῖνος καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγραμμασιν μαρτυροῦσιν Ὀμήρου εἶναι τὸ ποίημα.
 75. Incert. sed. fragm. Adde:
 Τυδείδης, οὗ πατρὸς ἔχων μένος Οἰνείδαο.
 Ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο θαήμονες ἰστιχόωντο
 Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

1) Ἀριστοφάνης Ruhnck.; ἀλλὰ καὶ Ἀρχιλόχοις Κρατῖνος Bergk.

Cert. Hom. p. 325 Goettl. 21 Nietzsche. (Homerus) τιμηθεῖς μεγάλως παραγίνεται εἰς Ἄργος καὶ λέγει ἐκ τῆς Ἰλιάδος τὰ ἔπη ταῦτα· Οἱ δ' Ἄργος — Διομήδης [B 559—563] „Τυδείδης, οὗ πατρός ἔχων μένος Οἰνείδαο“¹⁾, καὶ Σθένελος — πῆες ἔποντο [v. 564—568]· „ἐν δ' ἄνδρες — κέντρα πτολέμοιο“.

- Pag. 77. Alcmaeonis. Adde: Fragm. 7. Philodem. περὶ εὐσ. p. 51: Κα[λ] τῆς ἐπ[ὶ] Κρόνου ζω[ῆς] εὐ[δ]αιμονεστά[της] οὐσ[ῆς], ὡς ἔγραψ[αν] Ἡσίοδος καὶ ὁ τῆν [Ἀλκυ]εωνίδα ποι[ή]σας].
78. Danais. Adde: Fragm. 3. Philodem. περὶ εὐσ. p. 42 Gomp. Παρὰ δὲ τῷ ποι[ή]σαν[τι] τῆν Δανα[ῖ]δα μητρὸς τῶν θ[εῶν] θ[ε]ράπον[τες] [Κου]ρήτες.
- 98 sq. Hes. fragm. 31. Cf. Philod. περὶ εὐσ. p. 49.
122. Hes. fragm. 105. Cf. Philod. περὶ εὐσ. p. 17. — Adde Fragm. 106a. Philodem. p. 34 de Apolline: [Ἡ]σίωδος δὲ καὶ Ἀπο[σ]ίλαος μέλλειν [μὲν] εἰς τὸν Τάρταρον [εὐ]πὸ τοῦ Διὸς ἐ[μ]βλη[θῆ]ναι, τῆς Ἀ[η]τοῦς δ'] ἐκτε(ο)υσά[σης] ἀν[δρ]ι θη[ε]ύσαι].
126. Hes. fragm. 118. Cf. Philod. περὶ εὐσ. p. 24.
132. Hes. fragm. 136. Cf. Etym. Angel. ap. Ritschl. Opusc. I p. 689.
133. Hes. fragm. 137. Cf. Etym. Angel. ap. Ritschl. Opusc. I p. 687.
140. Hes. fragm. Adde: Fragm. 151a. Philodem. περὶ εὐσ. p. 60 Gomp., ubi de Actaeone sermo est.
152. Fragm. 177. Cf. Strab. XIV p. 668.
153. Fragm. 179. not. μοιρέων] Adde: Meineke Anal. crit. ad Athen. p. 21.
155. Fragm. 180. 181. Cf. Meineke in Herm. I p. 327. In nota legendum: Huebneri Herm. I (1866) fasc. 2 p. 327.
165. Fr. 207. v. 2. ἡβώντων] γηράντων Bergk in Zimmerm. Diariis VIII (a. 1841) p. 85.
177. Fr. 242. Cf. Etym. M. v. ἀψευέως [p. 133, 23]· καὶ τὸ ἀπτερέως παρ' Ἡσιόδω, ἀπὸ τοῦ πτερέως τὸ ταχέως, ubi Anon.: „Pro παρ' Ἡσιόδω etiam h. l. ut supra p. 133, 34 legendum est παρ' Ἀπολλωνίω“
200. Naupact. Fragm. 8. φευγέμεν ἐκ] Sic Meineke in Jahni Annal. LXXXVII (a. 1863) p. 370. Legebatur φευγέμεναι.
262. Panyaa. Fragm. 18. v. 3. ποτ. περιδινηέντι Koechly Coni. ep. I p. 18.

1) Cf. II. E, 813.

INDEX POETARUM.

- | | |
|---|--|
| <p>Abaris 242 sq.
 Antimachus Colophonius 278.
 Antimachus Teius 247.
 Antiphon 272.
 Anyte 311.
 Arctinus 3. 6—8. 33—36.
 40—52.
 Aristaeas 60. 243—247.
 Asius 202—205.
 Augias 56.
 Carcinus 198.
 Cercops 82. 84. 85.
 Chermas 207 sq.
 Choerilus Iasensis 308—311.
 Choerilus Samius 265—272.
 Cinaetho 4. 3. 38. 196—198.
 212.
 Conon 212.
 Creophylus 60—62.
 Cynaethus 196. cf. not. 3.
 Demodocus 212.
 Diodorus 38.
 Diotimus 213.
 Diphilus 217.
 Epilycus 272.</p> | <p>Epimenides 230—237.
 Eugammon 57 sq.
 Eumelus 6—8. 185—195.
 Hagias 52 (Hegias 55).
 Hegesias 2 not. 1). 16.
 Hegesinus 2. 15.
 Hegesinus (Atthidia auctor)
 208.
 Hesiodus 78—186. 313.
 Homerus 2 sqq. 10. 15. 60
 sq. 68—75. 312.
 Homeridae 196 not.
 Lesches 3. 36—48.
 Melanippides 272.
 Musaeus 218—230.
 Niceratus 272.
 Onomacritus 222. 238—241.
 Panyassis 253—265.
 Phaedimus 214.
 Pigres 65.
 Pisander Camirensis 248—253.
 Pisinus 214.
 Stasinus 2. 15 sqq.
 Telesis 4.
 Thestorides 38. 63.</p> |
|---|--|

His adde: Archilochum (Theocr. epigr. 19, 5), Clonam (Plut. moral. p. 1132 C), Erinnam, Polymnastum (Paus. I, 14, 4 [3], Terpandrum (Plut. l. l.)

INDEX CARMINUM.

- | | |
|--|--|
| <p>Αγιμίος 79. 82—85.
 Αιδιοπίς 32.
 Ανέσεις νόσων 220. 224.
 Αλκμαιωνίς 76 sq. 313.
 Ἀμαζονία 2.
 Ἀμφιαράον ἐξέλασις 2. 59.
 Αραχνομαχία 2.</p> | <p>Ἀργοναυτικά 232 sq.
 Ἀριμάσπεια 244—247.
 Ἄισμα προσόδιον 186. 193 sq.
 Ἀστρονομία (ἀστρική βίβλος)
 79. 86—90.
 Ἀτθίς 208.
 Ἀτρειδῶν κἀθοδος 56.</p> |
|--|--|

- Βατραχομαχία 2.
 Βουγονία 187.
 Γάμος Ἐβρον 242.
 Γενεαλογίαι 196. 208—205.
 Γερανομαχία 2.
 [Γιγαντομαχία 8.]
 Γυναικῶν ἡρωικῶν κατάλογος 78.
 Δάκτυλοι Ἰδαῖοι 79. 150 sq.
 Δαναῖς 4. 78. 313.
 Ἐπίγονοι 13.
 Ἐπιθαλάμια 2.
 Ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν 79.
 Ἐπικῆδειος εἰς Βάτραχον 78.
 Ἐπικυλίδες 2.
 Ἐπτάπεντος αἰξ 2.
 Ἔργα μεγάλα 79. 157—161.
 Εὐμολπία 220. 223.
 Εὐρωπία 186. 192 sq.
 Ἡοῖαι 90—93. 135—146. 313.
 Ἡράκλεια 196. 212—215. 249—265.
 [Ἡρωγονία 79.]
 Θεογονία 5. 220. 225—228. 235—237.
 Θεσπρωτὶς 218.
 περὶ Θεσπρωτῶν 58. 220.
 Θυβαῖς 4. 9 sqq.
 [Θησέως ἐς Ἀίδην κατάβασις 79.]
 Θησις 217 sq.
 Ἰλιάς 2 sq. 33.
 Ἰλιάς μικρά 2 sq. 36—48.
 Ἰλίου πέρις 3.
 Καθαρμοί 221. 232. 242.
 Κατάλογος Γυναικῶν 80. 90—135. 313.
 Κεραμὶς 2.
 Κέρκωπες 2. 69 sq.
 Κήρυκος γάμος 79. 146—148.
 Κορινθιακά 186—192.
 Κουρήτων καὶ Κορυβάντων γένεσις 232.
 Κρατήρ 221.
 Κύκλος 1 sqq.
 Κύπρια 2. 15—32.
 Λαμιακά 308.
 Λευκιππίδων κατάλογος 92.
 Μαργίτης 64—69.
 Μεγάλαι Ἡοῖαι 79. 93. 140—146.
 Μελαμποδία 79. 151—157.
 Μινναίς 215—217.
 περὶ Μίνω καὶ Ραδαμάνθου 232.
 [Μυοβατραχομαχία 2.]
 Μυομαχία 2.
 Ναυπάνκτια 198.
 Νόστοι 2. 52—56.
 Νόστος τῶν Ἑλλήνων 187.
 Ὀδύσεια 2 sq. 57.
 Οἰδιπόδεια 4. 8 sq.
 Οἰχαλίας ἄλωσις 2. 60—62.
 Ὀρνιθομαντεία 161.
 Ὀρφεὺς 239 sqq.
 Παλαμήδεια 32.
 Παραλυσίς 221.
 Περσις (Περσικά) 266—272.
 Σφαίρα 221.
 Τελεταί 221.
 Τελχινιακὴ ἱστορία 232 sq.
 Τηλεγονία 57. [196.]
 [Τιτανογραφία 221. 228 sq.]
 Τιτανομαχία 5—8. 312. 186. 228 sq.
 Ἵμνοι 2. 221.
 Ἵμνος ἐς Δῆμητρα 223.
 Φορωνίς 209—212.
 Φωκαῖς 63.
 Χείρωνος ὑποθήκαι 79. 148—150.
 Χρησμοί 221. 224 sq. 232. 233—235.
 Χρησμοὶ Σκυθικοὶ 242.
 Ψαρομαχία 63.

Conspectus Fragmentorum.

Titanomachia.

K.	Welck.	Duentz.
1	2	4
2	1	5
3	3	6
4	4	1
5	p. 557	3
6	5	2
7	6	7
8 (p. 312)	—	—
9 (p. 312)	—	—

Cypria.

K.	Welck.	Duentz.
1	1	1
2	2	19
3. 4	3	2. 3
5	5	4
6	7	5
7	6	6
8	8	7
9	9	8
10	10	9
11	11	10
12	12	11
13	14	13
14	15	14
15	16	15
16	18	—
17	20	18
18	21	17
19	4	20
20	22	21
21	23	22
22	p. 528	23
[23]	19	16
[24]	17	p. 16
[25]	—	—

Ilias parva.

K.	Welck.	Duentz.
1	1	1
2	2	2
3	3	13
4	4	4
5	5	3
6	6	12
7	7	5
8	8	p. 108
9	9	11
10	10	14
11	11	6
12	12	9
13	13	—
14	14	—
15	15	10
16	16	p. 108
17	17	9
18	18	7
19	20	8
[1]	21	p. 27
p. 73	22	p. 28

Nosti.

K.	Welck.
1	1
2	2
3	4
4	5
5	6
6	8
7	7
8	10
9	3
10	9

HESIODUS.

K.	Marcksch.	Goettl. (ed. II.)	K.	Marcksch.	Goettl.
			45	33	144
1	171	1	46	34	146
2	172	2	47	35	97
3	173	3	48	—	—
4	174. 175	5	49	36	38
5	176	4	50	37	41
6	177	122	51	38	42
7	170	6	52	39	209
8	178	7	53	60	87
9—11	179. 180	10	54	40	69
12. 17	181	13	55	41	58
13	182	137	56	42	226
14	183	12. 84	57	43	151
15	185	67	58	44	69
16	184	164	59	45	152
18	1	27	60	46	153
19	2	80	61	48	202
20	3	81	62	49	201
21	4	142	63	50	203
22	5	29	64	51	—
23	6	86	65	52	147
24	7	88	66	53	193
25	8	82	67	54	135
26	9	84	68	55	136
27	10	89	69	56	141
28	11	108	70	57	134
29	12	204	71	58	59
30	13. 14	99	72	70	60
31	16	44	73	71	63
32. 33	17	45	74	59	—
34	19	138	75	61	62. 88
35	20	72	76	62	
36	21	110	77	65	—
37	22	115	78	67	211
38	24	111	79	68	
39	25	101	80	69	215
40	26	100	81	72	64
41	27	127	82	73. 74	61. 65
42	28	129	83	77	85
43	29 (30)	46	84	78	86
44	32	143	85	79	194

K.	Marcksch.	Goettl.	K.	Marcksch.	Goettl.
86	80	195	128	127	52
87	81		129	128	128
88	82	197	130	129	70
89	83	228	131	130	96
90	84	148	132	181	9
91	86	102	133	132	155
92	88	149	134	III	140
93	89	126	135	134	225
94	90	216	136	135	35
95	91	150	137	136	77
96	92	93	138	137	221
97	93	223	139	138	104
98	94	71	140	139	57
99	95	73	141	140	156
100	96	74	142	141	76
101	97	75	143	142	125
102	98	130	144	143	81
103	99	48. Spic. 6	145	144	98
104	100	162	146	145	79
105	101	49	147	146	78
105a [p. 813]	—	—	148	147	83
106	102	47	149	148	82
107	103	109	150	149	80
108	104	50	151	150	94
109	105	8. 242	151a [p. 813]	—	—
110	106	53	152	151	95
111	107	51	153		
112	(108 + 15)	Praefat. p. LX.	154	152	157
113	109	54	155	153	118
114	110	55	156	154	119
115	111	158	157	155	120
116	112	105	158	156	121
117	113	131	159	157	116
118	114	39	160	158	90
119	115	40	161	159	117
120	116	208	162	160	88
121	117	229	163	161	91
122	119	28. 160	164	162	92
123	122	112	165	163	123
124	120	106	166	164	66
125	123	113. 124	167	165	37
126	124	161	168	166	165
127	125	154	169	167	166
			170	168	168

K.	Marcksch.	Goettl.	K.	Marcksch.	Goettl.
171	168	167	215	223	222
172	206	178	216	242	237
173	207	184	217	235	247
174	208	183	218	87	26
175	243	14	219	237	213
176	244	15	220	236	234
177	187	169	221	63	189
178	188	172	222	64	190
179	189	173 Spic. 7	223	75	198
180	190	170	224	76	191
181	191	171	225	224	192
182	192	174	226	231	200
183			227	241	236
184	193	43	228	225	248
185	194	175	229	226	249
186	195	176	230	85	212
187	196	177	231	—	—
188	197	16	232	—	—
189	198	17	233	221	227
190	200	18	234	209	186
191	201		235	210	179
192	202	19 Spic. 10	236	211	180
193	203	20	237	212	217
194	204	21	238	213	185
195	205	25	239	239	205
196	—	23	240	—	Spic. 2
197	—	Spic. 5	241	240	235
198	251	188	242	245	238
199	214	132	243	—	Spic. 11
200	215	133	244	238	218
201	220	139	245	229	244
202	217	219	246	256	243
203	227	230	247	118	159
204	218	187	248	249	241
205	216	210	249	232	233
206	—	Spic. 8	250	233	245
207	222	163	251	234	246
208	—	—	252	47	—
209	184	164	253	248	—
210	186	68	254	255	—
211	121	107	255	247	240
212	81	145	256	—	182
213	252	207	257	275	56
214	18	103	258	—	231

K.	Marcksch.	Goettl.
250	250	—
260	219	224
262	—	—
263	—	Spic. 3
264	230	Spic. 4

Eumelus.

K.	Marcksch.
1	I
2	2
3	I
4	I
5	5
6	II
7	18
8	7
9	8
10	9
11	10
12	11
13	III
14	13
15	14
16	15
17	16
18	17

Musaëus.

K.	Passow.	Duentz.
1	21	—
2	22	—
3	3—6	—
4	2	—
5	1	—
6	—	—
7	9—11	1
8	—	—
9	7. 8	2
10	12	3
11	13	4
12	14. 15	7

K.	Passow.	Duentz.
13	—	—
14	16	8
15	17	9
16	18	5
17	20	p. 72
18	19	p. 72
19	26	6
20	25	—
21	28	10
22	27	} 11
23	29	
24. 25	30. 31	

Epimenides.

K.	Duentz.
1	I
2	3
3	p. 70
4	14
5	p. 70
6	—
7	—
8	7
9	1
10	2
11	10
12	6
13	II
14	—
15	—
16	—
17	5
18	II

Panyasia.

K.	Duebn.	Duentz.
1. 2	I	1
3	2	7
4	3	8
5	7	4

K.	Duebn.	Duentz.	K.	Duebn.	Duentz.
6	10	2	17	16	9
7	8		18	17	11
8	9		19	18	14
9	12	13	20. 21	19	Addend.
10	11	8			p. 86
11	20	5	22	13	10
12	4	17	23	21	p. 95
13	6	16	24	22	14
14	5	18	25	23	
15	14	6	26	24	
16	15	12			

CHOERILUS SAMIUS.

K.	Næke.	Duebn.	K.	Næke.	Duebn.
1	1	1	7	7	7
1a	2	—	8	—	12
2	—	2	9	8	8
3	3	3	10	9	9
4	4	4	11. 12	11. 12	11
5	5	5	13	10	10
6	6	6	14	Addend.	13

ANTIMACHUS.

K.	Stoll.	Duebn.	K.	Stoll.	Duebn.
1	1	1	17	18	11
2	2	2	18	20	12
3. 4	3	3	19	19	9
5	4	4	20	21	14
6	5	5	21	22	15
7	6		22	23	—
8	8	6	23	24	17
9	9	7	24	25	16
10	12	30	25	26	20
11	10	7	26	27	21
12	7	18	27	28	73
13	12	30	28	29	22
14	14	8	29	30	—
15	17	10	30	33	24
16	16	13	31	34	23

K.	Stoll.	Duebn.	K.	Stoll.	Duebn.
32	38	111	72	108	92
33	39	28	73	51	81
34	37	19	74	97	83
35	42	42	75	104	88
36	40	32	76	105	85
37	35	25	77	101	82
38	36	112	78	86	86
39	11	29	79	102	89
40	31	31	80	108	92
41	32	—	81	88	96
42	15	43	82	109	93
43	41	36	83	89	98
44	43	37	84	90	99
45	44	71	85	13	106
46	45	35	86	91	100
47	46	34	87	92	101
48	48	34	88	93	103
49	49	34	89	—	—
50	47	105	90	96	90
51	112	39	91	p. 73	97
52	114	38	92	98	110
53	79	41	93	113	—
54	80	40	94	82	95
55	56	—	95	87	87
56	52	69	96	94	103
57	70	62	97	111	94
58	71	63	98	115	91
59	72	65	99	95	104
60	73	—	100	85	108
61	108	68	101	106	79
62	74	66	102		
63	75	77	103	117	114
64	76	78	104	99	61
65	78	70	105	100	109
66	110	74	106	107	80
67	50	72	107	124	—
68	81	76	108	p. 73	—
69	83	67	109	—	—
70	84	107	110	—	—
71	53	75			

Handwritten:
 Ashmolean
 52027







